

ĐÈN KHÔNG HẠT BÔNG

WATANABE
DZUNICHI

CAO XUÂN HẠO
dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

ĐÈN KHÔNG HẠT BÔNG

WATANABE
DZUNICHI

CAO XUÂN HẠO
dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

WATANABE DZUNICHI

**ĐÈN
KHÔNG
HẤT BÓNG**

Cao Xuân Hạo dịch

Tái bản lần 4

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Lời giới thiệu

Cuốn tiểu thuyết “Đèn không tắt bóng” (Vô ảnh đăng) của nhà văn Nhật Bản Watanabe Dzunichi viết về một bệnh viện tư ở Tokyo.

Nhưng qua đó người đọc cũng biết được phần nào đời sống của xã hội Nhật hiện đại, với những số phận, nhiều khi bi đát và cay đắng.

Chắc chắn rằng ngòi bút của D. Watanabe chưa đạt tới mức phê phán sâu sắc và mạnh mẽ xã hội Nhật. Nhưng qua sự miêu tả chân xác trong từng chi tiết đời sống ở một bệnh viện với những tính cách sinh động, từ vợ chồng ông chủ - bác sĩ trưởng cho đến những bác sĩ, những y tá và những khách hàng của bệnh viện; từ số phận của những người nghèo tuyệt vọng, cho đến số phận và tính cách của một “minh tinh” đang mùa ăn khách..., Watanabe cũng đã cung cấp cho người đọc một hình ảnh tương đối chân thực về đời sống thường ngày ở Nhật. Đó là đời sống kinh doanh, trục lợi, ăn chơi phê phỡn của ông chủ bà chủ - chân dung vợ chồng ông chủ Yutaro nhiều khi được vẽ với những nét bút biếm họa. Đó là số phận của những người dân Nhật nghèo khổ, không chôn nương thân như ông già Ishikura, như vợ chồng cụ già Ueno, - họ thật thà trung hậu và cũng thật đáng thương. Đó là số phận của hàng loạt nữ y tá làm công cho bệnh viện. Bác sĩ thực tập Kobashi xuất thân là con nhà lao động, còn quá ít tuổi đủ để “lịch duyệt” mà hiểu được những éo le trong đời, anh bộc trực, phản kháng gay gắt trước những bất công xã hội, nhưng rồi anh sẽ đi tới đâu với những hành vi có tính chất cá nhân riêng lẻ ấy?

Nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết là Naoe. Như trong lời bạt của nhà văn Xô Viết Krelin in ở cuốn sách này nhận xét, trong khi mô tả Naoe, Watanabe có phần nào “cường điệu”. Đúng như vậy. Tác giả lại “cài bẫy” trong việc miêu tả sự phát triển của tính cách Naoe, chờ đến lúc kết thúc thì

những thắc mắc của người đọc về những bí ẩn của nhân vật này mới được cởi nút. Nhưng nói chung thì người đọc có thể hiểu được - hiểu được không có nghĩa là đồng tình - với tính cách của Naoe, một bác sĩ tài năng lâm vào một bi kịch.

Bên cạnh Naoe, một hình ảnh để lại một ấn tượng sâu lắng khác nữa là Noriko Shimura. Vị tha và chân thành, đầy kiên nhẫn và đầy lòng hy sinh, có một cái gì nhấn nhé quá đáng làm cho người đọc nhiều lúc phát bực, Noriko Shimura làm người ta nghĩ ngợi và cảm xúc nhiều...

Lòng nhân ái, sự khách quan và sinh động trong miêu tả, tài dựng nhân vật và viết đối thoại đậm đà, giản dị... tất cả đã làm cho cuốn tiểu thuyết Nhật Bản này gần gũi với người đọc Việt Nam. (Krelin cũng nói là gần gũi với người Xô Viết).

Đáng tiếc là không có điều kiện để dịch thẳng từ nguyên tác tiếng Nhật, mà phải dịch qua bản tiếng Nga. Nhưng nhà nghiên cứu Cao Xuân Hạo, tác giả của nhiều bản dịch nổi tiếng (như các bản dịch tác phẩm của Puskin, Lev Tolstoy, Dostoevsky, Chekhov, Aitmatov...), bằng sự uyên bác và trực giác ngôn ngữ vốn có của mình, chắc sẽ truyền đạt một cách trung thực đến bạn đọc cái hay của nguyên tác.

Watanabe sinh năm 1933 trong một gia đình giáo viên dạy Toán. Năm 1958 ông tốt nghiệp đại học Y khoa ở Sapporo. Watanabe ở lại giảng dạy ở trường, và nghiên cứu về Khoa phẫu thuật tạo hình. Ông là tiến sĩ y khoa về chuyên ngành ghép mô xương.

Vừa làm bác sĩ, Watanabe vừa viết văn.

Hồi còn ở trường đại học, ông đã đăng những sáng tác đầu tiên của mình trong tạp chí văn học của sinh viên. Năm 1956 vở kịch “Hành lang trắng” được giải thưởng trong một cuộc thi kịch truyền thanh. Watanabe bắt đầu

viết kịch bản cho radio và truyền hình. Tác phẩm có ý nghĩa quan trọng đầu tiên của ông làm cho ông được biết tiếng là “Sự hóa trang của cái chết” (1965). Các truyện ngắn “Tuyết âm” (1967), “Cuộc viếng thăm” (1967), và truyện “Ghép tim” (1969), được các nhà phê bình khen ngợi. Tiểu thuyết lịch sử “Đèn và bóng” (1970) được giải thưởng văn học Naoki. Từ năm 1969, ông về Tokyo, thôi làm nghề y và hoàn toàn chuyên tâm viết văn. Sau tiểu thuyết “Ôm hoa” (1970), ở đây nhân vật chính là một nữ bác sĩ, và “Thành phố hoa tử đinh hương băng giá” (1970), từ tháng 1 năm 1971 trong tờ tuần báo “Sunday Mainichi” khởi đăng tiểu thuyết “Đèn không hắt bóng”, miêu tả cuộc sống thường ngày ở một bệnh viện^[1].

^[1] Đoạn giới thiệu về tiểu sử tác giả được viết theo bản tiếng Nga.

I

- HÔM NAY AI TRỰC? Bác sĩ Kobashi à?

Kaoru Uno nhìn lên bảng trực đêm. Cô vừa đi vừa tìm nhiệt kế ở các phòng bệnh nhân về.

- Theo bảng trực thì hôm nay là phiên của Kobashi tiên sinh, nhưng tiên sinh hình như đã đổi phiên cho bác sĩ khác - Noriko Shimura, lúc bấy giờ đang ngồi cạnh bàn cặm cúi găm mấy tập bệnh án, trả lời bạn, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Thế à? Đổi cho ai?

- Cho bác sĩ Naoe thì phải.

- Naoe à? - Kaoru kinh ngạc thốt lên.

Noriko ngạc nhiên nhìn bạn. Kaoru bối rối đưa tay lên bưng miệng.

Noriko năm nay đã hăm bốn, cô được coi là một nữ y tá có kinh nghiệm, còn Kaoru thì hãy còn như con nít. Cô mới mười tám, vừa đi học dự bị từ mùa Xuân, và được xếp vào hàng tập sự trong bệnh viện này. Cô thông báo:

- Ishikura phòng bốn trăm mười hai kêu đau dữ quá.

- Cái ông già có người con trai làm chủ hiệu sushi ấy à?

Hồi trước cụ Yoshizo Ishikura mở hiệu sushi ở khu Nakameguro, nhưng cách đây ba năm đã thôi làm và giao cửa hiệu lại cho con trai và con dâu quản lý. Ông cụ vào nằm viện Oriental từ cuối tháng chín, tức cách đây một tháng. Trước đó cụ Ishikura đau dạ dày nằm cả hai mươi ngày tại bệnh viện

của trường đại học T, nhưng về sau bỗng nhiên được xuất viện và chuyển sang nằm ở đây.

- Ông cụ nằm sấp, rên hừ hừ...

- Có ai là người nhà ở lại với ông cụ không?

- Có cô con dâu.

Rời tập bệnh án, Noriko tư lự ngược mắt nhìn trân trân lên bức tường trắng ở trước mặt.

- Vậy bác sĩ trực hôm nay là Naoe tiên sinh? - Kaoru vừa đếm lại mấy cái nhiệt kế trên khay y cụ vừa hỏi lại.

Noriko làm thình. Một lát sau cô mới buông một câu:

- Chắc hôm nay tiên sinh chả đến nữa đâu.

Kaoru ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không đến nữa? Tiên sinh phải trực kia mà!

- Ừ thì trực chứ sao...

- Hay là tiên sinh đang ngồi ở đâu đấy trong bệnh viện?

- Không, lúc nãy vừa đi đâu rồi.

- Đi đâu rồi à? Đi hẩn à? - Kaoru lại hỏi lại.

Noriko khó chịu ngoảnh mặt đi.

- Naoe trực kia mà. Làm sao có thể đi đâu được?

- Muốn biết cứ gọi điện hỏi xem - Noriko chỉ tay lên tấm giấy nhỏ xíu

găm trên mặt bàn. Trên giấy có ghi vội dòng chữ: “Naoe 423-28-50”.

Kaoru bỡ ngỡ nhìn lên tấm giấy.

- Đây là chỗ nào?

- Tiệm rượu.

- Tiệm rượu ư?! Sao, ông ấy đến tiệm rượu ư?

- Thế đây. - Noriko đáp xẵng, rồi lại cúi xuống tập bệnh án.

Kaoru bỏ cái nhiệt kế đang cầm sang một bên.

- Sao lại có thể như thế được?... Đang trực kia mà?

- Dĩ nhiên là không được. - Noriko nhún vai.

- Thế thì tại sao tiên sinh lại...?

- Tại thế thôi. Xưa nay vẫn vậy.

Mới gần đây Kaoru mới được phân công trực đêm, và hôm nay là lần đầu tiên cô trúng vào phiên trực của bác sĩ Naoe.

- Cái tiệm rượu ấy cách đây có xa không?

- Không biết. Nghe ông ấy nói là đâu ở khu Dogenzaka ấy. Đi bộ hết mười phút.

- Nhưng sao chị biết đó là tiệm rượu?

- Mỗi lần ra đây về, bao giờ ông ấy cũng sặc mùi rượu.

- Chị nói gì thế?!

- Không tin thì cứ gọi điện đến đây mà hỏi.

Gỡ xong tờ bệnh án cuối cùng, Noriko rút ngăn kéo bàn lấy ra một tấm biển treo cửa và cây bút lông.

- Cụ Ishikura đau thật đấy chị ạ... Dù sao cũng phải gọi điện cho bác sĩ, -
Kaoru vừa nói vừa nhìn hàng số điện thoại trên tấm giấy.

- Vô ích.

- Nhưng bệnh nhân đau quá mất rồi.

- Nếu cô chịu không nổi thì tiêm cho ông ấy một mũi.

- Không xin phép bác sĩ?

- Một liều thì không sao.

- Nhưng... - Kaoru ấp úng.

- Bác sĩ có ở đây thì cũng nói thế thôi. Cụ Isukura lâu nay vẫn phải dùng thuốc có chất a phiên.

- Nhưng đó là ma túy.

- Đúng, mà lại là loại mạnh. Giảm đau rất công hiệu.

- Nhưng luật cấm dùng ma túy kia mà!

- Sao lại cấm?... - Noriko nhúng bút lông vào chén thuốc vẽ màu trắng, rồi viết thử lên tờ báo.

- Cụ Ishikura bị ung thư dạ dày à?

Noriko gật.

- Thế mà người ta bảo là bị ung thư chẳng đau tí nào. Em chưa bao giờ tưởng tượng là con người ta có thể đau đến thế.

- Sở dĩ đau nhiều là không riêng dạ dày bị tổn thương. Di căn đã lan vào tận xương sống, chạm đến trung khu thần kinh.

- Thế thì mổ cũng không ăn thua nữa à?

- Không ăn thua. Chính vì thế mà ở bệnh viện của trường đại học họ cho ông cụ ra viện.

- Tội nghiệp ông già... - Kaoru thở dài. Nửa năm làm việc ở bệnh viện cô đã có dịp trông thấy khá nhiều điều, nhưng cho đến nay cái gì đối với cô cũng hãy còn mới lạ và có sức lôi cuốn lạ thường. - Ông cụ còn sống được bao lâu nữa?

- Bác sĩ Naoe cho là còn được khoảng hai tháng, nhiều nhất là ba.

- Ông cụ có biết không?

- Dĩ nhiên là không. Chỉ có người trong nhà biết.

- Thế ra họ chỉ còn chờ ông cụ chết?

- Đúng thế.

Noriko lại cầm bút lên. Dòng chữ Hán màu trắng, nét bay bướm, chạy trên tấm bảng nhỏ màu đen: “Tanneo Muraya” - tên họ bệnh nhân mới nhập viện. Nét chữ của Noriko nhẹ nhàng, tao nhã.

- Cô chớ nói hớ ra đấy, - Noriko dặn dò, tuy cô biết cũng chẳng cần như thế: không đời nào Kaoru lại có đủ can đảm nói lại với ông già. Nhưng cô bé vẫn gật đầu ưng thuận một cách hết sức nghiêm trang. Vừa lúc ấy, có tiếng chuông gọi của bệnh nhân: phòng 412 gọi.

- Ishikura.

- Cô lấy hai liều brobarin xuống mà tiêm. Nói là sẽ bớt đau ngay.

- Vâng.

Kaoru đến tủ thuốc lấy ra một cái hộp màu đỏ chạy vội ra hành lang.

Tên gọi của bệnh viện nghe khá hóm hỉnh: “Oriental”. Song đó chỉ là một bệnh viện tư thuộc loại thông thường nhất ở Tokyo. Chủ nhân - bác sĩ Yutaro Gyoda đồng thời cũng là bác sĩ trưởng. Tòa nhà cao sáu tầng, lại thêm một tầng hầm nữa, xây gần ngã tư chỗ phố Tamagawa gặp đại lộ số 6 của thành phố, bề mặt trông ra đường. Ở tầng trệt là phòng đón tiếp bệnh nhân, phòng tiếp khách, phòng ghi danh, phòng phát thuốc và phòng X quang. Tầng thứ hai dành cho phòng mổ, phòng vật lý trị liệu, phòng xét nghiệm, phòng điều hành, phòng làm việc của bác sĩ trưởng và phòng văn thư. Từ tầng ba đến tầng sáu là các phòng của bệnh nhân. Bệnh viện Oriental chỉ có cả thầy bảy mươi giường. Số bệnh nhân ngoại trú xê xích tùy theo từng ngày trong tuần lễ, nhưng kể trung bình thì mỗi ngày có khoảng 150-160 người đến bệnh viện. Trên cửa các phòng đều có treo những biển đề: “Bác sĩ nội khoa”, “Bác sĩ da liễu”, “Bác sĩ niệu học”, “Bác sĩ phẫu thuật”, “Bác sĩ phụ khoa”, “Phòng phẫu thuật thẩm mỹ”, “Khoa nhiễm xạ”. Thế nhưng số bác sĩ làm việc thường xuyên ở bệnh viện Oriental không lấy gì làm đông: chỉ có bác sĩ nội khoa Tamagawa, hai bác sĩ phẫu thuật là Naoe và Kobashi, bác sĩ nhi khoa Murayama, kể cả bác sĩ trưởng nữa là năm người. Ngồi tiếp bệnh nhân ở phòng phẫu thuật thẩm mỹ cũng là Naoe, còn ở phòng niệu học và phòng phụ khoa thì cứ mỗi tuần hai lần, có hai bác sĩ ở bệnh viện của trường đại học M. đến làm việc. Nữ y tá, kể cả y tá cấp một và tập sự, ở bệnh viện Oriental có cả thầy hai mươi hai người. Bác sĩ trưởng Yutaro Gyoda chuyên về nội khoa, nhưng mấy năm gần đây hầu như không xuất

hiện ở các phòng bệnh nhân nữa, mà giao hết công việc này cho Kawabara vốn là bạn thân của ông. Bản thân ông ta chỉ quan tâm đến cái ghế hội đồng dân biểu thành phố và công việc quản trị Hội liên hiệp Lương y, vốn là những công việc rất xa vời với y học. Thảng hoặc có khi nào bệnh viện tư của ông được người ta nhắc đến thì ông than thở rằng nó chẳng đem lại một chút lợi nhuận nào. Tuy vậy, cái bệnh viện Oriental vẫn được coi là một bệnh viện khá lớn không riêng gì trong khu mà ngay cả trong toàn thành phố Tokyo nữa.

Ban đêm thường có hai nữ y tá ở lại trực. Công chính của bệnh viện - công dẫn thẳng vào phòng cấp cứu - mở cho đến tám giờ tối. Sau tám giờ thì công đóng, ai đến phải bấm chuông.

Tối hôm ấy trong bệnh viện không có sự cố gì - cứ như thể mọi người đều biết trước rằng bác sĩ trực sẽ đi đâu mất tăm. Chỉ có cụ Ishikura kêu đau, với lại Sugimoto, anh chàng trẻ tuổi nằm ở tầng ba, đến xin thuốc cảm lạnh. Những bệnh nhân ngoại trú đến sau năm giờ, khi phòng khám thường đã chuẩn bị nghỉ, cũng không nhiều: hai người đến thay băng, thêm hai người nữa đến tiêm thuốc theo lời dặn của bác sĩ điều trị.

Những bệnh nhân chấn thương, thường thường cứ hai ngày đến một lần, hôm nay cũng không phải đến. Dĩ nhiên Noriko tự ý cho thuốc cảm và thay băng mà không có chỉ thị của bác sĩ trực như vậy là vi phạm điều lệ, nhưng cô không dám quấy rầy Naoe vì những chuyện không đâu như thế. Noriko biết rất rõ mình phải làm gì; và chẳng nếu cô có tự dung nảy ra cái ý gọi điện cho ông ta, thì chẳng qua cũng sẽ được nghe ông trả lời là: “Tốt lắm, cứ thế mà làm”.

Đến chín giờ, đèn ở các phòng bệnh nhân đều đã tắt hết, mà Naoe vẫn chưa thấy về. Công việc có thể coi là đã xong xuôi, cho nên Noriko mở một

cuốn tiểu thuyết và bắt đầu thả hồn vào cái thế giới hư cấu của một nữ văn sĩ đang thời thượng viết về tình yêu. Kaoru mở máy thu hình, chỉnh cho máy kêu khe khẽ, và bắt đầu theo dõi chương trình hòa nhạc. Phòng trực của nữ y tá ở tầng ba, bên phải thang gác, các cửa sổ đều trông ra một ngõ hẻm vắng không có lấy một bóng người qua lại. Màn cửa sổ bao giờ cũng vén ra hai bên, và trong khoảng hở có thể nhìn thấy cảnh đô thành lấp lánh muôn vạn ánh đèn đêm. Đến chín rưỡi chương trình hòa nhạc kết thúc. Kaoru vươn vai ngáp dài. Cô đến bệnh viện từ sáng sớm vào lúc tám giờ, ăn trưa xong thì đi học lớp dự bị, sau đó lại trở về bệnh viện trực đêm. Đến giờ này cô đã mệt nhoài ra. Biết làm thế nào được? Đành phải kiên nhẫn chịu đựng vài năm... Noriko cúi đầu đọc sách, tóc rũ cả xuống tận mắt.

Kaoru tắt máy, ngồi nhìn ra cửa sổ.

- Chị ạ, tiên sinh vẫn ở ngoài tiệm rượu à?

- Không biết.

Noriko rời cuốn sách. Cô đọc đã gần hết.

- Có lẽ ta pha tí cà phê nhỉ?

- Ồ, hay đấy.

Kaoru nhanh nhẹn đứng dậy bật bếp ga. Ở góc phòng sau tấm màn trắng có thể trông thấy mờ mờ một cái giường ghép đôi và hai cái tủ con. Cà phê và chén tách đặt ở ngăn trên cùng. Kaoru lấy bình cà phê bột không cần và lọ đường, đặt cả lên bàn.

- Máy viên đường?

- Một thôi.

Bây giờ, khi tivi đã im tiếng, từ ngoài cửa sổ lùa vào cái tiếng rì rầm

thoang thoảng của thành phố ban đêm.

- Ôi, chút nữa thì đồ hết... - Kaoru thận trọng đặt tách cà phê xuống trước mặt Noriko.

- Cảm ơn.

- Sao lâu thế nhỉ... Không biết đúng có còn vũng được nữa không?

Không trả lời thì không tiện: Noriko đành nói lung búng cái gì không rõ, và vội vàng nốc hết chén cà phê.

- Nhớ có tai nạn thì sao? Hay là có ca mổ cấp bách? Lúc bấy giờ biết làm thế nào?

- Còn thế nào nữa? Thì mổ chứ sao!

- Nhưng nếu ông ấy say thì mổ sao được?

- Có cách gì khác đâu.

Giọng Noriko khó chịu rõ ràng.

Kaoru thấy lòng tràn ngập một nỗi lo lắng mơ hồ. Bác sĩ trực đi đâu mất, để hai chị em ngồi lại một mình...

- Có lẽ vẫn nên gọi lại chẳng?...

- Gọi làm gì?

- Ít ra cũng biết tiên sinh ở đằng ấy ra sao...

- Cô cứ ngồi xuống và bình tĩnh lại.

- Thế nhờ ông ấy quên mất là mình đang trực thì sao?

- Không đâu.

- Em lo quá. - Kaoru nói, giọng kéo dài ảo não.

- Cô lo lắm à? Cô mà lo à? - Noriko nhìn Kaoru, vẻ khinh thị. - Cô nói giùm tí coi, việc gì cô phải lo?

- Thế nếu có tai nạn thì sao?

- Cô nên nhớ kỹ lấy điều này: chúng ta không hề có trách nhiệm về việc đó.

Đôi kim trên mấy chiếc đồng hồ đặt trong phòng đều chỉ mười giờ kém mười.

Kaoru cảm thấy mình nên im lặng thì hơn, nhưng không sao trấn áp nỗi mỗi lo đang làm cho cô hơi cả ruột gan lên.

- Hình như bác sĩ trưởng không biết tiên sinh uống rượu...

- Biết.

- Biết mà vẫn làm thỉnh ư?

- Kìa sao cô cứ ám lấy tôi thế? Tôi có phải là bác sĩ trưởng đâu? - Noriko bỗng dung phát câu lên.

Câu chuyện tắt ngấm. Kaoru tưởng tượng cái dáng cao và gầy của Naoe, gương mặt mệt mỏi, xanh xao của ông. Trong những đường nét cân đối, sắc gọn như đũa của gương mặt ấy có một cái gì băng giá khiến người ta phải rùng mình. Trong cái vẻ điềm đạm của đôi mắt lạnh lùng ấy có một cái gì thật ghê sợ...

- Tiên sinh chưa có vợ thật ư? Băm bảy rồi còn gì.

Noriko gật đầu. Cô đặt chén xuống bàn và giở cuốn sách ra, nhưng mắt cô vẫn đờ đẫn nhìn vượt qua trang giấy, hướng về một nơi nào bên ngoài cửa sổ.

- Tiên sinh là một bác sĩ có tài năng lớn. Nghe nói trước kia dạy ở đại học... Giá đừng bỏ đi thì bây giờ đã là giáo sư rồi... Tại sao tiên sinh lại chuyển về làm ở đây? Một nhà phẫu thuật lỗi lạc...

- Muốn thế nào được thế ấy.

- Không, dù sao cũng thật khó hiểu... Ai lại bỏ một vị trí hiển hách như vậy trong một trường đại học thượng đẳng... Thật kỳ lạ.

Noriko phì cười. Kaoru vẫn không buông tha.

- Người thì nói là do một chuyện yêu đương gì đấy, người thì lại nói là vì tiên sinh có chuyện xích mích với các giảng viên ở đấy. Chẳng biết thực hư ra sao?

- Chắc toàn chuyện láo toét cả.

- Ấy, em cũng nghĩ như thế. Lưỡi không xương ấy mà. Có điều ông ấy khó hiểu thế nào ấy. Người đâu mà kỳ quặc.

Kaoru mới nói chuyện với bác sĩ Naoe được có vài lần, mà lại toàn chuyện công việc trong giờ làm, chứ chưa bao giờ có dịp nói chuyện riêng cả. Giữa hai người có một khoảng cách quá lớn về tuổi tác - gần hai mươi tuổi. Cô hiểu rằng Naoe suy nghĩ hay nói năng đều khác hẳn mình, nhưng ngay cả với các nữ y tá khác lớn tuổi hơn cô nhiều, ông bao giờ cũng vẫn khô khan lạnh lùng. Naoe bao giờ cũng tách mình ra khỏi mọi người và một mực tránh mọi sự giao tiếp.

- Sao bác sĩ chưa lấy vợ nhỉ?... - Kaoru nói thì thầm, có chiều tư lự.

- Sao cô lại hỏi tôi chuyện ấy?

- Chắc chắn là nhiều người sẽ lấy làm sung sướng... - Kaoru vốn tự cho mình là một giai nhân tuyệt thế, nhưng một vị hôn phu như Naoe... Sự chênh lệch về tuổi tác cô sẽ chẳng coi ra gì. - Kể cũng tiếc thật... - cô thở dài khe khẽ.

- Dĩ nhiên ông ấy có kỳ lạ thật, - Noriko kết luận, và vừa lúc ấy tiếng chuông điện thoại reo lên.

- Để em nghe cho. - Kaoru nhảy bổ tới nhắc ông nghe lên. Một giọng đàn ông thô lỗ vang lên trong máy điện thoại.

- Alô. Trục ban cảnh sát khu Maruyama đây. Bệnh viện Oriental phải không? - Trong máy có thể nghe văng vẳng những tiếng còi xe hơi và những tiếng ồn ào ngoài phố. - Chúng tôi cần đưa một người bị thương tới bệnh viện, có được không?

- Có chuyện gì xảy ra thế?

- Cũng chuyện thường thôi: mấy tên du đãng gây sự đánh nhau, có một tên ăn đòn rất nặng... Mặt vỡ toác ra. Máu tuôn như thác ấy.

- Đợi cho một chút. - Kaoru run rẩy trao ống nghe cho Noriko - Có... du đãng... mặt bị... máu...

- Tôi nghe đây. - Noriko cầm lấy ống máy. - Chỉ có mặt bị đứt thôi à? Nạn nhân có còn tỉnh không?

- Rất tỉnh nữa là khác. Đang la hét om sòm. Chửi tục hết chỗ nói.

- Bao giờ các ông tới?

- Chúng tôi cho lên xe ngay bây giờ. Độ mười phút... à không, năm phút

nữa thôi... Xe đã chạy rồi đấy, các cô đợi nhé.

Trong máy bắt đầu có tiếng tuýt liên hồi.

Noriko cố trấn tĩnh thật nhanh, và mắt nhìn vào tấm giấy trên bàn, bắt đầu quay số gọi điện, vừa quay vừa ra lệnh cho Kaoru:

- Còn cô chạy xuống phòng cấp cứu bật đèn, mở cửa ngay đi nhé. Nhớ mở máy khử trùng luôn.

Phía đầu dây nói bên kia trả lời ngay:

- Nhà hàng Printemps đây.

- Làm ơn cho biết Naoe tiên sinh có đây không ạ?

- Naoe tiên sinh ạ?... Xin chờ một chút.

Trong ống máy nghe văng vẳng tiếng nhạc, tiếng cười nói lộn xộn. Tên nhà hàng Printemps nghe lần này là lần đầu, nhưng Noriko cũng hiểu ngay đây là một quán rượu. Mấy phút sau trong máy có tiếng phụ nữ vọng lại.

- Alô? Tiên sinh đi rồi ạ.

- Đi rồi?

- Vâng. Khi tiên sinh đi có dặn chuyển số điện bốn trăm bốn tám...

- Xin đợi cho một chút... - Noriko lấy bút ghi.

- Bốn ba tám - bảy hai - năm sáu. Tiên sinh đang ở chỗ ấy.

- Cảm ơn cô.

Đang phiên trực mà đi uống rượu đã là quá quắt; đằng này lại la cà hết

quán này đến quán khác, thật không thể nào tưởng tượng nổi. Noriko giận đến ngạt thở, nhưng lập tức tự chủ được: tức giận bây giờ nào có ích gì? Dù sao cũng chẳng có ai ở đây để trút giận lên đầu người ta được.

Cô lại nhanh nhẹn quay số điện thoại mới.

- Khách sạn Isemoto đây - một giọng đàn ông láu lỉnh trả lời.

- Ông làm ơn gọi giùm bác sĩ Naoe ra máy. Chắc bác sĩ đang ở phòng ăn

- Noriko nói giọng nói lạnh lùng mà nhã nhặn, cố nén cơn giận đang làm cô nghẹt thở.

Trong ống máy nghe văng vẳng những câu trả lời của người hầu bàn đang nghe lệnh. Hình như đây là một hiệu cơm Nhật Bản... Cái giọng đàn ông láu lỉnh ban nãy vang lên:

- Có ngay đây ạ.

Rồi một phút sau ống máy đã chuyển sang tay một người khác.

- Tiên sinh đây ạ?

- Có việc gì xảy ra à?

- Vâng ạ, có người bị thương khẩn cấp lắm ạ.

- Vết thương ra sao?

- Mặt bị đứt sâu, máu chảy nhiều ạ.

- Đã về tới bệnh viện chưa?

- Vừa mới chở vào viện xong ạ. - Để trả thù Noriko quyết định nói dối như vậy.

- Liệu có phải khâu không?

- Thế nào cũng phải khâu ạ.

- Được... - Naoe im lặng một lát như thể đang cân nhắc xem có nên về hay không. - Thôi được, tôi sẽ lên xe ngay.

- Tiên sinh đang ở đâu thế?

- Khu Shibuya.

- Mãi tận đây kia à?

- Nếu gặp được taxi thì độ năm phút nữa tôi sẽ về đến nơi.

- Nhưng xin tiên sinh về thật nhanh cho. Tôi van...

Trong máy nghe đánh tách một tiếng cắt ngang lời Noriko. Kaoru từ phòng cấp cứu chạy lên. Noriko bây giờ mới hoàn hồn. Cô thông thả đặt cái ống nghe nãy giờ vẫn cầm trên tay xuống cần máy.

- Đã bắt liên lạc được với tiên sinh chưa?

- Có biết không? Ông ấy đang ở tận Shibuya đây.

- Ở Shibuya? - Kaoru ngây người ra, mồm há hốc.

- Tôi ra công chờ xem sao.

Noriko lấy áp kế, vừa cầm lấy nắm cửa định mở thì xa xa đã nghe tiếng còi của xe cấp cứu nác lên từng hồi.

- Họ đến đây à?

Noriko và Kaoru cùng chạy ra cửa sổ, nhưng họ chỉ trông thấy những

mảng tường đen của các nhà đối diện.

- Mặt bị đứt nhiều chỗ... Không biết bị đánh bằng vật gì?

- Nếu bằng chai thì sẽ có cả mảnh chai giắt vào đầu...

- Thế tiên sinh có về không?

- Tôi biết đâu đấy! - Noriko bực bội đáp.

Khi thang máy xuống đến tầng hai, tiếng còi xe nghe đã gần lắm.

- Cô vào phòng mổ lấy mấy chiếc kẹp vô trùng, kim và chỉ khâu, lấy cả găng tay ra.

Noriko vào phòng cấp cứu lấy một tấm vải nhựa trải lên giường khám, rồi sang phòng ghi danh lấy một tờ bệnh án chưa ghi.

Tiếng còi rú từ sau góc phố tuôn ra nghe mỗi lúc một gần. Không còn nghi ngờ gì nữa: xe cấp cứu đúng là đang chạy đến bệnh viện Oriental. Dù đã trải qua cái cảnh này bao nhiêu lần, Noriko cũng không quen được với cái cảm giác ớn lạnh ở sống lưng mỗi khi có xe cấp cứu chạy vào cổng bệnh viện. Trong sự chờ đợi khẩn trương có một cái gì thật nặng nề khó chịu. Thế là đêm nay phải vất vả suốt đêm rồi. Noriko tha thiết mong sao cho vết thương thật nhẹ, tuy giờ đây cô lo cho bệnh nhân ít hơn là lo cho sự yên tĩnh của mình.

Tiếng bánh xe lăn rào rào. Tiếng còi đang rú rít điên cuồng bỗng im bật, như thể đã mất hút cái mục tiêu mà nó đang đuổi theo. Chiếc xe cấp cứu hãm phanh ken két và dừng lại. Qua tấm cửa kính của căn phòng trước, có thể thấy ánh đèn chớp trên mui xe xoay tít. Noriko mở cửa phòng cấp cứu.

Thân xe sơn trắng phản chiếu những ánh đèn đêm sáng mờ mờ trong bóng tối. Hai cánh cửa sau xe được mở ra. Từ trên xe có mấy người nhảy

xuống.

- Đưa vào chỗ nào đây? - Giọng người y tá tải thương hỏi gắt.
- Vào phòng ghi danh, đi lối này.
- Vào đây thì bản hết. Mặt mũi áo quần của hắn đều máu me bê bết...
- Không sao.
- Hắn uống say mềm, suốt dọc đường cứ lờn lên như con quỳ.

Kíp tải thương đã kéo cái cáng có nạn nhân từ trong xe ra. Họ vây kín xung quanh cáng, cố sức giữ người bị thương đang vùng vằng như điên như dại. Noriko nhìn đồng hồ. Từ khi gọi điện cho Naoe đến bây giờ đã quá năm phút. Mấy người tải thương khiêng nạn nhân vào phòng cấp cứu, những đôi giày nặng trĩu của họ giẫm âm âm trong hành lang. Họ luôn miệng răn đe người bị thương: “Này này, có nằm im không nào, yên, yên, bình tĩnh nào”; nhưng tiếng nói của họ bị những tiếng gào thét điên cuồng của người say át hẳn đi.

- Làm ơn đưa vào đây.

Qua cánh cửa mở rộng, mấy người khiêng cáng đưa nạn nhân sang phòng tiếp nhận, đặt cáng lên cái giường con ở góc phía trong. Noriko tay cầm áp kế rụt rè bước lại gần nạn nhân.

- Đo huyết áp chút nhé?...
- Đồ ng-ngu-u-u!

Người bị thương máu me bê bết cố chồm dậy, nhưng mấy người tải thương đã nhanh nhẹn giữ hắn lại. Hắn khua hai quả đấm la hét om sòm.

- Nào-nào, yên nào. Đây là bệnh viện kia mà.

- B-b-bệnh viện à? Đ-đ-đâu nào?

Máu chảy ròng ròng trên mặt nạn nhân, đến nỗi khó lòng phân biệt được đâu là mắt, đâu là mũi. Nhìn thấy máu, hắn như phát điên phát dại, mắt trợn ngược lên, tay càng khua dữ. Thuốc mê chẳng có tác dụng gì đối với hắn. Thậm chí hắn cũng không để cho người ta lau máu trên mặt nữa.

- Biết làm cách nào bây giờ? - Noriko tuyệt vọng lùi lại.

- Bác sĩ đâu?

Bây giờ mặt mũi mấy người tải thương cũng vậy máu đỏ lôm.

- Sắp đến ngay bây giờ.

- Nhanh lên với chứ!

- Nhưng mà...

- Để mãi thế này sao được: chúng tôi giữ không nổi, cô không thấy sao?

- Xin các ông đợi cho chút nữa...

Từ bỏ ý định đo huyết áp, Noriko lại chạy ra máy điện thoại. Mồi được mảnh giấy trong túi ra, cô cuống quýt quay đĩa số.

- Naoe tiên sinh đã đi chưa ạ?

- Naoe tiên sinh à?... Ồ... à phải, đi rồi.

- Đã lâu chưa?

- Mới vừa đi xong.

- Tiên sinh có gọi được taxi không?

- À... tôi cũng không biết nữa.

- Cảm ơn ông.

Đồng hồ trong phòng tiếp khách chỉ mười một giờ. Nếu Naoe khi ra khỏi tiệm ăn gọi ngay được taxi thì chắc hẳn sẽ đến nơi ngay bây giờ.

Từ phòng tiếp nhận vẫn đưa ra tiếng la hét của người bị thương và những tiếng quát mắng của những người tải thương đang giữ hân. Không sao chịu nổi cơn ác mộng này, Kaoru chạy ra hành lang.

- Bao nhiêu là máu! - Cô sợ hãi đưa hai tay lên bưng mặt. Hai vai cô run bần lên.

Sàn hành lang từ phòng tiếp khách đến phòng tiếp nhận loang lổ những vết máu nhơm nhớp.

- Biết làm thế nào bây giờ?!

- Chúng ta làm gì được?

- Miễn sao bác sĩ Naoe về nhanh một chút!

- Cô cứ lải nhải mãi như thế làm gì? Dù có nhắc lại một trăm lần thì ông ấy cũng chẳng về nhanh hơn được đâu. - Noriko bực bội quát lên, mắt vẫn không rời khung cửa chính.

Từ phòng tiếp nhận hai người bước ra và đi về phía hai cô y tá.

- Sao, bác sĩ vẫn chưa đến à? - Cả hai người mặt đều lạnh như tiền, nhưng trong câu hỏi có thể nghe thấy một giọng bực bội được nén lại một cách vụng về.

- Thế này ạ... Bác sĩ có việc cần phải đi gấp, bây giờ thì sắp về đến nơi rồi.

- Có xa không?

- Không, ngay gần đây thôi.

- Không gọi điện được à?

- Không cần. Người ta trả lời là bác sĩ đã lên xe về bệnh viện rồi.

- Các cô làm sao thế, chẳng lẽ các cô không hiểu à?! Nạn nhân ra máu nhiều thế kia...

- Xin các ông thứ lỗi cho, chúng tôi cam đoan là bác sĩ sắp về ngay bây giờ.

Noriko, đầu cúi gằm cố nén tiếng khóc. Naoe về đến nơi thế nào cô cũng cho ông ta biết tay!... Cô tự nguyện rửa mình vì đã để cho ông ta đi. Cuối cùng, khi đã hiểu ra rằng không thể chờ mong gì ở hai cô y tá, hai người tải thương quay trở vào.

- Lại còn nói dối người ta nữa... Bây giờ rồi sẽ ra sao đây? - Kaoru hoảng hốt.

- Thì còn biết làm thế nào nữa!

Kaoru gật đầu, vẻ ngơ ngác.

- Lạy trời sao cho họ cũng đập vỡ đầu cái ông bác sĩ ấy đi một thể... - Noriko lâu bầu, giọng căm uất, mắt vẫn trừng trừng nhìn ra khung cửa đen ngòm.

Trên mui xe cấp cứu, ánh đèn đỏ vẫn nhấp nháy liên hồi. Noriko lại nhìn

đồng hồ. Chưa đầy ba phút trôi qua. Lại có tiếng còi xe rú lên, lại có tiếng phanh rít trong sân. Hai cô gái chạy ủa ra cửa. Một viên cảnh sát bước vào.

- Nạn nhân ở đâu?

- Trong phòng tiếp nhận ấy.

- Hấn ra sao rồi?

- Ờ-ờ-ờ, nói chung là...

- Đã băng bó gì chưa?

- Chưa...

Viên cảnh sát lặng lẽ gật đầu và đi vào phòng tiếp nhận. Ngoài phố có mấy kẻ hiếu kỳ đứng lại nhìn ngó. Noriko nhắm mắt lại và bắt đầu đếm: “Một, hai...”. Đếm đến sáu mươi thì được một phút. Năm lần sáu mươi thì Naoe sẽ về. Noriko mới đếm được ba mươi thì cửa phòng mở toang và một người tải thương hiện ra trên ngưỡng cửa.

- Chị y tá ơi! Người bị thương đòi uống nước. Cho uống có được không?

- Nước à?...

Vết thương không sâu, chắc không phải cấm uống nước làm gì, nhưng Noriko vẫn do dự.

- Hấn kêu là nếu không cho hấn uống, hấn sẽ chết ngay. Cổ hấn khô rang rồi chị ạ.

- Có lẽ cho uống in ít thì được, - cuối cùng Noriko quyết định.

- Thế chén đâu?

- Tôi sẽ đi lấy ngay. - Noriko chạy đi lấy chén. Cô đang đưa chén cho người tải thương thì có tiếng thét lạnh của Kaoru:

- Bác sĩ! Bác sĩ về rồi!

Noriko quay ngoắt lại và trông thấy trong khung cửa tối om, bóng một người vừa bước vào. Trên ngưỡng cửa, người ấy cởi giày rồi bước về phía họ: cao, gầy, vai phải hơi thấp hơn vai trái một chút.

- Tiên sinh!... - Noriko lao ra đón ông.

- Thế nào, công việc ra sao?

- Ra máu nhiều lắm, nhưng vùng vằng rất dữ, không sao đến gần được.

- Dem blouse!

Naoe cởi áo ngoài, bên trong chỉ còn lại chiếc sơ mi không có cà vạt. Noriko vào phòng lấy blouse ra đưa cho Naoe.

- Chúng tôi nói là tiên sinh có người gọi gấp nên phải đi.

Naoe lặng lẽ gật đầu rồi cúi xuống sát Noriko.

- Có mùi không?

Noriko ghéch mũi lên người.

- Một chút thôi, hầu như không ngửi thấy.

Naoe ra quán rượu từ chập tối, cách đây bốn giờ nhưng trông không có vẻ say rượu, duy có gương mặt là xanh hơn thường ngày một chút.

- Ta sẽ khâu chứ?

- Chuẩn bị xong hết rồi.

- Bệnh nhân gì mà hung hãn thế này! - Naoe vào phòng tiếp nhận, gương mặt sa sầm, mày cau lại.

- Bác sĩ đây rồi! - Noriko mừng rỡ loan báo, và mấy người tải thương đang giữ người bị thương tức khắc lui ra nhường chỗ cho Naoe. Ông đến cạnh cái cang và nhìn kỹ vào gương mặt người bị thương.

- A-a-a, bác sĩ! Mày muốn gì? Đồ ngu! - Người say rượu chồm dậy khua lia lia hai quả đấm.

Naoe lùi lại một bước, xem xét vết thương.

- Lũ súc sinh! - Người bị thương bất ngờ tụt khỏi cang và cố đứng dậy, nhưng mấy người tải thương nhanh như cắt đã chồm tới đè hấn xuống. Đột nhiên hấn vung chân đá một cái rất mạnh.

- Này, này, yên nào!

- Buông ra! Cút mẹ chúng mày đi!

- Yên cho bác sĩ xem nào!

- Không! Tao đi đây! Buông ra nào!

Mỗi lần hấn lắc đầu la lên một tiếng là máu từ vết thương lại phun ra như suối.

- Yên nào! Để người ta chữa cho!

- Cút đi! Cút hết đi!

Hấn chửi rất tục, rồi hít vào một hơi và nhổ ra rất mạnh. Nước miếng phun thành tia xuống sàn. Naoe này giờ vẫn đứng yên như pho tượng, quay

về phía viên cảnh sát, đưa mắt ra hiệu cho anh ta, và ra khỏi phòng. Viên cảnh sát ra theo.

- Hấn bị đánh bằng vật gì? Bằng chai phải không?

- Vâng. Hình như đánh từ phía trước, đánh thẳng vào mặt.

- Từ lúc ấy đến giờ độ bao lâu?

- Khoảng mười lăm, hai mươi phút.

- Hấn uống có nhiều không?

- Phải đến hai mươi ly con whisky là ít. Ấy là người ta nói với tôi như vậy. Sau đó là một trận ẩu đả ra trò.

Từ sau cánh cửa lại đưa ra những tiếng la hét và chửi rủa man dại.

- Tụi bạn hấn bỏ chạy hết cho nên hấn mới nổi khùng như vậy.

- Hấn bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi lăm.

Naoe gọi Noriko lại.

- Vào bật đèn phòng toilet lên.

- Phòng toilet?! - Noriko hỏi lại, không dám tin ở tai mình nữa. Nhưng Naoe không đáp, quay về phía viên cảnh sát.

- Phải mang hấn vào toilet.

- Vào toilet? Vào nhà xí ấy à? - Viên cảnh sát hỏi lại.

- Đúng thế. Vào nhà xí phụ nữ ấy.

- Rồi sao nữa?

- Rồi chốt cửa lại.

Viên cảnh sát ngờ vực nhìn Naoe.

- Ở trong ấy hẳn sẽ tỉnh nhanh hơn. - Naoe thò tay vào túi lấy thuốc lá đưa lên miệng.

- Nhưng hẳn vẫn ra máu thế kia?

- Không đáng lo. Nhà xí lát gạch men mà.

- Không phải chuyện ấy... Vấn đề là chảy máu như vậy hẳn có chết được không?

- Theo tôi thì không. - Naoe đánh diêm châm điếu thuốc. - Anh đã lo cho hẳn như vậy thì thỉnh thoảng có thể nhìn qua khoảng hở phía trên các vách ngăn của chuồng xí xem thử hẳn ra sao.

- Thế là thế nào? Bác sĩ bảo nhìn từ đâu vào?

- Vách ngăn giữa các chuồng xí phái nữ không thấu trán.

- Bác sĩ cho rằng... mất nhiều máu như vậy... không nguy hiểm sao?

- Máu sẽ tự khắc ngừng chảy. Riêng hiện giờ thì để máu chảy như thế còn có ích nữa là khác. Huyết áp sẽ hạ xuống một ít, và hẳn sẽ không còn có sức đập phá nữa. Làm như thế chưa hề có ai chết cả.

- Nhưng máu chảy đầy người thế kia!...

- Lẽ tự nhiên: bị thương ở trán, máu phải chảy xuống phía dưới. Cho nên có vẻ như bị thương rất nặng. Vết thương tuy rộng nhưng không sâu, thành thử chẳng có gì đáng lo ngại.

Từ trong phòng lại đưa ra tiếng la hét.

- Còn đủ sức la hét như vậy, tức là sẽ sống.

- Thế thì đưa vào nhà xí à?

- Các anh cứ thay phiên nhau trông chừng, cứ năm phút coi một lần, khi nào hấn yên thì cho tôi biết.

Viên cảnh sát vừa nghe vừa nhìn Naoe, vẻ tư lự.

- Sau đó chúng tôi sẽ bắt đầu khâu. Bây giờ cô đưa họ vào toilet đi. Có gì thì lên phòng bác sĩ trực gọi tôi, - Naoe nói tiếp với Noriko, rồi bước về phía thang máy.

Phòng bác sĩ trực đặt ở tầng ba, ở cuối dãy phòng bệnh nhân. Khi Naoe bước vào buồng thang máy, viên cảnh sát lại quay về phía Noriko.

- Cô thấy thế nào, liệu hấn có qua khỏi không? Hả?

- Bác sĩ đã nói như vậy thì không việc gì phải lo.

- Làm như vậy có tàn nhẫn quá không?

- Không quá đâu, - Noriko cắt ngang, tuy trong thâm tâm cô cũng thấy không kém phần ngờ vực.

Trong phòng tiếp nhận, người say rượu đang la hét lồng lộn như một con thú nổi khùng. Viên cảnh sát, giọng thì thầm để hấn khỏi nghe thấy, truyền đạt lệnh của Naoe cho mấy người tải thương. Anh ta càng nói thì vẻ ngỡ ngàng càng lộ rõ trên gương mặt họ - như thể họ đâm nghi không biết mình có nghe nhầm không.

- Có đúng thật không? Vào toilet à?!

- Đúng thế đấy. Phía bên phải cầu thang.

Lúc bấy giờ Noriko đã bật đèn trong toilet. Cô mở cửa ra.

Vừa đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, mấy viên tải thương vừa xóc người say rượu lên cáng. Hắn ta vẫn tiếp tục chửi rủa rất hăng, không im lấy một khoảnh khắc nào, nhưng khi ra đến cửa nhà xí, hắn đột nhiên cầm bật và kính ngạc đưa mắt nhìn quanh. Mấy người tải thương liền thừa cơ xóc nách hắn lên và đẩy mạnh hắn vào.

- Ê! Chúng bây làm gì thế này?! Quân khốn nạn! Ê!...

Hắn giận dữ đâm thành thịch lên cánh cửa. Nhưng cửa vẫn không lay chuyển chút nào, vì phía bên kia có hai người tải thương lực lưỡng chặn lại.

- Mở ra! Mở ra ngay, không nghe thấy à! Mở ngay lập tức!

Hai người tải thương không mảy may quan tâm đến những tiếng quát tháo của hắn, thản nhiên giữ cánh cửa.

Noriko đem một chiếc ghế đầu lại.

- Có thể nhìn từ phía trên xuống xem hắn ra sao.

- Cứ năm phút một lần à?

- Chừng nào hắn hãy còn la hét thì chẳng có việc gì phải lo ngại.

- Thế sao, chúng tôi cứ phải đứng đây cho đến khi nào hắn yên mới thôi à?

- Rất tiếc, nhưng không có cách nào khác được...

- Thế nhờ nó ngoẻo mẹ nó trong ấy thì sao?

- Các anh đừng lo. Tôi cũng sẽ theo dõi.

Hai người tải thương gật đầu, không lấy gì làm vui vẻ, rồi bỗng sực nhớ ra, họ yêu cầu:

- Cô làm ơn gọi về ban quản trị trạm xe cấp cứu nói rằng người bị thương đang phá phách cho nên chúng tôi chưa về được.

Khi Noriko trở về phòng ghi danh, viên cảnh sát đang gọi điện thoại xác minh căn cước của nạn nhân. Noriko nhờ anh ta gọi đến trạm cứu thương rồi bước vào phòng. Kaoru đang thờ thẩn đứng trước máy khử trùng đang sôi sùng sục.

- Cô làm sao thế? - Noriko ngạc nhiên hỏi.

- Mặt hấn... trông thật là...

- Đáng đời!

- Trên trán hấn có một cái gì lấp lánh như thủy tinh ấy...

- Chắc là mảnh chai.

- Thật khủng khiếp!

Mặt tái mét, Kaoru đi vào phòng mổ lấy cặp ghim. Noriko pha xà phòng vào một xô nước và nhúng giẻ vào. Tấm vải nhựa trên giường con và sàn nhà ở xung quanh đều bê bết máu. Khi Noriko đã chùi sạch máu và tắt máy khử trùng, ngoài cửa, cạnh phòng tiếp nhận cô bỗng nghe thấy những giọng đàn ông thô lỗ đang nói gì rất hăng. Noriko nhìn ra hành lang. Hai người cảnh sát đang ra sức giải thích điều gì với mấy gã thanh niên mặc áo da và áo săng đai màu đỏ chói đang chen chúc trong hành lang.

- Kiểu đâu lại nhốt bệnh nhân vào nhà xí như vậy!

- Nhỡ người ta chết thì sao!

- Thế mà gọi là bệnh viện ư?!

Họ xô vào mấy người cảnh sát, vẻ hăm dọa.

- Chúng tôi có trách nhiệm gì đâu? Chúng tôi chỉ thi hành lệnh của bác sĩ! - Hai người cảnh sát phân trần.

Viên cảnh sát trực ngoảnh lại trông thấy Noriko.

- Cô gọi bác sĩ đi! - Anh ta nói, vẻ mồm mép - Đây mấy vị này đang đòi giải thích tại sao người ta lại nhốt bạn họ vào nhà xí. Họ phát khùng lên khi nghe nói như vậy.

- Nào, gọi mau lên chứ! - Một trong những vị khách không mời quát vào mặt Noriko đang đứng ngây người không biết phải xử sự ra sao.

Noriko nhắc ống điện thoại, quay số. Sau hồi chuông thứ ba cô nghe giọng nói điềm tĩnh của Naoe.

- Lại cái gì nữa thế?

- Có mấy người bạn của bệnh nhân đến. Họ bảo là họ muốn nói chuyện với bác sĩ.

- Họ muốn gì?

- Họ muốn bác sĩ giải thích cho biết tại sao lại nhốt bệnh nhân vào nhà xí.

- Cô nói cho họ yên tâm đi.

- Nhưng... Phải... Tốt hơn là chính bác sĩ xuống gặp họ.

Naoe lặng thinh.

- Tôi thiết tha mong bác sĩ xuống cho!

- Thôi được. - Trong máy có tiếng cắt đánh tách một cái rồi sau đó là những tiếng tuýt tuýt ngắn. Noriko trở ra hành lang.

- Bác sĩ sẽ xuống ngay.

- Cứ thử không xuống mà xem! - Tốp người mới đến cười hề hả rồi ngồi phịch xuống mấy chiếc ghế.

- Đó là mấy tay anh chị trong băng “K”. Bác sĩ sẽ giải thích cho họ nghe, và chắc họ sẽ hiểu, - viên cảnh sát nói thì thầm, vẻ ngượng nghịu như thấy mình có lỗi.

Máy khử trùng không bốc hơi nữa, và trong phòng cấp cứu lạnh hẳn đi. Mấy tên du đặng ngồi co ro, chân giẫm giẫm xuống đất cho đỡ rét. Cái châm sáng gọi buồng thang máy chuyển từ số một sang số ba - (chắc Naoe vừa bấm nút gọi lên tầng ba) rồi lại chuyển xuống. Mấy tên du đặng và hai người cảnh sát nhìn theo cái châm sáng đang di chuyển bên cửa cầu thang máy. Khi nó dừng lại ở con số một, họ đứng dậy cả một lượt. Cửa thang máy mở ra.

Naoe không mặc blouse, mà chỉ mặc chiếc sơ mi màu xanh nhạt. Ra khỏi cầu thang, ông nhìn qua cả bọn người kia một lượt, lặng lẽ rẽ sang bên phải, đi về phía cuối hành lang. Tốp du đặng và hai người cảnh sát nối đuôi nhau đi theo. Naoe đến cạnh hai người tải thương đang giữ cửa toilet.

- Thế nào rồi?

Hai người tải thương đang ngồi trên ghế đầu vôi vàng đứng dậy.

- Hình như yên rồi.

Naoe đứng lên ghé đầu nhìn vào phía trong nhà xí.

- Ê! Mở ra! - Người bị thương bị nhốt trong nhà xí lại quát. Nhưng tiếng quát của hắn bây giờ nghe đã yếu hơn ban nãy, Naoe quan sát hắn vài giây rồi bước xuống và nhìn đồng hồ.

- Đã được mười lăm phút chưa nhỉ?

- Có lẽ được. - Hai người tải thương cũng nhìn đồng hồ.

- Cứ để hắn ngồi trong ấy một lát nữa.

Naoe rửa tay và ra khỏi phòng toilet. Mấy người kia lại nối đuôi nhau đi theo. Bọn du đang vẫn im lặng, nhưng trên gương mặt chúng có thể thấy rõ vẻ căm tức. Noriko, người lịm đi vì sợ hãi, đi theo sau cùng.

Naoe bước đi, không một mảy may chú ý đến những người đi sau lưng. Ông đi qua chân cầu thang và đến gần thang máy, rồi đột nhiên đứng phắt lại và ngoảnh về phía sau.

- Vậy chứ các ông muốn nói gì?

Bọn du đang im lặng nhìn ông.

- Ban nãy các anh la lối là cần nói chuyện với bác sĩ. Thế thì bây giờ nói đi, - viên cảnh sát giục họ.

- Nói chung thì... chúng tôi - cuối cùng một người đàn ông đã đứng tuổi mặc áo da mở miệng nói.

- Chúng tôi hầu như không biết người này, chỉ mới làm quen được một lát, và sở dĩ có chuyện cãi nhau chẳng qua vì một việc vặt có tính chất hình thức, nhưng... nhốt người ta vào nhà xí... - Người đang nói có cái lưng gù gù trông rất chướng mắt, má bên trái có một cái nốt ruồi tròn đen đen. - Nhỡ

hắn chết ở trong ấy thì sao?

- Không chết đâu, - Naoe khẳng định.

- Bác sĩ tưởng thế thôi chứ. Còn đối với hắn ta thì sao?

- Tôi không chữa những kẻ say rượu.

- Nhưng người ta bị thương nặng thế kia, mặt gân đứt đôi ra! Bác sĩ thử xem, bao nhiêu là máu.

Naoe lặng thinh.

- Sao, ông không nghe à? - Người đàn ông to tiếng lên.

- Ông không bằng lòng với bệnh viện của chúng tôi?

- Không phải, chúng tôi không vừa lòng với cách người ta đối xử với bệnh nhân ở đây!

Naoe quay về phía Noriko.

- Cô đã điền vào bệnh án chưa?

Noriko lắc đầu.

- Điền vào đi. Và nhanh lên một chút.

Noriko vội vàng vào phòng tiếp nhận lấy ra một tờ bệnh án.

- Tên gì?

- Jiro Toda? - Viên cảnh sát nhìn sang bọn du đãng hỏi.

- Đúng. - Mấy chiếc áo da gạt đầu một lượt.

- Có giấy bảo hiểm không?

- Có giấy bảo hiểm không ấy à? - Người có cái lưng gù quay về phía các bạn hỏi.

- Có... Hình như cũng có một thứ giấy bảo hiểm gì đấy.

- Đây là nói giấy bảo hiểm phòng trường hợp đau ốm ấy, - Naoe nói rõ thêm.

- Hình như có thì phải, - Một tên du đãng đứng phía ngoài cùng nhún vai nói. Nhìn hắn có thể thấy rõ ngay là hắn chẳng biết gì hết.

- Hắn có làm việc không?

- Hắn sống bằng trợ cấp.

- Trẻ thế mà sống bằng trợ cấp ư? - Viên cảnh sát trực hỏi.

- Chắc là trợ cấp thất nghiệp, - Một tên du đãng thứ ba, hãy còn trẻ măng, ước đoán.

- Nói chung thì chúng tôi không biết chính xác lắm. - Người có cái lưng gù kết luận.

- Như vậy tức là các anh chịu tiền tổn phí điều trị cho hắn?

Naoe đưa mắt nhìn cả bọn một lượt. Bọn du đãng im lặng nhìn nhau, rồi người có cái lưng gù nói:

- Hắn sẽ tự trả lấy.

- Trong khi chờ đợi, có lẽ các anh sẽ phải nộp tiền ứng trước?

- ...Nói chung thì có thể được... Thế liệu hắn sẽ nằm bao lâu?

- Tối thiểu là hai tuần.

- Lâu thế kia à?...

- Các anh muốn hẩn nằm loại phòng nào?

- Nghĩa là thế nào? - Cái lưng gù gù tỏ ý ngạc nhiên.

- Ở đây có nhiều hạng phòng: phòng thượng hạng, phòng hạng nhất, hạng nhì, hạng ba và cuối cùng là phòng chung.

- Thế... thượng hạng là thế nào?...

- Phòng hạng nhất nằm ngày trả chín ngàn yên. Phòng thượng hạng mười ngàn rưỡi yên. Nhưng nếu nằm hạng này giấy bảo hiểm không có tác dụng. Phải trả bằng tiền mặt.

Tốp du đãng lại đưa mắt nhìn nhau.

- Nếu không có bảo hiểm thì nằm phòng công cộng mỗi ngày một ngàn rưỡi yên, dù không chữa cũng phải trả.

- Hiện nay phòng chung không còn chỗ, - Noriko nhắc nhở.

- Các anh nghe thấy chưa? Hết chỗ rồi. Thế thì chỉ còn lại phòng hạng ba. Mỗi phòng ba người nằm. Ba ngàn yên. Hạng này được không?

- Ở đây không có vấn đề lựa chọn gì nữa. - Người có cái lưng gù gù ưng thuận sau một phút suy nghĩ.

- Nếu vậy, xin các ông nộp tiền tạm ứng. Năm mươi ngàn yên.

- Nộp ngay bây giờ à?

- Vâng.

- Nhưng... bây giờ khuya quá rồi...

- Theo tôi thì đối với các ông giờ này mới chỉ là giờ bắt đầu sinh hoạt, - Naoe cười gằn. Ông nhìn lên đồng hồ treo tường. Kim đồng hồ chỉ mười hai giờ kém hai mươi.

- Có lẽ bây giờ xin bác sĩ tạm nhận bệnh nhân không cần ứng tiền trước, có được không ạ?

Người có cái lưng gù gù nhoén miệng cười cầu tài. Naoe không nhìn hẳn, đứng đọc tấm thẻ.

- Bác sĩ làm ơn...

Naoe im lặng.

- Chẳng lẽ bác sĩ không tin chúng tôi?

- Tôi không tin.

- Sao?! - Người có cái lưng gù gù giật mình như bị con gì đốt, và chồm về phía Naoe. Viên cảnh sát vội vàng đứng xen vào giữa hai người. - Ông làm thầy thuốc kia mà!

- Vâng, tôi là thầy thuốc, - Naoe nhìn trừng trừng vào mắt người đàn ông.

- Thế thì ông là loại thầy thuốc tồi!

- Ở đây không nhận chữa những bệnh nhân không có địa chỉ, không có nơi làm việc và không có khả năng thanh toán tiền điều trị.

- Nhưng người ta ra máu nhiều thế kia! Nếu các người không nhận, nhớ người ta chết thì sao!

- Ở đây đã có mấy trường hợp những bệnh nhân như thế làm khổ mọi người rồi đến khi ra viện không thèm trả lấy một yên.

- Bác sĩ cho rằng hẳn là một người như thế ư?

- Bây giờ dù chỉ là thuê phòng thôi mà không ứng tiền trước cũng không ai người ta cho thuê.

- Bệnh viện của ông như cút ấy!

- Thay vì chửi bới, các anh kiểm đầu tiền trả tạm ứng nhanh lên thì hơn, - một viên cảnh sát can người có cái lưng gù gù.

- Nhưng tôi đã nói là hôm nay muộn quá rồi kia mà.

- Thế thì xin tạm biệt các ngài.

- Ông nhất định không chịu nhận hẳn à?

Naoe quay ngoắt đi và quả quyết bước về phía thang máy.

- Khoan đã. - người đàn ông lại chặn Naoe lại.

- Thế nhất định phải ứng tiền ngay hôm nay à?

- Thì tôi đã nói rồi.

- Ông có thể đợi cho một phút không?

Người đàn ông bực bội chặc lưỡi một tiếng rồi lôi các bạn sang một bên bàn bạc gì với nhau một lát. Naoe trở vào phòng tiếp nhận, ngồi vào ghế châm thuốc hút.

- Họ làm phiền ông quá, bác sĩ nhỉ, - viên cảnh sát cười ngượng nghịu.

- Phải, đến khỏ với cái đám du đãng ấy.

Naoe vươn vai rồi nhìn đồng hồ.

- Cô thử ra xem hấn ra sao rồi.

- Vâng. - Noriko đi về phía cửa, nhưng cô chưa kịp mở thì gã đàn ông có cái lưng gù gù đã xông vào phòng.

- Vừa rồi chúng tôi đã tính thử xem cả bọn mỗi người có bao nhiêu tiền. Ba mươi ngàn yên, có được không? - Bây giờ thái độ hấn có vẻ ôn hòa hơn. - Sao? Bác sĩ đồng ý chứ?

- Thôi được. Nhưng hễ số tiền này sắp hết, tôi sẽ yêu cầu các ông nộp ngay số tiền còn lại.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Có điều xin bác sĩ làm ơn quan tâm tới hấn một chút.

Naoe cầm lấy ba tờ giấy bạc mười ngàn trong tay hấn và ghi vào tờ bệnh án.

- Ô-ồ, ông bác sĩ. Hoi ông cũng có mùi rượu đấy - Gã đàn ông bỗng nhận xét trong khi ngồi xuống chiếc ghế đầu ở trước mặt Naoe. Nhưng Naoe vẫn điềm nhiên đóng dấu vào thẻ và bắt đầu điền vào bệnh án, thậm chí cũng chẳng nhìn về phía hấn khi hấn nói câu vừa rồi.

- Do đâu có cuộc ẩu đả ấy? - Viên cảnh sát hỏi.

- À, vì có một chuyện vặt đấy - gã du đãng nhún vai. - Ngồi với nhau một lát rồi tự dưng sinh ra chửi nhau. Chẳng đâu vào đâu cả.

- Cái anh bạn mới này của các anh cũng thuộc bọn kia à?

- Tôi biết đâu đấy! Chúng nó chuồn hết mà.

- Thôi đừng vờ.

- Thật thế đấy, - người có cái lưng gù gù nói quả quyết. - Tôi nói dối làm gì?

- Mà thôi, cứ thế cũng đủ rõ lắm rồi, - người cảnh sát xoa tay.

Vừa lúc ấy Noriko chạy vào phòng.

- Hấn tự dung im bật rồi ngồi bệt xuống sàn nhà xí.

- Thế à?

Naoe đưa mắt rất nhanh nhìn qua gian phòng một lượt.

- Dịch cái giường con lại gần đây, đặt chính giữa phòng ấy. Dụng cụ đã chuẩn bị xong cả chưa?

- Xong rồi ạ. Chỉ lựa cỡ số bốn ạ?

- Phải.

Noriko chạy ra báo cho tốp tải thương biết. Naoe xắn tay áo lên, khoác chiếc tạp-dề polyetylen vào ngực. Viên cảnh sát và người đàn ông có cái lưng gù gù kéo chiếc giường con ra chính giữa phòng.

Tốp tải thương cáng nạn nhân vào.

- Đầu ở phía này.

Quay cáng lại, mấy người tải thương đặt người đàn ông lên giường con,

đầu quay về phía cửa sổ. Người bị thương mới phút trước còn hung hãn như vậy mà bây giờ đã nằm ngủ say sưa, đầu ngã ra phía sau, hai tay dang rộng. Kaoru cùng với Noriko khó nhọc cởi áo vét tông và băng đai cho hắn. Thân hình hắn nặng nề, ngoan ngoãn và vô tri, như thể bao nhiêu sinh lực đều đã cạn hết. Khi trên người hắn chỉ còn mỗi chiếc sơ mi, Noriko cầm cánh tay hắn lên cài băng áp kế vào. Naoe cầm cổ tay bắt mạch và lắp ống chuyên áp.

Mặt người bị thương bê bết máu, nhưng máu đã ngừng chảy hẳn.

- Bình tiếp nước! Huyết thanh bốn trăm. Còn cô rót dung dịch ra chậu, - Naoe vừa ra lệnh cho hai cô y tá vừa cất ống nghe vào túi.

- Hắn có sao không? - Người có cái lưng gù gù hỏi.

- Không có gì nghiêm trọng. Yêu cầu những người không có phận sự thì lùi xa ra.

Cả bọn lùi lại một bước. Naoe đeo khẩu trang và găng cao su vào.

- Dung dịch.

- Đây ạ.

- Bông.

Nhúng mảnh bông vào dung dịch, Naoe thận trọng đặt nó vào cạnh miệng vết thương. Lớp máu đông đã khô đặc thành vảy từ từ tan ra. Naoe làm như vậy mấy lần nữa thì gương mặt người bị thương bắt đầu sạch máu. Trên trán hắn toang hoác ba vết đứt dài: một vết đi chệnh chéch xuống phía dưới chạy suốt khuôn mặt, qua má và khóe mắt. Chính giữa trán thò ra một mảnh thủy tinh hình chữ nhật dài khoảng ba phân, và trong đám tóc giắt rất nhiều mảnh chai vụn. Mấy tên du đảng ban nãy lùi ra xa bây giờ lại xúm xít bên chiếc giường con.

- Rửa tay chuẩn bị phụ cho tôi. - Naoe ra lệnh cho Noriko.

Da mặt người bị thương trắng trẻo một cách bất ngờ, trông gần như trong suốt; nét mặt hấn gầy gọn, cân đối. Thậm chí cũng thật khó lòng mà đoán được rằng ở bên dưới cái mặt nạ bằng máu khô ban nãy lại có thể là một gương mặt tuấn tú đến thế.

- Thưa bác sĩ, sau này sẹo có mất đi không ạ? - người có cái lưng gù gù vừa hỏi vừa chăm chú và tò mò nhìn Naoe làm việc. - Sau vài ba năm chẳng hạn?

- Không. Sẽ còn mãi cho đến chết, - Naoe đáp trong khi dùng cặp panh-xét kẹp miệng vết thương lại.

Ba mươi phút sau mọi việc đã xong xuôi. Phải khâu lại rồi đưa lên tầng ba, tầng của các phòng bệnh nhân hạng ba. Hấn vẫn còn say nên hoàn toàn không đau đớn gì. Khi khâu mũi cuối cùng, thậm chí hấn cũng không hề nhúc nhích.

- Đặt bình tiếp huyết thanh: hai trăm phân khối glucose và hai ống thuốc cầm máu. Đùng cho mấy tên kia vào phòng bệnh nhân, bảo họ đi đi cho nhanh. - Naoe dặn Noriko.

Ngay từ khi đang khâu các vết thương người ta đã đuổi đồng bọn của nạn nhân ra hành lang, và giờ đây viên cảnh sát trực đang chất vấn họ về trận ẩu đả.

Naoe đã đi ra cửa, nhưng chợt như sự nhớ ra, ông đứng phắt lại, nói với Noriko:

- À, suýt quên mất. Tôi có gọi món sushi ở cái quán ăn ban nãy...

- Ở đâu?... - Noriko ngơ ngác nhìn ông.

- Ngay lúc cô gọi điện lần thứ hai ấy. Tôi không đợi được, nhưng cũng nghĩ là khi nào xong hết những công việc vừa rồi có cái gì ăn cũng hay, nên đã trả tiền trước cho người hầu bàn. Cô thấy thế nào? Nếu gọi điện bây giờ, họ có đưa tới đây không?

- Nhưng...

- Có thể gọi thêm cho cả cô và Kaoru nữa. Nhưng phải gọi điện đến đây.

- Giờ này mà còn bắt họ đưa mãi từ Shibuya đến đây ư?...

Lúc bấy giờ đã mười hai giờ rưỡi.

- Không sao, họ sẽ hiểu.

- Nếu được thế thì... xin cảm ơn.

Naoe đẩy cửa bước ra hành lang. Viên cảnh sát sốt sắng rút sổ tay.

- Tôi đã xác minh được địa chỉ.

- Ông làm ơn báo lại cho các cô y tá.

- Nhưng... Tôi muốn được biết kết quả chẩn đoán.

- Bị thương ở trán và ở vùng má bên phải. Có điều là trong trường hợp này chữ thương phải viết có bộ thủ chứ không phải bộ nhân, - Naoe nhìn trang sổ ghi qua vai người cảnh sát, nói thêm.

- Sao ạ, có sự phân biệt gì quan trọng chăng? - người cảnh sát hỏi.

- Dĩ nhiên. Người này bị thương có vết rách bên ngoài, mà chữ thương của ông thì dùng để chỉ những chấn thương ở bên trong.

- Tôi hiểu ạ. Xin bác sĩ cho biết bao lâu nữa hẳn mới khỏi hẳn ạ?

- Khoảng hai tuần.

- Có để vết sẹo lại không ạ?

- Đương nhiên.

- Sẹo có lớn không?

- Nếu là đàn bà thì coi như hỏng cả một đời, - Naoe đáp đoạn quay lại nhìn tốp du đảng đang chen nhau đứng sau lưng. - Nhưng đối với các ông này hình như có sẹo như vậy lại thêm phần uy vũ.

- Chả nhẽ sẹo rõ đến thế kia ư?

- Rõ à? Sẽ cổ quái hết sức.

Người có cái lưng gù gù đăm chiêu nhìn Naoe.

- Bác sĩ xử lý giỏi quá...

- Chẳng qua hẳn say mềm không biết gì cho nên làm rất dễ. - Naoe cười.

- Thôi xin chào bác sĩ. Xin bác sĩ thứ lỗi cho chúng tôi đã làm phiền. - Viên cảnh sát cúi gập người xuống chào từ biệt, và kế theo, tốp du đảng cũng cúi chào theo, như một tốp búp bê lên dây cót.

Khi Noriko và Kaoru đã cọ rửa xong các y cụ và dọn dẹp xong phòng tiếp nhận bệnh nhân, người ở hiệu ăn mang sushi đến. Mấy tên du đảng lúc bấy giờ đã chịu nghe những lời khuyên răn của viên cảnh sát bỏ ra về, và hai cô gái cũng trở lên phòng trực của họ ở tầng ba.

- Thế nào, ta ăn thôi chứ?

- Trông ngon lành quá. - Kaoru vừa pha trà vừa nhìn đĩa sushi. Lúc bấy giờ đã quá nửa đêm, hai cô gái đều đói như cào. - Thế mới biết tiên sinh cũng có khi tốt bụng.

- Để chuộc tội đấy. Ai lại bỏ cái bệnh viện cho hai đứa chúng mình mà đi...

- Thế tức là ông ấy cũng biết mình xử sự không tốt?

- Có vẻ như thế...

- Dù sao đó cũng là một con người tuyệt vời.

- Cái con bé này ngốc quá đi mất, - Noriko phì cười, làm cho Kaoru phụng phịu hờn dỗi, - tốt hơn là nên tránh cho xa con người ấy.

- Nhưng tiên sinh xử lý vết thương tài tình quá, nhìn thật sảng mắt. Một vết thương phức tạp như thế mà... Khi mấy thằng cha đầu trộm đuôi cướp ấy xông vào, tiên sinh cứ tỉnh như không. - Kaoru cứ sôi lên sùng sục.

- Ông ấy là bác sĩ phẫu thuật. Họ đều như thế cả.

- Không phải thế đâu. Đấy như bác sĩ Kobashi. Có hôm chở một bệnh nhân gãy chân vào, ông ta run bần bật cả người lên ấy.

- Kobashi trẻ hơn, mà kinh nghiệm cũng ít hơn Naoe nhiều.

- Riêng em, em thích những người như Naoe hơn. Những người lạnh lạnh ấy.

- Thôi được rồi, - Noriko tủm tủm cười - ngồi xuống mà ăn đi.

- Thế còn chị?

- Mình phải xuống tầng dưới lấy cái này: ban này bỏ quên.

- Để em xuống lấy cho, chị quên cái gì thế?

- Thôi khỏi. Không cần đâu. Ta cứ ăn đi cái đã.

...Noriko theo cầu thang đi xuống tầng dưới. Mới hồi này trong gian phòng cấp cứu thấp đèn sáng trưng, nhộn nhịp ồn ào như vậy mà bây giờ đã im phăng phắc, chỉ sáng mờ mờ dưới ánh đèn chong yếu ớt. Xuống hết cầu thang, Noriko rẽ phía trái và đi vào phòng tiếp nhận. Cô nhắc máy điện thoại quay số bảy - số của phòng bác sĩ trực.

- Alô? - Giọng buồn ngủ của Naoe đáp lại.

- Em đây, - Noriko nói khe khẽ như thể sợ có ai nghe thấy. - Chúng em vừa ăn tối xong, xin cảm ơn bác sĩ về món sushi.

- Không có gì.

- Hãy còn đây. Anh không ăn nữa à?

- Không.

- Ăn một tí thôi nhé.

- Tôi đã bảo là không.

- Vâng, em quên mất... khi anh đi chưa về có bốn bệnh nhân đến: hai người đến thay băng, hai người đến tiêm. Chúng em đã làm đúng như đã dặn.

- Tốt.

- Còn một việc nữa: cụ Ishikura kêu đau dữ quá. Chúng em đã tiêm brobarin cho cụ, hai liều.

- Thế à?

- Sao ạ? Không đúng ạ?

- Ồ không, sao lại không đúng?

- Thế... anh đã đi ngủ rồi sao?

- Tôi vừa đi nằm, đang đọc sách.

- Hôm nay anh uống nhiều, nên đi ngủ sớm một chút...

- Hết chưa?

- À - à...

- Còn gì nữa nào?

- Anh rồi vào ngày mai hay ngày kia?

- Mai thì không rồi, có việc.

- Thế còn ngày kia? Hay một ngày nào khác...

- Có lẽ ngày kia...

- Thế thì ngày kia, ở chỗ cũ nhé?

- Được. Lúc sáu giờ. Này, em đang ở đâu đấy?

- Ở phòng cấp cứu. Chỉ có mình em. Kaoru ở trên kia.

Naoe im lặng.

- Chúc anh ngủ ngon. - Noriko buông máy xuống và hoan hỉ chạy như bay lên tầng ba.

II

YUTARO GYODA, bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental ngụ ở khu Meguro, phố Kakinokizaka. Đi xe hơi đến bệnh viện hết chừng mười lăm phút. Hai vợ chồng ông Gyoda ở chung với hai người con đã lớn cả - người con trai là Yuji và người con gái là Mikiko. Yuji hai mươi một tuổi. Cậu cương quyết chống lại ý đồ của bố mẹ muốn nuôi dạy cho cậu trở thành bác sĩ, nhất định vào học khoa kinh tế ở trường đại học T. Mikiko hơn em trai hai tuổi. Năm ngoái cô vừa tốt nghiệp khoa văn học Anh ở trường đại học nữ sinh. Cô không đi làm, mà ở nhà giúp mẹ trong công việc nội trợ và giúp bố ở bệnh viện. Trên thực tế cô là thư ký riêng của cha cô, chuyên lo những công việc văn thư. Ở bệnh viện Oriental có hơn bốn mươi người làm việc, và Yutaro bây giờ không đủ sức một mình đương hết những công việc lo toan. Bản thân ông rất ít khi đến bệnh viện. Quả tình ở đây đã có viên quản lý sự vụ và cô y tá trưởng, nhưng ông Yutaro lẽ nào có thể việc gì cũng giao phó hoàn toàn cho những người dung? Chẳng hạn khi giải quyết những vấn đề tiền nong ông không thể nào thiếu bà vợ hay Mikiko được. Thường thường mỗi khi đến bệnh viện, thoát tiên ông ngồi uống trà, giờ xem các sổ trực đêm, nghe viên quản lý và bà y tá trưởng báo cáo về tình hình ngày hôm qua, rồi sau đó ông tiếp các bệnh nhân - chỉ riêng những bệnh nhân nào có ai giới thiệu gửi gắm cho ông. Nói chung đến mười hai giờ trưa là tất cả những công việc của bệnh viện đều đã được giải quyết xong xuôi.

Sau bữa ăn trưa Yutaro đi họp hay đi gặp người này người nọ có công chuyện làm ăn với ông. Đã mấy năm nay phần lớn thì giờ và sức lực của ông không được dành cho y học nữa, mà dành cho những buổi họp ở Hội đồng đô thị và cho công việc quản trị ở Hội lương y. Và chẳng sự tình này cũng hoàn toàn vừa ý ông.

Hôm ấy, cũng như thường lệ, đến chín rưỡi Yutaro ăn bữa sáng - gồm có thịt rán và salad rau quả - và uống chén trà. Yutaro người không cao nhưng vạm vỡ, và gần đây lại phát phì ra nữa, đồng thời huyết áp cũng tăng lên khá nhiều. Sau một cuộc công kích kéo dài suốt một năm trời của bà hiền thê yêu quý, ông Yutaro cuối cùng cũng đành phải nhượng bộ và bằng lòng với những bữa ăn sáng thanh đạm theo kiểu Âu châu. Nhưng trong bữa ăn trưa và tối, vì không nỡ từ chối bản thân những lạc thú ở đời, ông vẫn một mực ăn nhiều cơm và mì. Trong các bữa tiệc, nếu không có những món ăn Nhật Bản thì ông ăn chẳng còn thấy ngon miệng chút nào nữa. Trong các món uống, Yutaro chỉ thực sự ưa thích rượu sake, nhưng cùng lắm không có sake thì ông cũng có thể dùng tạm rượu whisky được.

Sau bữa ăn sáng, Yutaro vừa nhăm nháp chén cà phê vừa thông thả đọc qua mấy tờ báo. Ở phòng bên, vợ ông đang ngồi trang điểm. Bà Ritsuko, năm nay đã bốn mươi tám, trẻ hơn chồng bảy tuổi, và nhờ cái thân hình cao dong dỏng, đứng cạnh ông chồng trông bà còn trẻ hơn nhiều. Dĩ nhiên năm tháng vẫn in dấu ấn của nó lên nhan sắc của bà: làn da đã mất đi cái mịn màng xưa kia, song gương mặt với đôi mắt to và sống mũi thanh tú của bà vẫn còn giữ được những di tích của thời oanh liệt đã qua.

- Mình ạ, hình như Mikiko lại sắp khước từ người ta rồi, - bà Ritsuko nói với chồng trong khi đang kẻ lông mày trước tấm gương. Nét mặt bà hơi đanh, cho nên bà cạo mỏng đôi mày đi và vẽ thêm vài nét cho nó nhích xuống phía dưới một chút.

- Nếu chuyện này lại đoạn tuyệt lần nữa thì trong tâm tay nhà mình không còn chàng rể nào hết, - Yutaro rời tờ báo. - Tôi thật không hiểu nổi. Thằng ấy con nhà tử tế, người ngợm trông được quá... Con Mikiko không ưa nó vì cái gì?

- Nó nói là thằng ấy bình thường quá.

- Bình thường thì có gì là xấu?

- Sao mình lại hỏi tôi? Tôi đi đâu mà biết được?

Bà Ritsuko cẩn thận vẽ cái lông mày bên phải.

- Mà lại học giỏi nữa. Y khoa đâu có phải chuyện đùa? Cho đến nay nó vẫn học hành xuất sắc lắm, các giáo sư đều khen không tiếc lời...

Không còn mong hướng thẳng con trai vào con đường y học được nữa, hai vợ chồng Gyoda quyết tâm bù lại sự tổn thất này bằng cách thu xếp cuộc hôn nhân của đứa con gái: Mikiko nhất định phải lấy một anh chồng bác sĩ.

- Thằng ấy tốt thật: nó đến là dễ bảo, ngoan ngoãn.

- Ấy, hình như cũng chính vì thế mà con Mikiko không thích nó. - bà Ritsuko thở dài.

- Tôi chả hiểu ra sao. Hay là có một anh chàng nào khác đã lọt vào mắt xanh cô nàng?

- Chỉ vợ vẫn. Không thể như thế được. Trường thì toàn nữ sinh, khi đi làm thì không đi đâu cả, suốt ngày ở nhà giúp mẹ, có dịp nào làm quen với đàn ông đâu?

- Cái lớp trẻ bây giờ thật không sao hiểu được - Uống nốt tách cà phê, Yutaro đứng dậy.

- Cũng đã hăm ba rồi chứ có còn nhỏ dại gì nữa đâu, mà chẳng thèm toan tính gì cả. Nhắc đến là nó chỉ cười, nói là bạn học cùng lớp còn đến một nửa chưa đi lấy chồng.

- Lúc nào mình thử hỏi xem nó thích hạng thanh niên như thế nào. - Yutaro nói lúng búng.

- Bố nó hỏi thì hơn.

- Bà sao thế, điên rồi chắc? Tôi là bố, là đàn ông hỏi sao tiện?

Mikiko là cái chỗ yếu quan trọng nhất của Yutaro. Ông quý đứa con gái duy nhất đến mức không còn biết phải chăng là gì nữa, từ hồi Mikiko còn bé tí ông đã chiều chuộng nó từng ly từng tý, và bây giờ lớn lên, không có một lời răn dạy nào của bố còn có thể có tác dụng đối với Mikiko nữa.

- Thôi chết, muộn quá rồi kìa.

Bà Ritsuko vừa mở miệng toan gọi cô con gái thì cô ta đã từ trên cầu thang bước xuống.

Mikiko rất xinh: đôi mắt to, cái mũi thon nhỏ. Trông hơi lạnh lùng, nhưng vẫn là một giai nhân, giống hệt bà Ritsuko hồi trẻ.

- Thằng Yuji vẫn còn ngủ cơ chứ.

- Thôi kệ nó. Rồi nó khắc dậy.

Bà Ritsuko ngồi lên xe. Ông Yutaro lên ngồi cạnh vợ ở ghế sau. Mikiko ngồi ghế trước. Cô đẩy tở gái Tomiyo đứng trên thềm vẫy vẫy:

- Thượng lộ bình an!

Xe phóng ra đường chu vi số 6. Lúc bảy giờ đã quá mười giờ từ lâu, cho nên đường cũng rộng chứ không đến nỗi nườm nượp những xe cộ như vào buổi sáng sớm. Đột nhiên bà Ritsuko hỏi chồng:

- Mình không nghe nói gì về Naoe và Shimura à?

- Shimura? Shimura Noriko ấy à?

- Phải.

- Thế chuyện gì?

- Hình như giữa hai người có chuyện gì ấy.

- Khó tin lắm...

- Tôi nói thật đấy.

- Sao ạ, chuyện gì thế mẹ? - Mikiko nhấp nhôm trên ghế xe.

- Không liên quan gì đến mày, - bà mẹ mắng Mikiko rồi quay sang chồng nói tiếp - cô Sekiguchi nói với tôi như vậy.

- Sekiguchi? - Gương mặt ông Yutaro như chua ra.

Tsukuyo Sekiguchi là y tá trưởng của bệnh viện Oriental. Năm nay bà bốn mươi hai tuổi. Trước đây ba năm bà ly dị chồng và ở một mình với đứa con trai hãy còn đi học. Sekiguchi làm y tá đã lâu nên khá nhiều kinh nghiệm trong nghề, nhưng lại có một nhược điểm quan trọng - bà ta rất thích ngồi lê đôi mách.

Đối với vợ chồng Gyoda, bà ta là một thứ quý nhân: Tsukuyo thường xuyên báo cáo cặn kẽ cho họ rõ tất cả những gì đang diễn ra ở bệnh viện, và không có một việc gì có thể lọt ra ngoài con mắt cảnh giác của bà. Song lượng thông tin được chuyển đến bác sĩ trưởng thì ít mà đến tai bà vợ ông ta thì nhiều hơn, cho nên Yutaro, vốn đã mấy lần lâm vào thế khó xử vì những lời mách lẻo của bà y tá trưởng, không lấy gì làm ưa chuộng bà ta.

- Nghe nói hai người hay gặp nhau ở khu Shibuya...

- Thế à? - Đúng với tính cách của giới nam nhi, Yutaro có một thái độ khá thờ ơ đối với những tin tức như vậy.

- Hơn nữa, quan hệ giữa hai người không lấy gì làm trong sạch cho lắm.

- Thế sao, đã có người chứng kiến hẳn hoi à? - Yutaro điềm nhiên hỏi.

- Là vì Shimura thường lại nhà ông ta đấy.

Nhà Naoe ở khu Ikejiri, cách bệnh viện không xa.

- Thế thì đã sao? Như thế tuyệt nhiên không có nghĩa là họ ngủ với nhau.

- Bà Ritsuko phì cười.

- Naoe sống độc thân mà.

- Con cũng nghe nói như vậy, - Mikiko góp chuyện từ ghế xe phía trước.

- Shimura hầu như bao giờ cũng ở lại bệnh viện đúng vào phiên trực của Naoe.

- Ấy đấy. Sekiguchi cũng nói thế.

Kể cũng lạ: lần này bà Ritsuko và cô Mikiko lại tập hợp thành một chiến tuyến duy nhất.

- Thôi được, cứ cho là như thế đi. Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến mình đâu?

- Phải, nhưng mà... - thậm chí bà Ritsuko còn nghệt thở vì công phần.

- Mình ạ, mình nên hiểu rằng ta mời được Naoe về là rất may. Tuy đây là chuyện quá khứ, nhưng dù sao Naoe đã từng giảng dạy ở trường đại học, anh ta là phó giáo sư, thế mà bây giờ lại về làm việc với ta.

- Nhưng vấn đề có phải là Naoe đâu? Cơ sự trước sau toàn do cái con Shimura đặt bày ra cả.

- Ô-hô-hô. - Yutaro cười, đầy ý chế giễu. - Bà ghen rồi hay sao?

- Ông nói bậy bạ gì thế? Thật vớ vẩn. - Bà Ritsuko ném về phía chồng

một cái nguýt chết người.

- Miễn Naoe làm hết việc mình, còn những chuyện khác thì chẳng liên quan gì đến tôi. - Nói đoạn Yutaro khoát tay một cái.

- Khốn nỗi là trong công việc của ông ta cũng có phải cái gì cũng ổn đâu.

- Naoe ấy à?

- Phải. Ông có nhớ cái ông già Ishikura không?

- Ishikura?...

- Nằm phòng hạng nhì ở tầng tư ấy. Cái ông già bị ung thư dạ dày ấy mà...

- À-à! Yoshizo Ishikura, - cuối cùng Yutaro sực nhớ ra.

- Ấy. Naoe cứ cho ông ta dùng ma túy suốt ấy.

- Chắc là để ông cụ đỡ đau?

- Ai biết được. Cũng có thể vì một lý do khác.

- Lại còn lý do nào nữa? - Yutaro bắn khoả giương cao đôi mày.

- Đây dĩ nhiên là tiếng đồn đại, nhưng... - bà Ritsuko ghé tai chồng nói khẽ. - Họ nói là ông ta tiêm ma túy cho cụ Ishikura để ông cụ chết cho nhanh!

- Bà nói gì thế? - Yutaro đột nhiên nổi khùng. - Nói bậy thế đủ rồi đấy!

- Nghe thế nào tôi chỉ nói lại như thế cho ông biết.

- Chuyện vừa rồi cũng do Sekiguchi mách lẻo với bà chứ gì?

- Cô ấy chỉ nói là “Hình như thế”... - Bà Ritsuko thấy chồng đột nhiên nổi giận, hơi hoảng.

- Sao cô ta lại dám nói như vậy! Chỉ là một cô y tá quên mà... Cả bà nữa cũng hay lắm đấy: người ta nói gì cũng tin! Thật đến khổ với bà!

Trong khi Gyoda găt vợ như vậy, xe đã vào cổng bệnh viện. Yutaro, Ritsuko và Mikiko đi lên phòng văn thư. Viên quản lý và các cô làm việc trong phòng đều đứng dậy chào vợ chồng chủ nhân.

- Hôm nay trời đẹp tuyệt. - Dường như đã quên hẳn câu chuyện xảy ra trên xe hơi, bà Ritsuko, bằng một động tác thoải mái, cởi bỏ tấm khăn choàng, nhìn ra cái cửa sổ hướng vào sân trong của bệnh viện. Trên một khoảnh đất nhỏ đóng khung giữa mấy bức tường đá, khóm cây dâm bụt nở hoa đỏ chói.

- Bác sĩ Naoe vừa ghé tôi, - viên quản lý kính cẩn báo cáo. Yutaro nhìn ông ta có ý dò hỏi. - Bác sĩ bảo là muốn gặp ngài nói chuyện về một vấn đề gì đấy.

- Anh nói hộ với ông ấy đến gặp tôi ngay bây giờ.

- Vâng ạ.

Viên quản lý nhắc máy điện thoại. Bác sĩ trưởng ngồi xuống đi vắng, với lấy một điều thuốc lá trong hộp thuốc bày trên bàn.

- Chào ngài!

Tsukuyo Sekiguchi bước nhanh vào phòng. Không biết là bà ta đã biết trước rằng bác sĩ trưởng hôm nay sẽ đến bệnh viện, hay là chỉ vì bà ta đã canh đúng giờ. Tất cả các nữ y tá trong bệnh viện, kể cả các cô tập sự, đều

đội mũ vải trắng, và chỉ riêng chiếc mũ vải của Sekiguchi có điểm hai cái sọc đen. Chiếc mũ sọc oai vệ ấy rõ ràng là quá lớn đối với bà y tá trưởng Tsukuyo có vóc dáng nhỏ nhắn, cao chỉ độ thước rưỡi. Khuôn mặt hơi choắt với đôi mắt sâu soi mói, như che giấu cả sự khôn ngoan của bấy nhiêu năm đã sống, toát ra cái vẻ chững chạc rất thích hợp với một bà y tá trưởng.

- Hôm nay trời trở lạnh, - Tsukuyo nói.

- Thật đấy. Một thời tiết rất không bình thường đối với tháng mười một!

- Bà Ritsuko đỡ lời.

- Ô ồ, hôm nay phu nhân làm tóc kiểu mới!

- Vâng, tôi đã quyết định chải tóc ngược lên trên, nhưng quả tình tôi cũng không biết như thế này trông có được không...

- Được quá đi chứ! Phu nhân có một khuôn mặt trái xoan tuyệt vời, chải thế rất hợp. - Bà y tá trưởng mỉm cười ngọt xót.

- Thật à? Vậy mà tôi cứ lo...

- Mà tóc phu nhân mới tuyệt làm sao, vừa dày vừa dễ chải. Mềm mại không thể tả được.

- Phải. Chính tôi cũng không ngờ nó dễ uốn thế.

Thường thường, những khi khen bà vợ, Tsukuyo cũng không quên nịnh cả ông chồng.

Viên quản lý đã gọi điện thoại xong, đặt ống nghe xuống bàn.

- Bác sĩ Naoe hiện đang đi thăm các phòng bệnh nhân. Hết xong việc bác sĩ sẽ đến ngay.

- Cảm ơn.

Bác sĩ trưởng giờ cuộn sổ trực đêm. Ở trang cuối, nét chữ của Noriko viết: “Bác sĩ trực: Naoe. Y tá: Noriko Shimura, Kaoru Uno”.

- Tối hôm qua họ chở đến bệnh viện một tên rất khả nghi, một tên cướp thì phải, - Sekiguchi thông báo.

- À, cái người này đây hả? - Mắt bác sĩ trưởng đang lướt qua trang giấy, dừng lại ở dòng ghi tên họ nạn nhân.

- Bị đánh vào mặt bằng một cái chai. Mất rất nhiều máu.

- Thẻ giấy bảo hiểm của hắn ổn cả chứ? - Bác sĩ trưởng quan tâm đến phương diện này của sự việc hơn.

- Dạ không rõ, nhưng người ta có ứng cho hắn ba mươi ngàn yên. - Câu này bà y tá trưởng nói với cái giọng như thể chính bà đã trả món tiền này. - Bệnh nhân đang ở trạng thái say cho nên phá phách rất dữ, phải nhốt vào nhà toilet cho đến khi hắn chịu yên...

- Trong toilet ư? - Bà Ritsuko kinh ngạc thốt lên.

- Phải, trong toilet phụ nữ. Ở phòng cấp cứu ấy.

- Ai trực?

- Bác sĩ Naoe.

- À, ra thế...

Bà Ritsuko cắn môi, cố giữ lại những lời cạnh khóe đang chực buột ra.

- Thẻ bệnh nhân bây giờ ở đâu?

- Hấn nằm ở phòng bệnh hạng ba trên tầng ba ấy. Hấn ngủ như chết.
- Hấn nằm đây không có bạn bè gì chứ?
- Hấn nằm một mình.
- Phải dặn mọi người đừng cho bọn họ vào thăm hấn.
- Tôi đã dặn ở phòng tiếp nhận.
- Phẫu thuật tiến hành ra sao?
- Mất bị đứt rất nặng, nhưng kết quả hoàn toàn khả quan.

Bà y tá trưởng thuật lại những chi tiết mà bà vừa nghe Noriko và Kaoru báo cáo sáng nay cứ như thể chính mắt bà trông thấy.

- À thế thì tốt.

- Thế nhưng dù sao tôi cũng không hiểu nổi, - Tsukuyo chêm thêm, - làm sao người ta lại có thể đem nhốt một bệnh nhân đang ra máu nhiều như vậy vào toilet! Dù cho người ta có say chẳng nữa.

- Thế nhà toilet đã dọn dẹp lại chưa?

- Rồi ạ, đã rửa sạch máu. Nhưng điều phiền hà nhất không phải ở đây. Hôm qua bạn bè hấn đã đến đây. Bọn họ rất công phẫn khi thấy bạn mình bị nhốt vào nhà xí.

- Rồi sao nữa?

- Bác sĩ Naoe đã nhanh chóng làm cho họ biết điều hơn.

Bác sĩ trưởng vốn không ưa những chuyện rầy rà. Ông muốn sống yên thân, không dính dấp vào những chuyện lôi thôi và chỉ lo lắng một điều: lợi

ích của bản thân.

- Bọn họ chịu lép?

- Vâng. Nhưng sáng hôm nay có ai gọi điện đến phòng tiếp nhận. Một cú điện thoại khá lạ lùng...

- Thế à? Họ nói gì? - Giọng Yutaro có chiều lo lắng. Bà y tá trưởng đưa mắt rất nhanh nhìn sang hai bên và hạ giọng, nói thì thầm:

- Người gọi đến nói thế này: “Ở bệnh viện các ngài có những bác sĩ trực đêm mà lại say rượu đây”.

- Sa-a-ao?! Say rượu à?

- Vâng. Nghe nói đâu như bác sĩ Naoe trong khi trực đêm đã uống ít nhiều... - Sau khi im lặng một lát để gây hiệu quả tâm lý, Tsukuyo nói tiếp: - Tôi đã đến chung cư gặp các cô nữ y tá, khi Shimura và Uno đã giao ban xong, và đã hỏi họ cặn kẽ. Shimura tuyên bố ngay rằng cô ta không biết gì hết, nhưng Kaoru Uno thì lại thừa nhận rằng “Có, hình như có uống chút ít”.

Tòa nhà chung cư nằm ở phía sau bệnh viện, trong một hẻm chật. Ngoài các cô y tá ra, còn có các cô thư ký và các anh lái xe ở đây nữa.

- Tôi thấy hình như Shimura bao che cho Naoe. - Bà y tá trưởng ném về phía Yutaro một cái nhìn chứa đầy ý nghĩa.

- Người gọi điện thoại không nói gì thêm nữa à?

Yutaro vốn biết rất rõ rằng các bác sĩ hay tự cho phép mình uống rượu trong khi đang trực đêm, nhưng việc ấy xét tự bản thân nó không làm cho ông lo lắng bằng những hậu quả có thể xảy ra.

- Không. Người đó cắt máy ngay. Tôi nghĩ rằng bọn họ chỉ muốn cảnh

cáo nhẹ. Lần đầu họ tự giới hạn ở đây.

- Sao, lại còn một lần thứ hai nữa à? - Bác sĩ trưởng hoảng hốt.

- Không ạ. Ít nhất là cho đến nay thì chưa.

Lần này những thông báo của bà y tá trưởng không dựa vào những tin đồn, mà căn cứ vào những sự kiện xác thực hẳn hoi, nhưng Tsukuyo rõ ràng là có khuynh hướng phóng đại tầm quan trọng của những việc đã xảy ra.

- Dĩ nhiên là họ chẳng lấy gì làm hài lòng khi thấy bạn họ bị nhốt vào toilet như vậy.

Bác sĩ trưởng lặng thinh, hình như có ý khó chịu về cách nói của Tsukuyo, cho nên bà ta bèn quay sang bà Ritsuko tranh thủ sự đồng tình:

- Dù sao thì làm như thế cũng quá tàn nhẫn!

Bà Ritsuko gật đầu tán thành, và ngay phút ấy cánh cửa phòng văn thư mở ra không một tiếng động. Mọi người đều nhìn ra. Trên ngưỡng cửa, Naoe xuất hiện.

- À, bác sĩ. Mời bác sĩ vào, bác sĩ ngồi đây. - Viên quản lý nhanh nhẩu chào mời, tay chỉ cái đi vãng bác sĩ trưởng đang ngồi.

- Chào bác sĩ. - Yutaro và Ritsuko cùng chào Naoe.

Naoe im lặng gật đầu và đi vào phòng.

- Vậy hôm nay bác sĩ trưởng sẽ không tiếp bệnh nhân à? - Bà y tá trưởng vội vã đổi đề tài. Bác sĩ trưởng đang mải nghĩ ngợi, không trả lời ngay.

- Có bệnh nhân nào được giới thiệu riêng không?

- Không ạ, cho đến nay chưa thấy ai.

- Tôi sẽ có mặt ở bệnh viện cho đến trưa. Nếu có ai đến tìm tôi thì cho tôi biết.

- Vâng ạ.

Bà y tá trưởng khúm núm cúi chào rồi len lén đi ra cửa. Tiếp theo, bà Ritsuko cũng lui sang phòng bên với cô con gái. Viên quản lý lại vùi đầu vào những giấy tờ sổ sách của ông ta.

- Đêm qua trực, chắc hôm nay bác sĩ mệt lắm?

Xét về thực chất, đối với các bác sĩ trong bệnh viện, bác sĩ trưởng chẳng qua là ông chủ, song đối với những người dưới quyền, ông ta bao giờ cũng nói chuyện một cách lễ độ rất mực. Số những người thích làm việc trong một bệnh viện tư - nhất là những bác sĩ giỏi - chẳng lấy gì làm nhiều, huống chi Naoe lại từng có một cương vị vững vàng trong trường đại học, cho nên bác sĩ trưởng rất trọng nể ông ta và khi nói năng với ông ta lại càng tỏ ra lễ độ hơn nữa.

Naoe nhún vai.

- Không ạ, không mệt lắm.

Sau một đêm mất ngủ, Naoe trông hốc hác và xanh xao hơn thường lệ. Và chẳng xưa nay Naoe đã có sẵn nước da như vậy - đó có lẽ là màu da bình thường của ông.

- Nghe nói đêm qua có một tên say rượu nào đấy được đưa tới đây phải không ạ?

- Vâng, mặt hắn bị đứt nhiều chỗ.

- Bác sĩ nhốt hắn vào nhà xí thật ư?

- Hấn phá phách dữ quá.

- Một ý rất hay! - Yutaro cười phá lên. Rồi như nhân thể nói qua, ông nhận xét: - Sau này nếu hấn biết, chắc hấn sẽ không lấy gì làm hài lòng. Mà đồng bọn của hấn cũng vậy.

- Chắc thế... - Naoe cười.

- Liệu có lòi thoi gì không?

- Khi nào hấn khỏi, ta sẽ cho ra viện, thế thoi. - Naoe thản nhiên đánh diêm châm thuốc hút. Quả thật không có cách gì tác động vào con người này.

Từ phòng bên Mikiko ghé sang hỏi:

- Naoe tiên sinh có dùng cà phê không ạ?

- Cám ơn, không cần.

- Thế thì tiên sinh dùng trà vậy...

- Đa tạ.

- Còn ba uống gì?

- Ủ thì rót luôn cho ba một chén.

Bác sĩ trưởng không nhắc đến câu chuyện bệnh nhân hôm qua nữa, và Naoe im lặng nhìn ra cửa sổ. Ánh sáng yếu ớt của một ngày cuối thu chiếu qua mấy tấm kính trong suốt. Từ bên phòng văn thư, bà Ritsuko đã quay trở lại và lễ phép gật đầu chào Naoe.

Bác sĩ trưởng rút một điều thuốc rồi hỏi, sau một lát im lặng:

- Người ta có nói lại với tôi rằng bác sĩ có việc gì cần gặp tôi phải không?

Như thể chưa muốn bắt đầu ngay câu chuyện, Naoe đưa mắt nhìn quanh. Thấy vậy, Yutaro mời ông sang căn phòng bên cạnh, vốn được dùng làm nơi làm việc của bác sĩ trưởng. Ritsuko và cô con gái bần khoản nhìn theo họ.

Cửa phòng vừa khép lại, Yutaro đã hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra chẳng?

- Ngài có biết tên Yoshizo Ishikura không?

- À à, có phải cụ già bị ung thư dạ dày ở bệnh viện của trường đại học chuyển sang không?

Yutaro nhớ lại câu chuyện sáng nay trên xe. Ritsuko có nói gì về ma túy...

- Ngài không quen riêng à?

- Không, - Gyoda nhún vai. - Thậm chí tôi cũng không nhớ ông ta là ai nữa.

- À nếu thế thì Ồn cả, - Naoe lẩm bẩm rất khẽ như thể đang nói chuyện với chính mình.

- Thế chuyện gì?

- Ông cụ yêu cầu mổ... Ông cụ cứ nói chuyện ấy suốt ngày.

- Mổ ư? - Gyoda ngạc nhiên quay lại. - Nhưng đã có di căn rồi còn mổ làm gì? Chẳng có kết quả gì đâu. Chính vì thế mà bệnh viện trường đại học họ cho ông ta xuất viện.

- Nhưng ông cụ không biết điều đó.

- Phải, quả thật như vậy... - Yutaro trầm ngâm.

- Ở bên ấy có nói với ông cụ rằng mọi sự đều tốt lành, có thể ra viện. Thế nhưng bệnh tình mãi vẫn không thuyên giảm. Bây giờ ông cụ chỉ còn hy vọng vào phẫu thuật.

- Ông ta tưởng sau khi mổ sẽ đỡ chằng?

- Ông cụ tưởng mình bị loét dạ dày.

- Có đúng là xương sống đã bị tổn thương không?

- Khoang bụng và xương sống ở đoạn thắt lưng hình như đều bị tổn thương.

- Có mổ cũng không cắt đi được?

- Dĩ nhiên.

- Thế nếu cắt u chính đi thì sao? May ra có đỡ đi chút ít, trong một thời gian ngắn chằng?

- Không được, chỉ nặng thêm mà thôi. Các tế bào ung thư sau mổ thường bắt đầu phân ra rất nhanh, vả lại bản thân phẫu thuật sẽ làm cho cơ thể yếu đi và làm cho người bệnh chóng chết hơn. Cố kéo dài cuộc sống cho ông cụ là điều vô nghĩa lý.

Yutaro gật đầu. Những tri thức của ông trong lĩnh vực phẫu thuật dù sao cũng đủ để ông có thể đánh giá tình hình.

- Thế mà bác sĩ vẫn định mổ sao? - Ông nhìn Naoe, không hiểu.

- Tôi có nói là tôi định mổ đâu?

- Thế ra bác sĩ đã từ chối yêu cầu của ông cụ?

- Không. Tôi cũng không từ chối.

Bác sĩ trưởng đặt chén trà đã uống hết xuống bàn.

- Một khi bệnh nhân đã yêu cầu thì ta không có quyền từ chối. Nhưng sau một phẫu thuật lớn như vậy bệnh nhân sẽ không kéo được đến hai tháng đâu. Hơn nữa, lập tức sẽ rõ là cuộc phẫu thuật chỉ làm cho bệnh nhân nặng thêm. Điều đó không có lợi cho ta.

Bác sĩ trưởng gật đầu.

- Còn nếu bệnh nhân đã khẩn khoản như vậy mà ta vẫn từ chối, thì ông ta có thể sinh nghi và lo sợ một cách có hại cho bản thân.

- Thế thì biết làm thế nào? Ta sẽ giải thích cho ông cụ hiểu là ta không thấy cần mổ.

- Trong bệnh viện của trường đại học, khi họ phát hiện là cụ Ishikura bị ung thư, họ nói với ông cụ rằng đó chẳng qua là bệnh loét dạ dày, nhưng nên mổ thì hơn. Rồi sau đó, khi đã thấy rõ là di căn đã phát triển quá xa họ lại lập tức đổi giọng, nói với ông cụ là mọi sự đều tốt lắm rồi, thậm chí cũng chẳng cần mổ nữa. Thành thử bây giờ, ông cụ không còn hiểu ra sao nữa.

- Vậy thì còn có con đường thoát nào không?

Phải che giấu sự thật khủng khiếp, để mặc cho bệnh nhân chết một cái chết kéo dài như vậy thật không dễ chút nào. Trước đây Yutaro cũng đã mấy lần có dịp thể nghiệm những nỗi đau vật khủng khiếp trong những tình huống tương tự, nhưng những năm gần đây người ta thường chữa ung thư bằng phẫu thuật, và bây giờ cái việc đọc kinh cầu hồn đã được giao lại cho các bác sĩ phẫu thuật...

- Thế ý kiến người nhà ra sao?

- Họ nói là ta nên làm đúng yêu cầu ông cụ.

- Hừm... Một lời tuyên bố khá vô trách nhiệm.

- Bây giờ thì chẳng còn thiết gì nữa.

- Phả-ả-ải... tình thế thật gay go. - Bác sĩ trưởng tay chống cằm suy nghĩ miên man.

- Thế thì đấy, tôi đã nghĩ rất lâu về vấn đề này và đã đi đến kết luận rằng dù sao cứ mổ vẫn hơn.

Yutaro hoảng hốt khua hai bàn tay.

- Thế nếu ông cụ chết ngay thì sao?

Thậm chí ông ta còn toát mồ hôi ra: lúc bấy giờ các bệnh nhân đang nằm ở viện tha hồ hoảng sợ! Và nói chung, một kết quả như vậy khó lòng có thể củng cố uy tín của bệnh viện...

- Có thể mổ được, nhưng chỉ mổ cho có lệ thôi. Làm như vậy sẽ không chết khá nhanh đâu.

- Cụ thể bác sĩ đề nghị làm thế nào?

Naoe giụi tắt điều thuốc lá.

- Laparotomie.

- Rạch da bụng à?

- Vâng. Chỉ rạch từ đây đến đây. - Naoe đưa mấy ngón tay dài vạch trên chiếc áo blouse trắng của ông một đường thẳng chạy suốt bụng. - Thật ra chỉ

cần rạch lớp da bên ngoài là đủ nhưng đã rạch thì rạch hẳn. Tôi cũng muốn nhìn vào khoang bụng xem sao. Làm như vậy sẽ không có ảnh hưởng gì đến thể trạng của bệnh nhân; ngược lại ông cụ sẽ tưởng rằng người ta đã tiến hành một phẫu thuật thực sự cho mình.

Yutaro gật đầu và vói tay lấy điều thuốc lá nữa.

- Nhưng phẫu thuật sẽ xong quá nhanh. Liệu bệnh nhân có đoán ra điều gì chẳng?

- Ta sẽ gây mê. Ta sẽ mổ ra, khâu lại rồi để cho bệnh nhân ngủ trên bàn mổ suốt thời gian còn lại. Ông ta sẽ không hay biết gì.

- Ủ thôi, một khi bác sĩ đã thấy như vậy là hơn thì...

- Sau một phẫu thuật như vậy không cần phải tiếp huyết thanh, nhưng ta vẫn cứ đặt bình tiếp.

- Sau đó ta sẽ cho bệnh nhân ăn uống ra sao?

- Cũng như sau khi mổ cắt dạ dày thật sự. Khoảng bốn năm ngày ta bắt bệnh nhân kiêng thật ngặt, sau đó chuyển sang khẩu phần bình thường. Tôi nghĩ rằng sẽ không có khó gì mà thuyết phục cho bệnh nhân nghĩ rằng mọi sự đều tốt lành.

- Nhưng nếu mọi sự diễn ra một cách quá suôn sẻ, có thể bệnh nhân sẽ sinh nghi chẳng? - Yutaro chợt nảy ra ý nghi ngại.

- Không sao. Chỉ có lớp da và lớp trên của khoang bụng có thể có cảm giác đau, còn dạ dày và các cơ quan bên trong đều không có dây thần kinh thu nhận cảm giác. Nếu ông cụ cười hay cố nhắc người lên thì cũng sẽ thấy đau không kém gì sau một phẫu thuật thật sự.

Yutaro nhìn Naoe một cách thích thú rõ ràng.

- Vậy bao giờ bác sĩ định mổ cụ già?

- Có lẽ ngày kia, vào buổi chiều.

- Vào ngày thứ sáu à?

- Vâng. Có thể bệnh nhân sẽ xin hỏi ý kiến bác sĩ trưởng. Cần làm sao cho cách giải thích của ngài và của tôi trùng hợp nhau: Chúng ta đã quyết định mổ cắt một phần dạ dày. Tôi cần gặp ngài vì việc ấy.

- Rõ, - Yutaro gật đầu.

Kế hoạch của Naoe dĩ nhiên là hay nhưng bác sĩ trưởng chợt thấy hoang mang khó chịu.

- Thôi được... - Naoe lúc bấy giờ đang ngồi xếp chân chữ ngũ bỏ chân xuống rồi nhìn thẳng lại. - À nhân thể xin báo là tuần sau sẽ có Junko Hanajio đến nằm viện ta.

- Junko Hanajio? - Yutaro hỏi lại. Một cái tên quen thuộc... Không biết ông ta đã nghe ở đâu rồi?

- Một nữ ca sĩ.

- À-à! Phải rồi, dĩ nhiên... cô ấy sẽ nằm viện ta à?

Junko Hanajio, một nữ ca sĩ minh tinh chuyên hát những bài thuộc loại nhạc nhẹ, vừa mới nổi lên vào mùa hè năm trước một cách đột ngột và nhanh chóng. Công chúng thực sự phát điên lên vì nàng. Junko có đôi mắt đẹp hình hạnh nhân và cái miệng căng mọng, môi dưới hơi chìa ra phía trước, thường rung lên một cách rất dễ thương khi Junko hát. Ca sĩ K., cũng đi vào thời thượng cùng một lúc với Junko, được hoan nghênh trong đám thanh niên mới lớn, còn Junko thì chinh phục trái tim của giới đàn ông đứng tuổi. Năm nay nàng hai mươi một tuổi.

- Sao cố ấy phải nằm viện?

- Cô ấy muốn nạo thai.

- Ồ-ồ.

Yutaro cười khẽ lên một tiếng. Ông ta rất thích Junko. Trong người thiếu nữ này có một thứ gì vết gò rất lạ, một dấu hiệu mơ hồ của sự hư hỏng, truy lạc, có sức cảm dỗ rất mạnh đối với những người đàn ông đứng đắn bệ vệ.

- Thủ phạm là ai?

- Cái đó thì tôi không biết.

- Tại sao lại đúng vào viện ta? Có ai gửi gắm cô ta cho bác sĩ chẳng?

- Vâng, một người bạn học cũ của tôi hồi còn ở trường y. Anh ta quen thân với Junko. Ông bầu này có yêu cầu anh ta dàn xếp công chuyện: cần một bệnh viện tư thật tốt và dĩ nhiên là cần bí mật.

- Ra thế đấy... - Yutaro buông một tiếng thở dài và lại nhìn Naoe một cách thích thú. - Bác sĩ đã khám cô ta chưa?

- Hôm qua.

- Thế à? Cô ấy đến đây à?

- Vâng. Đeo kính râm và ăn mặc rất kín đáo để đừng ai nhận ra.

- Junko Hanajio có phải là tên thật của cô ta không?

- Không, ngoài đời cô ta tên là Akiko Yamague.

- Một cái tên khá tầm thường.

- Cô ấy chỉ có thể ở đây được một ngày. Cô ấy yêu cầu xếp cô vào phòng bệnh nhân tốt nhất. Căn phòng ở tầng sáu ấy.

Căn phòng thượng hảo hạng đặc biệt ấy giá mười lăm ngàn yên một ngày - cũng chẳng phải là quá đắt khi cần giữ bí mật...

- Chính bác sĩ sẽ làm chứ?

- Vâng. Ông bầu của cô ta đã thân hành đến yêu cầu tôi.

- Cũng có phần đáng sợ nhỉ?...

Trong cái giọng thông cảm vờ vịt của bác sĩ trưởng có thể nghe thấy những âm sắc của một lòng ghen tị không giấu giếm.

- Trong thời gian cô ấy còn ở đây, bác sĩ cho tôi xem mặt qua một lần nhé.

- Xin tùy ý.

- Hãy còn trẻ thế, cần gì...

- Chẳng qua cô ấy không may.

- Không may ư?

- Trong giới họ, người ta nhìn cái gì cũng đơn giản. Nhưng không nên mất bình tĩnh. Thế mà cô ta đã quá bông bột, và bây giờ phải trả giá... Cô ấy đến đây vào thứ tư là tiện cho cô ấy hơn cả. Cô ấy yêu cầu làm sao cho mọi thứ đều sẵn sàng vào ngày ấy.

- Phải, phải, dĩ nhiên.

- Nhưng chuyện này chỉ chúng ta biết với nhau thôi nhé.

- Nhất định rồi.

Naoe đứng dậy định cáo lui, nhưng Yutaro giữ tay cản lại.

- Bác sĩ làm ơn coi hộ, sao cho cái thằng say rượu kia đừng sinh chuyện lôi thôi.

- Xin bác sĩ trưởng yên tâm.

Naoe cúi chào rồi ra khỏi phòng.

III

MÃY NGÀY HÔM ẤY quang đặng, âm áp lạ thường đối với tiết tháng mười một. Đúng năm giờ chiều, Noriko xuống xe buýt ở trạm Shibuya và thong thả tản bộ trên phố, lơ đãng đưa mắt nhìn vào các cửa hàng. Năm ấy các kiểu váy dài đã trở thành thời thượng, nhưng các kiểu váy “midi” và “maxi” cũng còn ít gặp trên các đường phố. Những kiểu váy ấy không lấy gì thích hợp với phụ nữ Nhật Bản vốn thấp và to ngang; vải may váy tốn không ít, mà công may cũng chẳng rẻ chút nào.

Mắt Noriko cũng không lấy gì làm đẹp lắm, và khuôn mặt cô có lẽ hơi thô một chút, nhưng đối với hình dáng mảnh dẻ, uyển chuyển và đôi chân thanh tú của cô thì chắc chắn là kiểu “midi” rất hợp. Song một cuộc mua sắm như vậy sẽ là một vô khá nặng đánh vào túi tiền, và lại một cô y tá thường mà ăn mặc như vậy thì e là sẽ quá cầu kỳ.

Sau khi đi lang thang một lúc trong gian hàng bán áo may sẵn, Noriko từ bỏ hẳn ý nghĩ sắm “midi” và đi lên tầng trên, nơi có gian hàng giày dép. Ở gian hàng này đang có khá đông những thiếu phụ đi mua sắm.

Sau khi ướm thử mấy đôi giày, Noriko chọn một đôi ủng đen cao đến gần gối, buộc bằng dây: đôi này rất hợp với váy hơi ngắn của cô. Noriko thay giày, cô bán hàng bỏ đôi giày cũ vào hộp trao lại cho cô, và cô bước ra đường. Cái đồng hồ điện ở trạm xe chỉ 6 giờ 15. Naoe sẽ đến vào lúc 6 giờ rưỡi, thành thử còn có thể dạo chơi mười lăm phút nữa...

Noriko đi qua lòng đường và thong thả tản bộ trên phố Dogenzaka, cửa hiệu nào cũng ghé vào. Và đây cũng là quán cà phê nơi hẹn hò. Noriko mở cửa bước vào và ngồi xuống cạnh một chiếc bàn con. Lúc bấy giờ đã là sáu giờ hai mươi lăm, nhưng Naoe vẫn chưa đến - Noriko cũng biết như vậy là

rất bình thường. Họ gặp gỡ hẹn hò đã từ lâu, nhưng Naoe chưa có lần nào đến trước giờ hẹn. Hoặc là anh đến muộn, hoặc là (trong trường hợp may mắn nhất) anh đến đúng phóc giờ hẹn không sai một phút. Noriko đã quen và không giận. Quán cà phê được gọi là Phoenix. Noriko bắt đầu hẹn hò với Naoe từ tháng tám, tức một tháng sau khi anh đến làm việc ở bệnh viện, và cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ cũng diễn ra ở quán “Phoenix”.

Ban đầu, Noriko thấy Naoe khô khan và khó gần. Một ông thầy thuốc lạnh lùng, không cảm xúc. Với các bệnh nhân cũng như nữ y tá, Naoe ít khi nói chuyện, có chăng cũng chỉ nói về những điều cần thiết nhất; thái độ lãnh đạm của anh nhiều khi gần như thô lỗ. Các cô nữ y tá xì xào:

- Bác sĩ Naoe tự đặt mình quá cao. Còn phải nói, người ta là giảng viên đại học kia mà...

Bà y tá trưởng cho đến bây giờ vẫn nghĩ như thế. Noriko thì thoát tiên không hề có chút thiện cảm nào với ông bác sĩ mới đến. Nhưng ngay từ tuần đầu cô đã có dịp phụ mổ cho Naoe và cô đã phải kinh ngạc trước vẻ đẹp tinh vi và chính xác của cách làm việc của anh. Cắt ruột thừa là một phẫu thuật tối đơn giản, chẳng có gì khó khăn đối với bất kỳ một bác sĩ phẫu thuật nào, huống hồ đối với một phó giáo sư trong bệnh viện của trường đại học. Nhưng tài ba của Naoe không phải ở chỗ đường khâu nhỏ và gọn gàng, và thậm chí cũng không phải ở chỗ toàn bộ cuộc phẫu thuật được hoàn thành đúng trong vài phút: ở đây không có một động tác thừa, không bao giờ con dao mổ ấn xuống một cách ngập ngừng, không bao giờ một động tác đã bắt đầu lại ngừng lại ở giữa chừng. Những ngón tay dài và thon của Naoe, giống như những cơ chế cực kỳ chính xác, bao giờ cũng đặt đúng phóc vào nơi cần thiết. Noriko là một nữ y tá chuyên phụ mổ, cô đã được chứng kiến không ít những phẫu thuật, nhưng chưa bao giờ cô được trông thấy một sự hoàn mỹ như vậy. Naoe ít khi mở miệng nói gì, nhưng khi đã nói thì chỉ đi vào cốt lõi của những điều cần nói. Các bệnh nhân, kể cả những người không biết gì về

cái quá khứ vẻ vang của anh ở trường đại học, cũng đều đánh giá được rất nhanh những phẩm chất ưu tú của người bác sĩ phẫu thuật mới.

Phải, Naoe có một kỹ thuật thực sự tài hoa, không ai bì kịp, nhưng lại lạnh lùng một cách kỳ quặc với những người xung quanh. Hình như anh chân thành quan tâm đến các bệnh nhân, nhưng đồng thời dường như lại giữ một khoảng cách khá xa với họ. Sự lãnh đạm của anh làm cho Noriko lo lắng, nó gây nên trong lòng cô một môi e ngại mơ hồ, hầu như bất tự giác.

Hai người đã trở thành gần gũi ngay từ buổi hẹn đầu tiên. Từ quán cà phê họ đưa nhau đến quán ăn, rồi về khách sạn. Nhìn từ bên ngoài, mọi sự có vẻ như thể Naoe lôi cuốn và quyến rũ Noriko, nhưng thật ra, mặc dầu anh không ngờ, anh chỉ lẩn theo những đường ray do Noriko đặt sẵn...

Noriko không còn là một cô gái ngây thơ, thiếu kinh nghiệm. Ba năm trước đây, khi cô mới tốt nghiệp trường y tá, Noriko có quen với một thanh niên hơn cô năm tuổi. Anh ta làm trong một hãng buôn, và hai người gặp nhau hoàn toàn do sự tình cờ: Noriko gặp anh ta vào một hôm anh đến khám bệnh. Và vào một ngày đẹp trời anh ta dùng sức chiếm đoạt Noriko một cách thô bạo. Cuộc đàn dúi của họ kéo dài nửa năm, rồi sau đó anh ta được đổi đi Sendai, và những quan hệ giữa hai người bị đứt đoạn. Nói chung, ngay từ đầu đã có thể thấy rõ rằng đối với anh ta, đây chẳng qua là một trò giải trí, và Noriko thề với bản thân là từ nay đến chết sẽ không bao giờ đàn dúi gì với đàn ông nữa. Thế nhưng bây giờ cô không sao tưởng tượng là mình có thể thiếu Naoe được. Ngay cả sự chờ đợi khắc khoải những khi Naoe trễ hẹn - mà đối với Naoe thì đó là chuyện thường xuyên - cô cũng vui lòng chịu đựng.

Noriko nhìn đồng hồ. Đã sáu giờ ba mươi lăm. Quán cà phê dọn ở tầng hầm, nên nhìn qua cửa sổ cô chỉ thấy những đôi chân bước trên vỉa hè. Những đôi ủng cao... Thỉnh thoảng lại thấy lướt qua một cái gấu váy dài. Đôi khi có một đôi chân tự dưng đứng lại, rồi sau đó quay chiều và vội vã đi

ngược trở lại.

Naoe xuất hiện ít phút sau khi có một chiếc váy dài kèm theo ba đôi giày đàn ông lướt qua cửa sổ. Vẫn như những lần trước, anh không hề nghĩ đến chuyện giải thích lý do chậm trễ, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bàn và phanh áo choàng ra.

- Anh vừa gặp bà y tá trưởng, - Naoe thông báo.

- Đi một mình à?

- Đi với Kaoru Uno.

- Ở đâu?

- Đằng kia, ở ngã tư.

- Họ không đến đây chứ? - Noriko lo sợ.

- Không đến đâu. Họ chuyển sang bên kia đường rồi. - Naoe hát hàm về một phía nào đấy bên cửa sổ.

- Em thấy hình như cô ta hơi nghi.

Naoe gọi người hầu bàn lấy cà phê.

- Đấy như hôm qua: Em vừa đi trực về thì có tiếng gõ cửa của Sekiguchi. Bà ấy đến hỏi xem đêm qua có chuyện gì.

Naoe lặng lẽ lấy thuốc lá châm hút.

- Nhân thể bà ta cũng hỏi có phải anh uống rượu trong phiên trực không?

- Thế em trả lời ra sao?

- Em nói là em không biết rõ lắm, nhưng theo em thì không.

Naoe thở khói ra, môi chỉ nhích lên một chút trong một nụ cười khó nhận thấy.

- Sau đó bà ấy lại hỏi Kaoru, và hình như cô ta mắc bẫy bà nên phun ra hết.

- Thế đấy! - Naoe cười ngạo nghễ.

- Chẳng có gì để mà cười hết! Bà y tá trưởng đã mách với bà vợ bác sĩ trưởng. - Noriko giận dữ cau mày, nhưng trong giọng nói của cô chứa chan một âm hưởng âu yếm. - Bà ta mách cả chuyện anh với em nữa...

Noriko nhấn mạnh ba tiếng “anh với em” một cách đầy ý nghĩa.

- Chà chà!

Noriko bối rối.

- Thế bà ta mách những gì? - Naoe hỏi.

Một cô hầu bàn đến đặt một tách cà phê trước mặt anh.

- Đã từ lâu em nghĩ không biết có nên dọn ra khỏi chung cư hay không, - Noriko cúi đầu nói rất khẽ. - Dĩ nhiên ở đây tiện mà rẻ, nhưng... quá nhiều những kẻ ác miệng. Em không chịu nổi nữa đâu.

Naoe im lặng ngồi nghe.

- Em sẽ thuê một căn phòng ở chỗ nào gần gần một chút...

- Bao giờ?

- Em cũng chưa biết. Em chưa quyết định.

- Khi nào em quyết định thì cho anh biết. Anh sẽ đưa tiền.

- Em kể chuyện này không phải vì mục đích ấy! - Noriko đỏ mặt và giận dỗi ngoảnh mặt đi.

- Ừ thì thôi, thôi. Hôm nay em rồi chứ?

- Vâng.

- Đến nhà anh đi.

- Em không làm phiền anh chứ?

- Không đâu, không có gì phiền lắm.

Noriko nhìn thẳng vào mặt Naoe rồi gật đầu. Không động đến tách cà phê, Naoe cầm lấy mảnh giấy tính tiền để trên bàn và đi ra bàn thủ quỹ.

Nhà Naoe ở trong một ngõ hẻm nhỏ, yên tĩnh lạ lùng, cách không bao xa dãy phố Tamagawa nhộn nhịp.

Căn hộ của anh thuê có hai phòng: Một phòng khách nhỏ bày biện theo phong cách Âu châu, và một cái bếp đồng thời dùng làm phòng ăn. Căn bếp bày đủ các thứ bát đĩa xoong nồi, mặc dầu Naoe thường không ăn ở nhà và không bao giờ tự nấu ăn. Trong phòng khách sàn trải một tấm thảm, trong góc đặt một chiếc bàn thấp, một bên tường đặt chiếc đi văng, bên tường đối diện kê một chiếc giường.

Khi Naoe và Noriko vào nhà, Noriko toan đi vào căn bếp để đặt ấm trà, nhưng Naoe nóng nảy ôm lấy cô, Noriko cố vùng ra.

- Trà thì để sau cũng được. - Naoe lại kéo Noriko vào lòng. Chiếc áo dài

tuột xuống sàn nhà. Naoe bế Noriko lên tay, đưa nàng về phía giường. Thường ngày vốn khó khăn và dè dặt, hôm nay Naoe lại tìm đến thân thể Noriko với một dự vọng cuồng nhiệt bất ngờ. Lòng Noriko tràn ngập một nỗi hổ thẹn pha lẫn với một niềm khoái lạc vô bờ.

- Anh tắt đèn đi, - cô van xin, người cô dùm lại vì ngưng ngưng, mặc dù cô biết rõ hơn ai hết rằng van xin tuyệt nhiên không có nghĩa là sẽ được chiều theo.

Noriko ra đời ở Niigata, học hết trung học ở đấy rồi sau đó mới lên Tokyo, và da cô trắng như vẫn thường thấy ở những người sinh trưởng ở vùng tuyết. Tuy trông bề ngoài có vẻ bé nhỏ và mảnh khảnh, Noriko khi cởi quần áo ra tuyệt nhiên chẳng gầy gò chút nào: người cô đầy đặn một cách bất ngờ. Naoe nhìn không rời mắt làn da trắng của cô đang ửng hồng lên dần dần đến mức gần như ngả sang màu biếc, và Noriko, cảm thấy cái nhìn của anh đặt lên người mình, tưởng như có thể bốc cháy lên vì xấu hổ. Giá có thể vùng ra và bỏ chạy! Nhưng thể xác cô không sao phục tùng ý nghĩ ấy được.

Trong ái ân, những cử chỉ âu yếm của Naoe có một cái gì đó vô tư và minh mẫn khác thường. Đôi khi Noriko bàng hoàng sợ hãi: cô có cảm giác như bày ra giữa ánh sáng ban ngày. Nhưng lạ thay điều đó chỉ nung đốt cô thêm và đem lại cho cô một khoái cảm kỳ lạ.

Đôi mắt lạnh lùng của Naoe chăm chú sờ nắn thân thể cô. Cô nghĩ thầm: “khác nào khi đang mổ”. Nhưng rồi dần dần cô cũng quen với những cái kỳ quặc của Naoe và chỉ về sau, khi còn lại một mình, nhớ lại cái nhìn tinh táo và chăm chú của anh, cô mới đỏ mặt lên vì hổ thẹn.

Noriko thức dậy muộn - cô tỉnh dậy vì cánh tay trong khi ngủ đặt ở một tư thế không thuận, bị tê. Cô từ từ ngẩng đầu lên: Naoe đang nằm quay lưng

về phía cô đọc báo. Noriko choàng dậy, vơ những áo xống vứt bừa giữa sàn nhà chạy vào buồng tắm. Trong thân thể cô vẫn còn vương lại cái cảm giác mất trọng lượng ngọt ngào, như thể cô đang bước trên mây. Noriko nhìn bóng mình trong gương. Đôi mắt cô, thường không biểu hiện một cái gì rõ rệt, bây giờ đang ném ra những tia sáng long lanh. Khi Noriko ra khỏi buồng tắm, Naoe vẫn nằm ở tư thế cũ, đọc một cuốn sách tiếng Âu châu.

- Pha trà anh nhé? - Noriko gợi ý.

Naoe gật đầu, mắt vẫn không rời cuốn sách. - Noriko đổ nước nguội trong bình trà ra, rót nước sôi vào. Naoe miễn cưỡng đứng dậy khoác chiếc áo pyjama màu xanh đậm.

- Tự dung muốn ăn cái gì...

- Em đi nấu nhé? - Noriko cuống quýt.

- Nấu làm gì mất công. - Naoe nhăn mặt. - Bảo họ mang sushi đến thì hơn.

...Noriko ra phòng ngoài gọi điện nhà hàng rồi quay vào thì thấy Naoe đang ngồi vùi đầu vào đọc sách. Xưa nay anh ta vẫn như vậy: Sau khi thỏa mãn được dục vọng, biến thành một con người hoàn toàn khác. Noriko hơi ức. Biết làm thế nào để lay chuyển Naoe? Cô nghĩ rất lung để tìm ra một đề tài có thể hấp dẫn Naoe.

- Em nghe nói cụ Ishikura sắp được mở phải không?...

- Ừ.

- Kobashi nổi khùng lên khi nghe nói như vậy.

Bấy giờ Naoe mới rời cuốn sách. Nhận thấy anh phản ứng, tuy là một cách yếu ớt như vậy, Noriko vững tâm hơn.

- Bác sĩ nội khoa Kawabara cũng nói là việc này không thể nào hiểu được.

- Sao vậy?

- Vì phẫu thuật chỉ làm cho cái chết gần lại.

Naoe, vẻ chán chường, đút một miếng thuốc vào miệng. Noriko vội quẹt diêm.

- Anh mổ ông cụ để làm gì?

Naoe bỏ câu hỏi ngoài tai, lại cúi đầu đọc sách. Nếu anh đã không muốn trả lời thì không có cái gì có thể làm cho anh thốt ra một tiếng. Biết rõ điều đó, Noriko đành rút lui. Cô thở dài đứng dậy.

Noriko vốn quen sạch sẽ, không chịu nổi lộn xộn dù nhỏ đến đâu, cho nên mỗi lần đến nhà Naoe, cô đều lập tức bắt tay vào dọn dẹp. Cứ ba ngày một lần bà già giữ cổng lại đến dọn dẹp căn nhà độc thân của Naoe. Naoe thường về khuya cho nên trong nhà cũng không đến nỗi bẩn, nhưng khắp nhà chỗ nào cũng có những cái ly uống rượu chưa rửa và những cái chén cặn cà phê đọng lại ở đáy.

Noriko vợ hết các chén đĩa bẩn đi rửa, còn Naoe thì vẫn vùi đầu vào cuốn sách như trước. “Anh ấy thì cứ ngồi đọc, còn mình thì tha hồ mà rửa chén!” - Noriko phần uất nghĩ thầm, tuy trong thâm tâm cũng chẳng có gì phản đối. Rửa xong cô tráng lavabo và cầm chiếc máy hút bụi.

- Anh đứng lên một chút nhé.

Naoe bực mình ngược mắt lên.

- Thôi đi. Có bẩn gì lắm đâu.

- Anh thật! Bao nhiêu là bụi kia kìa!

Rồi không thèm để ý đến những lời phản đối, Noriko cho máy hút bụi ngay. Naoe đành miễn cưỡng đứng dậy đi ra bao lơn. Qua khung cửa sổ mở rộng có thể nghe tiếng ồn ào của thành phố vọng lại.

Noriko hút bụi thật kỹ dưới đi văng và chuyển sang gầm giường. Sau đó cô lau bàn và trải lại khăn trải giường. Cô cất tấm chăn lên, dẹp mấy cái gối ra chỗ khác và bắt đầu kéo lại tấm drap nhàu cho thật thẳng. Bỗng nhiên mấy ngón tay cô sờ phải một cái gì cứng cứng. Một chiếc kẹp tóc. Noriko đặt nó lên lòng bàn tay. Màu đen hình chữ U. Noriko không bao giờ dùng kẹp, cô thích dùng trâm hơn, và không phải màu đen mà màu xanh...

Tay cầm chiếc cặp, cô bước ra bao lơn, Naoe đang đứng quay lưng lại hút thuốc.

- Cái này của ai? - Noriko hỏi, cố tự kiểm chế.

Naoe ngoảnh lại. Thấy phòng đã dọn dẹp xong, anh đóng cửa bao lơn và ngồi xuống cạnh bàn.

- Có một người đàn bà nào đến đây, phải không?... Người ấy đánh mất cái này!

- Đánh mất cái gì?

- À, đồ vật ấy mà!

- Em rót trà đi thì hơn, - Naoe nói giọng dàn hòa.

- Em tìm thấy ở trong giường đấy!

Noriko ném cái kẹp lên bàn. Naoe im lặng đưa mắt nhìn nó một cái rồi hờ hững quay mặt đi.

- Ngày mai anh làm ơn bỏ giặt các thứ chăn và áo gối cho tôi nhờ nhé.

Cả người run lên vì giận, Noriko quay ngoắt vào bếp. Naoe ngồi yên không một tiếng động.

Khi Noriko cầm lấy ấm trà đi vào phòng, cái kẹp vẫn nằm ở chỗ cũ. Naoe ngồi vùi đầu vào cuốn sách.

IV

Buổi khám bệnh ở bệnh viện Oriental bắt đầu từ chín giờ sáng và kết thúc lúc năm giờ chiều. Giữa trưa nghỉ chừng một tiếng để ăn cơm.

Các nữ y tá đến làm việc vào khoảng gần chín giờ. Đến giờ, họ tập họp lại một lát để nghe cô y tá trực đêm báo cáo và giao ban, nghe những chỉ thị của y tá trưởng về những công việc ngày hôm nay và nghe thông báo về các kế hoạch. Buổi họp ngắn này thường chỉ mất mười đến mười lăm phút, sau đó các cô gái giải tán, mỗi người chạy một phía về nơi làm việc.

Các bác sĩ thường đến vào khoảng chín rưỡi. Theo điều lệ chính thức thì họ phải có mặt lúc chín giờ, nhưng hầu như không có ai đến vào giờ này, và lại các nữ y tá thường cầu nhàu khó chịu khi có bác sĩ nào bắt đầu sai bảo này nọ trước buổi họp sáng. Dù sao thì các bác sĩ cũng phải có mặt chậm nhất là mười giờ sáng, vì đúng mười giờ bác sĩ trưởng đến.

Naoe thường là người đến sau cùng - sau chín giờ rưỡi, và nhiều khi gần mười giờ. Thường thường vào giờ này bác sĩ phẫu thuật thứ hai là Kobashi đã bắt đầu khám các bệnh nhân được một lát. Cách đây hai năm, Kobashi đã kết thúc thời gian thực tập và nhận một chỗ ở khoa phẫu thuật trong bệnh viện của trường đại học.

Kobashi làm việc ở bệnh viện Oriental mới được hai tháng. Trường đại học phái anh về đây để thực tập thêm nửa năm. Số là phải sau một vài năm làm việc, khi đã thuần tay trong những phẫu thuật đơn giản nhất thì một bác sĩ trẻ tuổi như vậy mới giúp ích được phần nào cho bệnh viện.

Kobashi biết Naoe qua những bài viết trên các tạp chí khoa học và qua những lời nhận xét của các nhà y học. Naoe được coi là một bác sĩ phẫu

thuật có tài, cho nên mọi người đều kinh ngạc khi ông đột nhiên bỏ trường đại học để chuyển sang làm ở một bệnh viện tư. Khi Kobashi được phái về bệnh viện Oriental, một người bạn ra trường trước anh vài năm đã nói với một giọng đầy ganh tị: “Bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental là một gã lang băm, nhưng ở đây lại có Naoe. Cái ông bác sĩ Naoe trước làm việc ở trường đại học ấy. Cậu thật là may mắn cực kỳ, cậu sẽ có thể học hỏi ông ta. So với thân phận của một anh bác sĩ phải rơi vào một bệnh viện thành phố vớ vẩn nào thì đây thật là một điểm phúc”. Bản thân Kobashi cũng thấy đúng như vậy. Anh ước mơ sẽ tích lũy được nhiều kinh nghiệm quý báu khi học hỏi Naoe trong nửa năm trời.

Song mới về được ít lâu anh đã thấy Naoe khó gần và lặng lẽ đến kỳ lạ. “Có”. “Không” - ngoài hai tiếng đó ra hầu như chẳng thấy ông nói gì hơn. Khi Kobashi tìm cách hỏi một vấn đề gì thêm cho thật cặn kẽ, Naoe thường chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Quả tình trong những cuộc phẫu thuật, Kobashi cũng học thêm được ít nhiều trong khi theo dõi những động tác của ông ta. Nhưng chung qui chỉ có thế. Naoe không có gì thiết tha trong việc hướng dẫn người bạn đồng nghiệp trẻ đi vào những hiểu biết và những kỹ thuật tinh vi không thấy nói đến trong các sách giáo khoa. Những lần chính Kobashi mổ thì Naoe chỉ im lặng quan sát anh làm. Ông không bao giờ khen hay quở trách Kobashi. Chỉ khi nào anh ta làm sai, Naoe mới buông một tiếng cộc lốc: “Không phải thế”. Kobashi không tài nào hiểu được: Phải chăng Naoe chỉ làm biếng không muốn mất công hướng dẫn anh ta, hay là ngay từ đầu ông đã không coi anh là một người học trò có triển vọng. Trong khi đó thì Kobashi thậm chí gần như thuộc lòng bản luận án của Naoe. Chỉ cần có ai nói: “Tôi không hiểu người ta tìm thấy cái gì đặc biệt trong bản luận án này! Có ai cần đến một công trình nghiên cứu cái màn ly phân của thận nhân tạo?!” là Kobashi lập tức nổ súng: “Phương pháp này đang được ứng dụng rộng rãi không chỉ ở Mỹ, mà cả ở Cộng hòa liên bang Đức và ở Pháp. Công trình của Naoe cực kỳ chính xác”. Những chương trong luận án có đề cập những vấn đề phẫu thuật thì Kobashi đều có thể nhắm mắt đọc lâu

lâu. Anh hết sức khâm phục những tri thức uyên bác cũng như cái nghệ thuật điều luyện của Naoe, nhưng dù cố gắng bao nhiêu thì anh cũng không thể khoét được một đột phá khẩu trong bức tường cách biệt mà ông ta đã dựng lên chung quanh mình. Chỉ cần bước một bước thôi qua cái vạch ngăn cấm, thì một cánh cửa vô hình đã lập tức đóng sập lại ngay trước mũi anh. “Thật là một con người kỳ quặc!” - Kobashi bắn khoản tự nhủ. Dĩ nhiên là có thể tìm cách giải thích tất cả những điều đó bằng cái tính xấu bụng và khó tính của Naoe, nhưng cách giải thích này không thể làm Kobashi hài lòng. “Có lẽ sở dĩ như vậy chẳng qua là vì ông ta với mình học trong những trường đại học khác nhau chẳng?” - Kobashi loay hoay trong những phỏng đoán tương tự. Nhưng có một lần, một người quen của Naoe đến bệnh viện tìm ông mượn một số tài liệu gì đấy. Trước kia hai người cùng học một lớp với nhau, thế mà Naoe vẫn tiếp người bạn đồng nghiệp với một thái độ không kém lạnh lùng một chút nào. Người ấy nói: “Naoe tiên sinh đã thay đổi rất nhiều”, rồi vội vàng cáo từ. Như vậy nghĩa là Naoe lạnh nhạt không phải riêng gì đối với Kobashi...

Tại sao Naoe bỏ trường đại học đi nơi khác? Điều đó Kobashi không thể nào hiểu được, thế nhưng rõ ràng là nếu không giải được bài tính đồ này thì không thể nào khám phá được những nguyên nhân bí ẩn của thái độ lạnh lùng khép kín của Naoe. Những nguyên nhân thật của thái độ ấy thì không ai biết được, dù là người bạn học kia hay là bác sĩ trưởng, hay là người chị của ông cũng vậy. “Có một cái gì không ổn ở đây...” - Kobashi nghĩ như vậy. Ở phía sau cái mặt nạ thường ngày với vẻ đẹp lạnh lùng của nó hình như có che giấu một gương mặt hoàn toàn khác mà những người xung quanh không hề biết, và có lẽ chính điều đó làm cho Kobashi suy nghĩ lao lung, chính điều đó thu hút anh như một chất nam châm.

“Dù sao chẳng nữa thì mình được làm việc với một bác sĩ lỗi lạc như vậy cũng là một điều may mắn lớn lao!” - Kobashi tự thuyết phục mình một cách nhiệt thành.

Thế mà bây giờ Naoe lại có ý định mổ cho cụ già Yoshizo Ishikura! Dù là một người khâm phục Naoe đến như anh cũng không sao hiểu được việc này. Quả tình trước đây cũng đã có lần những lời khuyên và những phương pháp điều trị của Naoe gieo những mối ngờ vực vào lòng Kobashi, nhưng lần này thì... Hôm qua Kobashi nhân ghé vào trường đại học đã kể cho bạn mình nghe tất cả những chuyện này, và cuộc nói chuyện đã làm cho Kobashi tin rằng mình đúng.

Vào ngày dự định mổ, Kobashi đến phòng điều hành sớm hơn thường lệ, mặc áo blouse trắng, ngồi xuống đi văng, giở một tờ báo ra và chờ Naoe đến. Nhưng chưa được năm phút thì cô nữ y tá Sawano từ phòng cấp cứu chạy lên.

- Thưa bác sĩ, có một bệnh nhân đến!

- Cái gì nữa thế?- Kobashi rời tờ báo.

- Cái cậu thiếu niên vừa được cắt bỏ chiếc móng tay hôm qua ấy.

- Thì sao? Chỉ cần thay băng. Cô có thể tự làm lấy.

- Vâng, nhưng... Hôm nay đã là ngày thứ hai mà...

- Cô bảo cậu ấy đợi một chút. Tôi đang cần nói chuyện với bác sĩ Naoe.

Cô ta làm ra một vẻ mặt bất mãn rồi đi ra ngoài.

Theo một tập quán đã hình thành từ trước, người khám các bệnh nhân mới đến bệnh viện lần đầu trước tiên là Naoe. Ông chẩn đoán bệnh và chỉ định cách điều trị xong mới chuyển lại cho Kobashi. Hai bác sĩ phẫu thuật ngồi đối diện với nhau ở hai bên bàn khám bệnh. Các bệnh nhân mới làm tổn khá nhiều thì giờ, nhưng so với những người đến khám lần thứ hai hay thứ ba thì họ không đông bằng. Cũng có khi bệnh tình tiến triển thêm hay cách

điều trị tỏ ra vô hiệu: lúc bấy giờ bệnh nhân lại được trả về cho Naoe. Ngoài ra, Naoe còn phải khám những bệnh nhân được ai đó gửi gắm riêng cho ông. Naoe giải quyết khá nhanh những trường hợp thuộc phần việc của ông. Xong việc, ông thường lấy tạp chí ra và vùi đầu vào một bài nào đấy. Kobashi bận bịu với bệnh nhân của mình, cố gắng làm ra vẻ mặt thản nhiên. Dĩ nhiên Kobashi so với Naoe thua kém hẳn về kinh nghiệm và kỹ năng, cho nên cách chia việc như vậy không làm cho anh bất mãn chút nào. Nhưng nói chung thì Naoe lẽ ra thỉnh thoảng có thể giúp Kobashi một lời khuyên hoặc khi hết việc có thể làm hộ anh nữa... Nhưng điều đó lại không bao giờ xảy ra. Cả cái thái độ Naoe hình như muốn nói: “Xin để cho tôi yên”. Nhưng Kobashi uất ức chủ yếu không phải vì cái tính vị kỷ của ông, mà vì cái vẻ thờ ơ lạnh lùng của ông thì nhiều hơn. Anh không thể nào quen được với cái vẻ ấy...

Theo thường lệ, Naoe đến sau chín rưỡi một chút.

- Chào bác sĩ, - Kobashi cúi chào Naoe.

- Chào anh, - Naoe đáp lễ, mặt vẫn quay về phía cái tủ chòm. Kobashi giả vờ tìm một cái gì trên giá sách. Anh lấy cuốn “y học”, lật vài trang. Naoe, lúc bấy giờ đã mặc áo blouse, đang đi ra phía cửa.

- Thưa tiên sinh, tôi muốn hỏi tiên sinh một điều.

- Vâng?

Cũng như mọi khi, gương mặt Naoe xanh nhợt nhạt.

- Tôi muốn hỏi về bệnh nhân Ishikura. Tiên sinh vẫn quyết định mổ ông cụ à?

- Tôi đang chuẩn bị mổ.

- Tôi phản đối cuộc phẫu thuật này.

- Tại sao?

- Muộn rồi. Cắt bỏ một cái u đã có di căn chỉ làm cho bệnh nhân chết nhanh hơn.

- Nhưng tôi không hề có ý định cắt bỏ u. Tôi chỉ rạch ra rồi khâu lại, để cho bệnh nhân nghĩ rằng người ta đã cắt bỏ những phần bị tổn thương.

- Nhưng... - Kobashi đang nói bỗng im bặt không sao nói tiếp được nữa.

Trung thực mà nói, tối hôm qua anh cũng đã từng thoáng nghĩ đến một giải pháp tương tự, nhưng anh đã lập tức gạt nó đi. Anh không thể nào tưởng tượng nổi rằng Naoe dám làm một việc như vậy. Có thể đây là một cách giải quyết vấn đề, nhưng nó quá ư tàn nhẫn...

- Vậy tiên sinh sẽ nói với bệnh nhân là đã cắt bỏ hết những gì cần cắt bỏ?

- Tôi sẽ nói là tôi đã cắt bỏ những gì có thể cắt bỏ.

- Nhưng ông cụ biết là có u rồi kia mà! Có một lần chính ông cụ cầm lấy tay tôi để lên bụng đúng vào chỗ có thể sờ thấy thớ thịt xơ cứng lại.

Naoe lặng thinh.

- Ông cụ sẽ hiểu là chúng ta lừa dối!

- Ông cụ sẽ hiểu hay không hiểu... Đoán trước như vậy phỏng có ích gì? Cứ làm rồi sẽ biết.

- Không thể coi bệnh nhân như một kẻ hoàn toàn đần độn! Nếu ông cụ hỏi cho kỳ được thật ra bệnh của mình là bệnh gì, thì chúng ta sẽ trả lời ra sao?

- Có thể nói rằng ông ta bị một vết loét lan rộng.

Naoe thong thả cài khuy áo blouse. Kobashi cảm thấy cơn giận lại bắt đầu sôi lên trong người anh.

- Dù sao cũng không thể giấu nổi một sự lừa dối!

- Ông cụ bị ung thư. Thành thử dù sao cũng đành phải nói dối.

- Nhưng mỗ như vậy... chẳng lẽ lại cần phải nói dối đến mức ấy?

- Tất cả đều tùy quan điểm.

- Khi ông cụ biết ra sự thật, ông ấy sẽ cay đắng vô cùng.

- Có thể.

- Đến khi ông cụ than thở rằng mỗ rồi mà sao vẫn không đỡ chút nào, thì chúng ta xử lý ra sao?

- Thì im lặng mà nghe.

- Thế nếu ông cụ dồn ta vào chân tường?

- Không dồn đâu.

- Tại sao?

- Khi cái chết đến gần, con người bao giờ cũng tự mình cảm biết được. Chúng ta không có nhu cầu phải nói rõ ra.

- Thế còn...

- Bệnh nhân sẽ im lặng khi biết rằng không còn ai có thể cứu mình nữa. Và đồng thời lại bầu vịu lấy niềm hy vọng cuối cùng. Bệnh nhân sẽ không oán giận nếu người ta không nói với họ là họ bị ung thư...

- Nhưng tại sao, tại sao tiên sinh lại cho rằng bệnh nhân sẽ im lặng mà nuốt lấy sự dối trá ấy?!

- Tại vì bản thân họ không muốn tin vào sự thật khủng khiếp ấy! Họ không muốn nghĩ rằng đây là sự kết thúc. Tại vì họ sợ nghe sự thật. Họ sẽ biết rằng các bác sĩ nói dối, nhưng lại sẵn lòng tin lời bác sĩ. Nếu chúng ta sẽ im lặng, họ sẽ cố gắng tự thuyết phục mình. Xét cho cùng, chết trong khi vẫn tin vào một sự dối trá đầy sức an ủi cũng không có gì quá tệ.

Đột nhiên trong đôi mắt trũng sâu của Naoe hiện ra một nỗi buồn da diết, tuyệt vọng. Kobashi chợt nghĩ: Hay có lẽ Naoe đúng?.. Không! Dù sao làm như vậy vẫn đê hèn. Đó là một sự phỉ báng đối với con người.

- Tôi không thể chấp nhận điều đó được, - Anh nói, giọng rần rỏi.

- Kobashi-san! - Trong giọng nói khe khẽ của Naoe nghe như lạnh lạnh những âm thanh kim loại - Không được ủy mị.

- Tôi không hề ủy mị, - Kobashi nổi giận. - Chẳng qua tôi muốn phục vụ con người một cách thật trung thực, không cần đến sự dối trá.

- Anh là thầy thuốc hay là người nhà của bệnh nhân?!

- Dĩ nhiên tôi là thầy thuốc.

- Vậy thì hãy lập luận như một người thầy thuốc!

Naoe trùm lên Kobashi một cái nhìn có sức hủy diệt, quay ngoắt đi và ra khỏi phòng điều hành.

Cuộc phẫu thuật được bắt đầu lúc hai giờ trưa như đã định. Trước đây một giờ cụ Yôsidzô Ishikura đã uống một viên rabônai và bây giờ gần như

đã ngủ khi người ta đẩy xe cáng vào phòng mổ. Khi bắt đầu gây mê, ông cụ gần như lú lờ không nói được nữa.

- Xin bác sĩ... làm ơn... cố gắng... lão không muốn chết...

Kobashi im lặng bắt mạch. Nhịp mạch và độ căng đều bình thường.

- Xin bác sĩ, - ông cụ lại thều thào, - cẩn thận cho... Đừng cắt nhiều quá.

- Cụ cứ ngủ đi. - Noriko cầm lấy tay Ishikura. - Cụ sắp ngủ rồi đây. Xin cụ đếm: “một, hai, ba...”. Đếm chậm chậm.

- Được, được... Chỉ xin các vị đừng quên lời thỉnh cầu của tôi...

- Cho thuốc mê được chưa? - Noriko quay về phía Kobashi. Anh im lặng gật đầu. Mặt anh bịt kín chỉ còn trông thấy đôi mắt.

- Nào, xin cụ đếm cho! Một...

- Một...

- Đếm tiếp!

- Một...

Chất thuốc gây mê từ từ chảy vào đường tĩnh mạch xanh xanh cộm lên dưới lớp da khô héo của cụ già.

- Mô-ô-ột... Dễ chịu quá...

Cụ Ishikura ngáp một cái và mấy giây sau đều đều.

Khi Naoe rửa tay xong, đeo khẩu trang và bước đến bàn mổ, đồng hồ đã chỉ hai giờ ba mươi phút. Ngọn đèn không hắt bóng chiếu sang khoảng bụng trần của cụ Ishikura lộ rõ giữa những tấm drap trắng thành một hình thoi đều

đạn. Naoe chăm chú nhìn vào lớp da nhăn nheo. Ở phần dưới dạ dày có thể sờ thấy một khối cứng cứng. Nó không cộm lên, nhưng khi ấn xuống, ngón tay lập tức gặp phải sự kháng cự, như thể gặp phải một vật thể cứng. Xem xét trên bề mặt khó lòng xác định đúng những đường giới hạn của khối u, nhưng hoàn toàn chắc chắn là nó không nhỏ hơn một nửa lòng bàn tay.

- Dao mổ.

Naoe ra lệnh vẫn tắt trong khi ước lượng chiều dài của đường rạch.

Cụ Ishikura đã ngủ say.

Vì mọi người đều biết rõ rằng phẫu thuật sẽ rất đơn giản, họ quyết định không mời bác sĩ chuyên gia về gây mê, mà giao cho Kobashi làm việc này. Người phụ mổ là Noriko.

- Bắt đầu được chưa?

Kobashi im lặng gạt đầu. Con dao mổ ấn vào phía dưới lồng ngực, rồi chạy xuống bụng, đến gần rốn thì vẽ thành một hình bán nguyệt sắc nét chạy sang phải rồi lại chạy thành một đường thẳng xuống phía dưới. Một đường mổ thông thường khi cần cắt bỏ một phần dạ dày. Mũi dao để lại ở phía sau một đường máu đỏ thẫm.

- Kẹp!

Naoe kẹp hai bên mép của đường rạch nhanh chóng chặn đứng dòng máu từ vết mổ. Nhìn từ bên ngoài có thể thấy những động tác của ông có vẻ hơi chậm, nhưng mấy ngón tay đang nắm lấy các huyết mạch chuyển động không ngừng. Sau khi chấm dứt sự xuất huyết trong mấy phút, Naoe lại gọi dao mổ. Sau lớp da banh rộng, phía dưới các cơ thịt, có thể nhìn thấy chất mô dài màu trắng trắng của khoang bụng. Noriko cầm móc khế kéo cho các tổ chức tách ra. Naoe dùng cặp nhíp nâng khoang bụng lên một cách khéo

léo và khẽ chạm mũi dao vào. Một lỗ nhỏ hình thành.

- Banh!

Naoe đưa cái banh vào chỗ thủng nhỏ xíu ấy và hãm mép bên phải lại. Ông kéo căng cho lỗ thủng căng sang bên trái. Bây giờ Noriko dùng móc kéo các cơ thịt một đàng lên phía trên, một đàng xuống phía dưới. Cô không cần đợi mệnh lệnh của Naoe: cô đã biết sẵn cần phải làm gì. Hai đôi tay của họ cử động theo một tiết tấu đồng nhất.

Trong vết rạch ba mươi phân được banh rộng có thể thấy các nội tạng phơi trần của cụ già Ishikura, trong khi cụ không hề hay biết gì, vẫn ngủ rất say.

Bằng cái nhìn của người nghiên cứu, Naoe nhìn một lát những khúc ruột đang co bóp đều đều như nhịp sóng, rồi bằng một động tác quả quyết ông thò mấy ngón tay đi găng vào khoang bụng. Dạ dày, màng treo ruột, đại tràng, vách sau của khoang bụng... Những ngón tay tinh xảo của Naoe không ngừng sờ nắn, thăm dò... Sau khi cắt một cái hạch bạch huyết nở to, ông bỏ nó sang một bên, rồi nhấc cái dạ dày lên, dòm xuống phía dưới. Ông vạch các vòng ruột ra để lộ vách sau của khoang bụng và sờ vào cột sống lưng.

Ông nhìn chăm chú đến nỗi có thể tưởng chừng ông đang cố ghi nhớ vĩnh viễn tất cả vào ký ức. Nhưng mắt ông là mắt một nhà khoa học nhiều hơn là mắt một thầy thuốc đang cố cứu bệnh nhân, và thân xác của con người trước mắt ông chỉ là một đối tượng nghiên cứu đã quen thuộc.

...Khi Naoe cuối cùng đã ngẩng đầu lên và rút hai tay ra khỏi khoang bụng thì tính từ lúc bắt đầu mổ đã trôi qua bốn mươi phút. Lúc bấy giờ là ba giờ mười phút. Trong thời gian này, nếu không kể việc cắt bỏ hai cái hạch bạch huyết, họ không hề làm một cái gì có thể tạm gọi là một phẫu thuật thật sự.

- Rõ rồi. Ta khâu lại.

Đột nhiên Noriko có một cảm giác kỳ dị. “Lúc xem xét khoang bụng của một con người kỹ đến như vậy... Chắc hẳn không phải mọi thứ đều rõ cả...” Song vẻ mặt của Naoe hoàn toàn thỏa mãn.

- Di căn rất nhiều... - Ông làm bầm.

Noriko đã quen thuật ngữ này. Cô hiểu rằng toàn bộ đều bị tổn hại.

- Vậy tức là không thể làm được gì nữa sao?

- Chừng hai tháng là hết.

- Nặng thế ư?...

- Phía dưới dạ dày di căn. - Trong mắt Naoe sáng lên một xác tín vững chắc. - Chỉ lựa số bốn!

Cầm lấy cái kìm của Noriko đưa, Naoe nhanh nhẹn kéo hai mép khoang bụng lại và bắt đầu khâu. Khi ông khâu xong mũi cuối cùng, đồng hồ chỉ ba giờ hai mươi phút. Thường một phẫu thuật cắt đoạn dạ dày phải kéo dài từ một đến một tiếng rưỡi. Thì giờ còn thừa nhiều quá.

- Áp lực động mạch?

- Bình thường, - Kobashi liếc nhìn áp kế rồi nói.

- Đúng cả. Đúng phải như thế: lượng máu mất không đáng kể. - Với một nụ cười mệt mỏi, Naoe nhấc tay lên khỏi bụng bệnh nhân. Noriko từ phía sau bước nhanh tới và cởi dây áo blouse.

Naoe quay về phía cô.

- Để ông cụ ngủ ở đây nửa giờ nữa.

Noriko gật đầu.

- Và đặt bình tiếp. Chỉ cần glucose năm phần trăm.

- Còn cái này đưa đi đâu? - Noriko giơ cao cái lọ penicillin đựng hai cái hạch bạch huyết vừa cắt bỏ.

- Gửi đi xét nghiệm.

Ông cầm lấy cái lọ, rồi lau vàng trán lấm tẩm mồ hôi và đi sang phòng điều hành.

Một tiếng sau cụ Ishikura tỉnh lại. Lúc bấy giờ Naoe đang ở phòng ngoại trú khám một bệnh nhân bị thương trong một tai nạn xe hơi. Chiếc taxi ông ta đi thẳng lại ở đèn hiệu ngã tư, và vừa lúc ấy một chiếc xe khác từ phía sau đâm vào taxi. Sự va chạm mạnh làm cho đầu người khách bị hất ra sau, và ông ta thấy đau nhói. Bây giờ ông ta kêu là thấy nặng trong đầu và đau ở gốc cổ.

Sau khi khám qua, Naoe gửi ông ta đi chiếu điện rồi bước vào phòng bệnh nhân.

Dưới tấm chăn dày, thân hình cụ Ishikura nằm trên giường trông như bẹp dí. Nghe những bước chân của Naoe, ông cụ mở mắt và mỉm cười niềm nở.

- Cụ đã tỉnh rồi ạ?

- Tiên sinh! Cám ơn tiên sinh nhiều quá.

Giọng ông cụ còn hơi khàn, nhưng nghe cũng khỏe khoắn.

Naoe bắt mạch cho cụ, xem lại bình tiếp huyết thanh. Ngồi cạnh giường

ông cụ là người con dâu và một cô thiếu nữ trẻ măng, chắc là một người cháu gọi ông cụ bằng ông.

- Bác sĩ đã cắt sạch hết cho tôi rồi chứ?

- Có một vài chỗ không cắt được, nhưng chính ổ bệnh thì đã thanh toán hẳn rồi.

Naoe vừa trả lời vừa lấy cái ống nghe trên tay Noriko đặt lên ngực cụ Ishikura. Cụ già nhắm mắt lại, háo hức nghe. Về trường lực tim không có gì thay đổi. Trước đây một giờ, Kobashi trong khi báo cáo về tình trạng bệnh nhân, đã nói rõ như vậy. Nói cho đúng ra thì không thể có gì khác được. Làm sao có được những sự lệch lạc trong một trái tim hoàn toàn khỏe mạnh sau một “phẫu thuật” như vậy? Bỏ cái ống nghe xuống, Naoe xem lại tròng trắng mắt của cụ già, yêu cầu cụ lè lưỡi ra xem.

- Tốt cả, không có gì phải lo. Bây giờ cụ cần ngủ cho đây.

- Thưa bác sĩ, thế bao giờ tôi có thể ăn cơm được? - Cụ Ishikura sốt ruột hỏi.

- Độ bốn ngày nữa cụ sẽ ăn cháo được.

- Bốn ngày ă? Tức là sẽ đau suốt bốn ngày?

- Phải chịu khó. Dù sao cũng là cắt đoạn dạ dày.

- Thế mà người ta cứ dọa tôi: ông mà ưng thuận cho người ta mổ thì chỉ có chết. Ngay từ đầu, tôi đã biết họ nói bậy hết. Tôi bảo là cứ cắt đi cho tôi. Thế là y như rằng, tôi nghĩ sao là đúng vậy! - Cụ Ishikura đặc thẳng nhìn sang người con dâu, - Ấy, tôi đã ngần này tuổi rồi mà chưa bao giờ đau ốm gì đáng kể. Còn độ sức với thanh niên được!

Naoe mỉm cười.

- Bao giờ thì các vị cho phép tôi xuống giường?

- Chắc khoảng mười ngày.

Ishikura trầm ngâm nhìn ra khoảng không, hẳn là đang tính nhẩm số ngày.

- Thế bao giờ thì tôi xuất viện?

- Kìa ông! - Người con dâu không ghìim được. - Ông không được nói chuyện nhiều thế. Nó sẽ yếu sức đi.

- Đến tháng hai tôi đã ra khỏi đây rồi nhỉ?

- Tôi không dám tiên liệu quá xa như vậy.

- Vâng vâng, dĩ nhiên... - Cụ Ishikura ngoan ngoãn gật đầu.

- Cụ nghỉ nhé. - Naoe đứng dậy.

- Cảm ơn bác sĩ.

Mấy người đàn bà cúi mình chào, còn cụ Ishikura thì hơi nhấc đầu lên khỏi gối một chút.

Trên tầng của các phòng thượng hạng rất sạch sẽ, những bức tường trắng đều bóng lộn lên, trong các dãy hành lang có bày những chậu cây cao su và dứa. Cố đi thật nhanh cho kịp Naoe, Noriko lo lắng hỏi:

- Chẳng lẽ có thể lừa bệnh nhân như vậy sao?

- Nhưng còn biết làm thế nào nữa?

- Chúng em cũng phải nói với ông cụ như vậy à?

- Dĩ nhiên.

Naoe bước đi, hai tay thọc vào túi áo blouse, mắt nhìn thẳng phía trước.

Ở phòng khám ngoại trú có một bệnh nhân đang đợi ông. Trong bệnh án có đề: “ba mươi lăm tuổi”, nhưng trên hai thái dương tóc đã điểm bạc, và trên đỉnh đầu tóc thưa đi rõ rệt. Nói chung ông ta trông già hơn tuổi nhiều.

- Ông làm việc ở đâu?

- Ở tòa thị chính Tokyo, - người đàn ông trả lời, bàn tay để sau ót. Tên ông ta là Kuwana.

- Như vậy tức là lúc bấy giờ ông đang đi...

- Đi công chuyện, rồi sau đó sẽ trở về sở.

Kỹ thuật viên X quang đã đem tới những tấm phim rửa gấp chụp các đốt xương sống vùng cổ của Kuwana, dùng cặp treo lên tấm kính sáng thành một dãy. Ảnh chụp từ nhiều góc độ khác nhau: từ phía trước, từ một bên, cái thì chụp đầu nghiêng về phía trước, cái thì chụp đầu ngả về phía sau, cả thấy sáu tấm. Không có tấm nào cho thấy có sự lệch lạc.

- Cột sống lành lặn, - Naoe nói.

Naoe bắt đầu viết kết luận vào bệnh án. Kuwana trầm ngâm xem xét những đường viền của mấy đốt xương của bản thân được tấm kính mờ soi sáng từ phía sau. Phía trên cái cột nhỏ gồm bảy đốt xương sống chồng lên nhau có một vùng sáng rộng hiện lên trắng trắng - đó là hộp sọ.

- Vào lúc dựng xe, khi cái đầu hát đột ngột về phía sau, có một số huyết quản nhỏ và một số thớ của tổ chức cơ. Chính tình trạng đó gây nên đau đầu

và những cảm giác khó chịu ở vành cổ, nhưng không có hiện tượng vỡ hay xô dịch các đốt xương sống.

- Hóa ra tôi chỉ bị triệu chứng thôi ư?

- Theo ngôn ngữ khoa học thì không gọi như vậy. Thành ngữ “triệu chứng” chỉ nguyên nhân của tình trạng chứ không phải bản thân tình trạng.

- Thế nếu gọi theo khoa học thì thế nào ạ?

- Giãn hệ dây chằng ở vùng cổ của cột sống.

Người đàn ông lại chăm chú nhìn mấy tấm phim X quang. Phía trên cái cằm chạy hai hàng răng, và trong số răng có một cái nổi rõ lên: đó là một cái răng giả bằng kim loại. Kuwana thận trọng sờ lên cổ.

- Nói một cách khác. Hệ dây chằng nối liền các đốt xương sống này tạm thời bị yếu đi, - Naoe giảng giải.

Cánh cửa bỗng mở ra và trên ngưỡng cửa một viên cảnh sát xuất hiện. Sau lưng y thấp thoáng bóng dáng một người trẻ tuổi. Mặt người cảnh sát, Naoe thấy quen quen. Đó chính là người cảnh sát trực cách đây ba ngày đã đưa tên du đãng say rượu vào bệnh viện.

- Thưa bác sĩ, bây giờ tôi nên thế nào ạ? - Kuwana hỏi.

- Ông chẳng có gì đáng sợ. Nhưng phải một tháng mới hết đau, không sớm hơn.

- Không cần nằm bệnh viện chứ ạ?

- Không. Chẳng qua ông nên cố giữ một chế độ yên tĩnh hoàn toàn. Trong tình trạng này nhiều khi vào ngày thứ hai hay thứ ba cảm giác đau tăng lên.

- Nhưng không sao chứ ạ?

- Ông đừng lo.

- Như thế nghĩa là xương vẫn lành lặn... - viên cảnh sát quay về phía người trẻ tuổi đứng sau lưng nói.

- Anh kia là gì, người gây ra tai nạn phải không? - Naoe hỏi. Nghe tiếng nói của ông, người trẻ tuổi sợ hãi ngẩng đầu lên. - Địa chỉ?

- Khu Setagaya, phố Sangenjaya...

Người trẻ tuổi là một sinh viên năm thứ hai trường đại học.

- Sự việc xảy ra như thế nào?

- Cái xe thể thao của anh ta đâm vào đít chiếc taxi, - viên cảnh sát trả lời thay cho người trẻ tuổi. - Cái xe taxi chẳng sao, chỉ có cái thanh chắn sau bị vệt một ít, còn xe của anh này thì cả hai cái đèn pha phía trước đều vỡ tan.

- Giấy bảo hiểm của anh hợp lệ đấy chứ?

Người trẻ tuổi gật đầu và nhìn ra phía khác. Noriko ghi địa chỉ và số điện thoại của anh ta vào bệnh án.

- Ông sang bên kia tiêm.

Kuwana đưa mắt nhìn một lần nữa chàng sinh viên mặc sáng đai rồi đi sang phòng ghi danh.

Viên cảnh sát quay về phía người trẻ tuổi.

- Anh ra ngồi ở phòng khách đợi một chút. Tôi cần bàn với bác sĩ một lát.

Người thanh niên ngoan ngoãn đi ra.

- Thưa bác sĩ, thế còn cái gã bệnh nhân kia thì sao ạ... Cái gã bị nhốt vào toilet ấy mà... Hắn không phá phách gì chứ ạ?

- Không.

- Thế bạn bè hắn có đến bệnh viện nữa không ạ?

- Hình như có đến một lần, nhưng tôi không gặp.

- Tôi cứ lo bác sĩ gặp những chuyện lời thôi.

- Anh lo cũng phải.

- Thế ạ? - Viên cảnh sát bối rối. - Có việc gì xảy ra hay sao ạ?

- Cái số tiền ba mươi ngàn mà họ ứng trước đã sắp hết.

Nghe nhắc đến tiền bạc, viên cảnh sát ngượng nghịu cúi đầu, như thể anh ta định quịt số tiền phải trả thêm.

- Còn đủ được đến ngày nào ạ?

- Hôm qua tôi có hỏi ở phòng văn thư: họ nói là khoảng hai ngày nữa.

- Chỉ thế thôi ạ?!

- Phòng của anh ta nằm dù không điều trị cũng phải trả ba ngàn yên một ngày, thành thử ba mươi ngàn yên trên thực tế chẳng là cái gì cả. Thậm chí cũng không đủ chụp một số tấm phim X quang.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho tôi.

- Sao anh lại phải xin lỗi?

- Mấy tên cùng bọn với hấn không thể nào lại không có tiền...

- Tôi đã nói từ đầu rồi: hể hết tiền là tôi cho xuất viện.

- Thế hiện nay hấn ra sao rồi ạ?

- Vết thương hơi bị mưng mủ.. Không sao. Điều trị tiếp theo chế độ ngoại trú cũng được.

Naoe đến cạnh lavabo và bắt đầu rửa tay.

V

Sau năm giờ chiều trời đã bắt đầu tối dần. Khí lạnh tê buốt của buổi hoàng hôn mùa thu thấm vào đến tận xương tủy. Naoe chuẩn bị ra về. Thất xong cà vạt, ông ra đứng ở cửa sổ phòng điều hành.

Dưới bầu trời phủ kín một lớp mây thấp, những mái nhà chen chúc dài đến vô tận, nép dưới chân những tòa cao ốc đồ sộ. Như thể mọc lên từ lòng đất, hàng hà sa số những ngọn đèn lần lượt sáng lên, và những ngọn đèn li ti ấy thấp lên càng nhiều thì bóng tối lại càng dày đặc thêm. Naoe yêu thích thời gian này, khi ánh hoàng hôn dần dần chìm vào đêm tối. Chính đây là giờ phút mà cái bộ mặt thật của thành phố hiện lên trong khoảnh khắc, như thể được vẽ lên bằng một chất mực thần diệu. Một diện mạo khác biệt bao nhiêu với diện mạo ban ngày... “Cái tôi thứ hai, cái bản ngã thầm kín cũng tỉnh dậy trong con người như thế này đây”. Naoe trầm nghĩ trong khi ngắm cảnh thành phố trong bóng chiều. Một sự so sánh kỳ lạ... Nhưng, không hiểu tại sao, nó lại làm cho ông sợ hãi. Ngoài đường xe cộ nối đuôi nhau chảy thành dòng bất tận, khách bộ hành nườm nượp qua lại trên các vỉa hè, thế nhưng từ trên nóc những tòa nhà cao ốc, chắc hẳn thành phố tưởng chừng như im lìm bất động...

Có tiếng ai gõ cửa. Naoe rời cửa sổ.

- Mời vào.

Mikiko, cô con gái của bác sĩ trưởng, rụt rè bước vào phòng.

- Tiên sinh chưa về ư?

Hơi thở Mikiko hình như hơi dồn dập.

- Có việc gì không?

- Nếu không có gì vội lắm, xin tiên sinh trước khi về hãy ghé vào phòng văn thư một chút. Có người đang đợi tiên sinh ở đây.

- Cha cô à?

- Không, mẹ em.

Mikiko nhìn thẳng vào mắt Naoe.

Naoe gật đầu, mặt áo vét tông vào và vắt chiếc áo choàng trên cánh tay. Mikiko lặng lẽ chờ ông bên khung cửa.

- Đi chứ?

Mikiko mở cửa và ra hành lang trước. Một người hộ lý đi qua. Trông thấy Naoe và Mikiko, người ấy kính cẩn cúi chào. Phòng văn thư cũng ở dưới với phòng điều hành. Tòa nhà được xây thành hình chữ U, thành thử muốn đến phòng văn thư phải đi dọc hành lang vòng qua góc nhà. Phòng văn thư đặt kế cầu thang. Đi thẳng đến cầu thang, Mikiko đứng lại.

- Thôi xin chào bác sĩ.

- Cô về ư?

- Không, hôm nay em phải đi học ikebana. Buổi học này không vắng được.

Mikiko mặc một chiếc áo măng tô trắng có thắt lưng, trên cổ choàng một chiếc khăn màu thiên thanh, tay xách một chiếc ví xếp của thanh niên.

- Vậy tạm biệt nhé?

- Không, khoan đã, xin bác sĩ chờ cho một chút.

Naoe quay lại.

- Bác sĩ có thích ba lê không?

- Ờ ờ... Vũ kịch ấy à?

- Vâng. Cuối tháng này có hội diễn...

- Cô sẽ biểu diễn chứ?

Mãi đến bây giờ Naoe mới sực nhớ ra rằng Mikiko có tham gia biểu diễn ba lê.

- Không ạ. Lần này không phải trường chúng em biểu diễn, mà Đoàn ba lê Toto. Nếu em... nếu tiên sinh không từ chối... Em có vé đi xem.

- Bao giờ biểu diễn?

- Ngày hai mươi chín và ba mươi - hai ngày liền.

Mikiko nói ngập ngừng, giọng hơi khàn đi vì hồi hộp.

- Tôi không hứa chắc được, nhưng có lẽ tôi sẽ đi.

- Vậy em để dành vé cho bác sĩ nhé? Còn nếu bác sĩ bận việc gì không đi được, xin báo trước cho em biết.

Mikiko quay đi và chạy xuống cầu thang rất nhanh, như thể trốn tránh một người nào.

Trong phòng văn thư có bà Ritsuko và một thiếu phụ làm việc ở phòng.

- Xin lỗi bác sĩ nhé. Chắc bác sĩ đang sửa soạn về nhà phải không? - Ritsuko sắp xếp lại những thứ giấy tờ đặt ở trước mặt và mời Naoe ngồi xuống đi vắng. - Tôi hy vọng không quấy phiền bác sĩ. Bác sĩ có việc gì

quan trọng phải đi ngay không?

- Không ạ.

Ritsuko đến cạnh cái tủ con đặt ở góc phòng.

- Trà hay cà phê?

- Gì cũng được ạ.

- Hay có lẽ uống bia? Hay là whisky?

- Xin bà đừng bận tâm.

- Một ngày làm việc đã qua. Có thể tự cho phép mình rượu chè một chút chứ!

Bà lấy bia trong tủ lạnh ra, với tay lên kệ lấy một chai whisky và mấy cái cốc rồi bày lên chiếc bàn con trước mặt Naoe.

- Bác sĩ nhắm cái gì nhé? Có lẽ phở mát chẳng?

Naoe ngáp ngừng.

- Không thì sashimi^[1] vậy. Cô Murakami, - bà quay về phía người thiếu phụ, - cô làm ơn gọi điện đến hiệu Tamagushi bảo đem gấp một đĩa sashimi đến đây nhé.

- Máy suất ạ?

- Một thôi. Nhớ dặn cho thêm các món gia vị nhé: mỗi thứ một ít, những thứ gì ngon nhất ấy.

- Quả thật, bà bày vẽ làm gì thế, - Naoe lại nói.

Ritsuko ngồi xuống trước mặt ông rót bia vào ly cho ông. Lúc bấy giờ đã quá năm giờ nên viên quản lý và cô kế toán thứ hai đều đã về nhà.

- Phải đợi chút xíu. Độ mười phút.

- Dĩ nhiên. Xin cảm ơn bà.

Yasuko Murakami xếp dọn bàn làm việc của cô, mở tủ lấy áo ngoài ra mặc.

- Thế bác sĩ trưởng ở đâu ạ? Hôm nay ngài bận những việc gì? - Naoe hỏi thăm.

- Ông ấy có cuộc họp ở ban quản trị Hội lương y.

- Lúc nào cũng bận rộn...

- Ông ấy thích bận rộn thế đấy, lại còn đi tìm việc cho nó bận rộn thêm nữa, - Ritsuko so vai. - Cả tối hôm nay cũng vậy, thế nào ông ấy cũng tìm cách chuồn đi đâu cho mà xem.

- Bác sĩ trưởng nhiều việc quá...

- Không sao đâu. Nếu còn đủ sức vui chơi giải trí tức là vẫn còn sức khỏe! - Ritsuko cười xòa.

- Thế tôi đi gọi nhé? - Murakami hỏi.

- Cô đừng quên đấy. Những giấy tờ kia đến mai nhất thiết phải xong đấy nhé, - Ritsuko nhắc nhở.

- Dĩ nhiên, tôi mang các thứ ấy về nhà làm đây.

Murakami cúi chào rồi ra khỏi phòng. Naoe nhìn theo, rồi nâng ly lên.

- Có lẽ tôi cũng uống với bác sĩ nhé?

- Bà cũng biết uống rượu ư?

- Chút xíu thôi. Tôi thì uống độ hai ly đã thấy choáng váng rồi.

Ritsuko lại rót đầy cốc cho Naoe, rồi rót cho mình chút ít và đưa lên môi nhấp vài giọt.

Một khuôn mặt hơi thiếu sinh động nhưng cũng đẹp... Có lẽ không ai ngờ là bà đã bốn mươi tám tuổi. Các cô y tá thường kháo nhau: hồi trẻ bác sĩ trưởng đã phải quỳ xuống van xin Ritsuko vui lòng làm vợ ông. Bây giờ thì dĩ nhiên tuổi trẻ đã qua, nhưng những dấu vết của nhan sắc thời xưa vẫn còn.

- Có lẽ vẫn phải uống whisky tiên sinh ạ. Tôi xin phép được hầu rượu tiên sinh.

Ritsuko lấy một cái ly sạch, cho nước đá vào và rót whisky.

- Nhà tôi uống whisky bao giờ cũng pha nước.

- Không cần ạ.

Naoe uống một hơi cạn cốc rượu. Ông ưa thích cái cảm giác ấy - cái cảm giác nồng cháy của một làn sóng nóng hổi từ từ chảy dọc thực quản xuống dạ dày. Vào những giây phút như vậy trong trí Naoe bao giờ cũng hiện ra một hình ảnh bất di bất dịch: lớp niêm mạc màu đỏ tươi của thực quản dần dần đen đi và cháy thành than...

- Xin nhị vị thứ lỗi cho vì đã để nhị vị phải chờ...

Trên ngưỡng cửa xuất hiện người hầu bàn của hiệu ăn phái đến.

Trên một cái đĩa hình bầu dục có bày những món gia vị xếp thành những

ô ngũ sắc rất đẹp mắt.

- Các vị dùng xì dầu ạ?

Ritsuko đẹp cái gạt tàn sang chỗ khác và đặt lên bàn đĩa sashimi người hầu bàn vừa lấy ra.

Naoe thường thích uống whisky mà không nhắm. Ông chỉ cần mấy hạt dẻ muối, và nếu không có thì chỉ uống nước xen vào. Ông vẫn thường uống rượu kiểu đó trong những tối ngồi một mình trong căn nhà vắng vẻ của ông.

- Bác sĩ không thích ăn cá à?

- Sao lại không? Rất thích!

- Hình như bác sĩ sinh trưởng ở đảo Hokkaido thì phải?

- Vâng, ở Sapporo.

- Hokkaido nhiều cá lắm.

- Đúng thế. Nói chung tôi thích cá ở các vĩ tuyến bắc hơn. Có lẽ vì đã quen từ bé. Tôi có cảm giác là cá vùng bắc ngon hơn và tươi được lâu hơn.

Naoe dùng đũa gắp một miếng cá thu.

- Bác sĩ có còn người nhà ở Sapporo không?

- Còn mẹ tôi.

- Bà cụ ở một mình ư?

- Còn có em trai tôi và chị tôi, tuy chị ấy đã có chồng.

- Còn bác sĩ cũng nên lấy vợ đi thôi.

Naoe im lặng uống nốt cốc whisky. Ông uống từng ngụm lớn, nhưng rất chậm, cổ kéo dài cảm giác khoái lạc. Cái cảm giác như có một hòn lửa từ từ chảy xuống trong họng bây giờ đã bớt rõ rệt đi một chút.

- Tôi cứ nghĩ không biết có nên làm môi cho bác sĩ không...

Bàn tay Naoe đang cầm cốc ngưng hẳn lại.

- Bác sĩ không muốn à? Một người đàn ông dễ mên như vậy mà cứ phải một thân một mình. Thật đáng tiếc. Tôi có biết một người con gái tuyệt vời. Có lẽ để bác sĩ gặp cô ta chẳng?

- Thôi.

Câu trả lời của Naoe khá thô lỗ.

- Đáng tiếc... - Ritsuko thất vọng thở dài. - Được gặp bác sĩ chắc cô ấy sẽ rất mừng.

Naoe vẫn một mực lặng thinh.

- Cô ấy tốt nghiệp trường đại học K., khoa văn học Anh. Năm nay hai mươi sáu tuổi. Cố nhiên cái tuổi ấy... Nhưng mà xinh đẹp lắm! Trông cứ trẻ măng. Cha cô ấy làm kiểm tra viên ở ngân hàng T. Cô ta là con gái duy nhất trong nhà, được bố mẹ cưng chiều hết mức. Khi họ phải ông bố đi làm việc ở chi nhánh Luân Đôn của ngân hàng, bà mẹ ở nhà, còn cô ta đi theo bố sang Anh, cho nên mới chưa có nơi có chốn. - Vì hơi bia, mắt Ritsuko sáng long lanh. - Ở nước ngoài mà cô ấy chẳng kiêu chút nào. Khiêm nhường, tế nhị... Thật đáng yêu hết chỗ nói. Tôi có quen với cô ấy: cô ấy thỉnh thoảng vẫn ghé với con Mikiko ở nhà.

Gương mặt Naoe vẫn im lìm như một cái mặt nạ, không thể hiểu được ông ta có nghe hay không.

- Hai vợ chồng chúng tôi mấy hôm trước có bàn về việc này. Chúng tôi đều thấy nếu hai người mà lấy nhau thì rất hợp.

Ritsuko ngược mắt lên nhìn Naoe có ý dò hỏi.

- Ông thử xem qua ảnh cô ta nhé.

- Thôi.

- Thử xem qua một chút thôi mà!

Bà đứng dậy rút ngăn kéo bàn lấy ra một chiếc phong bì giấy trắng.

- Cô ta đây này.

Ritsuko đưa cho Naoe một tập ảnh. Mấy bức ảnh dường như được rửa riêng cho những chàng trai đang đi kiếm vợ: một bức chụp cô thiếu nữ mặc kimono, một bức khác - cũng cô ta nhưng mặc âu phục.

Cô thiếu nữ mặc kimono đứng giữa một phong cảnh rất ăn ý với trang phục. Cô thiếu nữ mặc áo đầm thì ngồi thoải mái trên một bãi cỏ. Cả hai bức đều là ảnh màu. Ritsuko không hề nói ngoa: cô ta quả thật xinh đẹp và trang nhã.

- Ông thấy thế nào?

Naoe trả tập ảnh cho Ritsuko.

- Không thích à?

- Không phải thế. Chẳng qua tôi không cần.

- Nhưng theo tôi thì cô gái thật tuyệt vời!

Ritsuko nhìn mấy bức ảnh lần nữa ra chiều tiếc rẻ.

Naoe im lặng uống rượu.

- Thế tại sao ông lại không muốn lấy vợ?

Naoe nhún vai.

- Cũng không có lý do gì đặc biệt...

- Ấy, tôi cũng nghĩ như thế.

- Chẳng qua tôi quá bận. Có lẽ đó là lý do duy nhất.

Naoe dụi tắt điều thuốc lá.

- Bác sĩ đang vội đi đâu?

- Không ạ.

- Thật là dễ chịu khi người ta có thể ngồi chơi nói chuyện này chuyện nọ, không vội đi đâu cả. Phải không nào?

Trong phòng yên tĩnh và ấm cúng. Thậm chí người ta khó có thể tin được rằng mình đang ngồi trong bệnh viện.

- Chao ôi, tiên sinh, - Ritsuko thở dài. - Tiên sinh thật là một con người kỳ lạ...

- Có thể.

- Không phải là “có thể”, mà là kỳ lạ khủng khiếp ấy!

Bấy giờ Ritsuko đã hơi chệnh choáng cho nên thái độ của bà có phần thân mật. - Hay là ông đã có người khác?

- Không.

- Thật à? Khó mà tin được.

Naoe lặng thinh.

- Thế thì tại sao ông không chịu lấy cô này?

Sau khi thất bại trong cuộc mai mối, Ritsuko hơi phát bần. Bà tự dưng thấy muốn chầm chọc cho thật đau con người lầm lì khó hiểu này.

- Ông thì không sao... Nhưng tôi thấy thương hại cho cô nào làm bạn với ông!

Naoe cau mày.

- Nếu bà không có việc gì cần nói với tôi nữa, xin bà cho tôi được phép ra về.

- Nhưng ông nói là ông không vội đi đâu kia mà.

Naoe bỏ bao thuốc vào túi.

- Tôi có chuyện cần nói với ông thật. Tôi không nói dối đâu. - Ritsuko đưa về phía Naoe đôi tay trắng trẻo, trang nhã của bà. - Một câu chuyện có tính chất nghề nghiệp. Xin ông đừng về.

Naoe ngả người ra đi vãng nhìn Ritsuko. Những nét mặt hơi đanh của bà bây giờ như dịu lại. - Có lẽ do tác dụng của hơi men.

- Thời gian gần đây tôi thấy đau nhiều ở thắt lưng. - Ritsuko đặt tay ra sau lưng. - Khi nào cúi về phía trước như thế này này thì thấy đau nhói. Còn khi cúi chào hay cầm máy hút bụi...

- Đã lâu chưa?

- Hơn một tuần nay rồi. Hôm ấy ở nhà tôi đang bung một cái chậu hoa

thì bỗng thấy đau lưng như vậy! Thế là kể từ hôm ấy...

- Trước kia bà chưa bao giờ thấy đau như thế à?

- Cũng có vài lần. Tôi có kêu với nhà tôi, nhưng ông ấy bảo đó chỉ là chứng đau mỏi thông thường thôi, chỉ cần nằm vài ba hôm khác sẽ hết. Thậm chí ông ấy cũng chẳng thèm khám cho tôi kỹ kỹ một chút.

Tay vẫn cầm cốc rượu, Naoe nhìn hình dáng Ritsuko. Hơi mập một chút, nhưng vai và ngực hầy còn đẹp lắm. Cái thân hình hơi chầy một chút - tương phản hoàn toàn với thân hình thon thả của cô con gái - thậm chí còn làm cho Ritsuko có một vẻ duyên dáng riêng.

- Nhưng đã một tuần rồi mà tôi chẳng thấy đỡ tí nào.

- Ngón chân có bị tê không?

- Thế là thế nào? - Ritsuko ngạc nhiên nhìn Naoe.

- Bà có khi nào có cảm giác như mấy ngón chân bà là của ai ấy? Hay khi sờ thì thấy như sờ qua một lớp giấy?

- Nói chung thì... hình như cũng có...

Như thể để kiểm tra lại, Ritsuko đưa mấy đầu ngón tay chạm thử vào chân.

- Có bao giờ thấy giật ở bắp chân không?

- Cũng đôi khi. Nhất là bên trái.

Naoe uống hết cốc whisky và khoanh tay lên ngực.

- Tôi có uống alinamin và mấy viên thuốc gì đó đó, nhưng chẳng ăn thua gì.

- Làm sao có thể ăn thua gì được. Ở đây các thứ thuốc men đều vô hiệu.

- Thật ư? - Ritsuko thốt lên.

- Quả tình chưa chụp phim thì tôi chưa có thể khẳng định được... Mà tôi cũng chưa có dịp khám cho bà.

- Nhưng theo ông thì tôi bị bệnh gì?

- Ý nghĩ đầu tiên đến với tôi là bệnh thoát vị xương sống.

- Thoát vị là thế nào?

- Các đốt xương sống bị xô dịch và đè lên các dây thần kinh.

- Bệnh này cũng chữa được chứ?

- Dĩ nhiên.

- Thế ông khuyên tôi nên thế nào?

- Nếu đây chỉ là bệnh lumbago thì ít lâu tự khắc sẽ hết đau. Chỉ cần khi ngủ co hai đầu gối lên gần ngực. Còn nếu dây thần kinh bị nén, nhưng ít thôi, thì có thể dùng coóc xê. Chỉ khi nào cảm giác đau dội xuống bắp chân thì mới cần can thiệp bằng phẫu thuật.

- Mô à... - Mặt Ritsuko biến sắc đi.

- Không có gì đáng sợ đâu, chỉ là một phẫu thuật đơn giản.

- Không, tôi sợ lắm!

- Còn nói chung thì tôi không thể nói gì quả quyết chừng nào tôi chưa khám cho bà.

- Vậy ông khám đi!... Ông nghĩ sao? Tại sao sinh ra bệnh này?

- Tại tuổi tác.

Naoe nhìn Ritsuko từ đầu đến chân bằng một cái nhìn nghề nghiệp. Trong một khoảnh khắc gương mặt Ritsuko để lộ ý khó chịu, nhưng bà tự chủ rất nhanh và chỉ hơi cau mày.

- Ông nói những điều khủng khiếp quá!

- Tôi đang nói với tư cách một người thầy thuốc.

- Thế thì ông nên biết rằng khi người ta nghe nói là bao nhiêu nguyên nhân đều nằm trong tuổi tác, người ta bắt đầu thực sự cảm thấy mình là một bà già.

- Thời kỳ phồn vinh của cơ thể con người là vào tuổi mười bảy mười tám, sau hai mươi tuổi đã bắt đầu già nua. Với năm tháng con người hao mòn dần đi, và không có cách gì cưỡng lại quá trình đó.

- Hóa ra về sau chỉ có thể càng ngày càng tệ?

- Dĩ nhiên.

Naoe dùng đũa gấp một miếng awabi.

- Thế đến khi tôi đã già khom rồi thì sẽ ra sao?! - Ritsuko làm ra vẻ sợ hãi đưa hai tay áp vào đôi má đỏ ửng.

- Đối với tuổi tác của bà, bà hãy còn đẹp lắm.

- Đối với tuổi tác của tôi?!

- Vâng. Người ta thường nói rằng mỗi người đều trẻ ngang với tuổi mình, nghĩa là tuổi tác như thế nào thì trông bề ngoài cũng như thế. Nhưng

đôi với bà thì không thể nói như thế được. Bà trông trẻ hơn tuổi nhiều.

- Xin đa tạ. - Ritsuko trang trọng cúi đầu như trên sân khấu.

- Vào tuổi hai mươi rất nhiều người đẹp. Về phương diện sinh học, tuổi này thuận lợi nhất, cho nên đẹp vào tuổi hai mươi là lẽ tự nhiên. Đến ba mươi, quá trình tàn héo bắt đầu. Và đó cũng là điều hợp quy luật. Khen ngợi cái gì đúng lẽ tự nhiên thử hỏi có ý nghĩa gì?...

Ritsuko chăm chú lắng nghe.

- ... nhưng nếu một người đàn bà đến tuổi ba mươi, rồi bốn mươi, mà vẫn trẻ đẹp, thì đó là điều phi thường. Còn đến tuổi năm mươi mà người ấy vẫn còn đẹp thì đó là điều đáng kinh ngạc. Lúc bấy giờ người ấy mới thực sự đáng ca ngợi.

- Ông muốn nói rằng tôi là người phi thường ư?

- Vâng, bà là người vượt ra ngoài lệ thường.

- Tôi không tài nào hiểu được là nên mừng hay nên khóc trước những lời khen của ông...

Rõ ràng là Ritsuko lần đầu tiên được nghe người ta nói về mình như vậy. Bà đã quá quen được ngưỡng mộ: “Đẹp quá chừng!”, “Sao trẻ thế!”. Còn Naoe thì lại rất xa với sự tán tụng. Naoe nhìn bà bằng con mắt tỉnh táo của một người thầy thuốc, cảm thụ về con người như về một bộ máy sinh học. Và chính điều đó đã pha thêm vào lời khen của ông cái dư vị bất mãn ngầm ngầm ấy.

Ritsuko lại rót whisky cho Naoe.

- Xin cảm ơn bà. Hôm nay như thế là đủ.

- Không, không, ông đã nói là hôm nay ông không bận kia mà.

- Có lẽ không tiện lắm. Ở đây, trong bệnh viện...

- Thì có sao đâu! Thật tình tôi rất thích thỉnh thoảng được nói chuyện với bác sĩ của viện ta. Chẳng ai giống ai cả!

- Thế à?

- Đúng thế. Tôi cũng đã mong được nói chuyện với ông từ lâu. Nhưng ông là người danh tiếng thế kia cho nên tôi không dám.

Naoe châm thuốc lá hút.

- Chắc uống rượu ở một chỗ khác ông sẽ thích hơn? - Ritsuko ngược mắt lên nhìn Naoe.

- Có lẽ thế.

- À, ít nhất ông cũng thả lỏng thần đấy, - Ritsuko nói, rõ ràng là lòng tự ái bị tổn thương, và nốc cạn chén rượu một cách gần như tuyệt vọng. - Thế ông thích giải trí ở nơi nào hơn?

- Ồ, ở rất nhiều nơi khác nhau.

- Chắc hẳn ở những nơi nào có đàn bà đẹp?...

- Có họ thì tốt hơn là không có họ.

Naoe gảy tàn thuốc.

- Ông cho tôi đi theo với, - Ritsuko yêu cầu. - Một lần thôi cũng được.

- Tại sao bà lại không đi với chồng bà?

- Ông ấy không chịu đem tôi đi theo.

- Tôi hoàn toàn thông cảm với ông nhà.

Ritsuko phần uất nhìn Naoe. Naoe khuấy cho tan mấy viên đá trong cốc, rồi dốc cạn. Hai người im lặng một lát, và lúc bấy giờ nổi bật lên một sự tĩnh mịch nặng nề, rất không quen thuộc đối với bệnh viện, chỉ được điểm xuyết bằng tiếng nước chảy róc rách khe kẽ trong các đường ống.

Hồi lâu Ritsuko mới lên tiếng, dường như để phá tan cõi im lặng vang dội này:

- Ông rất tàn nhẫn đối với tôi. Tôi làm mọi cho ông, ông cũng khước từ... Phả-ả-ải, rõ ràng là một người đàn bà về già thì đến cái việc làm mai cho người ta cũng không xong. - Bà buông một tiếng thở dài não ruột, - À nhân tiện cũng xin hỏi, tiên sinh có biết ai hợp với con Mikiko nhà tôi không?

Naoe lẩm bẩm cái gì không rõ.

- Nó đã hăm ba rồi, mà hoàn toàn không quan tâm gì đến những chuyện này. Có thể ông có quen một thanh niên nào khá ở trường đại học chẳng?

- Tôi hầu như không hề giao thiệp với giới thanh niên.

- Thằng con trai của chúng tôi một mực không chịu học y. Nó đi học kinh tế. Thế mà chúng tôi lại cần có một bác sĩ nữa trong gia đình, cho nên việc lựa chọn vị hôn phu cho Mikiko bị hạn chế rất nhiều.

- Nhưng bác sĩ thì thiếu gì!

- Thế mà không tìm được đấy.

- Thế bà thấy Kobashi thế nào? Một bác sĩ rất giỏi, tính tình rất dễ chịu.

- Kobashi có người yêu rồi.

- Thế à?

- Ông không biết sao?

- Không.

- Nhưng cái này ông chỉ nên biết thế thôi nhé. - Ritsuko đưa mắt nhìn quanh và hạ giọng nói khẽ. - Akiko Takagi đây.

Akiko Takagi năm nay hăm một tuổi. Cô là y tá của phòng phụ khoa. Trong bệnh viện không có bác sĩ phụ khoa riêng. Nhưng cứ mỗi tuần hai lần, có bác sĩ Murase ở nơi khác đến, và Akiko phụ việc cho ông. Những ngày còn lại thì cô phụ việc trong phòng phẫu thuật. Năm ngoái Akiko được coi là đã kết thúc thời kỳ tập sự và trở thành y tá chính thức. Cô gái rất lanh lợi và thông minh.

- Akiko làm việc ở viện ta, thành thử ta không nghĩ đến Kobashi được.

- Thế còn cô Mikiko thì sao? Cô ấy nghĩ thế nào?

- Tôi thật không hiểu con gái thời nay. Tôi luôn luôn nhắc nó: “Nếu con có bạn trai, hãy đưa nó về nhà giới thiệu với bố mẹ”. Thế mà nó chẳng thèm nghe. Rồi đến khi tôi đề nghị tổ chức buổi lễ xem mắt, nó nổi cáu lên và trốn biệt.

Naoe trầm ngâm nhìn ra khung cửa sổ căng rèm.

- Vậy ông làm ơn đừng quên lời thỉnh cầu của tôi.

- Tôi e rằng bà không thể trông cậy vào tôi nhiều quá.

- Chắc chắn là ngoài tôi ra, việc này không phiền ai hết...

- Xin phép được tạm biệt.

Naoe đứng dậy.

- Thế mà ông vẫn nhất định đi... - Ritsuko thở dài.

- Tôi uống quá nhiều rồi. Xin về thôi.

- Ông đi đến nơi có những người đàn bà đẹp chứ gì?

- Cảm ơn bà về buổi chiều đã.

Naoe mở cửa bước ra hành lang.

[1] Một món ăn làm bằng cá sống, tương tự như món gỏi cá.

VI

KÊ TỪ KHI LÀM “PHẪU THUẬT” cho cụ Ishikura cho đến nay đã được ba ngày đêm. Suốt thời gian này ông cụ phải nằm ngửa, nhưng bây giờ người ta cho phép cụ nhô m dậy ngồi trên giường. Lẽ tự nhiên là một sự hồi phục nhanh chóng như vậy không làm cho ai ngạc nhiên.

Sáng hôm ấy, khi Naoe mặc blouse trắng và xuất hiện ở phòng y tá, Noriko bước tới gặp ông.

- Chào bác sĩ, - cô chào Naoe một cách lãnh đạm. Sau những cuộc ái ân nồng cháy đêm nào, Noriko khi vào bệnh viện lại nói chuyện với Naoe như thể hai người chỉ quen sơ nhau.

- Cụ Ishikura rất mong bác sĩ đến.

- Thế sao, Kobashi chưa ghé thăm ông cụ à?

- Chưa.

Noriko, với một cử chỉ thuần túy sự vụ, đẩy về phía Naoe tập bệnh án của Ishikura. Nhiệt độ 37,1, mạch: 70. Mọi thứ đều gần như bình thường.

- Bác sĩ Kobashi có nói rằng kể từ nay ông từ chối việc theo dõi bệnh tình cụ Ishikura. Kobashi nói rằng ông đã báo điều này cho tiên sinh biết.

- Cho tôi?

- Bây giờ đặt bình tiếp huyết thanh cho cụ Ishikura phải không ạ?

- Có lẽ Kobashi sẽ chịu khó thêm một ngày nữa chăng?

- Bác sĩ Kobashi hiện đang đi thăm các bệnh nhân.

- Ra thế...

Gạt tập bệnh án sang một bên. Naoe đưa mắt nhìn quanh. Trong đám nữ y tá đang vội vàng qua lại không thấy Akiko Takagi.

- Xin bác sĩ nhanh cho.

Noriko tay cầm ống nghe đứng đợi ở cửa. Naoe đứng dậy và đi ra hành lang.

- Chẳng lẽ bác sĩ Kobashi không nói gì với tiên sinh sao?

- Tôi chưa nghe ông ta nói gì cả.

Noriko đi trước Naoe một chút. Có thể thấy rằng cô đang có chuyện gì bức tức lắm. Đi dọc hành lang bên phải khoảng ba mươi thước, họ đến gần cầu thang gác. Và đến đây Noriko không chịu được nữa:

- Bác sĩ đừng bao giờ làm một việc gì để sau đó người ta cười cho!

- Cười ư?

- Tôi nói chuyện tối hôm qua.

Một bệnh nhân đi lên thang gác qua mặt họ, và Noriko ngừng bật.

Naoe nhún vai.

- Tôi không hiểu.

- Tối hôm qua, uống rượu với bà vợ bác sĩ trưởng. Mà lại uống trong bệnh viện! Ông chọn được một chỗ thích hợp quá nhỉ!

Ngay cả tấm lưng của Noriko cũng hừng hực niềm công phần.

- À, té ra là chuyện ấy!

- Sáng nay cả viện chỉ kháo nhau mỗi chuyện này.

Câu chuyện đã lọt ra ngoài. Rõ ràng là có người nào đó trong bệnh viện đã lâm vào tình trạng quá nhàn rỗi...

Khi Naoe bước vào phòng, cụ Ishikura mới được thay áo quần sạch.

- À-à, tiên sinh. Lão đang đợi tiên sinh. - Cụ Ishikura chấp tay vái theo phong tục cổ.

- Sao, cụ thấy trong người thế nào?

- Cám ơn bác sĩ, đỡ nhiều rồi... Nghĩ cũng lạ, cắt bớt dạ dày mà vẫn cứ thèm ăn! Tôi vẫn chưa ăn được cháo gạo sao?

- Kể từ ngày mai chúng tôi sẽ chuyển cụ sang chế độ ăn cơm.

- Đa tạ bác sĩ. - Cụ Ishikura lại kính cẩn chấp tay vái rồi quay về phía con dâu đang ngồi ở đầu giường: - Nào, con muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Thừa bác sĩ, cha tôi rất thèm hoa quả.

- Được. Cô cứ cho cụ ăn. Nhưng nhớ gọt vỏ.

Noriko tháo băng cho cụ Ishikura. Đường khâu kéo dài suốt bụng. Trong khi Naoe dùng bông tẩm dung dịch sát trùng lau vết mổ, Ishikura nhắm mắt nằm im không động đậy. Khi đã thay băng xong, ông cụ nói:

- Trước kia tôi thấy nặng trĩu trong dạ dày, thế mà bây giờ đã tan biến đi đâu mất.

- Thế thì hay lắm.

Naoe nghe tim và bắt mạch cho ông cụ, rồi ra khỏi phòng. Khi ông đã gần tới phòng y tá, Kobashi, vừa về phòng trước đó một chút, ra gặp ông.

- Tôi muốn nói chuyện với tiên sinh về cụ Ishikura. - Gương mặt Kobashi đanh lại. - Tôi đã suy nghĩ nhiều về việc này và đã đi đến kết luận rằng tôi không thể nói dối được.

- Tôi đã hiểu hết rồi, và hiểu rất rõ.

- Tôi cho rằng một bác sĩ phẫu thuật không có quyền làm những cuộc phẫu thuật vô nghĩa.

- Anh có thể tiếp tục giữ lấy ý kiến đó.

- Xin lỗi.

Naoe dặn dò cách đặt bình tiếp huyết thanh và đi ra hành lang. Kobashi theo sát ông.

- Thưa tiên sinh, chưa hết đâu. Ở phòng ba trăm linh tư mới đưa vào hai bệnh nhân bị triệu chứng ở khu vực cổ. Một công chức và một người lái xe.

- Thế thì sao?

- Có phải tiên sinh đã ra lệnh cho họ nằm viện không?

- Không.

- Thế thì ai?

- Theo tôi, đó là quyết định y tá trưởng.

- Y tá trưởng có quyền gì quyết định những vấn đề như vậy?

- Dĩ nhiên, đó là một việc không đúng quy chế. Nhưng hình như bà ta chỉ thừa hành chỉ thị của bác sĩ trưởng.

Naoe và Kobashi cùng xuống cầu thang gác.

- Có nhiều phòng bệnh nhân bỏ trống, cho nên bác sĩ trưởng yêu cầu Sekiguchi là hễ ai có điều kiện nằm thì cho nằm vào các phòng ấy.

- Chỉ có bác sĩ điều trị mới biết được ai cần cho nằm viện, ai không.

- Đây không phải là trường đại học mà cũng không phải là bệnh viện công của thành phố.

- Nhưng vẫn là một bệnh viện! - Trong khi đi vòng qua nhịp cầu thang uốn, Kobashi ngừng nói một chốc, rồi tiếp tục nói rất hăng: - Có thể là tôi quá bao biện, nhưng tôi đã khám hai bệnh nhân này và không hề thấy ở một người nào có những triệu chứng paresthesia^[1] vai và tay. Cả hai chỉ kêu là hơi đau ở phần dưới cổ. Ảnh X quang cho thấy ở người công chức các khớp xương bị mòn nhiều, còn phần còn lại thì bình thường, không có lấy một lý do gì để cho hai người này hưởng chế độ điều trị nội trú. Hơn nữa, họ thậm chí cũng không cần đến chế độ nằm yên!

- Có lẽ thế.

- Cho họ nằm viện đúng là xử sự không trung thực đối với họ.

- Nhưng chính họ yêu cầu như thế.

- Chính họ?! Tại sao?

- Người lái xe sống độc thân trong một ký túc xá, còn người công chức thì đã năm mươi lăm tuổi, chỉ ít lâu nữa đã phải về hưu. Cho nên ông ta muốn lợi dụng dịp này để nghỉ ngơi.

- Nhưng dù có thể thì tại sao lại phải nằm viện mới được?

- Cái đó rõ như ban ngày.

- Tôi không hiểu, xin tiên sinh giải thích cho.

- Đã muốn nghỉ ngơi thì ở bệnh viện tốt hơn là ở nhà. Như cái ông công chức kia chẳng hạn, rõ ràng là ông ta rất mệt mỏi. Dù sao cũng nhiều tuổi rồi.

- Và theo tiên sinh đó là một lý do có đủ trọng lượng để cho ông ta nhập viện ư?

Giọng Kobashi run lên vì phẫn nộ. Đã bắt đầu có mấy người quay lại nhìn họ.

- Dĩ nhiên đó không phải là lý do chính. Nhưng là một trong những lý do.

- Tiên sinh!! Ở đây là bệnh viện! Ở đây chúng ta chữa cho bệnh nhân! Nếu cứ người nào muốn nghỉ ngơi một chút ta đều cho cả vào đây thì...

- Nhưng giúp cho người ta có điều kiện nghỉ ngơi một chút thì có gì là xấu?

Hai người đã xuống đến tầng một. Trong phòng tiếp bệnh nhân có khoảng hai mươi người ngồi đợi. Kobashi và Naoe đi qua các dãy ghế và mở cửa vào phòng khám. Trên bàn xếp một chồng bệnh án.

- Nếu chúng ta cho nhập viện với một bản chẩn đoán như vậy, bệnh viện sẽ thành cái gì? Chẳng hóa ra bạ ai muốn nằm viện thì nằm hay sao? - Nhìn người nữ y tá đang đứng đợi, Kobashi nói thêm: - Ngoài ra... người ta lại kê cho họ những thứ thuốc uống và thuốc tiêm chẳng có được bao nhiêu tác dụng đối với họ.

- Các thứ thuốc uống và thuốc tiêm là do tôi kê đơn.

Kobashi giật mình im bật.

- Có công hiệu, không công hiệu - dù sao cũng phải kê đơn. Nếu các bệnh nhân chỉ trả tiền khám bệnh thì bệnh viện sẽ phá sản.

- Hóa ra chỉ vì thế mà tiên sinh quyết định một cách điều trị như vậy?

- Cố nhiên.

Kobashi buông mình xuống một chiếc ghế và rút điều thuốc lá.

- Ai trả viện phí cho họ?

- Vì đây là hậu quả của một tai nạn giao thông, cho nên công ty bảo hiểm xe hơi phải trả một số tiền nhất định.

- Thành thử nạn nhân không phải trả một đồng tiền túi nào phải không?

- Trong phạm vi của số tiền do qui chế bảo hiểm ấn định, ngay cả người gây ra tai nạn cũng gần như không phải trả gì.

- Hóa ra chính vì thế mà y tá trưởng cứ nài họ nằm ở bệnh viện ta...

- Hình như thế.

- Ở bệnh viện của trường đại học người ta không đòi nào làm như vậy. Những chuyện đó thôi quá.

- Chắc ở đây mọi sự đều tốt đẹp nhỉ! - Naoe nói qua kẽ răng.

Kobashi kinh ngạc nhìn ông, nhưng Naoe đã cầm lấy tờ bệnh án để trên cùng, ra lệnh cho cô nữ y tá:

- Mời bệnh nhân vào khám!

[1] Danh từ y học, có nghĩa là chứng cơ ngược dị thường.

VII

BA GIỜ CHIỀU, Yutaro Gyoda ra khỏi bệnh viện. Ông chuẩn bị đến Ban bảo vệ môi trường để lấy những tài liệu về một số vấn đề ông đang quan tâm.

- Bao giờ ông về nhà? - Ritsuko hỏi khi tiễn chồng ra xe hơi.

- Có thể sẽ phải ăn cơm tối với họ, cho nên có lẽ tôi sẽ về muộn một chút.

- Tức độ chín mười giờ chứ gì?

- Không biết nữa, - Yutaro lúng búng. - Còn tùy.

- Thế ông sẽ ăn tối với ai? Chắc mấy người ở Ban chứ gì?

Yutaro sốt ruột ra mặt.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ cố về sớm.

Ông ngồi lên xe và vẫy tay từ giã vợ.

Nomura, người lái xe của Yutaro, năm nay hai mươi bảy tuổi. Ở bệnh viện Oriental anh làm việc đã gần ba năm và am hiểu tất cả những công chuyện ở đây, trong đó có cả những chuyện thuộc đời tư của ông chủ.

- Ra tòa thị chính ạ? - Anh ta hỏi trong khi cho xe chuyển bánh.

Yutaro gật. Họ đi về phía trung tâm dọc theo đường Aoyama. Cũng như thường lệ, dòng xe cộ nối đuôi nhau đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại hồi lâu dưới bầu trời u ám thấp lè tè. Yutaro rút trong túi ra một cuốn sổ ghi

và vừa nhìn đồng hồ vừa ghi chép cái gì không rõ. Khi họ đến ngã tư Miyake Jaka, đồng hồ đã chỉ ba giờ rưỡi.

- Chỉ độ hai mươi phút tôi sẽ xuống, thành thử anh cứ đợi ở đây.

- Rõ, - Nomura đáp, mắt nhìn thẳng phía trước.

Yutaro vào tòa thị chính đúng hai mươi phút như ông đã nói. Đi rất nhanh ra xe hơi, ông bước vào, buông phịch người xuống ghế.

- Bây giờ đi đâu?

- Ồ ờ!... - Yutaro rút khăn mùi soa, và mặc dầu trên trán ông chẳng có một giọt mồ hôi nào, ông cũng lau thật kỹ.

- Đến trạm Ebisu nhé?

Nomura lặng lẽ ấn lên bàn đạp.

- Tháng mười một mà nắng thế này! Thật là trái tiết... - Yutaro nói, giọng cầu cạnh - Trời u ám thế này là hay xảy ra tai nạn lắm đây...

- Có lẽ thế.

Những câu trả lời của Nomura không lấy gì làm sốt sắng. Yutaro thì cứ phút phút lại nhìn đồng hồ. Khi họ đã qua phố Tegenji và đến gần khu Ebisu thì đã bốn giờ rưỡi.

- Nhà số một chứ?

- Phải, phải.

Con đường đi ngang ngân hàng vượt qua hai ngã tư rồi dần dần lên dốc.

Trên đỉnh dốc có một ngôi biệt thự. Mái nhà màu xanh tươi đặt trên những bức tường trắng xóa, mái hiên có dãy bao lon sơn đen. Như giọng văn quảng cáo thường nói, đây là một ngôi nhà “xây theo phong cách Bắc Âu”. Xe dừng lại trước cửa chính.

- Cảm ơn nhé! - Yutaro giúi vào tay anh lái xe một tờ giấy ba ngàn yên trong khi len ra cửa. - Này cầm lấy.

- Thôi ạ! Ông làm gì thế...

- Cầm đi, cầm đi! - Anh lái xe ngơ ngác nhìn tờ giấy bạc rơi xuống ghế bên cạnh anh. - Tôi bảo là cầm đi mà! Tôi cần nhờ anh một việc. - Yutaro nháy mắt có vẻ ngụ nhiều ý nghĩa, ra khỏi xe và đi về phía khung cửa chính trang trí bằng gạch men nhiều màu.

Trên cánh cửa mang số 818 có dòng chữ đề họ “Uegusan”. Yutaro bấm chuông và đứng im chờ đợi.

Bên kia cánh cửa rõ ràng là người ta đã nghe thấy tiếng chuông, nhưng hình như chẳng vội gì ra mở cửa. Yutaro bấm chuông một lần nữa và ghé mắt vào cái lỗ tròn tròn bằng đồng xu trên cánh cửa nhìn vào trong.

Vừa lúc ấy sau cánh cửa vang lên một giọng nói phụ nữ.

- Ai đấy?

- Anh đây.

Có tiếng chìa khóa vắn lách cách trong ổ rồi cánh cửa mở ra.

- À à, papa!

Tóc người phụ nữ chải túm lên phía trên. Tay cô ta ép lên ngực để giữ hai tà áo choàng không cài khuy.

- Thật bất ngờ.

- Thế nào, em đang tắm à?

- Vâng. - Người đàn bà để Yutaro bước vào rồi đóng cửa lại. - Tại sao đến đột ngột thế?

- Thích đến thì đến thôi.

Yutaro cởi áo khoác, ngờ vực nhìn quanh. Những đồ đạc thông thường của một phòng khách, một dàn máy stereo, một chiếc máy thu hình. Bên phải, sau bức màn, là gian bếp. Tận cuối phòng còn có một buồng nữa rất nhỏ bày biện theo phong cách Nhật Bản. Bên trái gian bếp là phòng tắm. Tòa nhà mới xây cách đây nửa năm, tương đối còn trắng muốt. Căn hộ nhỏ này sạch sẽ tinh tươm, cũng như bất cứ trong căn nhà nào mà chủ nhà là một người đàn bà.

- Nếu định ghé thì ít ra cũng gọi điện thoại cho người ta biết chứ.

- Đôi khi đến bất thành linh cũng có ích.

- Ô hô! Papa nghi ngờ rồi chẳng?

Yutaro ôm lấy cái thân hình phụ nữ hờ hang chỉ mặc chiếc áo choàng mỏng.

- Buông ra! Em đang tắm dở mà!

Cô gái cố vùng ra, nhưng nhỏ bé và mảnh khảnh thế kia, cô ta làm sao chống cự nổi Yutaro. Ôm gọn cô gái trong tay, ông bế cô ta vào gian buồng nhỏ, ném lên giường. Làn da còn ướt tóa ra một hơi ẩm dịu dàng, làm Yutaro không còn chút tự chủ nào nữa.

- ...Hứ! Người đâu mà tắm! - Vừa thở hổn hển, cô gái vừa nhôm dậy, bỏ chân xuống đất.

Yutaro mỗi một và thỏa thuê nhìn theo cô ta qua đôi mí mắt lim dim.

- Nước trong bồn tắm chắc nguội hết rồi còn gì!

- Thì vặn thêm nước nóng.

- Thế thì lâu chết!

Cô gái vừa cầu nhau vừa đi vào bồn tắm. Một phút sau cô quát vọng ra:

- Thế papa không tắm à?

- Em tắm trước đi, Mayumi ạ.

- Ủ đúng đấy, - cô ta cười ha hả, - chứ không thì papa to béo thế kia, nước tràn ra nhà mất một nửa còn gì!

Mayumi là cái tên chỉ dùng ở quán rượu Aronica ở khu Ginza, nơi cô làm việc. Tên thật của cô Machiko - Machiko Uegusan, nhưng Yutaro thích gọi cô là Mayumi hơn.

Họ quen nhau cách đây hai năm ở quán cà phê Noriko, hồi cô còn làm việc ở đấy và nửa năm sau Yutaro bắt đầu bao hẵn cô ta.

Mayumi mới hai mươi ba tuổi, còn Yutaro thì đã quá ngũ tuần, nhưng túi tiền của Yutaro hoàn toàn có thể bù lại cho Mayumi sự chênh lệch lớn về tuổi tác này. Còn Yutaro thì tuổi càng cao lại càng thích phụ nữ trẻ. Thêm vào đấy Mayumi với vẻ đẹp trang nhã, với cái thân hình rắn chắc, với cái mũi hơi hếch, hoàn toàn hợp với khẩu vị của ông. Nhược điểm duy nhất - nếu có thể coi đó là một nhược điểm - là ở chỗ Mayumi vừa đúng tuổi con

gái Yutaro.

Khi Mayumi đã ra khỏi buồng tắm và rót bia ra uống thì đã gần sáu giờ.

- Thôi chết! Em muộn mất!

Mayumi ngồi xồm xuống trên cái đệm đặt trước gương và bắt đầu vẽ mắt.

- Hôm nay em phải làm việc à?

- Vâng. Thế papa rồi à?

- Không. Sau bảy giờ anh phải gặp một người ở tòa thị chính.

Mayumi vừa ngắm mình trong gương vừa gật đầu.

- Nhưng cần gì đến quán cà phê trước tám giờ?

- Em phải đến mỹ viện chậm nhất là sáu giờ rưỡi.

- Tiếc nhỉ.

- Sau đó lại phải ăn tối, thành thử vừa sát tám giờ.

- Hay ta ăn tối với nhau đi?

Mayumi ngẫm nghĩ.

- Anh đãi mà.

- Thật không? Thế nếu ma đăm Ritsuko biết rồi làm toáng lên thì sao?

- Không biết đâu.

- Nhỡ bà ấy sinh nghi thì sao? Nghĩ mà sợ.

Mayumi đưa cái bông phấn lên hai má và nhả mặt ra chiều sợ hãi.

- Sao, em nhìn thấy bà ấy rồi à?

- Papa không nhớ sao? Hôm ấy em bị sái chân, phải vào bệnh viện chiếu điện ấy mà!

Yutaro gật đầu.

- Ấy đấy. Hôm ấy em thấy trong hành lang có một bà đang nói chuyện với một cô y tá. Bỗng có một nhân viên nào đấy chạy lại gọi: “Thưa bà, thưa bà!”.

- Ra thế...

- Papa chọn giỏi thật! Người đẹp thế kia ai dám bảo là đã bốn tám.

- Em lại còn biết tuổi bà ấy à?

- Dĩ nhiên, papa nói với em chứ ai.

- Thế à?... - Yutaro phì cười. Ông ta đang mặc áo quần lót ngồi uống nôt cốc bia thứ hai.

- Chỉ có điều...

- “Chỉ có điều” gì?

- Chỉ có điều mặt bà ấy hơi khủng. Chắc bà ấy hơi loạn thần kinh.

Mayumi ngẩng nhìn mình trong gương một lát rồi thè lưỡi ra.

- Em thấy thế à?

- Papa không bằng lòng ư?

- Ô không, có gì đâu.

- Nói chung, không hiểu tại sao em cứ có cảm giác như thế.

Mayumi nhún vai rồi bắt đầu dán lông mi giả. Yutaro đứng dậy cài áo sơ mi. Trang điểm xong, Mayumi bơm nước hoa rồi quay về phía Yutaro.

- Em muốn hỏi ý kiến papa một chút...

- Về việc gì thế? - Ông vừa hỏi vừa thất chiếc cà vạt trên cái cổ béo phì.

- Em sắp tròn hai mươi bốn tuổi...

Yutaro bần thần nhìn cô.

- Em không muốn cứ mãi mãi làm cô gái bán bar!

- Nếu em muốn đi khỏi nơi ấy, anh không có gì phản đối.

- Vâng. Nhưng vấn đề không phải ở đây. Không phải chỉ muốn đi, em còn muốn làm bà chủ, muốn có hiệu cà phê của chính em cơ.

- Hừm... Ở khu Ginza chứ gì?

- Dĩ nhiên.

- Mới hăm bốn mà đã làm bà chủ... có sớm quá chăng?

- Em có đòi hiệu cà phê lớn đâu. Chỉ cần một cái bar nho nhỏ, một quầy thôi cũng được, không có bàn con.

- Tìm được một cái bar nho nhỏ ở khu Ginje cũng chẳng dễ gì đâu.

- Đường Namiki, phường tám. Hiện đang rao bán một hiệu cà phê rất dễ thương.

- Việc gì phải vội thế? - Yutaro nhăn mặt. Lúc này ông đã thắt xong cà vạt.

- Thế tức là papa từ chối à?

- Tự dung nghĩ ra những chuyện không đâu, thật điên rồ!

Mayumi phì cười.

- Chẳng có gì mà cười!

- Đồ keo kiệt!...

Mayumi quay ngoắt đi. Bộ đồ trắng bó sát vào người cô, nhất là cặp đùi.

- Sẽ mua quán cà phê cho em, nhưng chỉ khi nào anh đã hoàn thành một việc.

- Một việc à? Việc gì thế? - Cô tò mò hỏi, trong khi luồn qua đầu chiếc áo dài crepe trắng như tuyết.

- Anh đã quyết định xây một bệnh viện mới.

- Ố ồ! Ở đâu?

- Ở khu Nakameguro.

- Gần sát nhà em!

- Nhưng hiện thời mới chỉ là dự án, anh chưa nói với ai.

- Chúa thật!

Trong chiếc áo dài crepe trắng tinh, tóc chải cẩn thận, Mayumi trông trang nhã và tinh tế một cách bất ngờ.

- Bệnh viện có lớn không?

- Chừng bốn mươi giường.

Gyoda cài khuy quần và bắt đầu chải tóc.

- Thế nghĩa là cái bệnh viện hiện nay thu nhập rất khá phải không?

- Thu nhập gì! - Ông ta nhăn mặt. - Anh phải lấy tiền tín dụng mà xây.

- Thế nghĩa là mấy thằng cha keo kiệt ở nhà băng cuối cùng cũng vui lòng mở hầu bao à?

Yutaro vuốt phẳng mái tóc, mặc áo vét tông vào và cũng biến thành một quý ông hào hoa phong nhã. Bây giờ thì khó lòng có ai đoán được những trò điên rồ vừa qua của ông trên trường tình ái.

- Hiện nay thì đó chỉ là những dự án.

- Thế papa định làm gì với bệnh viện Oriental?

- Cứ để nó đấy thôi. Nhưng nếu anh xây được bệnh viện mới, thì ở đấy sẽ có những phòng thượng hạng và chỉ nhận những người trả tiền mặt chứ không phải nhận theo giấy bảo hiểm.

- Nhưng ở bệnh viện Oriental thì ngay bây giờ cũng đã có những phòng thượng hạng giá mỗi ngày mười lăm ngàn yên.

- Đúng thế, nhưng cũng có cả những phòng công cộng trả tiền theo giấy bảo hiểm.

- Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?

- Không phải là không tốt... Chẳng qua khi có ai nằm lâu trong bệnh viện thì các bệnh nhân khác bắt đầu nghiêng ngó.

- Có lẽ thế thật.

Mayumi rời tấm gương ra ngồi cạnh Yutaro.

- Thế nếu em ôm, papa sẽ cho em nằm phòng thượng hạng chứ? - Cái mũi héch xinh xinh của Mayumi gần như giúi vào mặt Yutaro. - Thế nào?

- Có thể.

- Thật là vô tình!

- Không phải đâu.

- Thật đấy, em mà gặp phải tai nạn thì thật khôn khổ! Papa sẽ chẳng lo gì cho em. - Mayumi cười khúc khích. - Chứ còn gì nữa, chăm các bệnh nhân giàu vẫn hay hơn...

- Đây, chuyện này đừng nói ra với ai nhé. - Yutaro uống nốt cốc bia. - Phòng thì sang trọng mà chẳng có ai nằm. Chả ra cái nghĩa lý gì.

- Papa cứ cho người ta nằm nạo thai, - Mayumi khuyên - Món này thì ai ai cũng phải trả tiền mặt. Thu hoạch sẽ được đảm bảo.

- Nhưng lấy đâu ra những bác sĩ giỏi?

- Cái ông bác sĩ khám em hôm trước mà không giỏi ư?

- Em nói ai thế?

- Cái ông cao cao, trông hấp dẫn lạ lùng ấy...

- Naoe ấy à?...

- Đúng rồi! Ông ấy đấy.

- Sao, đã khắc sâu vào tâm khảm rồi kia à?

- Ôi chao, thôi đừng nói nữa. Ông ấy vừa chạm vào người em một cái là em đã lịm đi rồi! - Mayumi ép hai tay lên ngực, làm như thể sắp ngất xỉu đến nơi. - Đẹp trai, trang nhã... mà cái áo blouse trắng ông ta mặc mới hợp làm sao!...

- Đó là một bác sĩ rất lành nghề.

- Vừa trông thấy một cái em đã biết ngay mà!

- Thôi đừng nói phét.

- Thật một trăm phần trăm đấy mà! Chỉ có điều ông ta ít nói dễ sợ, mà lại lạnh như băng ấy, đến rùng mình!

- Quả đúng như thế...

- Trong ông ta có cái gì làm cho người ta phát sợ.

- Một Nemuri Kyosiro^[1] tái thế...

- Đấy đấy! Nemuri Kyosiro mặc áo blouse trắng. Thế nhưng em vẫn nằm mơ thấy gặp ông ta! Thôi, - Mayumi mỉm cười, - bây giờ ta đi đâu ăn tối đi!

- Em hôm nay hư lắm đấy nhé. Thôi được, ta đi đi.

Gyoda đứng dậy cầm áo khoác lên.

Tối hôm ấy bác sĩ Kobashi trực. Trong phòng khám ngồi đối diện với anh là Jiro Toda.

Đã quá năm giờ từ lâu, phòng cấp cứu vắng tanh. Trong bệnh viện chỉ

còn Kobashi và Akiko Takagi ở lại, nếu không kể cô nữ y tá Midori Tanaka vì phải giúp đưa bữa ăn chiều cho bệnh nhân nên còn nán lại trên các phòng nằm.

- Họ nói với anh từ bao giờ? - Kobashi xoay ghế về phía người bệnh. Chiếc ghế khẽ két lên một tiếng.

- Tối hôm qua.

Đầu và mắt phải của Jiro Toda lấp sau một lớp băng dày đặc.

- Anh không nhầm đây chứ? Đúng là bà y tá trưởng chứ?

- Dĩ nhiên. Bà ấy gọi tôi ra hành lang và nói chuyện rất khẽ để không ai nghe thấy.

- Anh kể những điều thật khó nghe, - Kobashi cau mày và im bật.

Jiro Toda chính là tên du đãng bị thương ở quán rượu hôm trước. Hấn nằm viện đã được bốn ngày. Máu không còn chảy nữa, và vết thương đang dần dần khỏi, nhưng cho đến bây giờ mỗi khi đi, Toda vẫn còn cảm thấy hơi chóng mặt và đau đầu. Ba vết sẹo sâu cắt ngang trán và má bên phải có những chỗ mung mủ, và khi nào Toda mấp máy đôi môi, cảm giác đau làm cho mặt hấn giật giật. Hấn đã mất nhiều máu cho nên cần phải ở lại bệnh viện ít nhất là năm ngày nữa cho đến khi nào tháo chỉ khâu, nhưng tối qua bà y tá trưởng bỗng dung bảo hấn chuẩn bị xuất viện.

- Khi họ chở tôi đến đây, họ chỉ nộp có ba mươi ngàn yên. Dĩ nhiên tôi hiểu số tiền này chẳng bao lâu sẽ hết, nhưng... - Toda nói rất khẽ, phải chú ý lắm mới nghe được. Những ai đã từng trông thấy Toda trong cái đêm đáng ghi nhớ ấy sẽ không thể nào tin được rằng giọng hấn có thể yếu ớt như vậy. - Thế nhưng tôi vẫn nghĩ người ta sẽ còn giữ tôi nằm lại... Thế ra số tiền ba mươi ngàn yên ấy đã hết rồi ư?

- Sở dĩ như vậy là vì người ta đưa anh nằm vào loại phòng tốn ba ngàn yên một ngày, - Akiko phân trần như thế để tự thanh minh.

- Mãi hôm qua tôi mới được nghe điều đó lần đầu!

- Ngày hôm ấy trong số tất cả các phòng còn chỗ, chỉ có phòng anh nằm là rẻ tiền nhất.

- Hôm ấy lẽ tự nhiên là tôi không thể nghĩ gì.

- Anh không đăng ký bảo hiểm phòng khi đau ốm cho nên mới đến nông nỗi này.

- Tôi xin lỗi...

- Ngoài tiền giường ra, còn phải tính tổn phí phẫu thuật và tiền thuốc men, - Akiko lại xen vào câu chuyện.

- Nhưng nói chuyện tiền bạc ở đây làm gì?! - Kobashi đột nhiên nổi giận.

- Bảo hiểm là cái quái gì?! Giá tiền phòng có nghĩa lý gì?!

Akiko sợ hãi im bật.

- Có tiền hay không có tiền! Chẳng lẽ chuyện đó lại có tác dụng quyết định đối với việc nhập viện hay xuất viện của bệnh nhân? Chỉ có thể có một tiêu chuẩn duy nhất: tình trạng của bệnh nhân! - Cũng như thường lệ những lúc nổi giận, hai bên mép Kobashi run lên. - Thế mà trong bệnh viện này lúc nào cũng chỉ toàn nghe nói tiền, tiền!...

Để tự kiềm chế, Kobashi nắm chặt hai tay và nhìn trừng trừng vào khoảng không.

Kinh hãi trước cơn giận của Kobashi, Akiko và Toda lặng thinh. Cuối cùng Toda nói, vẻ như người biết lỗi.

- Hôm ấy tôi không có tiền, thế mà tôi đã hành động dại dột biết chừng nào... Tôi đã gây ra cuộc cãi vã ngu xuẩn ấy...

Kobashi im lặng.

- Khi quá chén, tôi không biết tôi làm gì nữa...

- Bây giờ nói chuyện ấy cũng muộn quá rồi.

Toda lại cúi mái đầu băng bó xuống.

- Cái bà y tá trưởng ấy thật! - Kobashi bực bội thốt lên.

- Bà ấy chẳng có lỗi gì. Đây là lỗi của tôi. Tôi đã không trả tiền...

- Anh cứ đọc kinh sám hối gì thế? Anh muốn được người ta tổng anh ra ngoài lắm phải không?

- Dạ không! Sao bác sĩ nói thế? - Toda hoảng hốt chống chế.

- Thế thì đừng nói bậy.

- Vâng ạ.

- Anh chưa khỏi đâu. Các vết thương đang mưng mủ, anh còn buồn nôn, còn đau đầu, có đúng không?

- Đúng ạ.

- Anh phải nghĩ cho kỹ đi.

- Nhưng còn biết làm thế nào được?

Kobashi tay bứt rứt rút ra một điếu thuốc lá. Quả nhiên, còn biết làm thế nào? Anh mắng Toda nhưng bản thân anh cũng chẳng nghĩ ra được một cách

gì...

Akiko lấy bao diêm đặt cạnh nồi diệt khuẩn, để trước mặt Kobashi.

- Bây giờ anh có bao nhiêu tiền?

- Độ năm sáu ngàn.

- Năm sáu ngàn... - Kobashi lẩm bẩm, vể trâm ngâm, tay đưa que diêm lên châm điều thuốc lá. - Bình thường anh làm gì?

- Tôi chơi nhạc trong dàn nhạc nhẹ.

- Ở quán rượu à?

- Đại loại như thế...

- Còn những người đến bệnh viện với anh, họ cũng ở trong dàn nhạc?

- Nói chung là thế.

Những câu trả lời của hắn khá mơ hồ. Một người chơi nhạc nhẹ... Thế mà các cô y tá lại nói rằng những tên đến thăm hắn đều là những tên cướp thực thụ. Thành thử câu chuyện nhạc nhẹ này... Khó tin lắm.

- Anh không thể mượn thêm các bạn được sao?

- Ờ ờ ờ, họ... tôi... tôi... - Toda nói lúng búng rồi im bật.

Các bạn hắn đến bệnh viện cả thảy hai lần, vào những ngày đầu, rồi sau đó chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

- Anh có gia đình chứ?

- Không.

- Thế còn bố mẹ?

- Ở rất xa...

- Xa thì xa nhưng vẫn có chứ?

Toda gật đầu.

- Anh có thể xin họ được không?

Toda nheo ngào lằm bằm cái gì không rõ, và đưa tay lên bụng lấy khuôn mặt quẩn băng.

- Tiên sinh, - Akiko lên tiếng. - Thế còn chế độ cứu trợ người túng thiếu thì sao ạ?... Có lẽ thử xin trợ cấp của Nhà nước chẳng?...

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy. Họ sẽ không cấp ngay đâu. Dù họ có chuẩn y thì thủ tục vẫn chiếm không ít thì giờ, và rốt cuộc phải ba tháng sau là ít, bệnh viện mới nhận được tiền.

- Nếu anh ta không có tiền mặt thật, thì không còn cách nào nữa ư?

- Rốt cuộc là như thế, - Kobashi xác nhận, vẻ mặt lằm bằm. - Tôi không tin rằng những kẻ keo kiệt kia bằng lòng đợi ba bốn tháng.

Ở bệnh viện Oriental người ta thường tránh những bệnh nhân trả viện phí bằng tiền trợ cấp. Những khi vẫn cứ phải tiếp xúc với những bệnh nhân như vậy thì người ta tìm cách giải quyết sao cho họ đi thật nhanh...

- Bố mẹ anh sống ở đâu?...

- Ở Miyada.

- Ừ, cũng xa thật. Nhưng nếu viết thư xin ngay thì sao...? Dĩ nhiên ông bà sẽ ngạc nhiên, vì mọi việc xảy ra đột ngột quá. Nhưng đây là vấn đề sức

khỏe của anh. Ông bà sẽ không từ chối đâu!

Toda gật đầu, rồi lại đưa hai tay bung khuôn mặt quần băng.

- Anh sẽ nằm đây thêm bốn ngày nữa, nhiều nhất là năm ngày; nếu ông bà gởi độ ba mươi ngàn yên thì mọi việc sẽ êm xuôi. Rồi sau anh sẽ gửi trả lại. Anh sẽ ra viện và sẽ làm việc để kiếm tiền.

- Nhưng bà y tá trưởng đã quyết định cho anh ta xuất viện từ ngày mai. Dù anh ta có xin bố mẹ được nữa thì vẫn quá muộn. - Akiko lại xen vào câu chuyện.

- Thế thì đã sao? Tôi sẽ yêu cầu bà ta đợi một chút.

- Vấn đề không phải là bà y tá trưởng. Sau lưng bà còn có đích thân bác sĩ trưởng...

- Bác sĩ trưởng ư? Nhỏ toẹt vào!

- Tiên sinh! Hãy cẩn thận...

- Cẩn thận à? Tại sao? Tôi chỉ muốn làm những gì cần làm.

- Nhưng bệnh nhân quả thật là có lỗi. Anh ta không trả tiền điều trị...

- Một người thầy thuốc không được nghĩ đến tiền! Bồn phận của hãn là chữa bệnh một cách tận tình.

- Nhưng trong bệnh viện tư thì như thế không được.

- Cô thay lòng đổi dạ từ bao giờ thế?

- Thay lòng...? - Mặt Akiko như hóa đá. - Chẳng qua em cho rằng không thể cái gì cũng đổ lỗi cho một mình bác sĩ trưởng. Ông ấy không đến nỗi xấu như thế.

- Không, rất xấu. Ông ta chẳng nghèo một chút nào, thế mà vẫn cố vất cái bệnh viện này ra cho được thật nhiều lợi nhuận. Ông ta đã biến y học thành phương tiện làm giàu. Theo cô như thế là bình thường à?

- Tiên sinh, trước mặt bệnh nhân... - Akiko đưa mắt chỉ Toda.

Kobashi, dường như thế mới nhìn hắn lần đầu, im lặng. Anh thấy ngượng. Bới đống quần áo bản lên, mà lại trước mặt bệnh nhân...

- Dù có thế nào... - Kobashi cố thở lại cho đều, - anh cũng cứ nên viết thư ngay cho ba mẹ anh.

- Vâng ạ.

- Nếu bác sĩ trưởng có giục tiền thì chính tôi sẽ cho anh vay.

- Tiên sinh!... - Akiko thốt lên, giọng trách móc.

- Không sao đâu. Số tiền ấy sẽ không làm cho tôi túng quẫn quá đâu.

Toda cúi đầu rất thấp, thấp đến nỗi có thể trông thấy mớ tóc buột ra ngoài băng ở phía sau gáy.

- Nào thôi, bình tĩnh lại đi.

Trong tâm hồn Kobashi thấy nhẹ nhõm và vui mừng, anh làm việc đã đến năm thứ ba, nhưng hôm nay là lần đầu anh thực sự cảm thấy mình là một người thầy thuốc. Akiko nhìn anh trong một nỗi kinh ngạc thâm lặng.

- Anh không nên ngồi lâu quá, lại bắt đầu chóng mặt cho mà xem.

- Thế... - Toda từ từ ngẩng đầu lên. - Thế thì không cần nói gì với bác sĩ trưởng nữa ạ?

- Bác sĩ trưởng nào? Bác sĩ Naoe ấy à? Thế anh có nói gì với ông ấy à?

- Vâng, sáng nay, sau giờ thăm bệnh nhân. Tôi có hỏi ông...

- Như vừa hỏi tôi chứ gì?

- Vâng.

- Thế ông ta trả lời anh thế nào?

- Ông ấy bảo là phải ra viện thôi.

- Ra viện?!

Toda gật đầu.

- Ông ấy nói: “Phải ra viện thôi”, có đúng thế không? - Kobashi không dám tin ở tai mình nữa.

- Đúng ạ.

- Thật là ngu xuẩn! Nhưng anh làm sao ra đường, đi giữa đám đông được. Một khi người ta chóng mặt. Naoe phải hiểu điều đó chứ!

- Tiên sinh!... - Akiko lại nhắc nhở anh.

- Bác sĩ Naoe viết trong bản kết luận rằng vết thương hãy còn đau, nhưng có thể chữa ngoại trú được.

- Chẳng lẽ ông ta lại có thể viết như vậy... Nếu bác sĩ trưởng nói như vậy thì còn khả thứ, chứ nếu là Naoe thì không thể tưởng tượng được!

- Chế độ chữa ngoại trú không thể dùng cho anh ta thật sao? - Akiko hỏi.

- Tuyệt đối không. Và lại chính Naoe cũng đã nói rằng Toda phải nằm viện ít nhất là hai tuần.

- Nhưng bây giờ ông ấy khẳng định rằng Toda có thể ra viện đây thôi!

- Ông ấy nói gì kệ ông ấy! Thực chất là nếu cho Toda ra viện bây giờ thì quá trình hồi phục sẽ kéo dài. - Dường như Kobashi tự biện luận với mình. - Trong bệnh viện này có những bệnh nhân vẫn còn nhẹ hơn nhiều mà vẫn được nằm. Những bệnh nhân như thế thì giữ lại, còn Toda thì tống đi: thử hỏi như thế có đúng không?

Toda tiếp tục nhìn xuống đất. Đầu quần băng gòn kín hết, hấn trông còn trẻ hơn cả cái tuổi hai mươi lăm của hấn - một cậu bé bơ vơ tội nghiệp.

- Nói chung tôi đã rõ hết rồi. Anh cứ tin ở tôi. Hôm nay anh có thể ngủ yên.

- Cám ơn bác sĩ. Bác sĩ tha lỗi cho tôi...

Toda đứng dậy, cúi chào và ra khỏi phòng khám.

Khi cánh cửa đã đóng lại và những tiếng bước chân ngoài hành lang đã im hẳn, Akiko quay sang phía Kobashi.

- Sao anh có thể ăn nói như vậy?

- Những điều tôi nói đều đúng, đúng từng chữ một.

- Đúng thì đúng. Nhưng cái anh bệnh nhân này rất kỳ quặc.

- Tại sao?

- Trẻ thế mà không có việc làm thường xuyên, chỉ đi lang thang, kết bè với những tên rất khả nghi... Em thấy chẳng ưa hấn tí nào.

- Ưa, không ưa - điều đó có liên quan gì đến bệnh?

- Dù sao hấn cũng rất khả ố... Mỗi lần đo nhiệt độ hay bắt mạch, tay hấn cứ sờ soạng lung tung.

- Hấn hãy còn trẻ.

- Hấn đưa cho chúng em xem đủ thứ ảnh bậy bạ...

- Thật à?

- Các chị y tá không chị nào chịu nổi.

Kobashi cảm thấy quả thật mình đã nói nhiều điều hơi quá. Tuy vậy anh vẫn nói một cách ngoan cố:

- Thực chất không phải ở đây.

- Liệu bố mẹ hấn có gởi tiền cho hấn thật không?

Nói cho thật ra, bản thân Kobashi cũng không tin chắc điều đó.

- Cho hấn vay có nguy hiểm không?

- Mọi sự đều sẽ ổn thỏa, - Kobashi trả lời, cố khắc phục mọi ngờ vực trong lòng mình, rồi nhìn lại cái biển treo sau lưng: - Phòng công cộng đã hết chỗ...

- Chỉ còn chỗ trong các phòng hạng nhì và các hạng cao hơn.

Kobashi im lặng quay mặt đi.

- Anh muốn chuyển Toda sang phòng rẻ tiền.

- Ừ. Làm như thế ít nhất cũng kéo dài thêm một ngày.

- Ta chỉ có cả thầy hai phòng công cộng.

- Phải... Ở đây người ta cố sao chỉ giao dịch với người giàu... Thế mà cứ leo lên chuyện “xây dựng một xã hội của phúc lợi toàn dân”!

- Cái gì-ì? - Akiko giương cao đôi mày.

- Đó là lời hứa hẹn của bác sĩ trưởng khi ông ra ứng cử vào Hội đồng đô thị...

Akiko cười ngặt nghẽo.

- Thế còn hai người kia thì ta có giải quyết không?

- Viên công chức và anh lái xe ấy à?

- Họ đã không có việc gì làm trong bệnh viện thì ta cho họ xuất viện quách nhé?

- Tôi xin cô...

Bây giờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Akiko ăn nói với Kobashi khác hẳn. Có thể cảm thấy giữa hai người có những mối liên hệ rất gần gũi.

- Gần đây anh đã từ bỏ việc tìm hiểu Naoe.

- Tại sao?

- Ông ta để mặc cho bà y tá trưởng muốn làm gì thì làm, cho những người khỏe mạnh vào nằm viện, kê đơn cho những thứ thuốc hoàn toàn vô ích, làm một cuộc “phẫu thuật” vô nghĩa lý, trong khi Toda vết thương còn mưng mủ thì lại đuổi về...

- Đó là chính sách của bác sĩ trưởng, chẳng ai làm gì được.

- Nhưng Naoe là một bác sĩ rất giỏi! Bất cứ một trường đại học nào cũng phải lấy làm tự hào nếu có được một bác sĩ như thế. Nếu ông ta không chịu

khuyên răn bác sĩ trưởng thì còn ai làm được việc ấy?!

- Bác sĩ Naoe và bác sĩ trưởng rất khác nhau.

- Chỉ khác nhau ở chỗ Naoe không phải là nhà tư bản.

- Không, không phải chỉ có thế. Naoe có những quan điểm riêng, đáng cho mọi người kính trọng.

- Khó tin lắm!

- Ông ấy là một con người lỗi lạc.

- Không, ông ta là một người xấu.

- Sao anh có thể nói như vậy về Naoe?!

- Có thể trước đây ông ta là một người thầy thuốc lỗi lạc... Dù sao đó không phải là một bạn học của tôi, cho nên tôi có thể tự cho phép mình lên án ông ta.

- Noriko mà nghe được những lời như vậy thì không biết sẽ ra sao!

- Mặc. Tôi còn cảm ơn cô nữa là khác, nếu cô truyền đạt những lời của tôi cho Naoe nghe.

- Anh ngốc quá. Chỉ chuốc lấy những việc phiền phức!

- Nếu ở đây tình hình không còn chịu nổi nữa thì anh sẽ về bệnh viện đại học. Làm việc dưới quyền một người như thế thì có ra gì!

- Osamu-san! - Suốt buổi tối, đây là lần đầu tiên Akiko gọi Kobashi bằng tên riêng của anh. - Sao anh có thể?

Nói đoạn cô lao ra cửa chạy như bay theo cầu thang lên tầng hai.

[\[1\]](#) Một nhân vật Samurai (hiệp sĩ) trong cuốn tiểu thuyết lịch sử cùng tên của nhà văn Nhật Bản hiện đại Ryuzaburo Sibata.

VIII

ĐỒNG HỒ ĐÃ ĐIỂM MƯỜI GIỜ mà Naoe vẫn chưa thấy đến.

Người tiếp bệnh nhân trong phòng khám là Kobashi: hôm qua anh đã ở lại trực đêm.

Naoe xưa nay không bao giờ đến sớm, nhưng quá mười giờ mà ông vẫn chưa đến thì đó là chuyện không bình thường. Các nữ y tá bắt đầu lo lắng. Bà y tá trưởng Sekiguchi từ trên tầng ba chạy xuống phòng khám. Chắc ở phòng tiếp nhận đã gọi điện cho bà.

- Sao, bác sĩ Naoe vẫn chưa đến à?

Đồng hồ treo tường chỉ mười giờ mười lăm.

- Chưa. - Akiko Takagi ngừng tay thay băng ngược mắt nhìn Sekiguchi.

- Chắc các bệnh nhân đã chờ từ lâu, phải không?

- Người đến sớm nhất đã chờ từ chín giờ.

Trên bàn của Naoe có một chồng gồm khoảng năm tập bệnh án.

- Có lẽ hôm nay ông ấy nghỉ chẳng?

- Không phải đâu. Sau giờ nghỉ trưa có phẫu thuật.

Akiko cài đầu băng.

- Phẫu thuật à?

Bà y tá trưởng nhìn lên tấm biển treo trên tường. Dưới các ô ghi đơn

thuốc, ở cuối bảng có đề tên và ngày giờ làm phẫu thuật. Không thấy đề một phẫu thuật nào cho ngày hôm nay.

- Đêm qua tôi trực, sau giờ nghỉ trưa hôm nay tôi muốn về nhà... Có được không ạ? - Akiko hỏi.

- Tôi nghĩ là có thể, - Sekiguchi nói một cách thiếu quả quyết. Bà ta nhìn quanh. Trong phòng tiếp nhận ngoài Akiko ra còn có Kaoru Uno và Midori Tanka, còn trong phòng ghi danh thì có Noriko Shimura và Akiko Nakanishi. Thường thường đối với một phẫu thuật nhỏ như cắt bỏ ruột thừa thì chỉ cần hai y tá.

- Phẫu thuật gì thế?

- Nạo thai.

Bà y tá trưởng trợn mắt tròn xoe.

- Chính bác sĩ Naoe sẽ làm à?

- Hình như thế. Bác sĩ Murase hôm nay sẽ không đến. Không phải ngày.

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy.

- Vậy ra chị không biết à? - Akiko ngạc nhiên nhìn bà y tá trưởng.

- Không.

Kobashi lúc bấy giờ đang khám bệnh nhân, quay lại.

- Sao, chính Naoe sẽ làm ư?

- Vâng, - Akiko nhún vai. - Anh cũng chưa nghe nói ư?

- Chưa.

Kobashi đã khám xong. Bệnh nhân cúi chào rồi ra khỏi phòng.

- Chính em cũng mãi đến tối qua mới biết. Bác sĩ Naoe có gọi điện cho em lúc chín giờ, yêu cầu chuẩn bị các dụng cụ.

- Những chuyện này thực bất ngờ. - Bà y tá trưởng liếc mắt về phía Akiko, vẻ bất mãn rõ rệt, và nói thêm: - Dù sao thì lẽ ra cô cũng nên nói cho tôi biết khi giao ban.

Akiko lúng túng.

- Em tưởng mọi người đều biết, cả chị cũng vậy.

- Chưa ai biết cả. Thì ngay bác sĩ Kobashi cũng có hay biết gì đâu?

Bị vặn lại như vậy, Akiko ngượng nghịu cúi đầu, tuy cô tuyệt nhiên không có lỗi trong việc cả Kobashi lẫn bà y tá trưởng đều không biết gì. Những cuộc phẫu thuật đều do các bác sĩ ấn định, còn các cô y tá thì chỉ được chỉ thị khi cần thiết.

- Phẫu thuật này làm cho bệnh nhân nào?

Akiko lặng thinh.

- Sao, cô không biết à?

- Tôi chỉ được lệnh chuẩn bị dụng cụ! - Akiko đáp xẵng.

- Rốt cuộc chỉ là một mình Naoe biết... - Bà y tá trưởng lẩm bẩm đoạn nói, giọng dàn hòa: - Ông ấy thấy cần làm gì là cứ thế mà làm, còn chúng ta bị đặt vào một tình thế ngu xuẩn ra sao thì ông ấy cũng mặc.

Cuộc phẫu thuật này, xét tự bản thân nó, là một phẫu thuật sơ đẳng. Chỉ cần một bác sĩ và một y tá là hoàn toàn đủ. Nhưng Sekiguchi cảm thấy lòng

tự ái của mình bị tổn thương nặng nề. Làm y tá trưởng mà lại chỉ nhờ sự tình cờ mới biết được là sắp có một cuộc phẫu thuật! Chẳng ai coi bà ra gì!...

- Như thế tức là nữ bệnh nhân chưa vào viện.

- Hình như thế.

- Ai thế nhỉ?... Tiên sinh không biết à? - Sekiguchi quay sang hỏi Kobashi.

- Tôi không biết, - Kobashi đáp xẵng trong khi lấy tập bệnh án tiếp theo.

- Thật là vô lối!

Bà y tá trưởng nhìn đồng hồ. Vào lúc ấy Noriko từ phòng ghi danh bước sang.

- Noriko này, - bẽ mặt vì thái độ lạnh nhạt của Kobashi, Sekiguchi vội quay sang cô nữ y tá, - cô không biết gì về cuộc phẫu thuật hôm nay à?

- Phẫu thuật ạ? Không... tôi không biết.

Rõ ràng là Noriko nghe nói đến chuyện này lần đầu.

- Thế mà bác sĩ Naoe mãi bây giờ vẫn chưa đến.

Kim phút trên đồng hồ treo tường nhích lên một quãng ngắn. Mười giờ hai mươi phút.

- Có lẽ bác sĩ ốm chẳng?

Noriko nhún vai. Cô rất muốn trả lời: “Sao các người lại hỏi tôi? Tôi có phải là vợ ông ấy đâu mà biết”.

- Nếu ông ấy không định đến hôm nay thì ít ra cũng phải báo chứ! Cô thử

gọi điện về nhà ông ấy xem!

- Tôi không biết số điện. Bà tự gọi lấy thì hơn.

Noriko quay lưng về phía bà y tá trưởng, lấy trong tủ thuốc ra hai ống thiazin và quay về phòng ghi danh.

- Mời bệnh nhân tiếp theo, - Kobashi nói với Akiko lúc bảy giờ đang ngồi trầm ngâm.

- Thế-ê-ê đây... Mãi vẫn không thấy đến. - Cô trấn tĩnh, bà y tá trưởng nhìn ra hành lang. Khoảng hai mươi bệnh nhân đang ngồi im lặng kiên nhẫn chờ.

- Tiên sinh, - Sekiguchi yêu cầu Kobashi, - có lẽ tiên sinh cứ khám các bệnh nhân của ông ấy trước đi! - Bà hát hàm về phía chồng bệnh án đặt trên bàn của Naoe. - Chứ không thì có mấy người đã đợi đến hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy.

- Để cho người ta đợi lâu thế kia thật quá tệ.

- Tôi không khám cho họ đâu.

- Tại sao?

- Vì đó là những bệnh nhân mới đến lần đầu hoặc là những bệnh nhân do chính bác sĩ Naoe điều trị. Tôi không có quyền khám cho họ.

- Nhưng bây giờ muộn quá rồi còn gì!

- Thì cho họ về đi.

Sekiguchi im lặng, chẳng còn biết giải quyết ra sao.

- Và xin chấm dứt câu chuyện đi.

- Tiên sinh!... - Akiko kêu lên, không dám tin ở tai mình nữa.

- Thôi cô im đi!

- Biết làm thế nào bây giờ? - Sekiguchi tuyệt vọng thở dài rồi vội vã sang phòng ghi danh gọi điện thoại.

Mãi nửa giờ sau, khi đã gần đến mười một giờ, Naoe mới đến. Mặt ông xưa nay vẫn xanh xao nhưng hôm nay trông như thể không còn hột máu nào, tóc tai thì bù xù không chải.

- Xin lỗi vì đã đến muộn...- Naoe nói lảm bảm, không rõ là nói với Kobashi hay nói với cô y tá, đoạn buông phịch người xuống ghế nhắm mắt lại và thở dài. Xung quanh mắt ông có cái quầng thâm xanh, nom trũng sâu hẳn xuống, và mỗi đường nét nhỏ trên mặt ông đều để lộ một sự mỏi mệt khủng khiếp.

Một cô nhân viên bên phòng ghi danh chạy sang.

- Tiên sinh có điện thoại.

- Ai gọi đấy?

- Một người tên Yamaguchi.

- Yamaguchi à?

- Thấy nói là ông bầu của cô ấy.

- À-à... - Naoe vỗ lên trán một cái rồi đứng dậy.

- Noriko-san! Bác sĩ đến rồi - Sekiguchi ngó vào phòng ghi danh nói. Bà y tá trưởng lúc nào cũng tìm cách ghép đôi Noriko với Naoe và Akiko với Kobashi. Rõ ràng là bà cố dùng cách ấy để dò la, may ra có đánh hơi thêm

được điều gì chưa biết chẳng, và sự phân phối lứa đôi này chẳng làm cho hai cô y tá hài lòng cho lắm.

- Chào bác sĩ, - Noriko vừa nói vừa đi vào phòng. Naoe đã nói chuyện điện thoại xong và đang ngồi im, hai mắt nhắm nghiền.

- Anh ốm à?

- Không...

Noriko gặp Naoe gần đây nhất là ba ngày trước, ở nhà ông.

- Có thể mời các bệnh nhân vào chưa ạ?

Naoe nhìn Akiko đang đứng bên cạnh, rồi nói:

- Cô đã chuẩn bị dụng cụ chưa?

- Rồi ạ. Chỉ còn phải diệt khuẩn nữa thôi. Em đã giao ban rồi. Em có thể về được không ạ?

- Cô về đi.

Naoe trở về bàn, cầm lấy tập bệnh án nằm ở trên cùng rồi bảo Noriko.

- Mời vào đi!

Sáng hôm ấy, Naoe tiếp khoảng mười lăm bệnh nhân và kết thúc buổi khám muộn hơn thường lệ. Mặc dầu Naoe làm việc rất nhanh, bệnh nhân cuối cùng ra về vào khoảng mười hai giờ rưỡi.

Kobashi kết thúc sớm hơn và đã lên phòng điều hành.

Khi cánh cửa đã khép lại sau lưng bệnh nhân cuối cùng, Naoe kiệt sức ngã người ra lưng ghế.

- Đưa tôi một cái khăn ướp lạnh!

Noriko lấy khăn ướt lau mặt cho Naoe. Các cô y tá khác, chắc không muốn làm phiền hai người, đã bỏ đi sang phòng ăn.

- Anh làm sao thế?

- Không có gì đặc biệt.

- Anh lại uống rượu đấy à?

Naoe không đáp, ngồi thẳng lên một chút và buông một tiếng thở dài nặng nhọc.

- Anh cần nằm một chút.

- Ừ...

- Ở phòng điều hành bây giờ có ai không?

Naoe im lặng.

- Có lẽ ta tìm một phòng bệnh nhân bỏ không nhé?

- Tôi sẽ lên phòng sáu trăm lẻ một.

- Sáu trăm lẻ một ư? - Noriko ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, hiện nay nó đang bỏ trống.

- Anh đợi một chút, để em trải giường đã!

- Không cần, nằm ở đi vắng cũng được.

- Không được! Một nhóang là xong ngay mà!

Phòng 601 ở tầng sáu, có một phòng ngoài, một phòng cho người nuôi bệnh nhân, một phòng cho bệnh nhân, một phòng tắm, một phòng toilet, có cả máy thu hình - nói tóm lại là một phòng thượng hạng. Ở tầng sáu có cả thảy ba phòng như vậy. Hiện thời hai phòng là 602 và 603 đang có người nằm: một ông giám đốc của một hãng buôn lớn và một nhà hoạt động văn hóa có tên tuổi.

Naoe cởi blouse, nằm lên chiếc giường vừa mới dọn và nhắm mắt lại. Các cửa sổ đều mở ra sân, và trong căn phòng im lặng khác thường: chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng xe hơi từ đâu xa lẩm vọng lại. Thậm chí nằm ở đây khó có thể tin rằng đây gần như là trung tâm thành phố.

Ánh sáng nhợt nhạt của ngày thu len qua mấy bức màn xanh, và trong cái ánh sáng mờ mờ ấy gương mặt Naoe trông tối tăm, như không còn sức sống.

- Chườm nước lạnh lên trán cho anh nhé?

- Không. Không cần.

- Có lẽ anh ăn chút gì nhé?

- Có nước quả gì không?

- Để em xem.

- Nhưng phải lạnh lạnh một chút.

Ra đến gần cửa, Noriko dừng lại một chút trước tấm gương cài lại áo blouse trên ngực và chạy đi. Khi cô quay lại, Naoe đang nằm nghiêng, ngoảnh về phía tối.

- Có rồi đây!...

- Cảm ơn.

Naoe hơi nhấc đầu lên, uống cạn cốc một hơi.

- Tốt quá!

- Uống nữa nhé?

Dưới chân Noriko còn để một chai nước quả nữa.

- Đủ rồi. Bây giờ mấy giờ?

- Một giờ kém mười.

- Thế rồi cơ à?...

Naoe nhìn trần trần lên bức tường trắng. Những nét mặt của ông sắc nhọn lên, trong bóng tối mờ mờ đôi má trông càng hốc hác.

- Anh đã đỡ mệt được chút nào chưa?

- Hình như chẳng đỡ mấy.

- Sao lại có thể uống rượu nhiều như thế?!

- Tôi không uống rượu.

- Vậy thì anh làm sao thế?

- Không quan trọng.

Naoe lại nhắm mắt. Noriko kéo rèm kín lại, và trong phòng càng tối hơn ban nãy.

- Sáng nay ở bệnh viện loạn cả lên.

- Việc gì thế?

- Cả bà y tá trưởng lẫn bác sĩ Kobashi đều không biết gì...

Naoe im lặng.

- Cô bệnh nhân của anh tên là gì?

- Akiko Yamaguchi.

- Có phải người hôm trước ghé bệnh viện không?

- Phải.

- Chính hôm ấy anh đã thỏa thuận với cô ta về phẫu thuật sắp tới phải không?

- Một người bạn của tôi yêu cầu tôi làm. Người ấy quen với ông bầu của cô ta.

- Ông bầu à?

- Ừ. Akiko Yamaguchi là tên thật của cô ta, còn tên sân khấu là Hanajio. Hanajio Junko.

- Cô ca sĩ ấy à?

- Phải, chính cô ấy.

- Tức là cô ấy sẽ được nạo thai ở bệnh viện ta à?

- Đúng. Và sẽ nằm ngay phòng này.

- Ở đây... - Noriko đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt. - Thế thì cô ấy

sắp đến bây giờ à?

- Phải, đã thỏa thuận là sẽ làm ngay sau giờ nghỉ trưa, nhưng cô ta có điện đến báo rằng cô ta sẽ đến trễ hơn một chút.

- Cô ấy từ đâu đến đây?

- Từ Fukuoka. Nhưng hình như nhờ mất chuyến bay.

- Phải. Ông bầu của cô ta nói rằng tối hôm qua sau buổi biểu diễn ở trung tâm văn hóa, cô ta có buổi gặp gỡ với những người hâm mộ, và sáng nay cô ta phải đến cửa hàng đĩa hát cho công chúng xin chữ ký, rồi cuộc những chuyện ấy đã chiếm nhiều thì giờ hơn là cô dự tính.

- Thế thì cô ta sẽ đến bệnh viện...

- ...Vào lúc năm hay sáu giờ, - Naoe tiếp theo câu nói của Noriko. - Cô ấy bảo thế.

- Đến là làm ngay sao?

- Hôm nay em làm kíp ban ngày à?

- Vâng.

- Takagi xin về nhà rồi.

- Nếu cần, em sẽ ở lại.

- Thế thì tốt.

- Nhưng như thế thì khổ quá - Vừa đến nơi đã lên bàn mổ ngay mà lại đi rất xa, mãi từ Fukuoka.

- Đòi các nữ nghệ sĩ là như vậy. Biết làm thế nào được.

- Nhưng đây là vấn đề sức khỏe của cô ấy.

- Cô ấy không có chủ quyền đối với bản thân.

Naoe chậm rãi xoay người nằm sang sườn bên kia. Trong hành lang có tiếng ai bước sột soạt. Một nữ y tá. Có tiếng gõ cửa phòng bên. Rồi bên cửa ra vào có thể nghe những tiếng nói, nhưng không rõ đang nói gì.

- Thế ra không ai biết việc này sao? - Noriko hạ thấp giọng hỏi.

- Chỉ có bác sĩ trưởng biết.

- Trông bên ngoài thùy mị thế mà... - Noriko cắn môi im bật. Biết đâu lại chẳng có lúc cô rơi vào tình cảnh ấy...

- Phải tuyệt đối bí mật về việc này.

- Đối với cả bà y tá trưởng sao?

- Chẳng qua tôi quên nói với bà ấy, chỉ có thể thôi.

- Bà ấy rất khó chịu về việc này! Chắc chắn là bà ấy đã báo cáo với bà Gyoda là hôm nay anh đến muộn.

- Mặc xác bà ấy! Tôi nghỉ một chút nhé. Độ hai giờ đánh thức tôi dậy. - Đoạn Naoe quay mặt vào tường.

- Khi nào Hanajio đến thì đưa cô ta lên đây à?

- Cô ta sẽ đến sau năm giờ.

- Có lẽ nên giữ thêm một nữ y tá nào đấy ở lại chẳng?

- Không cần. Cô và y tá trực cũng đủ lắm rồi.

- Vâng.

Noriko ngoái lại nhìn. Cô chợt hình dung nàng Junko Hanajio kiêu diễm sau khi mô sẽ nằm lại trong phòng này ra sao.

Đã năm giờ rồi mà Junko Hanajio vẫn chưa thấy đâu. Các bác sĩ và y tá đều đã về nhà. Trong phòng điều hành, Naoe nằm trên đi văng đọc mấy tờ báo mới ra sáng nay.

- Thôi tôi về, - Kobashi treo chiếc blouse lên mắc áo, rồi lấy chiếc áo màu nâu sáng của ông.

- Kobashi, anh đợi một chút.

Kobashi quay về phía Naoe.

- Tôi có ghé các phòng bệnh nhân... Jiro Toda, người bị đánh thương ở mặt, vẫn còn nằm ở đây. Anh giữ hẩn lại phải không?

- Tôi.

- Tại sao? Hẩn có chịu trả tiền nữa đâu.

Naoe chống khuỷu tay ngược nhìn lên Kobashi đang đứng trước mặt.

- Tôi cho rằng để hẩn ra viện bây giờ là quá sớm.

- Rồi sao nữa?

- Tạm thời tôi trả tiền thay cho hẩn.

- Ra thế...

Naoe gấp tờ báo lại ném lên bàn con.

- Như thế tức là viện phí của hấn từ nay về sau sẽ do anh trả ư?

- Chẳng qua tôi tạm cho Toda vay tiền... Cho đến khi nào bố mẹ hấn gửi tiền lên.

- Thế nếu họ không gửi thì sao?

- Ta không nên đoán trước chuyện chưa đến.

Naoe xoa cằm.

- Tôi hiểu anh một phần. Nhưng anh có chắc là làm như vậy không quá đáng không?

- Tại sao? Tôi cho rằng hấn cần được điều trị tiếp trong bệnh viện. Không có tiền không phải là một lý do để ném một con người đang cần săn sóc ra ngoài đường.

- Thế à?

- Chứ không thì thành ra những người như Toda phải ra viện trong khi cũng đúng lúc ấy người ta lại nhận những người hoàn toàn không có việc gì nằm ở đây cả. Tôi không tán thành làm như vậy. Chỉ có những kẻ trục lợi mới có thể hành động như vậy! - Kobashi ném lên Naoe một cái nhìn giận dữ. - Ông cho như thế là đúng à?

- Không, tôi không cho như thế là đúng. Nhưng không thể đổ hết tội cho những người thầy thuốc làm tư.

- Nhưng chẳng phải bác sĩ trưởng đã ra lệnh tống cổ bệnh nhân đi đó sao?

- Chỉ vì Toda không trả tiền... Nhưng bây giờ thì ổn cả rồi mà! Anh đã nộp tiền thay hẳn, chỉ có điều...

- “Chỉ có điều” gì?

- Các bác sĩ không được thiết lập những mối quan hệ như vậy với bệnh nhân.

- Tại sao? Nếu một bác sĩ trả viện phí cho một người nghèo thì như thế có gì là xấu?

- Là xấu hay là tốt, vấn đề có phải ở đây đâu? - Naoe ngẫm nghĩ một lát.

- Quan hệ giữa thầy thuốc và bệnh nhân phải là quan hệ thuần túy sự vụ.

- Đồng ý. Nhưng trong trường hợp này không có cách gì khác.

- Cần phân biệt ai cần và có thể được giúp đỡ và thông cảm, còn ai...

- Ông muốn nói gì?

- Tôi chỉ muốn nói rằng một tên du đãng hai mươi lăm tuổi chuyên quấy phá các nhà hàng khó lòng có thể nghèo túng đến như vậy.

- Nhưng quả thật hẳn không thể trả tiền...

- Thôi được. Anh thấy thế nào tốt thì cứ thế mà làm.

Naoe với lấy tờ báo.

Kobashi đứng im một lát, ngạt thở vì nỗi căm phẫn đang cuộn cuộn trong lòng, rồi cúi xuống cầm lấy cặp.

- Chúc ông may mắn.

- Cảm ơn - Naoe đáp lễ.

Tấm lưng Kobashi đang đi xa dần trong đầy sát khí.

Về phía Tây ánh nắng đã tắt, và trong phòng tối sầm lại rất nhanh. Trong thành phố Tokyo chỉ chít những tòa nhà đồ sộ, không thể trông thấy vầng tà dương đang lười biếng treo trên đường chân trời. Nó chậm chạp men theo vòm trời tụt xuống mỗi lúc một thấp, rồi sau đó là đêm xuống rất nhanh.

Naoe lại nằm xuống đi văng cầm tờ báo lên đọc. Sau khi Kobashi ra về, trong phòng điều hành ngoài Naoe ra không còn ai ở lại. Naoe thấy buồn ngủ. Con bệnh ban sáng hãy còn để lại những dấu hiệu khá rõ rệt. Ông thiu thiu ngủ, không biết Noriko đã vào phòng.

- Anh không thấy tôi à?

Noriko bật đèn lên. Máy bộ đèn màu ánh sáng ban ngày lắp trên trần nhấp nháy một lát rồi lần lượt sáng lên.

Naoe vẫn nằm yên, tờ báo phủ kín mặt.

- Dụng cụ đã chuẩn bị xong. Hễ bệnh nhân đến, có thể bắt tay vào ngay.

Naoe bỏ tờ báo ra và nheo nheo đôi mắt nhìn lên mấy ngọn đèn.

- Anh vừa ngủ đấy ư?

- Không.

- Chắc anh chưa ăn gì? Em mang lên nhé.

- Chưa cần.

- Hôm nay anh trực à?

- Phải, tôi đổi phiên với Kawabara.

- Thế thì phải đổi phiên cho cả em nữa.

Noriko khao khát nhìn Naoe, nhưng ông vẫn tiếp tục nhìn lên trần với đôi mắt trống rỗng. Noriko quan sát ông vài phút rồi đến ngồi xuống cạnh đi văng.

- Đạo sau này anh gây đi nhiều quá.

Naoe ậm ừ mấy tiếng gì không rõ.

- Anh cần đã lâu chưa?

- Lâu rồi.

- Trông rõ cả xương đòn gánh... - Noriko âu yếm nhìn khắp người Naoe.

- Trong các nữ y tá có cô nào trực hôm nay? - Naoe chậm chạp ngồi dậy. Vì này giờ nằm, tóc ông bù xù lên.

- Sugie và Nakanishi.

- Ai sẽ phụ giúp cuộc phẫu thuật? Có phải em không?

- Dĩ nhiên là em.

Ngoài hành lang có tiếng bước sột soạt; rồi có tiếng gõ cửa.

Noriko giật mình đứng dậy, vội vã dọn dẹp mấy cái chén trên bàn.

Murakami bước vào phòng.

- Vừa rồi có người gọi điện yêu cầu nói lại rằng cô Yamaguchi nào đấy đã về tới sân bay Haneda và hiện giờ đang đi xe thẳng về bệnh viện.

- Rồi.

Murakami đưa mắt nhìn rất nhanh liếc về phía Noriko đang dọn mấy cái chén, rồi bước ra ngoài.

- Cô ấy sẽ đến đây vào khoảng bảy giờ. Như thế tức là cuộc phẫu thuật sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ rưỡi?

- Có lẽ thế.

Noriko đem mấy cái chén ra rửa.

- Không biết tình nhân của cô ấy là ai nhỉ?

Naoe lặng thinh. Ông vuốt lại mái tóc, rồi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống đường qua khe hở giữa hai bức màn.

- Mồ một mình như vậy anh có sợ không?

- Có gì mà sợ?

- Thế nhờ có chuyện gì xảy ra... Anh cứ tưởng tượng xem nó sẽ um lên như thế nào!

- Nghệ sĩ, danh ca... cơ thể ai mà chẳng giống nhau.

- Cố nhiên, nhưng...

- Có lẽ tôi nằm nghỉ thêm chút nữa.

Naoe lại nằm xuống. Noriko rửa chén xong đem xếp cả vào cái tủ chòm.

- Có lẽ uống trà hay cà phê?

- Không, không cần.

- Nếu thế em xuống chuẩn bị phòng mổ.

Noriko đứng dậy đi ra cửa, nhưng ra đến ngưỡng cửa cô dừng lại.

- Mai anh có rỗi không?

- Mai ư?

- Em đến anh được không?

- Em đến đi.

- Thế thì bảy giờ!

Gương mặt rạng rỡ hẳn lên, Noriko ra khỏi phòng.

Junko Hanajio đến bệnh viện vào lúc bảy giờ hơn. Một đôi kính màu nhạt, chiếc áo nhung đen có măng sét và cổ trắng, chiếc quần cachemire đen, chiếc áo khoác midi vắt trên tay. Bất kỳ ai mới thoạt nhìn qua cũng biết ngay đây không phải là một người đàn bà trần thế bình thường.

- Đây là Yamaguchi. Bác sĩ Naoe có ở đây không?

Người cùng đi với Hanajio là một người đàn ông vạm vỡ mặc chiếc áo vét tông sọc màu sáng. Ông ta đến trước bàn giấy ghi danh. Cô y tá trực nhìn qua hai người rồi nhắc ông máy.

Khi Naoe xuống, Junko và ông bầu đã ngồi cạnh nhau trên hai chiếc ghế, ngoan ngoãn đợi ông.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho chúng tôi đến muộn.

Ông bầu đứng dậy và giới thiệu Junko. Cô ta vội vã bỏ kính và cúi chào.

- Chương trình làm việc ở Fukuoka rất căng thẳng, cho nên chúng tôi

không đi sớm được. Xin bác sĩ lượng thứ, - ông bầu lại xin lỗi một lần nữa. Junko, đầu cúi gằm, đặt lên đùi đôi tay với móng sơn bóng lộn.

- Sao Hanajio-san xanh thế? - Naoe liếc nhìn khuôn mặt hơi gầy của Junko. Ông thỉnh thoảng vẫn trông thấy cô ta trên tivi nhưng bây giờ, nhìn gần sát, khuôn mặt của cô, hầu như không hóa trang, trông nhỏ bé và mệt mỏi lạ lùng.

- Những ngày vừa qua rất khó nhọc. Tuy cô ấy cũng đã được nghỉ ngơi ít nhiều trên máy bay, - ông bầu trả lời thay cho Junko.

- Hai vị chưa ăn tối chứ?

- Chưa. Trước khi máy bay cất cánh cô ấy chỉ ăn một ít xà lách và uống một chén nhỏ cà phê.

Junko gật đầu như để xác nhận câu nói của ông bầu.

- Thế thì ổn rồi, có thể cho thuốc gây mê.

Naoe kín đáo nhìn Junko một lần nữa. Không cao lắm, nhưng thanh tú, trang nhã, trên màn ảnh thật sự là một mỹ nhân. Thế nhưng trông gần thế này thì lại có cảm giác như một cây héo.

- Cô có mang áo ngủ và khăn mặt theo sẵn không?

- Có, tôi đã mua dọc đường. - Ông bầu lại đáp thay: rõ ràng là cái gì ông ta cũng lo liệu chu đáo.

- Mời các vị, tôi sẽ đưa các vị lên phòng nghỉ. Phẫu thuật sẽ bắt đầu sau ba mươi phút.

Junko Hanajio xuống phòng mổ lúc tám giờ kém hai mươi. Cô mặc chiếc áo bằng dạ mỏng có điểm hoa, tóc cô búi ra sau gáy và buộc chặt lại bằng

một chiếc khăn trắng. Trong bộ trang phục giản dị này trông cô như một người con gái hết sức bình thường.

- Trước tiên chúng tôi sẽ tiêm thuốc mê vào tĩnh mạch. Xin cô đếm “một”, “hai”...

Junko im lặng gật đầu.

- Ái, đau!

Chiếc kim tiêm lún vào cánh tay trắng mảnh dẻ. Junko sợ hãi co rúm lại.

- Một... Hai... - Trong phòng mổ vang lên cái giọng nói quen thuộc đã bao nhiêu lần nghe trên tivi. Bây giờ giọng nói ấy nghe xa xôi và không có màu sắc.

- Một, hai, - Noriko nhắc lại.

Giọng nói yếu ớt, nghe như đang tắt dần của Junko dường như dựa vào giọng nói mạnh mẽ của cô y tá, vang to lên một chút, nhưng dần dần, chịu tác dụng của thuốc mê, mỗi lúc một khẽ hơn, rồi cuối cùng im hẳn trong khi Junko đang đếm dở.

- Hô hấp bình thường chứ?

- Vâng.

Dưới ánh đèn sáng rực, khoảng ngực để trần của Junko nâng lên hạ xuống đều đều theo nhịp thở. Trên cái vú ở bên trái có một vết bầm nhỏ do một chiếc hôn để lại.

- Huyết áp?

- Trăm mười.

- Tốt.

Naoe lấy chiếc gương phẫu thuật và cúi xuống cái thân thể đang nằm thẳng trước mặt ông.

Cuộc phẫu thuật kết thúc sau hai mươi phút. Tấm drap trải dưới thân thể của Junko thấm máu. Naoe rút đôi găng tay vấy máu, bỏ mũ, tháo vải che mặt, rồi châm thuốc hút.

- Để cô ấy nằm một chút, cho đến khi nào tỉnh dậy.

- Ông bầu đang chờ bác sĩ ở dưới kia. Ông ấy bảo muốn nói chuyện gì đó với bác sĩ.

- Tôi xuống ngay.

- Bác sĩ không tắm à?

- Để sau.

Không bỏ điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng, Naoe ra phòng thay áo, cởi bộ áo mổ, mặc chiếc blouse thường vào và xuống phòng tiếp nhận. Ông bầu, hai tay đút túi, đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách.

- Xong rồi ạ?

- Vâng.

- Cảm ơn bác sĩ.

- Chừng hai mươi phút nữa thuốc mê sẽ hết tác dụng, và lúc bấy giờ có thể đưa cô ấy về phòng riêng.

- Rất tốt ạ.

Naoe mở cửa phòng và đưa tay ra hiệu mời người đàn ông vào.

- Tôi xin nghe ông. Ông muốn nói gì với tôi?

- Số là... Ông bầu ngưng nghịu rúm người lại và cúi đầu rất thấp. - Số là chúng tôi muốn giữ bí mật về tất cả việc này.

- Tôi hiểu. Các nhân viên của bệnh viện sẽ thu xếp để các bệnh nhân không biết gì hết.

- Dọc đường chúng tôi đã phải đổi mấy lần taxi. Tôi tha thiết mong rằng nếu bọn phóng viên mò đến thì các ông sẽ không cho họ vào.

- Tôi sẽ nhắc lại một lần nữa ở phòng ghi danh.

- Bây giờ xin nói đến những kế hoạch sắp tới...

- Tôi nghe ông...

Naoe mở vòi nước hứng đầy cốc và uống cạn một hơi.

- Số là ở studio cũng không có ai biết gì. Chỉ có tôi và viên thư ký của Junko là biết chuyện. Nhân thể cũng xin nói rằng cô thư ký ấy sắp đến đây.

- Nói tóm lại ông muốn gì ở tôi?

- Khi nào Junko có thể bắt đầu làm việc trở lại?

- Cũng tùy công việc.

Ông bầu bút rút xoa xoa hai tay và nhích tới gần sát Naoe.

- Bác sĩ ạ, chúng tôi phải ghi băng một buổi biểu diễn ca nhạc trên đài vô

tuyên truyền hình ở Chiba.

- Khi nào?

- Ngày mai, lúc hai giờ.

- Ngày mai ư?

- Vâng.

Naoe nhìn chăm chăm vào mặt ông bầu. Như vậy nghĩa là Junko chỉ có được một nửa ngày để lại sức...

- Nếu buổi ghi băng bắt đầu từ hai giờ, thì các vị phải rời bệnh viện vào khoảng mười hai giờ hay sớm hơn nữa?

- Còn phải duyệt lại cách dựng cảnh nữa... - Gương mặt ông bầu mỗi lúc một rõ thêm về ân hận. - Và thời gian duyệt cũng bằng thời gian ghi băng.

- Thế tức là các vị phải rời bệnh viện lúc...

- Mười giờ sáng thì tốt, - ông bầu cố giấu đôi mắt, nói gần như thì thầm. - Chắc bác sĩ cũng có nghe nói... Khách đặt hàng của buổi truyền hình này là hãng dược liệu T. Nói chung, thực chất ở đây là có sự cạnh tranh giữa mấy ban nhạc khác nhau. Mỗi ban có ba người - cả ba đều là thành viên của một gia đình. Hanajio sẽ có chân trong ban giám khảo, và ngoài ra sẽ hát một số bài. Chủ yếu là cô ấy sẽ ngồi, thành thử tôi nghĩ là không có gì đáng sợ lắm.

- Đó là ông nghĩ thế đấy thôi.

- Xin lỗi bác sĩ, bản thân tôi gần đây cũng đã trải qua một phẫu thuật, cho nên tôi biết rõ sau đó người ta yếu đến mức nào.

- Thôi ta đừng nói chuyện ấy nữa.

- Thừa bác sĩ, trên các báo đã loan tin từ lâu rằng Junko sẽ tham gia buổi truyền hình này, và hơn một nửa số khán giả đến dự chỉ là để xem cô ấy thôi. Bây giờ mà từ chối thì không thể được nữa rồi. Dĩ nhiên tôi hiểu như vậy là không hợp lý, nhưng... - Ông bầu đưa khăn mùi soa chấm lên trán, mặc dầu cái trán ấy không có lấy một giọt mồ hôi nào. - Vậy xin bác sĩ cho biết ý kiến.

- Tôi chỉ có thể có một ý kiến duy nhất mà thôi.

- Không được ạ?

Naoe gật đầu.

- Nhưng không có cách gì từ chối được đâu ạ!... - Đôi mắt ông bầu lộ rõ vẻ tuyệt vọng. - Có lẽ có cách gì...

- Thôi, tôi thấy ông đã quyết định ngày mai ra đi bằng bất cứ giá nào.

- Như vậy tức là cũng có thể được?

Ông bầu háo hức chồm người ra phía trước.

- Tôi không nói thế. Tôi chỉ nói là nếu ông đã quyết định như vậy rồi thì cứ thế mà làm.

- Như thế nghĩa là thế nào?

- Chỉ có nghĩa là như thế thôi.

- Thế liệu lên sân khấu có làm sao không?

- Ấy, cái đó thì tôi không thể nói trước được.

- Nói chung cô ấy cũng khỏe...

- Cũng có thể mọi sự sẽ trót lọt, mà cũng có thể là không.

- Xin bác sĩ nói thẳng ra, bác sĩ lo điều gì?

- Chỉ nửa ngày sau một phẫu thuật như thế thì thể chất bất kỳ một người phụ nữ nào cũng khó lòng chịu nổi. Nhưng ông đã nói không còn thay đổi gì được nữa kia mà.

- Không phải đâu bác sĩ ạ, tôi không hề có ý nghĩ muốn làm một điều gì trái ý bác sĩ. - Ông bầu lại xoa tay. - Chẳng qua chương trình quá sát sao...

- Cho nên ông cố nài tôi ưng thuận chứ gì?

Naoe kéo tập bệnh án của Hanajio lại và bắt đầu viết kết luận.

- Nếu bác sĩ cho phép, ngày mai lúc mười một giờ chúng tôi sẽ lên xe đi Chiba. Sau khi ghi băng chúng tôi có buổi duyệt các ca khúc mới với sự có mặt của tác giả và sau đó đi thăm các cửa hàng đĩa hát, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng làm những việc ấy thật nhanh, sau đó Junko chỉ còn phải trả lời một buổi phỏng vấn và ngay tối hôm đó chúng tôi sẽ trở về bệnh viện.

Naoe vẫn viết tiếp, không nhìn sang ông bầu.

- Tôi làm mất thì giờ của bác sĩ, tôi nói dông dài về những chuyện vặt như vậy... Xin bác sĩ thứ lỗi.

- Đối với tôi ông chẳng có gì phải xin lỗi.

Ông bầu thở dài một tiếng rõ to rồi lại đưa cái khăn trắng muốt lên lau trán.

- Người trả giá cho cách làm ăn liêu lĩnh của ông sẽ không phải là tôi, mà là Junko.

- Phải... làm nghệ sĩ thật cũng không đơn giản.

Naoe đã viết xong, ngẩng đầu lên.

- Chúng tôi sẽ đền ơn bác sĩ, - ông bầu nói, giọng xiêm nịnh.

- Nếu bằng rượu thì tốt.

Nghe thấy câu gợi ý cụ thể đến như vậy, ông bầu giương mắt nhìn Naoe với một nỗi kinh ngạc không giấu giếm.

- Mà không phải là whisky, - Naoe nói thêm. - Sake ngon thì tôi thích hơn.

Ông bầu gật đầu, trong lòng chưa hết hoang mang. Lúc bấy giờ Noriko bước vào phòng. Cô vẫn mặc chiếc blouse ban nãy đã mặc trong phòng mổ, chân đi dép nhẹ không bít tất, đầu đội khăn y tá.

- Có thể đưa cô Hanajio về phòng riêng được rồi ạ.

- Tỉnh rồi ư?

- Gần tỉnh hẳn. Đã có thể trả lời tên mình là gì.

- Huyết áp?

- Trăm mười. Mạch bảy mươi tám.

- Chuẩn. Đưa cô ấy về phòng. Tôi sẽ ghé sau.

- Cô ấy kêu là đau lắm.

- Tiêm một ống nôbulông.

- Vâng ạ.

- Với lại thế này nữa: ngày mai lúc mười một giờ sáng Hanajio-san phải đi.

- Mai ạ?

Noriko nhìn sang ông bầu.

- Cô ấy có việc gấp. Sáng sớm mai tôi sẽ khám. Cô chuẩn bị trước các thứ đi.

- Vâng ạ, - Noriko đứng lại một giây, rồi quay lại và ra khỏi phòng.

- Tỉnh rồi... - Ông bầu thở dài nhẹ nhõm, - Cám ơn bác sĩ. Bây giờ tôi sẽ được yên tâm hơn nhiều.

- Ông yên tâm quá sớm.

Ông bầu mở miệng ra, nhưng rồi lại ngậm lại, không nói ra được một tiếng nào.

- Cuộc phẫu thuật đã tiến hành một cách bình thường. Hiện nay mới có thể nói được như vậy.

Naoe đứng dậy rót dung dịch sát trùng lên hai tay, mở vòi nước rửa sạch rồi đi lên phòng điều hành.

Noriko rửa các dụng cụ, lau khô và bôi vaselin vào, rồi dọn dẹp lại phòng mổ. Dọn xong thì đã hơn chín giờ. Naoe đợi cô. Hai người cùng đến phòng Junko.

Ông bầu đã biến đi đâu mất, và thay cho ông là một người con gái khoảng mười bảy tuổi, chắc là cô thư ký của Junko. Junko nằm ngửa trên giường, rên khe khẽ vì đau. Naoe kiểm tra lại mạch cho cô. Huyết áp bây giờ hơi thấp, nhưng sau phẫu thuật điều đó không có gì đáng lấy làm lạ.

Vì mất máu, khuôn mặt cô hơi sắc nét lên và trông có vẻ ốm yếu. Trên gương mặt ấy không có sự tươi tắn khỏe mạnh thường thấy ở các thiếu nữ hai mươi mốt tuổi.

- Hanajio-san! Hanajio-san! Hanajio-san! - Noriko gọi đến lần thứ ba Junko mới khó nhọc hé mở đôi mắt.

- Yamaguchi-san! Yamaguchi-san! - Lần này Noriko gọi tên thật của bệnh nhân.

- V-vâng... - Giọng Junko nghe khàn khàn như giọng bà già.

- Vẫn còn đau à?

- Đau-u-u... - Junko nói giọng kéo dài, ngược mắt ai oán nhìn Naoe. - Đau lắm bác sĩ ạ.

- Thuốc sẽ có công hiệu ngay bây giờ và cô sẽ ngủ rất say, - Noriko an ủi bệnh nhân.

- Ngày mai...

- Không nên lo lắng gì cả.

- Nếu ngày mai mà tôi chưa đi được thì sẽ ra sao?... Nếu thế thì sẽ ra sao?...

- Đừng xúc động, - Noriko nói đoạn quay sang cô thư ký: - Cô tắt đèn đi và trông cho cô ấy ngủ.

Naoe ra khỏi phòng.

- Ngày mai Hanajio-san sẽ đi đâu? - Noriko theo kịp Naoe, hỏi.

- Đi Chiba. Cô ấy phải ghi băng một buổi diễn trên tivi.

- Liệu cô ấy có chịu nổi không?

- Không chắc.

- Thế thì tại sao anh lại cho phép?

- Họ một mực đòi như vậy.

- Nhỡ xảy ra việc gì thì sao?

- Tôi biết làm thế nào được?

Naoe nhún vai.

- Thế nếu...

Hai người đi vào buồng thang máy. Trong buồng ngoài họ ra không còn ai nữa. Thang máy bắt đầu xuống.

- Nếu cô ấy quy thì sao? - Noriko hỏi tiếp.

Buồng thang máy rất nhỏ, nên giọng Noriko nghe to quá mức.

- Hiện nay cô ấy nghĩ đến sự nghiệp nhiều hơn là đến sức khỏe.

- Chẳng lẽ cô ấy liều đến thế?

- Đối với những người như thế có khuyên can thế nào cũng vô ích.

- Nhưng anh là thầy thuốc! Anh có nhiệm vụ phải ngăn chặn họ lại một cách cương quyết.

Thang máy dừng lại ở tầng ba. Hai cánh cửa mở ra.

- Anh không ngăn cấm chuyện này thật là không phải, - Noriko vẫn không buông. - Đêm hôm trước cô ấy đã không ngủ lấy được một phút:

chính cô ấy nói là công việc ở Fukuoka ngập đến tận cổ. Đến chiều vừa đến đã mở ngay. Thế mà bây giờ lại chuẩn bị lên đường! Thật là hoàn toàn điên rồ! Dù là một nghệ sĩ thì liều lĩnh như vậy cũng không thể dung thứ được. Anh cứ thử cho cô ấy đi đi, rồi cô ấy sẽ ngất ngay trên sân khấu cho mà xem!

- Cơ sự có lẽ sẽ xảy ra đúng như thế.

- Tiên sinh!!! - Noriko ném sang Naoe một cái nhìn hủy diệt. - Như thế là vô trách nhiệm!

Naoe dừng lại, tư lự đưa mắt nhìn quanh rồi bỗng quay đi, bước nhanh vào toilet.

Hôm sau đúng mười một giờ, Junko Hanajio, có ông bầu và cô thư ký đi kèm, ra khỏi bệnh viện. Trước thềm đã có chiếc xe hơi chờ sẵn. Junko xốc cổ áo khoác lên để tránh những đôi mắt tò mò. Mặt cô ta nhợt nhạt như một tử thi. Cô phải vịn vào tay ông bầu và lê đi từng bước - hình như mỗi bước đi đều làm cho cô đau đớn.

Trong bệnh viện mọi sự đều yên ổn. Theo dự kiến hôm ấy không có cuộc phẫu thuật nào, cho nên bữa ăn trưa Noriko và Naoe đều được nghỉ. Đến năm giờ, khi ngày làm đã kết thúc, Naoe về thẳng nhà.

Cơn bệnh sáng hôm qua, cuộc phẫu thuật cho Junko, phiên trực đêm qua và công việc ngày hôm nay ở bệnh viện - tất cả những thứ đó làm thành một gánh nặng khủng khiếp đè lên vai Naoe, cho nên về đến nhà anh đổ xuống giường như một cái xác. Gần như ngay tức khắc có tiếng gõ cửa và Noriko lao vào phòng. Tay nàng cầm bó hoa bọc cellophan.

- Để em dọn đã, anh đứng dậy một chút! - Cô vui vẻ nói nhanh, nghe như

hát.

- Vừa nằm được một chút... - Naoe lầu bầu.

- Giường sạch ngủ thích hơn.

Noriko kéo tấm chăn trên giường xuống. Naoe miễn cưỡng đứng dậy và khoác chiếc áo kimono.

- Bác sĩ Kobashi hôm nay không nói gì với anh ư?

- Không.

Naoe chấp tay sau lưng nhìn ra cửa sổ.

- Thế à?

Noriko tỏ ý ngạc nhiên, rồi mở cửa ra bao lon, cô cắm máy hút bụi.

- Ông ấy công phần ghê quá.

Naoe im lặng đợi cô nói tiếp.

- Ông ấy bảo ông ấy rất ngạc nhiên về thái độ của anh đối với Junko Hanajio. Ông ấy cho rằng làm như vậy là tàn ác và vô nhân đạo. Chỉ có loài ác thú mới xử sự như vậy.

Naoe nuốt một điều thuốc lá vào miệng và đi ra gian bếp.

- Ông ấy lại còn nói rằng người thầy thuốc mà chấp nhận những chuyện như vậy, không nên tự xưng là thầy thuốc. - Noriko vừa nói tiếp vừa đưa chổi khua dưới gầm bàn. - Cả bà y tá trưởng và Akiko, ai nấy đều nghĩ như vậy. Em thấy khó chịu kinh khủng.

Naoe nhìn mấy bông hoa của Noriko đem lại. Trong cái chậu con đưng

nước có cắm mấy bông hoa trà và mấy cành adizi.

- Nói chung thời gian gần đây bác sĩ Kobashi chê trách anh rất nhiều.

- Không sao.

- Nhưng bây giờ không phải chỉ một mình ông ấy. Ngay cả bác sĩ Kawabara cũng phải ngạc nhiên. Rồi đến mai bác sĩ phụ khoa Murase đến, không biết còn sẽ ra sao!

Noriko tắt máy hút bụi và đóng cánh cửa kính lại.

- Chính em cũng thấy hành động như vậy là không đúng.

Naoe im lặng.

- Chắc anh chưa ăn gì phải không? - Noriko quyết định đổi đề tài. - Em có mua một ít đồ ăn đây.

Cô lấy trong gói ra một ít sushi đựng trong một cái hộp nhỏ.

- Anh đã đói chưa?

- Chưa.

- Thế thì em bày hoa đã.

Noriko lấy cái chậu hoa đem ra lavabo cắt bớt các cuống hoa.

- Lại còn cái việc bác sĩ trưởng ra lệnh làm biên bản về cuộc phẫu thuật cho ông già Ishikura là cắt đoạn dạ dày. Như thế là không trung thực! Thật ra mình có làm gì đâu, chỉ mổ bụng ra xem rồi khâu lại.

- Có lẽ đúng.

- Anh ăn nói như thể việc này không liên quan gì đến anh. Thế nhưng chính anh mới chứ ai! May mà bản thân cụ Ishikura tin là như thế. Nhưng còn người nhà của cụ thì sao?! Chính họ phải trả tiền phẫu thuật.

- Tôi sẽ viết lại phần kết luận.

- Đến khi bác sĩ trưởng biết được, ông ấy sẽ tha hồ nổi giận! - Noriko cười.

- Chúng ta đã làm một cuộc mổ bụng thông thường.

- Lấy tiền của người ta vì một cuộc phẫu thuật không có thật là bất lương! - Noriko lùi lại một bước để ngắm hoa. - Thời gian gần đây thật không biết trốn vào đâu để khỏi nghe những bài giảng luân lý. Đến chán!... - Noriko thở dài. Cành hoa trà dài chen giữa mấy cái lá xanh trông đẹp lạ lùng. - Có lẽ đến phải bỏ hết mà chuyển sang nghề ikebana mất. - Noriko đã tốt nghiệp một khóa ikebana và có bằng giáo viên nghề này. - Ở đây tồi quá. Có lẽ phải bày ra kia.

Cô bung cái chậu sang bàn của Naoe và mấy bông hoa làm cho căn phòng sáng hẳn lên.

- Mấy cô ca sĩ được ưa chuộng sống thật chẳng dễ dàng gì...

Noriko ngoái nhìn phía sau. Naoe nằm trên giường hai tay chắp sau gáy.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Cô ngồi xuống thành giường. Naoe dang tay ra kéo cô vào lòng. Noriko kháng cự lại một chút cho có lệ, nhưng chẳng được bao lâu. Trong chậu, những đóa trà hoa điểm những chấm sáng.

...Khoảng ba mươi phút sau Noriko tỉnh dậy. Cô nhìn đồng hồ: Đúng tám giờ. Cô mặc quần áo gần xong thì có tiếng chuông điện thoại. Naoe nhắc ông nghe lên. Người ta gọi điện từ bệnh viện.

- Vừa rồi ông bầu của Junko Hanajio gọi điện cho chúng tôi. Cô ấy bị ngất.

- Việc xảy ra ở đâu?

- Ở khách sạn R.

- Sao nữa?

- Họ đã lên xe đến bệnh viện. Ông ấy khẩn khoản bác sĩ đến cho.

- Rồi.

Naoe chống khuỷu tay nhôm dậy và đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ đang tối dần.

- Có việc gì xảy ra à? - Noriko lo lắng hỏi.

- Junko Hanajio quy rồi. Sắp chở vào bệnh viện.

Naoe đứng dậy và bắt đầu mặc áo quần.

- Cơ sự ra sao?

- Ngất. Chưa có chi tiết.

Noriko nhìn Naoe, đầy ý trách móc. Về mặt thân nhiên, ông ta đang cài khuy quần.

- Việc xảy ra ở đâu?

- Hình như ở tiền sảnh khách sạn R. Cô ấy đang sắp sửa trả lời phỏng vấn. Có lẽ xảy ra đúng lúc đó.

Naoe mặc chiếc sơ mi cổ bẻ và áo vét tông. Noriko ngược mắt lên nhìn

ông.

- Còn em làm gì bây giờ? Anh sẽ còn trở về chứ?

- Chắc không lâu.

- Em ở lại đây nhé?

- Được.

- Em sẽ đợi anh nhé?

Naoe chân chừ, trầm ngâm nhìn lên tường, rồi với lấy cái bật lửa và bao thuốc lá ở trên bàn bỏ vào túi.

- Anh về nhanh nhé!

- Được.

Naoe cúi xuống buộc dây giày.

- Em sẽ khóa cửa, vậy khi nào về anh bấm chuông nhé, - Noriko nói thêm.

Trong căn nhà vắng vẻ này cái gì đối với Noriko cũng quen thuộc. Cô biết rõ từng góc một, từng chi tiết vụn vặt, như thể đây là nhà riêng của cô: mấy cái chén cà phê để đâu, đường cát đâu... Thế nhưng cô vẫn thấy bơ ngỡ. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ ngồi một mình trong nhà Naoe. Đột nhiên Noriko nhận thức rất rõ rằng đây là chỗ ở của một người đàn ông độc thân, và một cảm giác lo âu kỳ lạ len vào tâm hồn cô, không rời cô nữa. Mở tivi chẳng? Xung quanh im lặng quá, cô không dám. Nhưng rồi đưa mắt nhìn quanh, cô chợt hiểu ra rằng trong phòng không hề có máy thu hình. Cô mím

cười rầu rĩ: xưa nay phòng này làm gì có máy thu hình?

Naoe không thích xem tivi. Anh thích đọc sách hay thích đọc báo hơn. Dĩ nhiên từ trước, Noriko cũng đã nhận thấy là trong nhà Naoe không có máy thu hình, nhưng cô không chú ý đến điều đó. Hạnh phúc của mỗi buổi hẹn hò với Naoe đã đủ tràn đầy lòng cô, và cô không còn quan tâm đến một cái gì khác nữa.

Trong những phút ái ân cô còn cần gì đến tivi? Rồi sau đó hai người chỉ nằm bên cạnh nhau, Noriko không muốn nghe những tiếng nói xa lạ nào ở bên tai. Chỉ có điều đáng tiếc là những giây phút ấy quá ngắn ngủi. Thường thường hầu như ngay sau đó Naoe đều vội lấy một cuốn sách hay một tờ báo, nhất là một tờ tạp chí y học nào đó - cứ như thế chỉ cần nhìn vào một trang chữ in là anh đã thấy thích thú.

Noriko đứng dậy, mặc quần áo, chải đầu và đi vào gian bếp. Naoe lặng lẽ uống chén trà hay cà phê, mắt không rời trang giấy. Noriko lại vào bếp rửa chén đĩa bẩn, cọ lavabo - và thời gian cứ thế mà trôi qua. Sau đó cô giờ mấy tờ báo mà Naoe đã đọc, hay thừa nốt mấy đường ren. Hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Chỉ thỉnh thoảng Noriko mới cắt ngang sự im lặng: “Hay ta uống chén trà đi?” - Và Naoe thường đáp gọn “Ừ” hay “Không” - Chuyện trò giữa hai người chỉ có thế. Cũng có khi người ta không cần lời mà vẫn hiểu nhau, nhưng giữa Noriko và Naoe không có một sự gần gũi như vậy. Noriko không hay biết gì về những ý nghĩ của Naoe, và ngay về công việc của Naoe cũng vậy. Cô không biết gì về Naoe hết mà cũng chẳng muốn biết. Không biết thì yên ổn hơn. Quả tình vào thời gian đầu cô muốn biết mọi thứ về Naoe, và cô đã thử hỏi anh. Naoe trả lời một cách miễn cưỡng, rồi về sau Naoe chưa nói hết câu đã im bặt, và không có một sức mạnh nào có thể làm cho anh nói chuyện bình thường được. Anh không để cho một ai nhìn vào tâm hồn mình. Có một đường biên giới mà không ai có thể bước qua được. Đường biên giới ấy rất rõ. Và Noriko khi đã hiểu được

điều đó, đành phải chấp nhận thái độ khép kín của anh. Thậm chí cô còn đi đến chỗ tin rằng những mối quan hệ giữa một người đàn ông và một người đàn bà tất nhiên phải như vậy: một sự bột phát ngắn ngủi của dự vọng, và đó là một sự im lặng dửng dưng. Cô đã quen với tình trạng đó và không còn ao ước gì hơn nữa. Noriko chỉ cảm thấy mình thanh thản khi nào ở trong phòng của Naoe, bên cạnh anh. Và ngay khi cả hai người đều im lặng thì lòng cô cũng thấy tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng giờ đây, ngồi trong gian nhà trống trải, Noriko thể nghiệm một nỗi lo âu kỳ lạ. Giả thử Naoe ở nhà thì bây giờ anh đang nằm trên giường với một cuốn sách... anh sẽ im lặng... nhưng anh sẽ ở đây, bên cạnh cô. Và Noriko sẽ thấy hạnh phúc.

Để thoát khỏi cái cảm giác lo âu kỳ lạ ấy, Noriko đứng dậy. Cô chưa ăn tối. Cô đã mua sushi để cùng ăn với Naoe, nhưng chưa có thì giờ - tiếng chuông điện thoại đã reo lên đúng vào lúc cô đang đi vào bếp.

Cái lavabo và cái bàn làm bếp trong gian nhà này có những kích thước rất lớn, nhưng xoong chảo thì chỉ có hai. Trong tủ lạnh có những chai bia và những hộp đồ hộp, nhưng Noriko không thấy có rau quả hay cá tươi - Naoe thường ăn cơm ở ngoài phố. Noriko hơi đói, nhưng cô không muốn ăn một mình, không có Naoe. Không sao, chỉ lát nữa anh sẽ về. Hai người cùng ăn sushi thì thích hơn không biết bao nhiêu mà kể. Chính vì thế mà cô đã mua một hộp hai suất.

Nhưng bây giờ biết làm gì đây?

Noriko không chịu nổi cảnh ngồi không. Lại nằm mãi trên đi văng thế này, cô thấy chán vô cùng.

Cô đã rửa cái tủ lạnh sạch bong, đã gom mấy cái chai không ở dưới lavabo. Bây giờ cô bắt tay vào lau bụi. Vừa mới đây cô đã hút bụi khắp nhà,

nhưng trên các bìa sách và các khung nhôm của mấy bộ giá sách đã có một lớp bụi mỏng phủ lên. Cô vắn vào xô một ít nước nóng, nhúng tấm giẻ rồi lau chiếc bàn trong phòng.

Các ngăn giá đều chật ních những sách. Noriko chỉ rút những cuốn nào có thể lấy ra một cách dễ dàng, và lau bụi ở khoảng trống còn lại. Hình như bà già vẫn đến dọn dẹp mỗi tuần hai lần không bao giờ động đến giá sách.

Trước đây Noriko chỉ cầm máy hút bụi đi khắp phòng và cọ lavabo, chứ như cầm giẻ chui vào từng xó xỉnh như thế này thì đây là lần đầu.

Đôi mắt chăm chú của Noriko nhận ra rằng trong những khe hở giữa các tấm chiếu tatami trải sàn và những khe hở cạnh tủ chिम có một lớp bụi đất tích lại. Cô thay nước rửa giẻ lau rồi lại bắt tay vào việc. Trên bàn làm việc của Naoe chồng chất một đống tạp chí y học và sách nước ngoài. Cố gắng để mọi vật y nguyên, Noriko chỉ khẽ nhắc chồng sách báo lên lau bụi rồi lại để xuống như cũ. Trên các tai ngăn kéo bằng kim loại cũng có một lớp bụi. Ở chính giữa bàn có cái ngăn kéo lớn, còn hai bên bàn thì mỗi bên phải có năm ngăn kéo nhỏ hơn. Ngăn kéo trên cùng bên phải có ổ khóa: hình như ngăn này đã khóa chặt, Noriko đưa tấm giẻ trên tai ngăn kéo. Cô bỗng thấy tò mò muốn biết cho được trong ngăn kéo có những gì.

Căn nhà của một người đàn ông độc thân thường chứa đầy những điều bí mật. Biết được những điều đó thì sẽ hiểu được chủ nhân. Không rõ tại sao Noriko thấy rờn rợn.

Nhúng giẻ một lần nữa và vắt giẻ cho khô, cô đến cạnh cái tủ chिम. Muốn lau kỹ tất cả các góc ngách, phải cất bỏ tấm ván ngăn. Noriko cất bỏ tấm bên phải.

Cô làm những việc này không hề có ý đồ gì riêng. Chẳng qua bản chất cô như vậy: đã bắt đầu làm việc gì thì thế nào cũng phải làm tiếp đến cùng.

Trên các ngăn có những đồ dùng trải giường, còn ở phía dưới, trong mấy cái thùng bằng các tông xếp thấy xếp những tập tạp chí cũ.

Noriko lau các kẽ hở, luồn khăn vào tận đáy tủ. Sau đó cô lắp tấm cửa ngăn bên phải lại rồi tháo tấm bên trái ra.

Đáy tủ phía này cũng đầy những cái hộp các tông đựng tạp chí cũ. Ngay trước mũi cô có một cái thùng lớn hình vuông cao khoảng nửa thước. Trên thùng, cô thấy dán một nhãn hiệu sake. Thùng hình như đựng đầy tạp chí. Một phần các tạp chí vượt lên trên vách thùng thành một chồng dày. Cái thùng ấy đặt quá gần cửa tủ làm cho Noriko vướng tay. Cô ấy đẩy cho nó lùi vào phía trong. Hóa ra cái thùng nặng một cách không ngờ. Khi Noriko đã làm cho nó nhích được một chút, nó va phải cái hộp ở bên cạnh, và chồng tạp chí ở phía trên đổ xuống.

“Phải xếp lại đúng như cũ”, - Noriko sợ hãi tự nhủ thầm. Cô vừa tự mắng nhiếc mình vừa nhặt mấy tờ tạp chí vừa rơi xuống. Phần lớn đều là tạp chí y học. Đột nhiên Noriko nhìn thấy mấy cái phong bì đựng phim X quang dày cộm.

Cô rút mấy cái phong bì ra khỏi thùng, xếp lại cho ngay ngắn và nhìn qua những chữ đề ở ngoài bì. Ở phía trên những phong bì như vậy, trong một cái khung nhỏ thường có đề tên họ bệnh nhân và ngày tháng chụp phim, ở phía dưới là tên bệnh viện. Mấy phong bì Noriko đang cầm đều là của bệnh viện Oriental - điều này Noriko xác định được ngay từ đầu. Những tấm phim này mà để ở nhà Naoe thì điều đó chẳng có gì lạ: Những khi phải chuẩn bị dự hội nghị khoa học, các bác sĩ nhiều khi phải đem những tấm phim và những tập bệnh án về nhà, sao chép lại để sau này giở ra xem trong khi nhàn rỗi. Nhưng thường thường thì phim cũng cất ở bệnh viện: đó là một cái lệ bắt buộc. Các bác sĩ hết hạn mượn phải trả phim về cho bệnh viện.

Noriko đưa một phong bì lên xem: cái khung nhỏ dành cho tên họ và tuổi

tác của bệnh nhân được để trống. Chỉ có ở mục ngày tháng là thấy đề: “30/10”, “10/10”. Như vậy những tấm phim này chỉ mới chụp gần đây. Những nét chữ đề trên bì rất quen thuộc đối với Noriko: đó là những nét chữ của Naoe.

Người được chụp những tấm phim đựng trong phong bì hẳn không phải là một bệnh nhân thường, nếu không, Naoe không để trống tên họ. Noriko đã toan để cái phong bì về chỗ cũ, nhưng rồi không cưỡng được trí tò mò, cô rút mấy tấm phim ra.

Trong phong bì có cả thấy sáu tấm, đều là những hình chụp một đoạn xương sống. Chụp đủ các góc độ khác nhau: từ phía trước, từ bên sườn... Vì không thấy có xương sườn và vì cái hình thù đặc biệt của các đốt xương, Noriko có thể xác định một cách dễ dàng phần xương sống được chụp là khu vực thắt lưng.

Quay về phía cửa sổ, Noriko soi mấy tấm phim lên ánh sáng: Ở góc trên phía bên phải đều có viết tên bệnh nhân bằng chữ katakana. Noriko đọc chậm rãi hai lần rồi mới chợt hiểu ra: cô đã đọc ngược. Tên ấy là Naoe! Xương sống của Naoe?!

Noriko quay về phía ánh sáng xem tấm phim một lần nữa. Trên cái nền đen của tấm phim những đốt xương hiện lên thành những khối trắng mờ mờ, nom khá rõ. Từ những khối trắng đều đặn của các đốt xương có những đường mảnh kéo dài ra như những cánh tay vươn dài.

Noriko chưa bao giờ nghe Naoe kêu đau lưng. Thế nhưng ở đây không thể nào có sự nhầm lẫn: Trên các tấm phim đều có đề tên anh rõ ràng.

Noriko thử xếp mấy tấm phim lại theo thứ tự. Chiếc phong bì trên cùng đề ngày ba mươi tháng mười, rồi sau đó là ngày mười tháng mười, rồi ngày một tháng chín - cách nhau có hai mươi ngày, - chiếc phong bì dưới cùng đề

ngày năm tháng bảy. Không có một phong bì nào có đề tên tuổi hay số hiệu: hình như Naoe chụp những tấm phim này cho riêng mình, Noriko nhìn sâu vào cái thùng: toàn những chiếc phong bì. Không có tên, không có họ, chỉ có ngày tháng, nhưng phim thì đều đề tên Naoe. Giữa một số phim có một khoảng cách năm ngày, còn những phim khác thì làm thành một chuỗi liên tục. Những phim chụp trước tháng bảy đều có đóng dấu của bệnh viện trường đại học T, nơi Naoe làm việc trước kia.

“Có lẽ anh ấy đang viết một công trình khoa học hay đang tiến hành một cuộc nghiên cứu độc đáo nào đấy bằng một phương pháp mới? - Noriko phỏng đoán mông lung. - Nhưng dù sao nghiên cứu cột xương sống của chính mình kể cũng lạ... Thật là một con người khó hiểu...” - Noriko lẩm bẩm, và vừa lúc ấy có tiếng chuông điện thoại. Như một cậu bé bị bắt gặp trong khi đang nghịch bậy, Noriko hoảng hốt dứt tập phong bì vào chỗ cũ. Trong gian phòng vắng lặng, tiếng chuông reo nghe vang dội khác thường.

Noriko loay hoay mãi không biết nên làm gì. Tuy được phép của chủ nhân, nhưng dù sao cũng là một mình, trong căn hộ của một người đàn ông độc thân đang vắng nhà... Nhắc ống máy lên chẳng? Nhưng nhớ nếu làm như vậy cô sẽ đặt Naoe vào một tình thế khó xử thì sao? Còn nếu cú điện thoại được gọi từ bệnh viện thì sao?... Nếu vậy chính cô sẽ làm lộ hết bí mật của mối quan hệ giữa hai người... Người co rúm lại, Noriko đợi cho tiếng chuông ngừng reo. Nhưng máy điện thoại vẫn reo chuông mãi như đã phát điên. Có thể Junko Hanajio gọi đến báo rằng cô ta sẽ đến muộn chẳng? Noriko không sao quyết định được là mình nên làm gì... Cứ vào sự kiên nhẫn của người gọi điện, cũng có thể suy ra rằng người đó rất có thể là Naoe, nhưng Noriko không dám tin chắc như vậy. Còn nếu đó là Naoe thật thì sao? Anh ấy tức giận biết chừng nào...

“Ta sẽ trả lời”, - Noriko quyết định và thận trọng nhắc ống máy lên.

- Alô! Alô! - Một giọng phụ nữ từ ống máy vang lên. Nghe cách phát âm

“Alô” lần thứ hai, Noriko hiểu ra rằng người gọi điện còn rất trẻ.

- Mikiko đây.

“Mikiko” - Noriko thầm nhẩm lại.

- Tiên sinh đây phải không ạ?

Noriko thấy hình như mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

- Alô. Làm sao thế?... Alô! Tiên sinh! Lạ thật...

Noriko nín thở khe khẽ đặt ống máy xuống. Trong phòng lại im phăng phắc. Ngồi xuống bên cạnh chiếc máy điện thoại, Noriko cố nhớ thử xem giọng nói bí ẩn kia là của ai. Đúng, cô biết chắc là đã từng nghe thấy nó rồi. Nhưng ở đâu? Trong số các nữ y tá ở bệnh viện không có cô nào tên là Mikiko. Nhưng giọng nói của một người lạ không làm việc ở bệnh viện, thì không thể có vẻ quen thuộc đối với cô đến như vậy...

Với một cảm giác bất an mơ hồ, Noriko trở lại với cái tủ. Máy tấm phim X quang nằm ngổn ngang trên tấm tatami. Noriko đặt nó vào phong bì và đặt vào cái thùng cạc tông. Cô đặt lên trên máy tờ tạp chí rơi xuống ban nãy, để cái thùng vào đúng chỗ cũ và lắp tấm cửa vào.

Khi Noriko đứng dậy, có tiếng chuông bấm cửa. Cô nhìn vào con mắt cửa: Naoe đang đứng ngoài hành lang. Buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm, Noriko mở rộng cánh cửa.

- Sao anh nhanh thế!

- Tôi đi xe.

- Hanajio-san thế nào rồi?

- Băng huyết nhẹ.

- Bây giờ có đỡ không?

- Đã đặt bình tiếp nước. Cũng không có gì nghiêm trọng.

Naoe chợt trông thấy tấm giẻ trong tay Noriko.

- Cái gì thế?

- Em vừa dọn dẹp, lau bụi.

Trong khi cởi áo, Naoe nhìn Noriko, vẻ không bằng lòng.

- Lau dọn làm gì? Chỉ hay bày việc không cần thiết!

- Nhưng mà bao nhiêu là bụi, - Noriko cãi. Cô thấy tủ quá: mình thì bò lê la khắp phòng, mà anh ta thì... Trên các giá sách và trong cái tủ kia dĩ thường đã trăm năm nay không có ai lau dọn!

- Trong tủ à? - Naoe ném về phía Noriko một cái nhìn sắc nhọn. - Sao, cô mở tủ ra đấy à?

- Còn có cách gì khác? Phải mở ra mới lau được cửa tủ...

Naoe bước nhanh đến cạnh tủ và tháo cửa ra. Ở bên trong mọi vật đều y nguyên như mọi khi: ở ngăn trên là những đồ trải giường, ở ngăn dưới là đồng tạp chí.

- Cô có lục lọi ở đây không?

- Em chỉ lau đáy tủ...

- Cô không giờ đồng này ra chứ?

Trong giọng nói của Naoe có một âm sắc căm giận rõ rệt đến nỗi Noriko chỉ rụt rè lắc đầu.

- Có đúng thế không?

- Vâng ạ.

Naoe lại nhìn qua một lần nữa các thứ đựng trong tủ, vẻ vẫn ngờ vực, rồi lấp cửa tủ lại.

- Trong tủ này có những tài liệu rất quan trọng, rất cần thiết cho công việc của tôi. Không được đụng đến những tài liệu ấy, dù là khi lau bụi cũng vậy.

- Nhưng em có động đến cái gì đâu.

Dĩ nhiên nói như thế không đúng hẳn sự thật: Noriko đã làm đồ chồng sách, rồi sau đó lại xem trộm mấy tấm phim X quang, nhưng cuối cùng cô cũng đã cẩn thận xếp mọi thứ vào chỗ cũ. Song Naoe đã nổi giận thật sự. Lần đầu tiên Noriko trông thấy ông như thế này. Trong trí cô hiện ra một phỏng đoán ghê gớm: cô đã vi phạm một điều kiêng kỵ nào đó, đã trông thấy một cái gì không thể lọt vào mắt người ngoài. Cô thấy sợ.

- Từ nay không có tôi, cô không được làm những việc ấy!

- Vâng ạ, - Noriko gật đầu ngoan ngoãn.

- Đưa tôi cái kimono.

Bây giờ giọng nói của Naoe mới trở lại bình thản như thường ngày. Ông cởi khuy áo vét tông. Noriko vội lấy chiếc áo awase ^[1] treo trên mắc đưa cho Naoe - như bất cứ người vợ Nhật Bản nào vẫn thường đưa áo cho chồng.

- Chúng mình ăn tối nhé?

- Ủ, - Naoe âm ừ, nhưng như sực nhớ ra điều gì, lại nói: - À không, xin lỗi cô, hôm nay cô phải về nhà cô.

- Ngay bây giờ à?

- Ủ.

- Còn bữa ăn tối thì sao?

- Tôi không cần.

- Sắp có ai đến anh sao?

- À không...

- Anh vẫn còn giận em à?

- Chẳng qua tôi muốn ngồi lại một mình.

Sau một câu trả lời dứt khoát như vậy, Noriko không còn biết nói gì nữa. Cô không hề ngờ là cơ sự lại diễn ra như vậy. Có lẽ có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện chẳng? Hay Naoe giận cô thực sự vì chuyện dọn dẹp vừa qua? Muốn đoán bao nhiêu thì đoán, nhưng nguyên nhân thật thì vẫn không sao biết được. - Xưa nay Naoe thích thế nào thì cứ thế mà hành động.

Noriko đột nhiên nổi giận.

- Được, em sẽ về. Món sushi em để kia. - Cô vẫn không nỡ để lộ hẳn nổi tức giận ra ngoài. - Thôi chào anh. Noriko hy vọng rằng ít ra Naoe cũng nói lấy một câu từ biệt, nhưng ông ta vẫn ngồi yên trên đi văng, không nói một lời.

- Trong khi anh đi vắng, có ai gọi điện.

- Ai?

- Giọng phụ nữ. Một cô Mikiko nào đấy.

Naoe không phản ứng.

- Em nói là anh đi vắng và buông ống máy.

Điều sau cùng là dĩ nhiên Noriko bịa đặt. Câu nói của cô có tác động vào Naoe không thì không thể nào biết được: Ông ta vẫn ngồi như cũ, hai tay bắt chéo lên vai, mắt nhìn vào khoảng trống.

- Có thể cô ấy sẽ gọi điện lần nữa.

Noriko đóng cửa đánh sầm một tiếng rồi ra hành lang.

Ngày hôm sau trời mưa từ sáng sớm. Noriko đêm ấy khó ngủ vì chuyện xích mích vừa qua với Naoe. Khi cô đến bệnh viện với cái mặt sưng húp, trong phòng y tá người ta đang bàn tán sôi nổi về sự việc vừa xảy ra với Junko Hanajio.

- Thật là khủng khiếp!

Yuriko Miyakawa, cô y tá trực đêm qua, bây giờ là trung tâm của sự chú ý cho nên có phần lên mặt với chị em.

- Bọn phóng viên được một trận ra trò! Họ xông vào nhưng lại bị dòn ra ngay lập tức.

- Họ làm sao đánh hơi được thế nhỉ?

- Thì ra cô ấy ngất ngay trong buổi họp báo mà. Có ai đó để hở ra là người ta chở cô ấy đến đây, thế là bọn phóng viên lập tức ủa tới. Thật khủng khiếp! Ấy, “Mùa bướm” là như thế đấy!

Một trong những ca khúc được công chúng ưa thích trong chương trình biểu diễn của Junko là bài “Mùa bướm”. Hồi mùa xuân, công ty truyền hình đã quyết định dựng một vở kịch cùng tên, và tối hôm qua trong buổi họp báo, Junko phải bắt tay người diễn viên đóng vai chính, rồi sau đó trả lời những câu hỏi của một tờ tuần báo phụ nữ.

- Ngay giữa cuộc họp báo à?!

- Ông bầu là Oba-san có kể lại rằng lúc đầu Junko bỗng nhợt nhạt hẳn đi, nhưng vẫn còn đứng vững được, rồi sau đó mỉm cười với anh diễn viên ấy như thế này này! - Yuriko mỉm một nụ cười tươi rói. - Rồi bỗng kêu lên một tiếng rồi ngã xuống!

Yuriko không phải chỉ kẻ suông, cô ta còn diễn lại hẳn hoi. Kết quả là cô ta đã làm cho mọi người hình dung được sự việc một cách khá trực quan.

- Xung quanh có cả một đống những phóng viên nhiếp ảnh!... Lúc bấy giờ anh diễn viên đã chuẩn bị bắt tay Junko. Thế là anh ta đứng sững ra. Và cũng la lên.

- Thế là bức ảnh chưa kịp chụp à?

- Sao lại chưa chụp?! Những cảnh như thế thì người ta chụp mệt nghỉ ấy chứ, bao nhiêu cũng vừa... Hanajio Junko dưới ánh sáng của những ngọn đèn Jupiter!... Cô ca sĩ nổi tiếng đang mỉm cười... Hanajio Junko đang được đưa vào bệnh viện!

- Nghĩa là cô ta cố gượng được một lúc rồi sau đó vẫn xỉu, phải không?

- Ngã lăn ra đất à? - Một cô y tá khác háo hức hỏi.

Phụ nữ vốn rất mê những chuyện scandal, nhất là khi những chuyện ấy không có liên quan đến bản thân họ.

- Chứ sao nữa. Nhưng người ta lập tức bế cô dậy và đặt nằm ở đi văng.

- Việc ấy xảy ra ở phòng tiền sảnh à?

- Không. Khách sạn đã trần thiết một phòng lớn cho buổi họp báo.

- Thế cô ấy ăn mặc thế nào?

- Ô-ô! Rất ác liệt! Các cô thử tưởng tượng mà xem, một chiếc áo xoa màu vàng rực, có thêu một con bướm đỏ chạy những đường xanh xanh. Thêu ở đây này. - Yuriko dùng hai tay vẽ thành một vòng tròn lớn trên vạt áo của mình. - Một con bướm to tương hai cánh dang rộng. Nói chung, rất thần tiên. Mình chưa bao giờ trông thấy một cái gì tương tự.

- Rất hợp với bài hát nhỉ.

- Chính thế. Và các cô thử tưởng tượng xem: cô ta đã ngất đi trong một trang phục như vậy.

Các cô y tá cố sức tưởng tượng cho ra cái quang cảnh ấy.

- Chắc trông đẹp lắm nhỉ?

- Cái gì đẹp?

- Thì cái con bướm ấy.

- Con bướm thì đẹp tuyệt. Chỉ có điều là lúc ấy nó ướt đẫm những máu...

Mấy cô y tá nhìn nhau cười khúc khích.

- Nhưng có ai biết sự thật do đâu mà ra thế đâu!...

Các cô rất lấy làm hãnh diện vì chỉ có họ chia sẻ được điều bí ẩn của cô “minh tinh”.

- Khi chờ đến đây cô ấy vẫn mặc chiếc áo ấy à?

- Thì dĩ nhiên. Còn thì giờ đâu mà thay áo cho cô ấy, nếu chậm trễ chỉ có nguy thêm.

- Thế mặt cô ấy ra sao?

- Tái xanh như chết rồi ấy. Nhưng rất đẹp, trông mà choáng người đi ấy!

Yuriko ép chặt hai tay lên ngực, hai mắt đảo lên mi trên trong khi ôn lại cái cảnh bất hủ cô vừa được chứng kiến.

- Rồi sao nữa?

- Người ta đã gọi điện cho bác sĩ Naoe, và bác sĩ đã ra lệnh đưa ngay cô ta vào phòng mổ.

- Vẫn để nguyên chiếc áo ấy à?

- Bác sĩ Naoe khi bước vào phòng mổ cứ há hốc mồm ra.

- Thế rồi sao nữa, sao nữa? - Akiko giục rồi rít.

- Rồi thì... Ôi khủng khiếp quá! Khi ông ấy nghe nói huyết áp còn có tám mươi, ông ấy tiêm ngay thuốc cầm máu và mổ lại lần nữa. Lại tiếp huyết thanh. Sáng nay cô ấy đã hơi đỡ. Ông bầu ở bên cạnh cô ấy suốt đêm không rời một bước.

- Giữa hai người có cái gì không nhỉ? - Akiko hỏi.

- Biết nói thế nào với cậu đây... Không biết cô ấy có quá quen thuộc với ông ta không? Hôm qua ông ta đưa vào bệnh viện đủ thứ đồ, kể cả đồ lót, thế mà cô ấy vẫn tỉnh bơ như không.

- Ông ấy chăm sóc cô ta từng li từng tí...

- Nhưng cái thai hình như không phải của ông ấy.

- Thế-ế-ế à?!

- Hôm nay Kenji Tanimoto có đến thăm Junko. Dem vào cả một đồng trái cây và một bó hoa to tướng.

- Đúng, đúng. Chính đó mới là kếp của cô ta. Thậm chí trên các báo người ta còn viết về chuyện này.

- Ôi, không thể hiểu được mấy ông bà nghệ sĩ.

Và mấy cô gái thờ dài thườn thượt.

Naoe chỉ khám được Junko lúc hai giờ - Ông trở lại bệnh viện sau mười giờ, cho nên không có thì giờ đi thăm các phòng bệnh trước buổi nghỉ trưa. Noriko, vẫn còn buồn bực vì câu chuyện hôm qua, không muốn đi theo Naoe thăm các phòng bệnh nhân lắm, nhưng cô cũng muốn nhìn Junko một chút. Sự tò mò đã giành phần thắng, và Noriko quyết định đến phòng cô ca sĩ với Naoe.

- Lấy nhãn áp kếp! - Naoe nói, như thể giữa hai người không hề có chuyện gì xảy ra, không hề có cuộc chia tay nặng nề hôm qua. Trong khi vội vã bước theo ông, Noriko nhớ lại mấy tấm X quang mà cô đã tình cờ phát hiện. Nhìn vào lưng Naoe, cô chợt hình dung rõ nét những đốt xương được tia Roentgen vạch trần ra: những khối trắng trên cái nền đen của âm bản.

“Nhưng tại sao anh ấy lại chỉ nghiên cứu cột sống của bản thân mà thôi?”

- Noriko thắc mắc. Hôm qua cô đã nghĩ rất lâu về vấn đề này, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được lời giải thích. Cô rất muốn hỏi thẳng Naoe, nhưng lại hiểu rằng việc đó không thể được. Vì cô mới chỉ nảy ra cái ý lau bụi trong tủ thôi mà anh ấy đã giận điên lên rồi. Nếu cô thú nhận là trông thấy mấy tấm phim thì mọi thứ sẽ tiêu ma. Có thể biết chắc như thế. Ý muốn biết sự thật

tha thiết đến nỗi cô có thể vui lòng hy sinh tất cả những gì mình đang có.

“Chỉ một ngày sau mọi sự sẽ bị quên hết”, - Noriko tự nhủ.

Trên cánh cửa dẫn vào phòng Hanajio có treo một tấm giấy nhỏ đề hàng chữ: “Cấm thăm hỏi bệnh nhân”. Hai người gõ cửa và bước vào. Trong phòng ngợp trĩ một ánh sáng mờ mờ màu xanh lục. Junko đang nằm yên, hai mắt nhắm nghiền. Khuôn mặt cân đối được hóa trang cẩn thận của Junko chìm trong đồng gối đệm.

- Ngủ à?

- Cách đây một giờ cô tỉnh dậy một lát, nhưng rồi lại ngủ...

Ông bầu ngồi cạnh giường đứng dậy đưa tay về phía chồng gối.

- Thôi. Nếu cô ấy ngủ thì đừng đánh thức.

Naoe luồn tay dưới tấm chăn, cầm lấy cườm tay mảnh khảnh của Junko bắt đầu đếm mạch.

- Không có gì thay đổi chứ?

- Không. Cứ ngủ li bì thế thôi.

- Mấy hôm vừa rồi quá mệt.

Ông bầu ngượng nghịu giấu kín đôi mắt.

- Để cho cô ấy nghỉ.

- Vâng ạ.

Sau bài học kinh nghiệm cay đắng vừa qua, ông bầu không có ý định chống chế gì nữa.

- Cô ấy chưa ăn gì à?

- Kể từ hôm qua chưa ăn chút gì.

- Khi nào cô ấy tỉnh dậy, ông phải ép cô ấy ăn một chút.

- Vâng.

Naoe đã toan bỏ đi, nhưng ông bầu giữ lại:

- Dĩ nhiên sau khi xảy ra những việc như vừa rồi mà hỏi ngay thế này thật không phải... Cô ấy còn phải nằm ở đây bao lâu nữa ạ?

- Được năm ngày thì tốt.

- Năm ngày?!

- Ông lại định lôi cô ta đi đâu nữa sao?

- Ồ không, bác sĩ hỏi gì lạ thế. Cô ấy đã ngất đi trước mặt mọi người. Bây giờ sẽ không ai dám nói gì, dù cho chúng tôi có xé hợp đồng chẳng nữa.

- Thế à?

- Bác sĩ không biết, chứ ông chủ tịch công ty truyền hình đã cho tôi một trận nên thân.

- Vì sao?

- Tôi đã giấu không cho ông ta biết cuộc phẫu thuật, và mọi việc bây giờ đã lộ ra hết. Ông ta chửi tôi thậm tệ vì đã không cho ông ta biết sự thật.

- Ừ... ừ...

- Tình cảnh thật là... - Ông bầu gãi gãi sau gáy và nói thêm: - Tôi đã bàn

kỹ với ông ta và cả hai đã quyết định không nên vội. Cứ để cho Junko nghỉ ngơi cho thật lại sức.

- Cho cô ấy nằm một tuần thì tốt.

- Cũng được, chỉ lo bọn phóng viên.

- Vậy ông đề nghị thế nào?

- Tôi nghĩ rằng hôm nay sẽ có bọn phóng viên của tuần báo phụ nữ kéo đến, có thể có cả phóng viên của mấy tờ báo khác nữa... Phải giấu sao cho họ đừng biết sự thật.

- Ta sẽ nói là cô ấy viêm ruột thừa.

- Có đủ để họ tin không? Họ không đoán ra được sao?

- Có thể nói rằng hôm qua cô ấy lên cơn đau, liền tiêm thuốc giảm đau để lên sân khấu, nhưng rồi cái ruột thừa bị viêm đã đột nhiên vỡ ra.

- Trong những trường hợp như vậy phải nằm viện bao nhiêu lâu?

- Khoảng một tuần.

Ông bầu ngẫm nghĩ một lát.

- À khoan đã, - Naoe như sự nhớ ra điều gì. - Cô ấy đã mổ cắt ruột thừa chưa?

- Chưa. Không có sẹo.

- Hừm... Mổ mà không có đường khâu - chuyện đó không thể có. Tuy... Thôi được, để đánh lừa bọn nhà báo thì như thế cũng được.

- Xin bác sĩ làm ơn giúp cho, chúng tôi rất cảm ơn.

Ông bầu xoa hai tay cúi chào.

Đêm hôm ấy Kobashi trực. Theo lệ thường, cô y tá ở lại cùng trực với anh ta là Akiko Takagi. Ngoài ra còn có một y tá tập sự là Tomoko Kawaai ở lại giúp Akiko. Kobashi ngồi bên máy thu hình một lát rồi sang phòng nữ y tá nói chuyện phiếm. Nhưng các cô y tá chỉ dám nói chuyện phiếm sau chín giờ, khi đã tắt đèn ở các phòng bệnh nhân. Nếu bác sĩ có thì giờ rồi, thì như thế không có nghĩa là các nữ y tá không có việc gì làm. Tối hôm ấy công việc cũng không thiếu. Có ba bệnh nhân lần lượt đến phòng khám ngoại trú. Lẽ ra họ phải đến ban ngày, nhưng vì bận công việc phải đến vào lúc tám giờ. Sau đó lại có một người đàn bà đưa đứa con trai năm tuổi đến bệnh viện. Thằng bé kêu đau dữ dội. Cặp nhiệt kế thì thấy ba mươi tám độ. Amidan của nó đỏ và sưng. Kobashi bôi thuốc vào họng nó, tiêm cho nó rồi kê đơn siro hạ sốt có pha chất kháng sinh. Sau đó lại có một chiếc xe cấp cứu chở đến một người bị ngất ở ngoài đường.

^[1] Một loại áo mỏng mặc trong nhà.

Mặt người đàn ông xanh xao và bất động. Thoạt nhìn đã có thể thấy rõ ngay người ấy ngất không phải vì mệt, mà vì một bệnh gì đấy. Tuổi người đàn ông vào khoảng sáu mươi. Tóc ông ta bạc gần hết, hàm răng đã rụng khá nhiều. Ở bên ngoài bộ com lê có khoác một chiếc áo măng tô, nhưng cả áo măng tô lẫn bộ đồ đều đã sờn cũ, riêng cái áo măng tô lại bị mất hẳn lớp vải lót.

- Người này ở đâu đến?

- Có ai biết đâu. Trong túi thấy có tờ giấy. Cứ theo tờ giấy thì tên ông ta

là Kokichi Ueno, nhà ở gần Namikibisi, - người hộ lý tải thương nói. - Hiện đang tìm cách bắt liên lạc với gia đình, may ra sẽ có người nhà ông ta đến.

Kobashi đo huyết áp, nghe phổi cho bệnh nhân. Huyết áp gần như bình thường, thậm chí hơi thấp một chút. Phổi không có tiếng ran nhưng tim thì hình như có tiếng phổi. Kobashi là bác sĩ phẫu thuật cho nên không dám tin lắm vào những tri thức của mình về nội khoa. Có thể là nhồi máu nhẹ chăng? Vả chăng xem ra tình trạng giống như kiệt sức nhiều hơn. Giá là ban ngày có thể rõ ngay, nhưng bây giờ thì không thể kiểm tra toàn diện được.

- Cứ tiếp glucose cho ông ta đi đã, để tăng cường hoạt động tim mạch.

Kobashi ghi chỉ định này vào bệnh án.

- Bác sĩ cho nhập viện chứ?

- Dĩ nhiên. Chẳng lẽ tôi lại cho ông ta về trong một tình trạng như thế này!

- Phòng nào ạ?

Akiko đưa mắt nhìn ông già đang nằm yên, mắt nhắm nghiền. Trông ông ta chẳng có vẻ sang trọng chút nào.

- Phòng chung còn chỗ không?

- Hết rồi ạ.

- Còn phòng hạng ba?

- Còn một phòng bỏ không, nhưng sắp có người vào nằm rồi.

- Thôi được. Tạm thời đưa vào đây.

- Mức chênh lệch sẽ là một ngàn yên mỗi ngày.

- Tôi biết. Không việc gì phải nhắc tôi những chuyện như vậy. Hãy lo lấy việc mình thì hơn. Đưa ngay về phòng đi.

Akiko cau mày.

Kobashi quay trở về phòng điều hành, ngồi uống trà một mình. Anh nhìn lên đồng hồ thì thấy đã tám giờ rưỡi.

“Trong cái bệnh viện này lúc nào cũng chỉ nghe nói tiền...” - Anh bực tức nghĩ thầm. Cứ mỗi lần có bệnh nhân mới lại phải xác định cho người ta nằm phòng nào... Nếu lúc nào cũng phải nhớ đến tiền thì làm sao có thể yên tâm mà điều trị bệnh nhân?...” Trong bệnh viện của trường đại học, Kobashi không phải nghĩ đến những chuyện như vậy. Ở đây tất cả đều do tình trạng của bệnh nhân quyết định, thêm vào đây có chăng cũng chỉ là vấn đề còn chỗ hay hết chỗ. Trong một bệnh viện tư thì tình hình khác hẳn. Hình như mọi người ở đây không lo đến sức khỏe của con người bao nhiêu, mà lo nhiều hơn đến số tiền mặt hay giấy bảo hiểm của bệnh nhân.

“Họ ra sức nuông chiều các bệnh nhân phòng thượng hạng và hạng nhất. Còn các bệnh nhân khác thì họ nhỏ toẹt vào...”

Kobashi hết sức phẫn uất về cái tình trạng phân biệt bệnh nhân giàu nghèo trong bệnh viện Oriental. Theo anh, nguyên tắc duy nhất đúng là cho các bệnh nhân nặng nằm phòng riêng, còn bệnh nhẹ thì nằm phòng chung. Trong khi đó tình hình ở đây khác hẳn. Các phòng thượng hạng và hạng nhất nhiều khi được dành cho những người đau những bệnh hết sức đơn giản, hoặc dành cho những người muốn nghỉ ngơi.

“Không biết những bệnh nhân như thế thì việc gì phải khám với chữa?” - Kobashi tự hỏi.

Ông thân sinh của Kobashi làm việc trong một nhà máy cán thép ở Kameido, gia đình ông sống rất thanh bạch, và từ bé đã dạy cho anh em

Kobashi thói quen tiết kiệm, cho nên anh thấy những người ném mỗi ngày mười ngàn yên để mua cái quyền hưởng thụ sự yên tĩnh là những con người thực sự bất bình thường.

- Thật là kỳ quặc! - Kobashi lâu bà thành tiếng rồi uống nốt chén trà nguội.

Anh đã định mở tivi thì có tiếng chuông điện thoại. Máy điện thoại đặt ở cuối phòng.

- Allô! - Trong ống máy có thể nghe rõ một giọng đàn ông rần rỏi. - Bệnh viện Oriental phải không?

- Vâng.

- Tôi cần nói chuyện với bác sĩ trực.

- Tôi nghe đây.

- À, chính tiên sinh đấy à? Xin lỗi tiên sinh, muộn thế này...

Giọng nói rất thân mật, nhưng không hề gợi một ký ức nào trong trí Kobashi.

- Junko Hanajio hình như đang nằm ở bệnh viện các ngài phải không ạ?

Kobashi biết rằng cách đây hai ngày Junko đã qua một phẫu thuật và bây giờ cô ta lại vào bệnh viện sau một tai biến gì đấy.

- Cô ấy bây giờ ra sao?

- Xin lỗi, ông là thế nào với cô ấy?

- Tôi tên là Murai. Tôi là chỗ thân tình với Hanajio. Cho nên tôi rất lo, không biết cô ấy...

- Nói chung là khả quan.

- Bao giờ cô ấy sẽ ra viện?

- Ít nhất là hai ba ngày nữa.

- Hai ba ngày... - Người đàn ông nhắc lại, ra vẻ lo sợ.

- Lần trước cô ấy ra viện sớm quá. Cho nên kết quả mới thế này. May mà không mệnh hệ nào. Chỉ hơi bị băng huyết.

- Thế à? Bác sĩ nói là băng huyết à?

- Tôi không phải là bác sĩ điều trị bệnh nhân này nên không biết chi tiết. Nhưng theo chỗ tôi được nghe thì mọi biện pháp cần thiết đã được thi hành.

- Thế thì ca này cũng nghiêm trọng phải không ạ?

- Những chuyện này không đùa được đâu. Dù sao cũng được ba tháng.

- Thế-à-ế-à... - Murai dài giọng ra có vẻ kinh ngạc.

- Đây tuyệt nhiên không phải là chuyện không đâu. Phá thai chính là một sự can thiệp thô bạo vào quá trình tự nhiên trong một cơ thể sống.

- Sao?! Cô ấy... có...

- Một phẫu thuật như thế là một sự báng bổ đối với thiên nhiên, một sự vi phạm đối với những quy luật của nó.

- Ra thế đấy... Vậy thì còn hai ngày nữa?

- Cô ấy là người giàu có, thành thử tôi cũng khó trả lời câu hỏi của ông - Kobashi nói qua kẽ răng, giọng khó chịu.

- Xin lỗi, ngài cho biết quý danh?

- Kobashi.

- Ngài là bác sĩ nội khoa ạ?

- Phẫu thuật.

- Xin cảm ơn rất nhiều.

Trong ống máy vang lên những tiếng tí tí ngắt. Kobashi lấy làm khó chịu vì người ta đã làm phiền anh vì Junko Hanajio.

Một đối tượng cung chiều của báo chí và truyền hình... Vào bệnh viện lúc tối muộn, được đưa vào phòng mổ ngay, rồi sáng hôm sau bắt chấp ý kiến của bác sĩ, vội vàng ra viện vì có “chương trình”... Thế rồi lại trở vào vì có tai biến, và lần này cũng khá khuya, trả đến mười lăm ngàn yên một ngày, ông bầu và cô thư ký phải nhón chân đi lại xung quanh, còn cô ta thì cứ nằm yên đấy, có ai hỏi trong người ra sao cũng không buồn mở miệng, đã có mấy người hầu trả lời thay.

“Thôi thì cứ cho rằng Hanajio là một nghệ sĩ, có thể nói là không phải người trần. Nhưng việc gì cả bệnh viện phải cuống cuống lên vì một cô đào hát như vậy? Dĩ nhiên đây là lỗi của Naoe. Cứ cho là hiện giờ ông ta làm cho một nhà kinh doanh tư nhân, thế nhưng dù sao cũng đã có thời tỏ ra xuất sắc trong bệnh viện của trường đại học. Lại còn chiều chuộng ông bầu của Hanajio... như thế nghĩa là ông ta cũng chịu khuất phục sức mạnh của đồng tiền...”

Kobashi buồn bã thở dài.

Trên tivi người ta đang truyền hình một buổi biểu diễn ca nhạc. Các minh tinh của loại nhạc nhẹ lần lượt ra trước micro trình diễn những ca khúc

được ưa chuộng nhất của tuần qua. Người điều khiển buổi diễn, mà Kobashi nhìn mặt thấy quen quen, tươi cười mời lên sân khấu một nữ ca sĩ mảnh khảnh. Cũng giống như Junko, cô ta có cái giọng hơi khàn. Kobashi đã trông thấy cô trên màn ảnh nhiều lần. Sau khi trao đổi với cô ca sĩ mấy câu khách sáo, người điều khiển bỗng nói:

- Gần đây Junko Hanajio bị ngắt xiu ngay trên sân khấu. Tôi hy vọng rằng cô sẽ không gặp phải cảnh ấy chứ?

- Tôi thì không thế đâu, - Cô ca sĩ cười.

- Cô cẩn thận đấy. Chứ không thì... Cô nên biết rằng đã có một ngôi sao rơi thì sẽ có những ngôi sao khác rơi theo. Không khéo nổ ra cả một nạn dịch tễ. Nhưng tôi nói gì thế này? Bệnh viêm ruột thừa có bao giờ truyền nhiễm đâu!

- Ôi, đến chết cười! - Cô gái cười phá lên, rồi bằng một cử chỉ rất kiêu cách, cô ta cầm micro đưa lên môi.

- Viêm ruột thừa ư? - Kobashi lẩm bẩm, lòng hoang mang. Anh không nghe nhầm: người điều khiển vừa nói rất rõ “viêm ruột thừa”... Cô ta đã trả lời: “Ôi, đến chết cười!” - và cả hai đã cười rộ.

“Ra thế đấy... Như thế có nghĩa là đối với công chúng thì Junko bị viêm ruột thừa...”

Kobashi có một linh cảm rất khó chịu. Rõ ràng là khi trả lời điện thoại anh đã nói ra những điều tuyệt nhiên không nên nói một chút nào. Kobashi tắt máy thu hình và đi xuống phòng các nữ y tá. Cô Kawai ngồi buồn một mình đang cầm bút chì đỏ vẽ cái gì trên tờ giấy ghi nhiệt độ.

- Takagi ở đâu?

- Cô ấy đi thăm qua cái ông già vừa được xe cấp cứu chở vào.

Kobashi ngồi xuống đi văng và thần thờ nhìn lên bức tường. Cái giá đựng thuốc, cái tủ con đựng dụng cụ... Những cái ống tiếp huyết thanh...

- Người nhà ông ấy chưa đến à?

- Bà vợ vừa đến xong.

- Ông ấy có con cái gì không?

- Hình như không.

- Giấy bảo hiểm ra sao?

- Ban này có điện ở sở cảnh sát gọi đến. Hình như ông ấy được hưởng phụ cấp cho những người nghèo túng. Nhưng cũng chưa rõ lắm.

- Chế độ cứu trợ cho những người sống trong cảnh khốn cùng...

Kobashi ngán ngẩm: “Bác sĩ trưởng lại tha hồ nhăn nhó!”

Anh đứng dậy và bứt rứt đi đi lại lại trong phòng. Mãi bây giờ Akiko mới trở về. Trông thấy Kobashi, cô ta báo cáo:

- Bệnh nhân bắt đầu ớn lạnh, nhiệt độ ba mươi chín.

Ban này Kobashi phỏng đoán rằng ngất đi là vì trương lực bị giảm. Nhưng bây giờ anh thấy hình như tình hình tuyệt nhiên không đơn giản như vậy.

- Có kêu đau gì không?

- Không. Nhưng nhịp thở hơi mau.

- Rất lạ...

Kobashi không hiểu gì hết. Bệnh gì thế nhỉ?...

- Dù sao cũng phải tiêm thuốc hạ sốt. Metilone một ống.

Kobashi buông một tiếng thở dài nặng trĩu và ngược mắt lên Akiko. Cô đang bung trên tay một cái chậu tiểu tiện của bệnh viện.

- Của ông ấy à?

- Không. Của Junko Hanajio.

- Cha chả... Lại còn phải đi đổ bô cho cô ta nữa đây à?

Kobashi thấy chối quá. Akiko nâng cái chậu lên, và chất nước vàng vàng ở bên trong chao qua chao lại.

- Mới mổ xong, cô ta đã chạy đi biểu diễn! Thế thì việc gì bây giờ phải lãng xãng hầu hạ cô ta?!

- Cô ta cần chăm sóc rất cẩn thận. Đã một lần tai biến rồi.

- Đáng lẽ cô ta phải đi đợc từ lâu rồi!

- Cô ta ngủ suốt ấy.

- Còn cô thì đi đổ bô cho cô ta. Cứ như công chúa ấy!

- Anh nói chẳng đúng!

Akiko giận dỗi trao cái chậu cho cô Tomoko đang hóng chuyện.

- Đi đổ đi.

Tomoko ngoan ngoãn gật đầu cầm lấy chậu và ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng Tomoko. Kobashi hỏi.

- Này, có phải giữ bí mật không? Chuyện Hanajio ấy mà?

- Dĩ nhiên. Bác sĩ Naoe đã dặn nói với người ngoài là cô ta bị viêm ruột thừa.

- Thế ra vẫn là viêm ruột thừa... - Kobashi bực tức nhắc lại.

- Có việc gì thế? - Akiko chột dạ.

- Vừa rồi có một người gọi điện cho tôi...

- Em biết rồi. Người ấy hỏi bác sĩ trực, và em nói cho người ấy biết số điện thoại của anh.

- Hắn nói tên hắn là Murai và hắn là chỗ thân tình của Junko Hanajio.

- Hắn cần hỏi gì? - Akiko ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Kobashi.

- Tôi đã nói cho hắn biết sự thật...

- Thật à?! - Akiko kêu lên.

- Phải. Hắn tự giới thiệu là bạn thân của Junko mà...

- Không phải đâu. Chắc lại là một anh phóng viên nào đấy.

- Tôi làm sao mà biết được!...

- Có lẽ ta thử hỏi Hanajio-san xem sao?

- Có lẽ thế. Nhưng thôi, khoan đã, - Kobashi do dự.

- Thế anh không hỏi xem hắn ở đâu, làm gì à?

- Không. Chỉ có hấn hỏi suốt.

- Nếu đó là một gã phóng viên... Ôi, cơ sự sẽ ra sao!...

- Thế sao, chỉ có ông bầu biết sự thật thôi à?

- Ông ta, cô thư ký của Hanajio và chủ tịch công ty truyền hình. Ngoài ra không còn ai nữa. Có lệnh không cho khách vào thăm cô ta. Chỉ có ông bầu tiếp họ.

- Ra thế...

Kobashi siết mấy ngón tay mạnh đến nỗi phát lạnh lên. Anh đã vô tình làm một việc cực kỳ ngu xuẩn.

- Vậy em sẽ hỏi Hanajio-san?

- Thôi đừng. Bây giờ chẳng còn ăn thua gì nữa.

- Thế nhờ họ quen nhau thật thì sao? Có phải là anh trút được một gánh nặng không?

- Cái đó không có liên quan gì đến vấn đề. - Kobashi đột nhiên nổi khùng. - Và chẳng người thầy thuốc không hề có bản phận xác minh căn cước và tư cách của những người hỏi thăm sức khỏe của bệnh nhân!

- Nhưng Hanajio-san không phải là người thường.

- “Không phải người thường” nghĩa là thế nào? Làm như thế cái đó có một ý nghĩa gì. - Mối Kobashi run lên. - “Minh tinh” gì cơ chứ! Cô ta cũng là một con người như ông già vừa được chở đến hôm nay thôi. Ở cái bệnh viện này người ta quá ưa chuộng những người nổi tiếng!

- Nhưng vị trí của cô ấy...

- Đối với những người chữa bệnh điều đó không có ý nghĩa gì.

- Chẳng lẽ bác sĩ Naoe không dặn anh?

- Tôi không nhớ.

- Là thật. Hôm nay có phóng viên của tuần báo phụ nữ đến và bác sĩ Naoe có nói với anh ta rằng Hanajio bị viêm ruột thừa, sau đó bà y tá trưởng tập hợp chúng em lại cảnh cáo là không được nói hớ chuyện này ra.

- Tôi không hề biết chút gì về những việc đó.

Chuông điện thoại trong phòng reo lên, Akiko cầm lấy ống máy. Kobashi đứng im nhìn ra cửa sổ. Quả thật anh không biết chút gì về cách thuyết minh chính thức bệnh tình của Hanajio, nhưng bây giờ thì điều đó là một niềm an ủi quá yếu ớt.

- Chờ cho một phút. - Akiko lấy tay bít ống máy. - Họ đến đây! Người của báo “Syukan lady”.

- Họ muốn gì? - Kobashi chau mày khó chịu.

- Vẫn chuyện ấy. Vẫn chuyện Hanajio-san!

- Nói với họ là tôi không có ở đây.

Akiko gạt đầu và áp ống máy vào tai.

- Bác sĩ Kobashi về nhà rồi... Vâng, hoàn toàn bất ngờ... Cái gì à? Không, việc đó tôi không biết.

Sau khi trao đổi với những người ở bên kia đường dây mấy câu vô nghĩa nữa, cô đặt ống máy xuống.

- Cái thằng cha lì lợm!

- Hấn nói gì?

- Hấn nói: Bác sĩ Kobashi ắt là có mặt ở đây. Cô phải cho tôi nói chuyện với bác sĩ. Việc này rất quan trọng.

- Ắt phải có mặt ở đây à? - Kobashi ngạc nhiên hỏi.

Akiko ngẫm nghĩ.

- Thế còn cái lão Murai ấy, không biết có phải ở tòa báo “Syukan lady” không?

- Không có lẽ.

- Họ cứ một mực nói rằng mới cách đây một giờ anh còn ở đây. Họ làm thế nào mà biết được nhỉ?

- Ủ-ừ...

- Họ lại hỏi đúng “bác sĩ phẫu thuật Kobashi” kia chứ.

Kobashi nhớ lại rằng trong khi nói chuyện với Murai mình đã tự xưng tên ra.

- Chắc chắn đó là một tay phóng viên! Vì thế hấn mới biết Hanajio.

Kobashi bực mình tặc lưỡi một tiếng rồi đứng dậy.

- Nếu thế thì hấn đều thật!

- Theo em, phải nói hết với bác sĩ Naoe.

Akiko với tay về phía tập danh bạ điện thoại treo trên phía bàn.

- Khoan đã. - Kobashi hần học nhìn Akiko. - Không cần gọi.

- Tại sao?

- Đã bảo không cần là không cần.

- Nhưng mà ông ấy có thể lâm vào một tình thế rất gay go. Mai cái gã phóng viên ấy sẽ chạy đến đây từ lúc tờ mờ sáng.

- Hấn cứ việc.

Kobashi bút rút cửa mình trên ghế.

- Hai bác sĩ của cùng một bệnh viện mà lại nói khác hẳn nhau, như thế có phải là kỳ quặc không?

- Dĩ nhiên là kỳ quặc. Nhưng còn biết làm thế nào.

- Thật là ngoan cố một cách ngu xuẩn!

Trong những cuộc cãi nhau, Akiko rất chóng mặt tự chủ và trong cơn nóng giận cô nói chuyện với Kobashi với cái giọng mà chỉ có một người tình mới có thể tự cho phép mình dùng - không giữ một chút lễ độ nào hết.

- Chà, ngoan cố à?!

- Anh có hiểu anh đã gây ra một tai họa như thế nào không? Vì anh mà thanh danh của bác sĩ Naoe có thể bị vùi dập!

- Bậy bạ! Thanh danh của tôi đi đời thì có: mọi người đều nhổ toẹt vào cái thanh danh ấy. Có ai thềm nói với tôi là Junko Hanajio bị “viêm ruột thừa” đâu? Tôi là bác sĩ mà người ta coi tôi không bằng một cô y tá quèn.

Ở Kobashi sự chân thành và tính cương trực phối hợp lại thành một tính nóng nảy không có gì kiềm chế nổi. Akiko yêu thích cái tính bộc trực như trẻ con của anh, nhưng nhiều khi cô cũng thấy sợ cho anh.

- Bác sĩ Naoe không nói với anh, chắc hẳn không phải vì có chủ ý như thế đâu. Chẳng qua ông ta quên - Akiko phỏng đoán.

- Cái đầu ông ta làm việc một cách tuyệt hảo. Tôi không tin rằng ông lại có thể “quên” một cách dễ dàng như thế.

- Anh cứ kể cho ông ấy nghe, làm như thể nhân tiện trong khi nói chuyện gì đó.

Tomoko đã quay vào, cho nên Akiko hạ giọng thì thầm:

- Làm như vậy thì anh sẽ không cần phân trần gì nữa.

- Đừng có xen vào việc của người khác khi người ta không yêu cầu!

- Nhưng...

- Chẳng qua tôi biết cái gì thì tôi chỉ nói đúng như thế. Tôi thấy không cần phải tự thanh minh, - Kobashi dẫn từng tiếng và quả quyết bước ra cửa.

Như có thể dự kiến trước, hôm sau có điện từ tòa soạn báo “Syukan lady” gọi đến hỏi xem cụ thể việc gì đã xảy ra với Junko Hanajio. Phòng ghi danh trả lời rằng từ hôm qua bác sĩ Naoe đã thông báo mọi việc một cách cặn kẽ và không còn có gì để bổ sung vào đây nữa.

Thế mà trong giờ nghỉ trưa, một tốp phóng viên đã đột nhiên xông vào bệnh viện.

- Chúng tôi đã cố hết sức mời họ ra về, nhưng họ cứ một mực: “Không sao, chúng tôi sẽ đợi”. Và mãi cho đến bây giờ họ vẫn không chịu đi cho, - cô thư ký trực ở phòng ghi danh than phiền với Naoe như vậy. (Cô ta đã được lệnh tống khứ những ông khách không mời mà đến).

- Thật là trơ tráo!

Lúc bấy giờ Naoe sau khi ăn trưa, đang đánh cờ gô với kỹ thuật viên X quang Sawada. Xong ván cờ ông miễn cưỡng đứng dậy.

Bọn phóng viên đang ngồi đợi ở phòng khách. Họ có hai người: một người cao và gầy, người thứ hai thì ngược hẳn lại, thấp và mập.

- Xin lỗi bác sĩ, đã đến làm phiền...

Gã cao và gầy chìa cho Naoe xem tấm danh thiếp. Hẳn tên là Tanabe. Gã mập là phóng viên nhiếp ảnh.

- Tôi đã trả lời hết các câu hỏi của các ông rồi.

- Vâng. Nhưng chúng tôi muốn... - Người gầy nói, và vừa lúc ấy ánh đèn flash chớp lên. Gã phóng viên nhiếp ảnh chồm về phía Naoe.

- Mặt mũi của tôi có ích gì cho các ông?

- Dạ đó là để phòng xa. Vì ngài là bác sĩ điều trị Hanajio.

Gã gầy nói chuyện thay cho cả gã nhiếp ảnh vì cấp bậc của hẳn cao hơn.

Naoe cau mày khó chịu.

- Thưa bác sĩ, có thật cô ấy bị viêm ruột thừa không ạ?

- Tôi còn phải nhắc lại câu đó bao nhiêu lần nữa?

- Thế mà chúng tôi lại nghe nói khác hẳn: cô Hanajio đã được phá thai ở đây. - Gã phóng viên nhìn chăm chăm vào mặt Naoe, nhưng gương mặt ông vẫn điềm nhiên như không.

- Và cô ấy bị ngắt là vì sau khi phá thai cô ấy ra viện sớm quá... Xin bác

sĩ cho biết ý kiến về những điều đó.

Naoe nhìn kỹ hai gã phóng viên. Rồi ông liếc mắt xem lại tấm danh thiếp một lần nữa.

- Ai nói với ông như vậy?

- À, có một người nói...

- Tôi nhắc lại: cô Hanajio bị viêm ruột thừa.

- Xin bác sĩ tin tôi, - gã gầy không nao núng, - chúng tôi không hề bịa đặt. Tin này chúng tôi lấy được ở một nguồn đáng tin cậy nhất.

Hai gã phóng viên hết sức chăm chú theo dõi Naoe. Ông đứng đung nhún vai.

- Thế rồi sao nữa?

- Chúng tôi muốn được nghe bác sĩ cho biết sự thật. Không nên lừa dối chúng tôi. - Gã phóng viên xử sự một cách tự tin và trâng tráo. - Sự việc đã xảy ra đúng như tôi vừa nói chứ gì?

- Không.

Naoe trầm ngâm ngắm nghía cánh cửa kính.

- Chúng tôi có những bằng chứng không thể bác bỏ được.

- Đó là các ông tưởng thế.

- Được. Chúng tôi sẽ nói hết. Chỉ xin bác sĩ đừng té xiu ngạc nhiên. Người đã kể cho chúng tôi nghe việc này làm việc trong bệnh viện của các ngài.

Gã phóng viên đưa mắt sợ sệt nhìn quanh. Trong phòng tiếp khách không có lấy một bóng người. Cô thư ký trực phòng ghi danh đang thùa ren.

- Vậy bác sĩ thử đoán xem ai?

- Tôi không biết.

- À, thế thì chúng tôi xin giúp bác sĩ đoán ra đây, xin thêm một đặc điểm nữa: đó là một bác sĩ.

Gương mặt Naoe như có một bóng mây lướt qua, nhưng chỉ trong khoảnh khắc. Chỉ giây sau nó đã lại thản nhiên như không.

- Cũng là một bác sĩ phẫu thuật như ngài. Ngài đã hiểu ra chưa? Bác sĩ Kobashi đây! - Gã phóng viên đắc chí cười gằn. - Tối hôm qua chúng tôi có gọi điện lại đây hỏi thăm sức khỏe của Hanajio. Bác sĩ Kobashi đã trả lời điện thoại và đã nói hết ra một cách hoàn toàn bất ngờ.

Naoe im lặng gật đầu.

- Bây giờ bác sĩ sẽ nói sao đây? Vẫn khẳng định rằng cô ta bị “viêm ruột thừa” như trước chăng?

Lại một ánh chớp flash. Naoe liếc nhìn cái máy ảnh, rồi khinh bỉ nhìn từ đầu đến chân gã phóng viên.

- Chỉ có thể thôi à?

- Vâng. Bác sĩ thấy chưa đủ sao? - Gã gầy làm ra vẻ ngạc nhiên. - Bác sĩ mà còn lừa dối chúng tôi, thì tôi sẽ viết cả về việc đó nữa.

- Các ông đang định viết về chuyện này à?

- Chứ còn sao? Junko Hanajio, người được công chúng ưa chuộng, ngất đi trước mặt mọi người. Junko Hanajio có thai. Với một gương mặt ngây thơ

vô tội thế kia! Ai mà tin được! - Gã phóng viên ghen ngào vì hung phấn. - Chúng tôi nhất định sẽ viết! Đây sẽ là một chuyện giật gân khiến ai nấy phải kêu trời lên. Thiên phóng sự hay nhất trong tất cả những thiên phóng sự về nàng đã từng được đăng trên các báo!

Naoe ngấm cái bể cá đặt phía sau lưng hai gã phóng viên. Trong bể cá mấy con cá kiểng nhiệt đới đang uể oải bơi, mình loang lổ những vệt màu vàng và màu xanh lục.

- Nói tóm lại, bệnh cô ta không phải là viêm ruột thừa.

- Viêm ruột thừa.

- Xin tiên sinh đừng cố chấp. Đằng nào chúng tôi cũng sẽ biết.

- Các ông bịa ra được cái gì thì cứ thế mà viết.

- Tức là bác sĩ đã trả lời “đúng”?

- Các ông lấy ở đâu ra thế?

- Thì bác sĩ vừa nói là cứ viết như thế kia mà?

- Vì các ông nói đằng nào các ông cũng sẽ viết.

Hai gã phóng viên thở dài mệt mỏi.

- Tôi là bác sĩ điều trị Junko. Tôi nói với các ông rằng cô ấy bị viêm ruột thừa. Nếu các ông không tin tôi, các ông cứ xử sự theo ý các ông.

Naoe quay đi và bước về phía thang máy. Hai gã phóng viên nhìn theo cái bóng dáng cao và mảnh của ông.

- Thật là một món khó gặm, - gã phóng viên gầy lảm bảm khi Naoe đã khuất sau cánh cửa buồng thang máy.

Trong phòng văn thư, Yutaro Gyoda đang nói chuyện với Tsukuyo Sekiguchi. Hôm nay bà Ritsuko không đến bệnh viện, cho nên hai cô kế toán ở phòng văn thư tự động làm công việc điền các giấy tờ thanh toán tiền bảo hiểm.

- Kết quả chẩn đoán vẫn chưa rõ à?

Yutaro nhìn tờ bệnh án.

- Hôm nay chính bác sĩ Naoe đã khám bệnh nhân. Bác sĩ có thiên hướng nghĩ rằng tình trạng có liên quan đến vấn đề máu.

- Bệnh máu ư?...

- Bác sĩ Naoe có yêu cầu làm cả một loạt xét nghiệm: trong khoảng năm ngày nữa mọi vấn đề sẽ hoàn toàn rõ.

- Ừ. Ừ...

Bác sĩ trưởng lẩm bẫm, vẽ lằm lì, tay giở giở mấy tờ bệnh án.

Họ đang nói đến cái ông già mới được xe cấp cứu chở vào bệnh viện hôm qua. Khoảng hai giờ sau đó có một người đàn bà đứng tuổi chạy đến bệnh viện xác nhận rằng quả thật bệnh nhân tên là Kokichi Ueno. Trước kia ông ta làm nghề mua bán đồ cũ, nhưng cách đây mấy năm ông bị đau chân không đi được nữa. Thậm chí có những ngày ông không ra được khỏi giường. Sau đó cả bà vợ cũng bắt đầu bị tê thấp, buộc lòng phải thôi việc ở quán nhậu, nơi bà làm công việc rửa bát đĩa, và bây giờ hai vợ chồng sống bằng số tiền trợ cấp của Nhà nước dành cho những người bần cùng.

Bác sĩ trưởng rất ghét người nghèo, nhất là những người sống bằng trợ cấp.

- Cũng kỳ, trông người thì già khòm. Nhưng tuổi chỉ mới năm mươi hai!

- Vâng, không thể nào tin được, - bà y tá trưởng lắc đầu. - Trông phải đến ngoài sáu mươi.

Năm mươi hai - tuổi Yutaro cũng gần bằng ngàn ấy. Nhưng đối với một nhà kinh doanh, lòng trắc ẩn là một xa xỉ phẩm không thể dung thứ được.

- Lão ta sống bằng tiền trợ cấp, thế mà lại cho nằm ở phòng hạng ba. Hạng này đắt hơn hạng công cộng. Lão ta làm sao có thể bù được chỗ chênh lệch?

- Có lẽ không bù được đâu, - Sekiguchi thở dài.

- “Có lẽ” gì nữa! - Gyoda vặn lại. - Phải coi chừng nhắc lão ta trả cho đúng.

- Bác sĩ Kobashi lệnh cho nằm đây. Hôm qua ông ta trực. Mấy cô y tá đã can ngăn đủ cách mà ông ta vẫn không nghe.

- Cần phải quản lý bác sĩ Kobashi! Mà đó chính là việc của cô và các nữ y tá. Kobashi mới rời khỏi ghế đại học, còn nông nổi lắm. Lúc nào cũng chỉ chực xông ra trận. Lúc nào cũng chỉ biết “công bằng, công bằng”. Chưa nếm mùi đời mà.

- Dù có thế nào thì ông ta vẫn là bác sĩ. Làm sao một cô y tá trẻ lại có thể dám cả gan nói với bác sĩ: “Không được cho bệnh nhân này nằm”?!

- Có ai bắt cô ta phải nói như thế đâu. Có thể nói cách khác: “Một bệnh nhân sống bằng trợ cấp thì nằm ở phòng chung tốt hơn. Không nên để cho hắn ta nằm ở một phòng đắt tiền hơn, vì hắn ta không bù được số tiền chênh lệch”. Đằng này lại vì một bệnh nhân như thế mà khước từ một người đang sắp sửa vào viện!

- Nhưng ở phòng chung làm gì còn chỗ. Chẳng nhẽ đuổi ông ấy ra cửa?

- Từ chối thì cũng có thể từ chối một cách thông minh: “Chúng tôi rất muốn nhận ông, nhưng chúng tôi hết chỗ rồi, vậy ông chịu phiền nhé, chúng tôi buộc lòng phải chở ông sang một bệnh viện khác”. Thế là chẳng ai méch lòng.

- Bác sĩ Kobashi dự kiến rằng người bệnh sẽ chóng khỏi. Kết quả là như thế đấy.

- Mấy cái anh chàng ở trường đại học ra chỉ biết bày chuyện nghiên cứu những vấn đề chẳng cần thiết cho ai và những cuộc tranh luận hoàn toàn vô bổ! Họ không hiểu được các bác sĩ tư sống khổ sở như thế nào.

- Tốt hơn là chính ngài nên nói thế nào đó cho bác sĩ Kobashi hiểu. Chứ các nữ y tá phải có bốn phận thi hành răm rắp những mệnh lệnh của bác sĩ.

- Có nói hay không nói thì cái bọn bác sĩ trẻ ấy cũng chẳng hiểu gì.

Bác sĩ trưởng sai mấy cô kế toán pha trà. Bà y tá trưởng như sực nhớ ra điều gì, nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tôi phải đi.

- Theo như tôi hiểu, trong tình trạng này không thể động đến người bệnh à?

- Nhất định như vậy.

- Có ai đến với hấn ta không?

- Vợ lão ta. Bà ấy thường xuyên ở bên cạnh lão ta.

- Thật đến khổ với bọn khổ rách áo ôm ấy! Tiền viện phí Nhà nước trả

cho họ bao giờ cũng đến chậm hàng tháng, đôi khi còn chậm hơn nữa, rồi sau đó lại còn phải tiếp đủ các thứ ủy ban đến làm khổ mình... Họ cứ moi móc từng chuyện nhỏ không đâu. Họ hạch sách là mình kê đơn thuốc nhiều hơn số thuốc cần thiết, rồi trừ tiền đi... Dù là bác sĩ ở trường đại học thì lẽ ra cũng phải hiểu cho người ta chứ, - Yutaro càu nhàu.

- Rõ ràng là ở các trường đại học người ta không chịu dạy những chuyện đó. - Bà y tá trưởng vốn là bậc thầy trong nghệ thuật nói những câu xỏ xiên với một vẻ mặt và một giọng nói hoàn toàn ngây thơ vô tội.

- Không sao. Đến khi nào họ mở bệnh viện tư thì họ sẽ khắc hiểu. - Nói đoạn Yutaro đưa tập bệnh án cho Tsukuyo. - À, thế còn cái cô Junko Hanajio ra sao rồi nhỉ?

- Không có chuyện biến gì đáng kể.

- Vẫn ngủ à?

- Có thức dậy một lát rồi lại ngủ lại.

- Chà, giá được xem mặt cô ta một chút nhỉ!

- Xì, tiên sinh thật! - Bà y tá trưởng cau mặt.

- Tôi nói thật đấy. Cứ muốn ghé một chút mà không sao tìm ra được một cái cơ hợp lý.

- Thì bác sĩ trưởng cứ làm như đi kiểm tra các phòng bệnh nhân, - Sekiguchi mách nước.

- Ủ, thật đấy, có lẽ được đấy nhỉ?

- Không, có lẽ không được. Ông có phải là bác sĩ phụ khoa đâu?

- Vậy thì làm thế nào bây giờ?

- Tôi nghĩ ra rồi! Tốt hơn cả là ông đi cùng với bác sĩ Naoe.

- Ý hay đấy! Naoe thì muốn đến phòng cô ta lúc nào cũng được.

- Đến chịu ông! - Bà y tá trưởng nhíu đôi mày ra vẻ nghiêm khắc trong khi mấy cô gái ngồi phía sau Yutaro cười khúc khích. Giả sử bà Ritsuko có mặt ở đây thì Sekiguchi chắc hẳn đã không tự cho phép mình ăn nói như vậy, mà Yutaro cũng sẽ không dám đùa như thế.

- Các người giấu tôi một con búp bê mỹ miều như vậy để các người tha hồ ngắm nhìn hẳn?

- Nhân thể cũng nên biết rằng cô ta đã ba lần...

- Thế cơ à?!

Đôi mắt lơo của ông bác sĩ trưởng tròn xoe ra vì ngạc nhiên.

- Vâng, - Tsukuyo mím môi. - Trong bệnh án có ghi như vậy.

- Tôi không hiểu nổi những người đàn bà ấy... - Yutaro buông một tiếng thở dài nặng trĩu.

- Vậy tôi sẽ nói với bác sĩ Naoe nhé?

- Nói đi. - Ngả người trên đệm đi vắng, Yutaro chìm đắm vào những mơ ước êm đềm.

IX

Noriko Shimura gặp kỹ thuật viên X quang Sawada vào ngày thứ bảy, tức bốn ngày sau cuộc phẫu thuật cho Junko Hanajio.

Dù là ngày thứ bảy thì trong bệnh viện vẫn rất nhiều việc, bệnh nhân vẫn đông, cho nên buổi gặp gỡ mãi đến năm giờ mới thành. Noriko yêu cầu Sawada đến gặp cô ở một tiệm trà nhỏ tên là “Poni”. Quán trà nằm ở quãng giữa đường đi Dogenzaka, và Noriko cũng đã nhiều lần gặp Naoe ở đây.

Hai người ra khỏi bệnh viện vào những lúc khác nhau, nhưng ngồi chưa đến năm phút Noriko đã thấy Sawada tới phòng trà.

- Anh uống cái gì nhé? - Noriko hỏi.

- Có lẽ cô cho tôi uống trà.

- Xin chén trà có chanh - Noriko nói với cô hầu bàn rồi quay về phía Sawada - có ai trông thấy anh không?

- Ồ, hình như không có ai.

- Thế thì tốt.

Noriko thở dài nhẹ nhõm, rồi lấy trong xác ra một bao “Highlight”, châm thuốc hút. Cô biết hút thuốc lá là do Naoe. Trong bệnh viện có nhiều nữ y tá hút thuốc, ngay cả cô Kaoru Uno trẻ thế mà đôi khi cũng hút. Sau một phẫu thuật khó khăn hay một đêm trực, cởi bỏ chiếc blouse và hút một điếu thuốc lá cũng thật dễ chịu...

Noriko nhìn các cô khác hút thuốc, cũng đã từng thử và hút vài lần. Nhưng hút đến hơi thứ ba cô đã thấy khó chịu và cô không tài nào hiểu nổi

người ta tìm thấy cái gì trong thuốc lá. Naoe vừa mới quen cô đã bắt đầu nài cô hút. Có một lần đang nằm trong giường, ông ta nói với cô: “Khi một người đàn bà hút thuốc lá loại sang, nhìn thật thích mắt!” Chính từ ngày ấy Noriko bắt đầu hút thuốc thực sự.

Khi thấy Noriko ngạt thở vì khói thuốc lá và ho sặc sụa, Naoe cười ngất. “Môi hơi đưa ra phía trước một chút, và phải thở khói ra thông thả như thế này này, trông mới đẹp”. Dưới sự hướng dẫn của Naoe chẳng bao lâu cô đã có thói quen hút thuốc lá, tuy không nghiện đến mức phải khổ sở khi không có gì hút. Mỗi ngày cô hút khoảng bốn năm điếu.

Sawada ngạc nhiên nhìn Noriko hút thuốc lá, rồi hỏi:

- Vậy cô muốn nói chuyện với tôi về việc gì?

Tối hôm qua Noriko có yêu cầu ông ta đến đây để nói một câu chuyện quan trọng.

Dạo ấy cứ tối Sawada còn đi học lớp kỹ thuật X quang và chưa có quyền chính thức làm việc với máy chiếu. Chỉ có các bác sĩ mới được phép chụp phim. Nhưng trong bệnh viện Oriental, cũng như trong nhiều bệnh viện tư khác, chính kỹ thuật viên làm tất cả.

- Câu chuyện tôi sẽ nói với anh hơi bất thường...

Noriko gảy tàn thuốc lá rồi nhìn Sawada có ý dò xét.

- Tôi nghe cô.

Sawada thua Noriko ba tuổi cho nên trước mặt cô anh có phần e dè.

- Anh thử nói tôi nghe... Naoe vẫn đến anh chụp phim đấy à?

Một bên má Sawada khẽ giật vì ngạc nhiên.

- Có điều là anh không được giấu tôi. Tôi biết hết rồi.

Sawada lúng búng cái gì trong miệng.

Sawada rõ ràng là luống cuống. Noriko hiểu rằng mình đã đi đúng đường.

- Vậy thì tôi muốn hỏi anh... Ông ấy chụp phim để làm gì thế? Anh nói thật với tôi đi. Tôi cũng đã trông thấy mấy tấm phim ấy rồi.

- Không thể thế được! - Sawada thốt lên.

- Sao vậy? Anh lấy làm lạ ư?

- Cô thấy những tấm phim ấy ở đâu?

- Không quan trọng. Chỉ biết là tôi đã trông thấy, thế thôi.

Noriko tuyệt nhiên không có ý định thú nhận rằng mình đã trông thấy mấy tấm phim ấy trong cái tủ ở nhà Naoe.

- Tôi không hiểu...

- Cái gì?

- Cô làm thế nào biết được việc này?

- Dù sao sự thật vẫn cứ là sự thật.

- Chẳng lẽ chính bác sĩ Naoe nói cho cô biết? - Sawada uống một hơi hết chén trà rồi lại nhìn Noriko một cách ngờ vực. - Ông ấy đã yêu cầu tôi cất thật kỹ sao cho đừng ai có thể trông thấy.

- Anh đừng lo. Tôi trông thấy nó không phải ở chỗ anh.

- Lạ thật. - Sawada lắc lư cái đầu.

- Anh yên tâm đi, và nói cho trung thực: Naoe chụp để làm một công trình khoa học, hay là... ông ấy bị bệnh?

Sawada lặng thinh.

- Tôi van anh. - Noriko chấp hai tay lên ngực.

- Thôi được, - Sawada mỉm lòng. - Nhưng đừng nói với ai...

- Tôi thề với anh!

- Cô cần biết rằng ông ấy đã cấm tôi không được nói với ai...

- Vâng, dĩ nhiên, tôi hiểu.

- Số là ông ấy đang tiến hành một cuộc nghiên cứu khoa học.

- Nghiên cứu khoa học ư? - Bây giờ đến lượt Noriko nhìn Sawada một cách ngờ vực.

- Chính ông ấy nói với tôi như vậy, thành thử cô có thể tin chắc rằng đó là sự thật.

- Nhưng tại sao ông ấy lại chỉ nghiên cứu cột xương sống của chính mình mà thôi?

- Không phải. Cả xương sườn và xương tay, xương chân nữa.

- Anh không dối tôi đấy chứ?

- Tôi nói dối mà làm gì? Chính tôi chụp mà.

- Một cuộc nghiên cứu khá lạ lùng.

- Bác sĩ nói rằng vấn đề này thú vị kinh khủng!

“Chụp xương sống của mình thì có cái gì mà thú vị?” - Noriko nghĩ thầm. - “Không thể nào hiểu nổi...”

- Cứ mười ngày ông ấy lại đến anh à?

- Vâng.

- Và cứ mỗi lần như thế lại chụp cả một loạt hình à?

Sawada gật đầu.

- Chẳng lẽ ở bệnh viện người ta cho phép sử dụng ngân quỹ tấm phim cho những công trình nghiên cứu khoa học sao?

- Chính bác sĩ trả tiền số phim ấy.

- Thế à? Ông ấy trả bằng tiền riêng à?

- Tôi mua riêng phim cho ông ấy. Mua sỉ. Mua thẳng của hãng sản xuất phim.

“Nếu đây chỉ là một công trình khoa học thì Naoe bỏ tiền ra như vậy có phải là vì quá mê mải không?...” - Noriko nghĩ.

- Vậy anh chụp cho ông ấy vào những lúc nào?

- Vào những ngày chủ nhật hoặc vào những buổi tối ông ấy phải trực.

- Sao, ngay trong phiên trực à? Thế mà tôi không biết.

- Chúng tôi bao giờ cũng khóa trái cửa lại để đừng có ai vào.

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao có những tối ông ấy biến đi đằng nào

không hay...

- Thường thường thì ông ấy bảo là đi uống rượu, - Sawada cười.

- Nhưng cũng có khi ông ấy đi uống rượu thật! Ngoài bar ấy.

- Vâng. Nhưng vào phòng X quang vẫn nhiều hơn.

- Ai mà ngờ được!...

Trong lòng Noriko có những cảm xúc trái ngược, giằng co nhau. Cô không biết là nên nổi giận hay nên thở ra nhẹ nhõm. Câu chuyện cũng thật kỳ dị.

- Nhưng tôi tha thiết xin cô đừng nói với ai. Lần nào ông ấy cũng nhắc lại là tôi phải im lặng.

- Được rồi.

Noriko cầm chén cà phê đã nguội đưa lên môi.

Những bài phóng sự tường thuật các sự việc xảy ra với Junko mãi đến ngày thứ năm, sau khi cô vào nằm bệnh viện, mới bắt đầu xuất hiện trên các báo chí.

“Một ngôi sao rơi xuống”. “Một cơn viêm ruột thừa đột ngột. Một cuộc phẫu thuật khẩn cấp”. “Cuộc họp báo bị gián đoạn vì minh tinh ngất”. “Khi con bướm ngã xuống bất tỉnh”...

Có một số báo chí chỉ thông báo vắn tắt rằng Junko bị ngất vì làm việc quá sức, một số báo khác có đăng những tấm ảnh chụp Junko đang nằm mê man bất tỉnh, song tất cả các phóng viên đều gặp nhau ở một điểm: Trong

buổi họp báo Junko Hanajio đã đột nhiên ngất xỉu và được đưa vào bệnh viện mổ ruột thừa. Chỉ có tờ tuần báo phụ nữ “Syukan lady” điếm một âm thanh lạc điệu, trong bản họp xưởng hài hòa.

“Cơn đau khả nghi của Junko Hanajio. Phải chăng là một cơn viêm ruột thừa?”

“Chúng tôi đã kể lại để các bạn đọc biết rõ tình trạng của Junko Hanajio sau khi nàng ngất ở khách sạn R. và được đưa vào bệnh viện Oriental. Song cách thuyết minh của bác sĩ N. lại khác một cách đáng kể với lời tuyên bố của bác sĩ K. Qua những lời lẽ của vị lương y này chúng tôi đã kết luận được rằng bệnh tình của Junko Hanajio không phải do một cơn đau ruột thừa gây nên như đã từng nói trước đây, mà...”

Tiếp theo sau, tờ tạp chí thuật lại chi tiết nội dung của cuộc nói chuyện với Kobashi. Mọi người trong bệnh viện đều biết rằng N. là Naoe và K. là Kobashi. Số tạp chí “Syukan lady” ra được một ngày thì Naoe được đọc bài báo nói trên: ông bầu của Hanajio đã chia tờ báo ra cho ông ta coi khi ông ta đến phòng cô ca sĩ trong buổi đi thăm bệnh nhân thường lệ ban sáng.

- Bác sĩ Kobashi có thể tuyên bố như vậy thật ư?

Những khi ông bầu này tức giận, ông ta thường nói lắp bắp rất khó nghe, nuốt bớt nhiều chữ trong câu.

Naoe mở tờ tạp chí, đưa mắt rất nhanh đọc qua bài báo quái quỷ ấy.

- Lẽ nào một người thầy thuốc có thể cho phép mình làm như vậy? Bây giờ biết làm thế nào?

- Ở đây có một sự lầm lẫn gì đấy.

- Bác sĩ lấy gì cắt nghĩa được việc này?

- Tôi sẽ làm cho ra nhẽ, - Naoe vỗ về ông bầu.

Trong khi hai người nói chuyện, Junko nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt lăm lăm, không nói một câu.

Sau buổi đi thăm các phòng bệnh nhân, ghi xong các chỉ định vào bệnh án của các bệnh nhân mới nhập viện, Naoe mời Kobashi vào phòng điều hành.

- Chắc anh biết chuyện rồi chứ gì? Tờ “Syukan lady” có dẫn lời của anh ra đấy.

- Vâng, các nữ y tá đã nói với tôi rồi, - Kobashi đáp, giọng vô tư lự.

- Làm sao nó lại ra như thế?

Naoe đứng dậy, đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống khoảnh sân sau nhỏ hẹp bị chèn giữa bốn bức tường đá.

- Tối hôm ấy có một người nào đó gọi điện vào bệnh viện tự xưng là người quen thân Hanajio...

- Và anh đã nói hết cho người ấy biết?

- Dĩ nhiên không phải là hết, nhưng... - Kobashi cúi mặt.

- Chẳng lẽ anh không biết rằng những chuyện như thế không thể nói qua điện thoại? Chỉ có thể nói riêng trước mặt nhau mà thôi. Đó là một sơ suất không thể tha thứ được.

Kobashi im lặng.

- Đó là một việc chưa từng thấy: một người thầy thuốc mà lại để lộ một

điều bí mật nghề nghiệp của y học!

- Nhưng... - Kobashi ngẩng đầu lên, - tôi chỉ nói sự thật. Tôi không bịa đặt gì hết.

Naoe quay ngoắt lại đo lường Kobashi bằng một cái nhìn không chút thiện cảm.

- Theo anh thì người thầy thuốc có quyền nói toạc ra tất cả những gì mình biết?

- Sao lại thế? - Kobashi bác lại. - Nhưng lừa dối bệnh nhân và người nhà của họ như tiên sinh vẫn làm là điều không thể chấp nhận được.

- Anh muốn ám chỉ cái gì?

- Thì như chuyện ông cụ Ishikura đấy, chẳng hạn.

- Anh Kobashi, bệnh ung thư là một trường hợp đặc biệt. Không thể đánh ngang bằng Ishikura với Hanajio.

- Có lẽ thế.

- Nhưng mỗi bệnh nhân có quyền giữ bí mật về bệnh trạng của mình, và bổn phận thiêng liêng của người thầy thuốc là không để lộ điều bí mật ấy ra.

Kobashi cúi đầu im lặng.

- Hanajio không phải là một người thường. Cô ta là một nghệ sĩ, một ngôi sao. Có hàng triệu con mắt tò mò theo dõi cô ta. Cần phải thấy trước rằng bọn nhà báo không dễ gì bằng lòng với những thông báo chính thức của bệnh viện.

- Có thể. Nhưng... nếu việc này quan trọng như vậy, tại sao tiên sinh

không cho tôi biết trước?

- Việc gì?

- Việc cô ấy bị “viêm ruột thừa” ấy. Giá tôi được nghe cách thuyết minh này, dù chỉ là phong thanh thôi...

Naoe không quay lại, chuyển sang góc bên kia của khung cửa sổ.

- Ngay các nữ y tá cũng được thông báo. Thế mà tôi thì không hề! Nếu tôi được thông báo thì đời nào tôi lại lỡ lời như vậy?!

Naoe đến bây giờ mới ngoảnh lại nhìn thẳng vào mắt Kobashi.

- Anh có nhận thức được rằng anh là thầy thuốc hay không?

- Dĩ nhiên.

- Anh không phải là một cô bé đến thực tập hay một cô hộ lý, mà là một bác sĩ. Anh hiểu không - một bác sĩ. Người ta phó thác cho anh những điều bí mật của bệnh nhân. Chẳng lẽ anh không đủ sức tự mình suy xét xem cái gì có thể nói ra được cái gì không hay sao?

- Tôi... à-à...

- Và chẳng đó cũng là một nét đặc biệt của nghề nghiệp chúng ta.

- Tôi đồng ý - mãi bây giờ Kobashi mới nói được. - Nhưng o bế một bệnh nhân đến như vậy chỉ vì cô ta là một ngôi sao thì theo tôi là không đúng.

- Anh không đúng.

- Ở chỗ nào?

- Vấn đề không phải bệnh nhân là ngôi sao hay là người thường. Người thầy thuốc có bổn phận giữ bí mật cho tất cả các bệnh nhân, ai cũng như ai. Tôi không muốn nhắc lại cho anh nghe những sự thật đã nhầm, nhưng... - Naoe rời khung cửa sổ ngồi xuống chiếc ghế đặt trước mặt Kobashi. - Anh đã bao giờ có dịp đọc “Luật lương y” chưa?

Kobashi nhăn trán, vẻ bối ngỡ. Nói cho đúng ra, anh mới chỉ nghe nói về tài liệu này, nhưng chưa bao giờ có dịp cầm đến nó.

- Trong các trường đại học, các giáo sư và các bác sĩ chỉ quan tâm đến những bài vở và công trình nghiên cứu khoa học, còn “Luật lương y” hay “Luật bảo hiểm bệnh tật” thì chẳng thèm nhìn ngó tới. Anh cũng chưa đọc chút gì?

Naoe đã nhắm trúng điểm. Kobashi bối rối che giấu trên đôi mắt.

- Giữ bí mật cho bệnh nhân là nền tảng cơ bản nhất của bộ luật ấy.

Kobashi không còn biết lấy gì để chống chế nữa, nhưng anh chưa có thói quen hạ vũ khí nhanh như vậy. Xét về nguyên tắc, Naoe nói đúng. Nhưng đây là chuyện của một cô gái nào đó chưa quá hai mươi tuổi được bao nhiêu. Cô ta hát được mấy bài hát nghe cũng dễ thương: như thế thì đã sao? Đã có gì ghê gớm lắm chưa? Như thế đã thành được một minh tinh rồi ư?... Có thể một bí mật y học quan trọng thật, nhưng việc gì phải làm âm lên như vậy vì một cô đào hát nào đấy? Kobashi khó nhọc trấn áp nỗi bức tức của mình.

- Thôi, nói chung là như thế, - Naoe nói, giọng khô khan. - Từ rày có ai hỏi về Hanajio, anh hãy thận trọng hơn.

- Rõ. - Kobashi đã ngáy đến tận cổ vì câu chuyện này rồi.

- Còn về bài báo thì ta sẽ nói rằng gã phóng viên hình như tự đánh hơi thấy điều gì cho nên đã cố gắng moi của anh những chi tiết giật gân, anh thì

đã trả lời qua loa cho xong chuyện.

- Chẳng lẽ chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà phát sinh những vấn đề phiền phức hay sao? - Kobashi không ghim nổi.

- Ở bệnh viện Oriental có nhiều nhân vật danh tiếng nằm điều trị. Nếu có tin đồn đại rằng các bác sĩ của bệnh viện không biết giữ bí mật cho bệnh nhân thì họ nhăng ra hết.

- Các nhân vật danh tiếng kia quan trọng đối với bệnh viện đến thế kia ư?

- Họ nằm những phòng đắt tiền nhất. Mà những phòng như thế lại chiếm đa số trong bệnh viện. Cho nên các nhân vật danh tiếng là những vị khách đáng mong muốn nhất của bệnh viện.

- Tôi phản đối một sự phân biệt đối xử như vậy. - Trong đôi mắt Kobashi nhấp nháy những đốm lửa hằn học. - Tôi ghê tởm cái tinh thần vụ lợi mà bác sĩ trưởng đã gieo rắc trong bệnh viện này!

Naoe kéo cái gạt tàn đặt ở giữa bàn về phía mình và gậy tàn thuốc lá vào đây.

- Trong những điều anh nói có một vài điều không đúng. Bác sĩ trưởng quả nhiên có xu hướng muốn tăng thu nhập, nhưng ông ta không phải là thủ phạm trong sự tồn tại của một cơ chế như thế này.

- Tại sao thế? Chẳng phải chính ông ta ra lệnh biến đại bộ phận các phòng bệnh nhân thành phòng thượng hạng đó sao?!

- Chính ông ta. Nhưng nếu chỉ một mình ông ta muốn thế thôi thì chưa đủ để gây nên cái tình trạng làm cho anh khó chịu.

- Nghĩa là thế nào?

- Sự cung ứng là do nhu cầu tiêu thụ sản sinh ra: cái cung sinh ra từ cái cầu. Trong xã hội có một nhu cầu nằm phòng thượng hạng. Có những con người sẵn sàng trả mười lăm ngàn yên một ngày, không chút đắn đo, để có được một căn phòng tốt hơn những người khác.

Kobashi không còn biết trả lời ra sao nữa.

- Khi các giáo sư làm ở một bệnh viện của các trường đại học cầm lấy những món tiền mà bệnh nhân bỏ vào phong bì giúi vào tay họ, thì có lỗi ở đây trước hết chính là bệnh nhân: họ vốn sẵn lòng trả bất cứ số tiền nào để được một “ngôi sao sáng của nền y học” chữa cho. Thành thử trong trường hợp này cả hai bên đều có lỗi.

- Về các giáo sư thì tôi không thể phán đoán gì.

- Sở dĩ như vậy vì hiện nay anh còn là một con số không. Anh lội chỗ nước cạn thì làm sao biết được?

Kobashi cảm thấy cổ khô lại vì công phần.

- Vậy ra cả tiên sinh nữa, hồi còn làm việc ở trường đại học...

- Cả tôi nữa chứ sao, - Naoe vui vẻ thú nhận. - Người ta đưa thì tôi lấy.

Răng cắn điều thuốc lá, ông ta cười phá lên.

- Thế... nếu khi mở ông không nhận được một số “thù lao” bổ sung thì sao?

- Thì tôi cũng chẳng phiền lòng cho lắm.

Naoe phun khói ra.

- Dù sao cũng bất công quá chừng! Đâu đâu cũng tiền, chỉ có tiền và tiền.

Chỉ có tiền mới làm cho người ta có được một bác sĩ giỏi chữa cho, mới có được một phòng hạng nhất mà nằm, mới được điều trị theo phương pháp tối ưu.

- Khô thế đấy, - Naoe cười.

- Tôi nói thế không đúng hay sao? Người nghèo hay người giàu thì tính mạng cũng có giá trị như nhau. Chẳng lẽ có thể chữa bệnh theo hai cách khác nhau chỉ vì một đằng có tiền, một đằng không có? Cứ như là ở một thời trong thế kỷ nào đó, Meiji^[1] hay Edo^[2] gì đấy. Thậm chí còn tệ hơn.

- Anh nói hơi quá rồi đấy... Chẳng việc gì, phải đi đâu sâu vào lịch sử như vậy. Ngay đến gần đây, chẳng hạn như vào đầu thời kỳ Sōwa^[3], người nghèo cũng không thể kén chọn thầy thuốc giỏi hay thầy thuốc tồi. Hẳn không hề có thầy thuốc nào chữa cho hết. Nếu thầy thuốc đến với hẳn một lần thôi trong cả đời hẳn - tức khi hẳn hấp hối - thì cũng đã tốt lắm rồi. Bây giờ thì khác.

Kobashi im lặng, vẻ chán chường.

- Anh thấy không, đối với anh vấn đề không phải chỉ ở chỗ người ta có chữa hay không chữa người bệnh. Anh bận tâm đến một cái gì khác kia: thầy thuốc giỏi hay kém, phòng nằm tốt hay xấu. Anh muốn rằng xung quanh bệnh nhân phải có sự tiện nghi. Nghĩa là anh lo lắng đến phẩm chất của việc phục vụ y tế.

- Đúng.

- Quả tình ở ta hãy còn vùng nông thôn chưa tổ chức được mạng lưới y tế, nhưng nếu loại những trường hợp cá biệt thì nói chung ở nước Nhật Bản ngày nay bất kỳ ai cũng có thể tìm được một bác sĩ.

- Nhưng loại bác sĩ nào?

- Đặt vấn đề như vậy hoàn toàn đúng. Dĩ nhiên được một bác sĩ có kinh nghiệm hay một anh chàng non choẹt mới tốt nghiệp đại học ra chữa cho tuyệt nhiên không giống nhau chút nào. Nhưng chế độ bảo hiểm không xét tới những sự sai biệt tinh vi như vậy.

- Tức là ngay cả việc điều trị trong hai trường hợp này cũng sẽ khác nhau.

- Lẽ tự nhiên.

Naoe ngồi, sùnn quay ra phía cửa sổ, và ánh sáng bên ngoài xuyên qua tấm cửa kính chỉ soi sáng nửa bên phải mặt ông.

- Người ta chỉ bảo đảm được cái tối thiểu, thiết yếu nhất. Tất cả phần còn lại lệ thuộc vào người bệnh. Người nào có tiền thì nằm phòng thượng hạng và được một giáo sư điều trị cho, còn những ai không có tiền thì đành phải nằm phòng chung và được một bác sĩ kiểu như anh điều trị cho.

Kobashi bút rút vắn người trên ghế.

- Áo quần, thức ăn, nhà cửa đều phải có tiền mới mong có chất lượng tốt, và ở đây chẳng ai thay đổi gì được. Xã hội của ta là xã hội tư bản.

- Nhưng tôi cho rằng khi vấn đề đặt ra là tính mạng và sức khỏe của con người, thì điều kiện phải như nhau đối với mọi người, ở đây mọi người phải được bình đẳng.

- Bình đẳng ư?... - Naoe bĩu môi khinh bỉ. - Anh đề nghị đánh ngang bằng những người từ thời trẻ đã lao động cật lực với những người suốt ngày say rượu và ăn không ngồi rồi hay sao?

- Con người vẫn là con người!

- Dĩ nhiên. Về phương diện giải phẫu mọi người đều như nhau, - Naoe

cười.

- Sao?

- Lục phủ ngũ tạng của ai cũng thế cả.

- Tôi không muốn nói đến chuyện đó. Tôi muốn nói rằng tính mạng của bất kỳ người nào cũng đều quý! - Kobashi cãi lại.

- Thế... thôi được. Ví dụ trong bệnh viện có mười bệnh nhân cần mổ. Mà bác sĩ thì chỉ có hai người: anh và tôi. Bây giờ nếu cả mười người bệnh nhân đều muốn tôi mổ cho, thì làm thế nào?

- Phải chọn những bệnh nhân nặng nhất cho mổ trước.

- Ví dụ họ đều nặng như nhau.

- Nếu thế thì...

- Thì sao nào?

Kobashi buồn rầu không đáp.

- Sẽ phải bắt đầu bằng bệnh nhân trả nhiều tiền hơn chứ sao?

- Nhưng...

- Còn những bệnh nhân không có tiền thì dù họ có phản đối bao nhiêu, họ cũng phải chịu để cho một anh thầy thuốc học hành chưa đến nơi đến chốn như anh mổ.

Bị hạ nhục, Kobashi mặt nóng bừng bừng. Nhưng trong trí anh không tìm ra được lý lẽ nào có thể bác lại Naoe.

- Nhưng mà thôi. Câu chuyện giữa chúng ta này giờ đã trở thành kỳ

quặc. - Naoe đứng dậy. Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ. - Nếu ông bầu của Hanajio có hỏi gì anh, anh cứ nói là anh không biết chút gì hết.

- Vì tôi là nguyên nhân đầu tiên của tất cả những chuyện phiền phức này, tôi sẽ gặp phóng viên tuần báo “Syukan lady” và chính thức cải chính chuyện kia, - Kobashi trả lời với một giọng cố làm ra khô khan.

- Không được đâu. - Naoe so đồng hồ tay của ông với đồng hồ treo tường. - Chính là bọn họ đang mong như thế đấy. Một cái bẫy thông thường.

- Nhưng nếu cứ để nguyên như vậy thì trách nhiệm sẽ trút hết lên tôi.

- Người ta chỉ yêu cầu anh một điều: im lặng.

- Không, tôi...

- Đã trót nói hớ ra rồi thì bây giờ còn nói chuyện trách nhiệm làm gì? Đừng đóng vai ông thánh tuần đạo.

- Nhưng...

- Bệnh nhân đang chờ dưới phòng khám kia kìa, - Naoe cắt ngang, giọng gằn như đàn hòa và đi ra cửa.

Hôm sau, khi Naoe đã mổ xong một bệnh nhân loét dạ dày và trở về phòng y tá, ông bầu của Junko đến xin gặp ông. Lúc bấy giờ là vào khoảng năm giờ chiều, các nữ y tá làm việc ban ngày đang giao ban cho các nữ y tá trực đêm. Để khỏi làm phiền các cô, Naoe mời ông bầu ngồi ở chiếc đi văng đặt ở góc trong cùng.

- Vì cái bài báo đăng trong “Syukan lady”, suốt ngày hôm nay tôi đứng ngồi không yên. - Cái mặt béo phị của ông bầu để lộ một sự bất bình cực độ.

- Trên tờ báo ấy có viết rành rành là phóng viên của báo có nói chuyện riêng với bác sĩ Kobashi và Kobashi cứ một mực: “Tôi không biết gì cả”, ngoài ra không moi thêm được một chữ nào.

- Tôi cũng nghĩ rằng ông ta không thể nói gì với các phóng viên hết.

Ông bầu nhìn Naoe một cách ngờ vực.

- Phải tin các thầy thuốc.

- Sao? Hóa ra gã phóng viên kia bịa đặt hết?

- Có thể là mấy cô y tá hay hộ lý nào đó đã vì nhẹ dạ mà nói bậy cái gì đấy. Chúng tôi sẽ cho kiểm chứng lại, và nếu quả như vậy thì chúng tôi sẽ thi hành những biện pháp thật nghiêm khắc.

- Muộn rồi. Tin này đã truyền đến giới báo chí.

- Hiện nay mới chỉ có một tờ báo duy nhất.

- Chỉ cần một tờ khởi xướng là tất cả những tờ khác đều sẽ họa theo. Họ sẽ tới tấp gọi điện đến làm khổ tôi.

- Chúng tôi sẽ cảnh cáo một lần nữa tất cả những nhân viên của bệnh viện để đừng bao giờ một việc như thế xảy ra lần nữa.

- Trước đây tôi hoàn toàn tin rằng ở bệnh viện các ngài người ta biết giữ bí mật. Vì ở đây có bao nhiêu nhân vật có tên tuổi nằm điều trị...

- Ông muốn nói rằng bây giờ ông không tin tôi nữa?

- Không, riêng về phần ông thì tôi...

Bối rối trước giọng nói gay gắt của Naoe, ông bầu im bật, vẻ ăn năn.

- Với tư cách là bác sĩ phụ trách, tôi xin tuyên bố với ông rằng việc đó không thể xảy ra được. Và ta sẽ coi như vấn đề này đã được xếp lại.

- Vâng, vâng.

- Còn hễ có ai gọi điện thì ông đừng trả lời. Ông tuyệt đối đừng bao giờ cầm ống máy lên.

- Chúng tôi sẽ làm đúng như thế, nhưng những người hâm mộ cứ xông thẳng vào phòng bệnh nhân.

- Nếu có gì xin ông liên hệ với tôi. Tôi sẽ thân hành nói chuyện với họ. Và không việc gì phải lo lắng. Mọi người đều biết rằng, tờ “Syukan lady” thích thu thập những tin đồn nhảm. Sẽ không có ai tin câu chuyện họ tung ra đâu. Người ta sẽ kết luận rằng đây là một trong những tin vịt mà báo này vẫn thường tung ra, thế thôi.

- Nếu được thế thì tốt quá, - ông bầu thở dài buồn bã.

- Ông đừng quan trọng hóa việc này.

Ông bầu gật gật tỏ ý tán thành, nhưng trong đôi mắt ti hí của ông vẫn còn che giấu nỗi lo âu.

- À vừa rồi tôi có khám Hanajio-san, và tôi thấy cần phải nói với ông rằng tôi hết sức lo ngại về những chỗ giãn tĩnh mạch của cô.

- Vâng, hôm qua Junko có nói với tôi. Có nghiêm trọng đến thế không ạ?

- Chỉ có thể ái ngại cho cô ấy mà thôi.

- Thành thực mà nói, cái đó đã làm cho chúng tôi lo lắng từ lâu.

- Vậy thì tại sao không tìm đến các bác sĩ?

- Chúng tôi... - cũng như mọi khi mỗi lần bị dòn vào chân tường, ông bầu lại xoa xoa đôi bàn tay đặt trên đùi.

- Nếu không chăm sóc cẩn thận đến cái chứng này, Hanajio-san có thể bị nặng hơn.

Bằng một cách nào đó không thể nào hiểu được, ông bầu một phút trước đây hãy còn buộc tội Naoe mà bây giờ đã lâm vào tình thế của người bị cáo.

- Chúng tôi đã nói chuyện với ông chủ tịch công ty truyền hình là nên tìm cách nào bố trí một thời gian để cho Junko chữa bệnh.

- Vậy bây giờ việc đó đã đến đâu rồi?

- Bác sĩ có nói với cô ấy là chỉ có mổ mới khỏi được phải không?

- Vâng.

- Vậy cần bao nhiêu thì giờ?

- Điều trị cơ bản có lẽ phải hết một tháng.

- Lâu thế ạ? Nằm bệnh viện lâu như vậy rất nguy hiểm.

- Nguy hiểm ư?

- Chính thế.

Ông bầu toan nói thêm điều gì nữa, nhưng đến đây Noriko cảm tò ghi nhiệt độ bước tới.

- Ueno ở phòng 312 lại sốt.

- Đo nhiệt độ chưa?

- Ông ấy run quá không sao đặt nhiệt kế được.

- Bác sĩ Kobashi ở phòng điều hành ấy, sang hỏi ông ấy đi.

Noriko lấy danh sách điện thoại nội bộ đi ra máy.

- Bác sĩ ạ, lòng hâm mộ đối với nữ ca sĩ là một cái gì mong manh. Chỉ cần sơ hở một chút là hỏng hết.

- À ra ông muốn nói cái chuyện ấy...

- Nếu một ca sĩ không lên sân khấu trong hơn một tháng, không xuất hiện trên màn ảnh vô tuyến truyền hình, thì cô ta có nguy cơ bị quên lãng.

- Chỉ một tháng thôi mà đã có thể tiêu ma ư?

- Dĩ nhiên cũng không hoàn toàn tiêu ma, nhưng nếu vắng mặt lâu thì điều đó lập tức sẽ có ảnh hưởng đến lòng hâm mộ của công chúng.

- Ngay đối với một ca sĩ như Hanajio-san cũng vậy ư?

- Đối với Hanajio thì tôi nghĩ là hiện nay chưa có gì đáng sợ. Bây giờ cô ấy đang ở tột đỉnh của danh vọng, nhưng...

- Thế ra cô ấy sẽ không bao giờ có thể có được thì giờ để lo cho sức khỏe của bản thân?

- Biết làm thế nào được... - Ông bầu như gù lưng xuống. - Nói chung người ta cho rằng thời hạn công chúng ham thích một tiết mục chỉ kéo dài được tối đa là ba tháng. Không có một bài “hít” nào giữ được vị trí thời thượng lâu hơn. Mà kể từ khi Junko hát bài “Mùa bướm” cho đến nay đã hơn hai tháng rồi.

- Và bây giờ cô ấy cần gấp một bài hát mới phải không?

- Vâng. - Ông bầu râu rĩ thở dài.

- Nhưng không thể tiếp tục như thế này mãi được đâu. Ông thử nhìn mà xem cô ấy xanh xao như thế nào. Và rất có thể tình trạng xuất huyết của cô ấy là do thiếu máu mà ra.

- Sao, mãi cho đến bây giờ ư?

- Vâng. Không sao chấm dứt được.

- Gay quá nhỉ...

Ông bầu bứt rứt rung rung cái đùi béo phì.

- Thế không có cách điều trị nào đơn giản hơn một chút sao?

- Có thể chỉ cắt bỏ những hạch giãn tĩnh mạch, nhưng làm như thế chưa giải quyết được vấn đề.

- Nhưng có đỡ không?

- Có, nhưng không được lâu.

- Cần bao nhiêu thời gian?

- Tôi nghĩ độ hai tuần là đủ.

Ông bầu ngược mắt nhìn lên trần.

- Thế thì có lẽ nên chữa tận gốc cho dứt điểm hẳn một lúc đi nhỉ?

- Có lẽ thế...

- Nếu là phẫu thuật ngay từ bây giờ thì... thì... cô ấy sẽ nằm viện cả thảy ba tuần phải không ạ?

- Hoàn toàn đúng.

- Ba tuần? Thế thì sẽ không còn ai tin vào bài báo đăng trên tờ “Syukan lady”!

Vừa lúc ấy Kobashi bước nhanh vào phòng. Anh đưa mắt nhìn qua hai người, cầm lấy cái ống tăng âm rồi lập tức đi ra. Noriko vội vàng ra theo.

- Tôi sẽ lập tức đem tất cả câu chuyện này báo với ông chủ của chúng tôi và với Hanajio.

- Dĩ nhiên tiến hành một cuộc điều trị cơ bản thì tốt hơn. Còn nếu không có cách gì làm được như vậy thì đành bằng lòng với một phẫu thuật tối giản. Dù sao cũng còn hơn là không làm gì.

- Khoan đã. Thế bây giờ ta sẽ nghĩ ra cách nào để giải thích đây? Bệnh gì? Vì chỉ cần nhắc đến cái danh từ “bệnh trĩ” cũng có thể phá tan tành ánh hào quang huyền thoại về nàng Hanajio kiều diễm.

- Chà, bệnh nhân gì mà chỉ toàn gây ra những chuyện rắc rối!

- Xin bác sĩ lượng thứ. - Ông bầu nhăn nhọc cúi đầu.

- Chúng ta sẽ không thay đổi chút gì trong cách thuyết minh chính thức của chúng ta.

- Nghĩa là?

- Cắt bỏ ruột thừa. Nhưng vì đã bỏ lỡ thời gian, nên phúc mạc bắt đầu phát viêm, và quá trình thành sẹo diễn ra chậm. Tôi nghĩ rằng cách giải thích đó sẽ làm cho mọi người hài lòng.

- Dù sao tôi vẫn phải bàn với ông chủ, và cả với chính Junko nữa.

- Vâng, ông cứ bàn. Nhưng phải nhanh lên. Chúng tôi phải biết trước.

- Dĩ nhiên.

Ông bầu đứng dậy, cảm tạ Naoe, rồi ra khỏi phòng.

Màn đêm đã bắt đầu phủ lên bầu trời thu. Naoe đứng cạnh cửa sổ nhìn theo những đám mây màu đỏ đục đang trôi trên nền trời. Bóng ông nổi bật thành một khối đen trên nền khung cửa sổ, toát ra một nỗi mệt nhọc khủng khiếp.

Mãi hồi lâu, khi ông ngoảnh lại nhìn vào phía trong, trong phòng y tá chỉ còn Akiko Takagi. Các nữ y tá khác đã về từ lâu.

- Hôm nay cô trực à?

- Vâng ạ.

Hai bàn tay Akiko đang sắp xếp các thứ giấy tờ ngưng lại trong chốc lát. Cô đưa mắt nhìn Naoe như chờ đợi điều gì, hoặc như có điều gì chưa dám nói ra.

- Tôi muốn...

- Cái gì?

- Tôi muốn xin lỗi bác sĩ về tất cả những chuyện phiền hà...

- Lại những chuyện phiền hà gì nữa?

- Dĩ nhiên là bác sĩ Kobashi đã sơ suất để xảy ra một việc kinh khủng...

- Nhưng cô có dính líu gì vào đấy đâu?

- Tối hôm ấy chính tôi nghe điện thoại trước. Lẽ ra từ đầu tôi phải hỏi cho ra người gọi điện là ai. Nếu thế thì đã không có việc gì xảy ra, - Akiko nói một hơi. - Thành thử không phải chỉ có bác sĩ Kobashi có lỗi trong việc này.

- Tôi hiểu...

- Bác sĩ Kobashi thì xưa nay cái gì cũng hơi quan trọng hóa.

- Không sao đâu, thôi cô đừng xúc động như thế.

- Vậy tôi có thể hỏi bác sĩ một điều không?

- Cô hỏi đi.

- Tôi muốn hỏi về Toda.

- Toda ư? - Naoe bần khoăn nhắc lại.

- Vâng. Cái gã du đãng bị đập chai vào đầu ấy. Chính bác sĩ đã khâu cho hắn.

- À... Thế thì sao?

- Hôm trước bác sĩ muốn cho hắn xuất viện vì hắn không trả tiền, nhưng bác sĩ Kobashi thì nói hắn chưa xuất viện được và đứng ra đảm đương một khoản chi phí...

- Sao, anh ta trả viện phí cho hắn thật à?

- Anh ấy cho hắn vay tạm ba mươi ngàn trong khi chờ đợi bố mẹ hắn gửi tiền đến. Nhưng khó lòng có thể tin được rằng rồi đây món tiền ấy sẽ được hoàn trả.

Naoe lặng thinh chờ Akiko nói tiếp.

- Đến bây giờ món tiền ba mươi nghìn đã hết và bác sĩ Kobashi lại định cho hần vay thêm.

- Bây giờ Toda hoàn toàn có thể ra viện.

- Hần khẳng định rằng ngay cả điều trị ngoại trú hần cũng không biết lấy gì mà trả.

- Kobashi định trả cả khoản này nữa à?

- Anh ấy nói: “Phải trả, vì không còn cách nào khác...”

- Mời các vị ra ăn tối! - Giọng bà cấp dưỡng vang lên ngoài hành lang.

- Đây là việc của Vụ phúc lợi hay của Hội đồng kiểm soát phúc lợi xã hội, chứ tuyệt nhiên không phải là việc của các bác sĩ.

- Tôi cũng nói với anh ấy như vậy, nhưng anh ấy không chịu nghe.

- Thế cô muốn gì ở tôi?

- Có lẽ tiên sinh có thể nói với bác sĩ Kobashi để anh ấy đừng làm như vậy.

Ngoài hành lang các bệnh nhân đang kéo nhau đi ăn bữa tối.

- Vô ích. Anh ấy cũng chẳng nghe tôi đâu.

- Sao tiên sinh nói thế? Anh ấy rất kính nể tiên sinh.

- Chỉ có thể làm những gì có thể làm được.

- Tiên sinh...

Naoe quay phắt đi và ra khỏi phòng.

Quay về phòng điều hành, Naoe chưa kịp ngồi xuống đi văng và châm thuốc hút thì đã thấy Kobashi vội vã bước vào.

- Bệnh nhân Ueno ra sao rồi?

- Sau cơn rét bây giờ lại bắt đầu sốt nóng. Nhiệt độ hiện nay là ba mươi tám độ hai.

- Rõ.

- Ông già xanh lăm, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy da phớt vàng. Những kết quả xét nghiệm chức năng gan cho thấy lượng bilirubin tăng.

- Còn kết quả phân tích máu?

- Huyết cầu tố tám mươi: không phải là thấp lắm nhưng hồng cầu thì thấp hơn chuẩn khá rõ. Tình trạng thiếu máu rõ ràng.

- Những cái này tôi đã đọc trong bệnh án rồi. Công thức máu ra sao?

- Hiện nay chưa nhận được trả lời dứt khoát. Nhưng hồng cầu hơi bị biến dạng. Chúng tôi đã gửi máu của bệnh nhân tới phòng thí nghiệm trung ương của trường đại học, ở đây họ sẽ phân tích chính xác.

- Còn có gì nữa không?

- Bắt đầu có tình trạng viêm miệng.

- Thế...

- Bà vợ nói rằng trước kia ông ta đã mấy lần ngất xỉu. Có hai lần ngất vì chóng mặt và vì nhức đầu dữ dội.

Naoe gác hai chân lên ghế, gật đầu có ý thỏa mãn.

- Anh dự đoán thế nào?

- Tôi nghĩ... - Kobashi nhìn ra cửa sổ. - Nếu căn cứ vào màu da phơn phớt vàng, có thể nghĩ đến bệnh viêm gan.

- Thế anh giải thích tình trạng thiếu máu bằng cách nào?

- Vâng... Quả thật số hồng cầu giảm quá nhiều, thành thử khó lòng có thể đủ hết cho bệnh hoàng đản, cho nên...

Kobashi không nói tiếp được. Anh rất muốn hỏi ý kiến Naoe, nhưng sau cuộc xung đột vừa qua anh thấy bất tiện thế nào ấy.

- Cần xác định công thức máu chính xác hơn nữa.

Naoe vôn vê điều thuốc lá trong mấy ngón tay.

- Tôi nghĩ rằng đây là bệnh thiếu máu ác tính.

- Sao ạ?

- Aplastische Anemie^[4] - Naoe nói bằng tiếng Đức.

- Aplastische Anemie? - Kobashi ngẩng lên nói theo. - Thế thì sao ạ?

- Trên nguyên tắc bệnh này không thể chữa được.

- Nhưng...

- Dĩ nhiên phải kiểm tra thật cẩn thận một lần nữa rồi sau đó mới có thể nói chắc được.

Kobashi cố nhớ lại tất cả những điều đã được nghe trong các buổi giảng

ở trường đại học, tất cả những điều anh đã từng nhầm đi nhầm lại trước những cuộc sát hạch và những kỳ thi quốc gia về các triệu chứng chủ yếu: viêm miệng, thiếu máu và biến dạng hồng cầu...

- Nếu là thiếu máu thì sẽ điều trị ra sao?

- Người ta thường khuyên nên cho bệnh nhân ăn gan sống, nhưng tôi cho rằng cách đó chẳng có được bao nhiêu kết quả. Phương pháp công hiệu nhất là truyền máu.

- Truyền máu ạ?

- Vâng. Mỗi ngày bốn trăm phân khối.

- Thế ạ, - Kobashi nói, giọng thấp hẳn xuống. Kiếm được bốn trăm phân khối máu một ngày chẳng phải đơn giản, đây là chưa nói đến giá tiền... Tất cả những điều này chẳng lạc quan một chút nào. - Không có phương pháp nào khác ạ?

- Không.

- Nhưng ông ta chỉ sống bằng tiền trợ cấp.

- Không sao.

- Mà thời gian điều trị sẽ kéo dài phải không ạ?

- Đương nhiên.

- Thành thật mà nói, hôm trước tôi đã bị bác sĩ trưởng trách mắng vì đã nhận một bệnh nhân không có đủ tiền trả số chênh lệch về hạng phòng...

- Và anh đã trả lời ông ta thế nào?

- Tôi đã trả lời rằng tôi nhận thức được tất cả.

- Thế thì tốt.

- Nhưng...

- Ông ấy đã nghe thấy, như thế là được rồi.

Naoe với tay lấy tờ báo ra buổi chiều đặt trên bàn và lại gác hai chân lên ghế.

[1] Meiji: Thời kỳ từ 1867 đến 1912.

[2] Edo: Thời kỳ từ 1604 đến 1867.

[3] Sōwa: Thời kỳ từ 1926 đến nay.

[4] Bệnh thiếu máu không tái tạo.

X

CHIẾC XE HƠI PHÓNG VUN VÚT về phía đông trên xa lộ tốc hành Tokyo-Nagoya. Ở phía dưới, trên các sườn đồi có thể nhìn thấy những nếp nhà nép sát vào nhau. Tuy hôm nay là ngày nghỉ, đoạn xa lộ dẫn về thủ đô vẫn tương đối rộng rãi - đến tối hãy còn lâu.

Mayumi nói chuyện rin rít mãi đến tận Yokohama, nhưng càng về đến gần Tokyo cô càng sa sầm xuống và như khép kín mình lại.

- Papa sẽ về thẳng nhà à? - Cô rời cửa kính và quay về phía Yutaro.

- Thì anh đã nói rồi mà.

- Thế là em chỉ còn lại một mình...

- Anh có việc mà.

- Em chả chơi thế đâu.u.u.u... - Cô nũng nịu.

- Em chịu phiền một tý. Từ tối hôm qua đến bây giờ chúng mình đã gần nhau suốt rồi còn gì.

Chiều hôm qua vào ngày thứ bảy Yutaro và Mayumi đã lên đường đi Hakone, đến vùng suối nước nóng Owakudani và ở lại đêm hôm đấy.

Dĩ nhiên là Ritsuko không biết gì về chuyến đi này. Ông Yutaro nói với vợ là mình đi dự một cuộc thi đấu golf do hãng dược phẩm S. tổ chức. Quả thật có một cuộc thi đấu được dự định vào ngày chủ nhật và sẽ diễn ra ở trị trấn Sengokuhara - về điều này Yutaro không hề nói dối, - nhưng trận đấu bắt đầu khá muộn, vào lúc mười giờ sáng, cho nên không cần gì phải lên đường từ ngày thứ bảy. Nhưng do Yutaro khao khát hưởng thụ những cuộc

ái ân với Mayumi tươi trẻ trong một khách sạn vùng núi bên cạnh những dòng suối, đã mời ông phụ trách tổ chức trận đấu về nhà và yêu cầu ông ta đóng cả một vở kịch trước mặt bà Ritsuko. Ông này vốn là một phái viên thương mại của hãng S. lẽ dĩ nhiên đã đồng ý. Ông ta nói với bà Ritsuko, giọng phân trần.

- Cuộc tỷ thí sẽ bắt đầu rất sớm, vì vậy ông nhà phải lên đường từ hôm nay và ghé Hakone nghỉ lại đêm.

- Tiếc nhỉ... Tôi cũng đã lâu không được đến Sengokuhara...

Ritsuko đánh golf không thua chồng một chút nào, cho nên bà tiếc là phải. Bà buồn rầu ngược mắt lên bầu trời không gợn chút mây.

- Sau tết chúng tôi sẽ còn tổ chức một trận thi đấu nữa. Tôi hy vọng rằng lần này thế nào bà cũng sẽ đi dự!

- Thế bác sĩ Hirayama cũng đi chứ?

- Dĩ nhiên.

Bác sĩ phẫu thuật Hirayama có một bệnh viện tư cách trường đại học Tokyo không xa. Thời niên thiếu ông ta với Yutaro cùng học một lớp, rồi sau đó, khi đã bước lên con đường kinh doanh cá thể, họ càng thân nhau và bây giờ cả hai gia đình thường lui tới nhà nhau rất thân tình. Sợ rằng Hirayama vô tình nói lộ ra, Yutaro và ông phụ trách tổ chức đã chịu khó mời ông ta cùng đi. Vì Hirayama không có nhân tình và tuyệt nhiên không thích thú gì việc phải ngủ lại đêm dọc đường, cho nên Yutaro phải chi tiền đi đường và phòng trọ cho ông ta. Một khi người ta có một địa vị tai mắt trong xã hội, ngay một cuộc du hí đơn giản cũng phải được trả giá không lấy gì làm rẻ.

- Tiếc thật đấy! Hay có lẽ tôi cũng đi nhỉ? - Ritsuko đột nhiên cao hứng lên.

- Bậy nào, bậy nào! - Yutaro hốt hoảng xoa tay lia lịa. - Sao thế, mình quên rồi à? Mai là lễ xem mắt của con Mikiko kia mà!

- Thì đã sao? Mãi đến năm giờ chiều mới bắt đầu mà!

- Mình nói năng chẳng thêm suy xét gì cả!

- Sáng sớm đã bắt đầu thi đấu phải không?

Yutaro đưa mắt khẩn khoản nhìn ông phụ trách, mong tìm một chỗ dựa.

- Phải, tám giờ, - ông này xác nhận với cái giọng của một người có thẩm quyền. - Nhưng sau trận đấu chúng tôi có tổ chức một bữa tiệc nhỏ, thành thử ít nhất phải đến ba giờ mọi người mới ra về.

- Thì đừng dự bữa tiệc nữa cũng được chứ sao, - Ritsuko bẻ lại.

- Sao bà lại nói vậy! Làm sao đã tham gia cuộc thi đấu lại không đến dự cuộc gặp gỡ hữu nghị?! - Ông phụ trách tỏ vẻ kinh ngạc.

- Đánh xong là cứ thế về thẳng à? Người ta sẽ nghĩ về tôi như thế nào?! - Yutaro tỏ vẻ tuyệt vọng.

- Thế ông làm sao về cho kịp buổi xem mắt nếu ông dự cái bữa tiệc ngu xuẩn ấy? - Ritsuko thắc mắc.

- Tôi à... tôi sẽ ra về khoảng hai giờ. Nếu thấy đã cận giờ thì tôi sẽ đi thẳng đến khách sạn dự lễ xem mắt, không ghé về nhà nữa.

- Nếu vậy, tôi cũng có thể đi rồi về cùng một lúc với ông!

- Bà nói gì thế?! Bà còn phải giúp con Mikiko mặc áo quần và sửa sang chứ! Vào một ngày như thế mà cả bố lẫn mẹ đều bỏ đi đánh golf!... Thiên hạ tha hồ mà cười chê!

- Thì thôi vậy. Nhưng ông coi chừng đừng về trễ đấy. Lẽ xem mắt mà đến chậm tức là không tôn trọng khách khứa. - Bực mình vì không được đi, bà Ritsuko nghiêm khắc răn đe chồng. - Tôi thì tôi biết ông quá đi rồi: hễ uống vào một giọt là chẳng còn nhúc nhích đi đâu được nữa.

- Xin bà đừng quá lo lắng, - ông phục trách tổ chức xen vào. - Tôi sẽ luôn luôn bên cạnh ông nhà, tôi sẽ trông coi ông ấy.

- Thôi thôi, hai ông thì bao giờ chả thông đồng với nhau, - bà Ritsuko càu nhàu - các ông đã muốn cái gì thì...

- Chẳng lẽ tôi lại đi dỗi bà hay sao? Xin bà đừng lo gì hết.

- Con người này là phải theo dõi từng bước ấy. - Ritsuko ném sang ông chồng một cái nhìn chứa đầy giông tố, và Yutaro sợ sệt ngoảnh mặt đi.

- Papa có việc thật à? - Mayumi vẫn không buông tha.

- Thì anh nói rồi mà. Cũng vì thế mà anh phải bỏ bữa tiệc đấy chứ.

- Hông chơi thế đâu.u.u.u! - Mayumi lại kêu lên với cái giọng của một đứa bé hờn dỗi.

- Chúng mình đã gần nhau mãi từ tối qua kia mà.

- Gần gì mà gần! Từ sáng sớm đã bỏ người ta một mình, đi chơi cái trò chết tiệt ấy...

Vì sợ gặp phải người quen ở Kojiri, Yutaro quyết định dừng lại ở Owakudani, tách riêng hẳn ra. Nhưng sang ngày chủ nhật, ngay từ sáng đã phải dự cuộc thi đấu nên phải ra sân trước ở Sengokuhara, bỏ Mayumi lại một mình. Giá có thể được, ông cũng thích đem theo cô gái tươi trẻ và đầy

sức quyến rũ này, nhưng ông hiểu rằng làm như vậy quá ư trơ trẽn. Thế là đến một giờ chiều Mayumi bị bỏ mặc một mình.

Cô Mayumi xinh đẹp xưa nay vẫn được giới đàn ông săn đón. Cả lần này nữa cô cũng không phải buồn chán một mình: trong khi đi lang thang quanh khách sạn, Mayumi tình cờ làm quen với một người đàn ông rất dễ ưa, trạc ba mươi lăm tuổi. Anh ta từ Nagoya đến. Hai người có một khoảng thì giờ qua đi một cách khá thú vị - thậm chí Mayumi còn được anh ta mời lên xe đưa đến tận suối nước nóng. Chính vì Yutaro không dám cùng đi với cô đến chỗ đông người, lòng tự ái của Mayumi bị tổn thương.

- Chiều chủ nhật thì có việc gì mà bận?

Mayumi rất ghét ngồi nhà một mình. Bây giờ cô rất tiếc là đã không kịp hẹn ai đi với mình tối hôm nay.

- Em phải hiểu chứ, anh không thể không đến được!

- Papa sợ vợ đến thế kia ư?

- Vớ vẩn! Vấn đề hoàn toàn không phải ở chỗ ấy.

- Thế thì ở chỗ nào?

- Hôm nay là lễ xem mắt của con gái anh.

Yutaro cho rằng nói thật ra như vậy sẽ làm tiêu tan những mối ngờ vực.

- Của Mikiko-san à?

- Em biết tên nó à? - Yutaro ngạc nhiên.

- Sao lại không biết! Chính papa nói mà. Papa lại còn nói rằng em với Mikiko bằng tuổi nhau nữa.

Yutaro nhăn mặt.

- Ra papa đi đến đây, đây!...

Mayumi đan chéo mấy ngón tay vào nhau im lặng một lát, rồi nói giọng đầy suy tư.

- Có lẽ em cũng đến lúc phải đi lấy chồng đây, papa nhỉ?

- Này, em nói bậy bạ gì thế? - Yutaro phát hoảng.

- Thế sao? Đến tuổi rồi còn gì.

- Ừ thì thôi, thì thôi...

Yutaro thấy xôn xao trong lòng. Trong trận đấu golf ông đã bại trận, vợ thì trách mắng càu nhàu, rồi bây giờ đến lượt Mayumi...

- Khơ...ơ...ông, thật đấy mà, phải tổ chức lễ xem mắt cho cả em nữa, ít nhất cũng được một lần chứ.

Mayumi quay ngoắt ra cửa sổ. Bóng hoàng hôn đang buông xuống cái thành phố nép sát chân đồi.

Yutaro bắt đầu hồi hận vì đã nói thật một cách không đúng chỗ. Dĩ nhiên Mayumi không thể đặt ngang hàng với Mikiko, nhưng dù có nói ngang nói ngửa thế nào thì hai đứa con gái vẫn cùng một lứa tuổi như nhau. Ông thấy đau nhói trong lòng hồi tưởng lại cái thân hình trẻ trung kiêu diễm mà ông đã ôm ấp đêm qua.

- Anh sẽ tặng em một món quà, em có thích không? - ông nói, giọng cầu cạnh. - Em muốn anh mua cái gì nào?

- Papa có nhớ buổi nói chuyện hôm trước không?

- Về chuyện gì?
- Em xin rồi đây. Cái hiệu cà phê ấy mà.
- À...à... Thì hôm ấy anh đã nói là phải đợi hai ba năm thôi.
- Đồ keo kiệt.
- Anh không keo kiệt đâu.
- Nhưng phải xong cái bệnh viện mới đã chứ gì?
- Em thấy chưa, chính em cũng hiểu rất rõ.
- Thôi được. Đã vậy em sẽ đi tìm một người khác hào phóng hơn.
- Ấy! Em bỏ cái kiểu đùa ấy đi cho anh nhờ.

Yutaro cọt nhả chọc ngón tay vào sườn Mayumi, nhưng cô ta cũng chẳng thèm quay lại nữa.

- Đợi thêm chút xíu đi.

Xe đã vượt qua ngã ba Sêta. Yutaro nhìn đồng hồ: bốn giờ kém mười. Nếu đi thẳng đến khách sạn thì thời gian hãy còn thừa khá nhiều.

- Em phải ngoan nhé, hôm nay em phải ở nhà nhé. - Yutaro quay sang người lái xe: - ghé vào khu Ebisu, rồi đến khách sạn R.

- Lẽ xem mắt tổ chức ở khách sạn R à?

- Cả nhà gặp nhau ở đây.

- Này, có phải Junko Hanajio bị ngất chính là ở cái khách sạn ấy không? Bây giờ cô ta ra sao rồi?

- Cô ta sắp được mổ. Bệnh trĩ.

- Bệnh ời là bệnh! - Mayumi phì cười.

- Này, chớ nói lại với ai đấy nhé. Ở bệnh viện của anh đã có nhiều chuyện rầy rà lắm rồi. Có một bác sĩ trẻ đã nói lộ ra là cô ấy nạo thai.

- Papa đừng sợ, em không nói đâu. Một khi papa đã dặn là em là không nói với ai hết đâu! Thế ai sẽ mổ?

- Naoe.

- A-a! Nemuri Kyosiro.

- Biệt hiệu gì kỳ thế?

- Lại bác sĩ Naoe... hừm, ở chỗ papa việc gì cũng phải đến tay ông ấy nhỉ...

Mayumi cười phá lên, giọng cười cay độc. Nhưng Yutaro cũng cảm thấy như cắt bỏ được một gánh nặng trong lòng.

Về đến nhà, Mayumi vắn nước cho đầy bồn tắm. Lúc ngồi trên xe cô vẫn lo phải về nhà một mình buồn nhưng bây giờ cô chỉ thấy mệt nhoài: cô vốn không quen dậy sớm như sáng nay, và lại cuộc dạo chơi ở suối nước nóng đã làm cho cô mệt thêm.

Thậm chí cô cũng không còn sức đi ra ngoài mua cái gì ăn, lại càng không đủ sức để tự nấu nướng, cho nên cô bèn gọi điện tới cái quán ăn gần đấy bảo đưa sushi đến.

Mayumi cởi áo quần, mở máy thu hình và nằm lên đi văng. Khi cô ăn tối

thì đêm đã xuống hẳn trên thành phố. Từ cửa sổ nhà cô ở tầng tám có thể trông thấy những ngọn đèn neon sáng chói nhấp nháy khắp thành phố như thường lệ. Đối với Mayumi cuộc sống thực sự bắt đầu khi những ngọn đèn này bắt đầu sáng lên, cho nên bóng hoàng hôn dường như tiếp cho cô những sức lực mới. Khi người ta ở tuổi hai mươi ba, chỉ cần nằm nghỉ nửa tiếng đồng hồ là bao nhiêu sự mệt mỏi đều tiêu tan.

Mayumi ngẫm nghĩ: “Đi đâu bây giờ nhỉ?”

Cô đã ngồi xuống trước tấm gương trang điểm chợt nhớ ra rằng hôm nay là ngày chủ nhật và những cửa hàng tử tế một chút đều đóng cửa. Hơn nữa đi chơi một mình chẳng có gì là thú vị. Thường thường hẳn biết rằng Yutaro không thể đến thăm mình vào ngày chủ nhật, Mayumi lập tức hẹn gặp một người nào đó trong các khách quen của quán cà phê. Nói chung, những cuộc hẹn hò trước sau chỉ hạn chế trong một buổi đi dạo bằng xe hơi hay một buổi chơi ki, và sau đó là một bữa ăn tối ở nhà hàng - Mayumi hầu như không bao giờ cho phép ai vượt qua những giới hạn của những mối quan hệ bạn bè. Khi đã trở thành người được Yutaro bao, cô càng giữ mình một cách nghiêm ngặt hơn, nhưng có lẽ không phải vì cô tha thiết với “papa”, mà chỉ vì cô chưa thích ai thật sự.

Động cơ thúc đẩy Mayumi hẹn hò với những người đàn ông khác không phải là tình yêu: chẳng qua cô thấy buồn chán khi phải ngồi một mình giữa bốn bức tường của căn nhà chật hẹp. Vào những ngày cô làm việc ở quán cà phê, thì khi xong việc có thể cùng một người nào đấy đi giải trí ở khu Akasaka hay khu Roppongi. Sau những buổi giải trí như vậy, về đến nhà bao giờ Mayumi cũng chiuéch choáng hơi men và đặt mình xuống là ngủ như chết.

Còn đến những ngày nghỉ thì Mayumi được mời mọc tới tấp, thành thử chưa có trường hợp nào Mayumi phải ngồi buồn một mình vào ngày thức bảy hay ngày chủ nhật. Khi nào quá nhiều người mời mọc, cô chọn người

khách thường xuyên nhất và dễ ưa nhất của quán cà phê, và do đó có thể nói là cô thực hiện được “nhất cử lưỡng tiện”: Vừa qua được thì giờ một cách thú vị, vừa phục vụ được lợi ích của công việc làm ăn.

Nhưng hôm nay cô thấy rõ là mình đã mất đứt một buổi tối. Khi lên đường đi Hakone, Mayumi chắc chắn là sẽ về muộn hơn nhiều, và cũng hy vọng rằng Yutaro không về nhà ngay mà sẽ ngồi lại với cô cho đến mười giờ là ít.

“À, ra thế! Lẽ xem ra mắt của cô con gái...” Mayumi nhìn vào gương, rồi vì đang lúc tức bực, thè lưỡi ra trêu cái cô con gái ở trong gương. Một quang cảnh tuyệt vời đấy nhỉ! Cô bé Mikiko đóng vai một cô con gái nhà lành... Bà Ritsuko loạn thần kinh... ông Yutaro với một bộ mặt đạo mạo hợp cảnh... một chàng thanh niên nghiêm trang đứng dẫn đi cùng với hai vị thân sinh đáng kính... giờ này tất cả những con người đó đang ngồi bên bàn tiệc, trong phòng lễ tân của khách sạn.

“Còn tôi, chẳng lẽ chỉ là một con số không?!”

Mayumi giơ hai tay vuốt thật mạnh mái tóc lên phía trên. Những món tóc uốn quăn được sắp xếp cẩn thận hai bên thái dương đều bung ra hết.

“Vừa đúng bằng tuổi nhau kia chứ..” - Mayumi chợt nảy ra cái ý muốn tìm cách chơi xỏ Yutaro. Một sáng kiến chợt hiện lên trong trí cô - “ta gọi điện cho Naoe đi!”

- Ý nghĩ này thật là liêu lĩnh - nhưng nó chỉ có vẻ bất ngờ đối với một cách nhìn hời hợt: thật ra nó đã ngấm ngấm chín muồi dần dần trong đầu cô từ lâu, mãi từ ngày Mayumi đến bệnh viện để khám cái chân đau. “Mà Naoe lại chưa có vợ!” - Cô nghĩ một cách tinh quái.

Mayumi quay số bệnh viện Oriental hỏi số điện riêng của Naoe. Cô y tá lập tức cho cô biết, thậm chí cũng không hỏi lại xem ai gọi khiến cô lấy làm

lạ. Trong khi quay đĩa số, Mayumi trong giây phút chợt thấy sợ hãi về sự táo bạo của bản thân, nhưng khi nghĩ đến buổi tối buồn tẻ sắp tới, cô lại giữ nguyên ý định. Sau hồi chuông thứ ba, ống máy bên kia đường dây được nhắc lên.

- Tôi nghe đây, - một giọng trầm trầm điềm tĩnh nói.

- Naoe tiên sinh phải không ạ?

- Vâng, tôi đây.

- Tôi là Uegusan. Mayumi Uegusan.

- Mayumi Uegusan?... Tôi không nhớ được...

- Tôi đã được gặp bác sĩ một lần. Hôm ấy tôi bị sái chân, bác sĩ nhớ chứ...

- Sái chân... - Naoe nhắc lại, giọng trầm ngâm. Làm sao có thể nhớ được hết những người chỉ ghé bệnh viện có một lần?

- Hôm ấy tôi được bác sĩ trưởng đưa đến.

- À à!

- Nhớ ra rồi chứ? - Mayumi mừng rỡ.

- Bây giờ thì nhớ rồi.

- Xin lỗi vì phải phiền tiên sinh. Tiên sinh không bận chứ?

- Có việc gì thế?

- Tôi có việc muốn gặp tiên sinh. - Trước đây Mayumi chưa bao giờ chủ động tìm gặp một người đàn ông, họa chăng cũng chỉ khi nào cô đi đòi nợ

cho quán cà phê, cho nên bây giờ cô thấy tò mò muốn biết những gì sẽ diễn ra. - Tôi bị đau chân.

- Cô cứ đến bệnh viện.

- Không được. Ở bệnh viện có papa... ôi, tức là ông bác sĩ trưởng ấy. Ở đây không tiện. Có lẽ tốt hơn là ở một quán bar nào đấy?

- Ở bar à?! - Naoe kinh ngạc.

- Hay là ở nhà bác sĩ. Dĩ nhiên nếu bác sĩ không thấy bất tiện...

- Bây giờ ấy à?...

- Vâng, ngay bây giờ có được không ạ?

Naoe ngập ngừng.

- Bác sĩ đang có khách à?

- Ờ...ờ vâng.

- Vậy thì mai.

- ...

- Máy giờ bác sĩ về nhà?

- Sáu giờ.

- Vậy thì sáu giờ nhé?

Lại một quãng im lặng.

- Bác sĩ không phản đối chứ?

- Không.

- Bác sĩ làm ơn giúp cho, tôi xin đa tạ.

Mayumi đặt ống máy xuống và thở lại cho đều. Vì xúc động mạnh, cô toát cả mồ hôi.

“Hú vía!” - Cô cười khẽ lau mồ hôi trên trán. Vừa lúc ấy có tiếng chuông gõ cửa. Bấm hai lần. Mayumi rón rén đi ra cửa và nhìn vào con mắt cửa. Người bấm chuông là Yutaro.

- Papa? Có việc gì thế?

Mayumi vội vàng mở cửa. Yutaro vẫn mặc bộ đồ màu xanh thẫm như cách đây hai giờ, nhưng trong bản thân “papa” đã diễn ra những sự chuyển biến rõ rệt. Ông ta có vẻ hoàn toàn mất tự chủ.

- Sao? Có việc gì xảy ra thế? - Mayumi hoảng hốt hỏi lại.

Yutaro buông người rơi phịch xuống đi văng, rút một điều thuốc lá trong cái hộp để trên bàn, hai mắt nhìn không chớp vào một điểm.

- Con Mikiko không đến.

- Thế thì cô ấy đi đâu?

- Chẳng biết.

- Thế thì buổi lễ xem mắt đi đời à?

Yutaro gật.

Mayumi phá lên cười không sao nhịn được nhưng nhìn vào gương mặt hằm hằm của Yutaro, cô ghen hợm.

- Thế tiêu thư có biết hôm nay có buổi xem mắt không?

- Dĩ nhiên là có.

- Thế thì cô ấy biến đi đằng nào...?

- Suốt buổi sáng nó ngồi nhà, rồi sau bữa cơm trưa tự dưng nó sửa soạn đi Shibuya, bảo là đi mua sắm gì đấy. Bốn năm giờ, mà vẫn chưa thấy nó về. Rốt cuộc đến giờ vẫn không thấy nó đâu.

- Có thể là cô ấy đi xem phim hay xem hát gì đấy rồi quên khuấy đi chăng?

- Nó không quên được đâu. Đã dặn đi dặn lại là phải về trước ba giờ.

- Lại...ạ...ạ thật...

- Hư hỏng đến thế là cùng!

Hai tay Yutaro run lên vì giận.

- Thế họ nhà trai nói thế nào?

- Họ lễ phép xin lỗi rồi cáo lui. Nói chung là rất nhục.

- Đến khổ...

Tưởng tượng quang cảnh ông Yutaro đang nhẫn nhục xin lỗi bố mẹ của chú rể, Mayumi lại không nhịn được cười.

- Cô bé làm cho ông bà phát sốt rét lên nhỉ?

- Em nói cái gì? - Yutaro sôi máu lên.

- Không việc gì phải làm ra một bộ mặt khủng khiếp thế. Em đùa một

chút thôi mà.

- Lúc nào nó cũng làm theo ý riêng, lúc nào cũng bày những trò vớ vẩn! Thật là một con liều mạng.

Yutaro thần thờ dụi vào đĩa gạt tàn điếu thuốc lá mới hút một nửa. - Không biết nó đi đặng nào.

- Có lẽ chỉ vì cô ấy không thích, ngay từ đầu ấy.

- Không thích thì thôi, cứ nói thẳng ra. Nếu vậy sẽ không có ai ép uống nó làm gì. Thế mà cứ phải vội vội vàng vàng rời Hakone thật sớm! Phải bỏ bữa tiệc về Tokyo cho kịp giờ - điều đó tuyệt nhiên không làm cho Yutaro vui một chút nào.

- Chắc bà vợ của papa lại thúc ép cô ấy quá chứ gì.

- Dù sao chẳng nữa thì một khi đã nhận lời đến là nhất định phải đến. Nếu không thích thì sau đó từ chối cũng được kia mà.

- Không đâu. Đã ngồi vào buổi lễ rồi thì không từ chối được đâu. Và chẳng, như em đây thì chẳng có ai để mà từ chối người ta cả. Em thì chẳng có ai tổ chức lễ xem mắt cho cả...

Yutaro tức giận làm thinh.

- Nhưng tại sao papa lại đến đây?

- Bây giờ mà về nhà thì chỉ tổ phát khùng thêm.

- Ô...ô, như thế tức là trong con phần nộ...

- Và nhân thể xem thử hạnh kiểm của em ra sao.

- Thì papa thấy đấy: em vẫn trung thành với papa. - Mayumi then thùng

cúp đôi hàng mi xuống khi nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại với Naoe.

- Các cô bây giờ không thể tin được!

- Vâng, không được như con gái papa đâu...

Mayumi đứng dậy đi vào bếp đặt ấm trà. Cô thấy hả hê vô cùng. “Thật đáng đời cho ông ta!” - cô khoái trá nghĩ bụng, rồi bỗng dung thấy muốn trêu tức thêm Yutaro.

- Thế nhờ cô ấy bỏ nhà trốn đi hẳn thì sao?

- Không mang đồ đạc đi ấy à? Không đâu.

- Thế nhờ cô ta làm điều gì đại dột thiệt hại cả đời người thì sao?

Yutaro trừng mắt nhìn Mayumi.

- Đừng có nói gở.

- Không bao giờ có thể nói trước một người đàn bà sẽ hành động như thế nào, - Mayumi tuyên bố một câu thâm thúy.

- Em có ý nhất cho anh sợ đấy à?

- Papa xúc động lắm à?

- Kiểu đùa ấy rất dở.

Yutaro muốn nổi giận, nhưng mũi tên đã bắn trúng đích. Ông rời đi vắng vùn dậy đến máy điện thoại.

- Alô. Tôi đây. Mikiko về chưa?

Cổ lắng nghe những câu trả lời từ ống máy đưa ra, Mayumi rụt cổ ngồi

yên.

- Sao?... vẫn chưa về à?

Cái giọng đã khản của Yutaro chứa chất phẫn nộ.

- Con cái tệ quá chừng! Còn bà... lỗi tại bà hết: bà không biết dạy nó cho ra hồn! - Bây giờ cơn giận của ông chuyển sang bà vợ. - Phải phải. Lẽ dĩ... - đột nhiên ông nói nhỏ hẩn đi: - À, ở đây... nhà một người bạn. Được... tôi về ngay đây.

Rõ ràng là Yutaro đã thuận phục: chắc hẳn bà Ritsuko vừa chát vắn ông, xem thử ông đi đâu mất mặt.

- Thì tôi hiểu rồi, hiểu rồi, - ông nhắc lại hai lần rồi bỏ ống máy xuống.

- Cô ấy vẫn chưa về à? - Mayumi hỏi, ra vẻ đồng cảm.

- Chưa. Đã gọi điện hỏi khắp các bạn gái của nó. Chẳng ai biết nó ở đâu.

- Không thể hiểu được.

- Cả những người bà con cũng không thấy nó ghé...

- Vâng... cơ sự thật gay. Mong sao đừng có chuyện gì đáng tiếc.

Mayumi thở dài rồi bắt đầu rót trà.

- Dù sao, hể nó về là tôi sẽ nói chuyện với nó ngay.

- Cô ấy sẽ trở về chứ còn đi đâu được. - Bây giờ rốt cuộc Mayumi cũng thấy thương cái ông Yutaro đang cuống cuống hoảng hốt. - Papa còn ngồi chơi chứ? - Cô hỏi dò, như thể không nghe thấy câu chuyện của ông vừa trao đổi với bà vợ.

- Anh sẽ ngồi nghỉ một chút thôi. Có whisky không?

- Whisky Mỹ thì uống hết rồi. Thôi, cũng chẳng sao, cái này cũng được. -
Mayumi lấy một chai whisky Nhật. - Có pha nước không?

- Không. Bỏ nước đá thì hơn.

- Có mạnh quá không?

- Rót đi.

- Xúc động bút rút như thế kia chẳng giống papa chút nào.

- Anh có xúc động gì đâu.

- Thì papa thử nhìn mình mà xem. Cứ như lên kính phong ấy.

Yutaro nốc một hơi cạn whisky.

- Có lẽ cô ấy có bạn trai chẳng?

- Nó chẳng có ai đâu.

- Sao papa biết?

- Vợ anh nói.

- Một người mẹ cũng có thể không đoán ra được đâu. Mẹ em chẳng hạn, không biết gì về em hết.

- Nhưng thỉnh thoảng bà ấy vẫn lên đây thăm em mà.

- Có lên. - Mayumi cười. - Và bao giờ cũng thấy em một mình. Mẹ em có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được em với papa đang ngồi ở đây...

- Thì tại vì mỗi người ở một nơi.
- Papa muốn cho hai mẹ con em ở chung à?
- Nói gì thì phải nghĩ chứ!
- À phải... chứ không, papa mà trông thấy bố mẹ em thì papa té nhào!
- Sao lại thế?
- Papa cao huyết áp mà...
- Hừm... hình như mẹ em ở Chichikawa?
- Vâng.
- Bà cụ làm gì?
- Nói chung là không làm gì cả.
- Nhưng thỉnh thoảng bà ấy vẫn gửi tiền cho em đấy thôi.
- Vâng.âng... cũng thỉnh thoảng...

Mayumi liếc nhìn trộm Yutaro và cố nén một tiếng cười.

- Cái gì thế?
- À thế thôi. Không có gì đâu.

Mayumi cứ rót whisky liên tục. Thường thường ngay sau ly thứ nhất mặt ông đã đỏ gay, nhưng hôm nay ông ta uống mãi mà chẳng thấy say chút nào.

- Papa này, hay cô ấy thích người nào khác?
- Nếu vậy thì nó đã nói với mẹ nó rồi.

- Biết đâu đấy...

- Ê!

Mayumi quay lại, mặt cô vừa sát với gương mặt tròn của Yutaro.

Tối hôm ấy ở nhà Naoe cũng có khách. Nói một cách chính xác hơn, đó là một cô khách: Mikiko, con gái bác sĩ trưởng. Cô đang ngồi trong phòng khách, gần sát chiếc lò Kotatsu.^[1]

- Bây giờ em định sao? - Naoe liếc mắt nhìn Mikiko: cô bé ngồi khom khom, hai tay chắp lên hai đầu gối. - Chắc là người nhà đang lo lắng, người ta đang đi tìm em đấy.

Mikiko khẽ gật đầu. Trong cái tư thế nghiêng nghiêng của mái đầu cô có một cái gì hoàn toàn thờ ơ.

- Dù sao em đã đạt được mục đích rồi: em đã phá hỏng buổi lễ xem mắt. Bố mẹ bây giờ đã hiểu hết. Thành thử em phải về nhà thôi.

- Về đến nhà thì mọi thứ lại bắt đầu từ đầu.

- Nhưng về nguyên tắc em có phản đối việc đi lấy chồng đâu?

- Không.

- Thế chàng rể kia là ai?

- Một bác sĩ. Anh ta hai mươi lăm tuổi. Tốt nghiệp khoa y trường đại học K.

- Được quá! Bố mẹ em là bác sĩ, em mà lấy bác sĩ thì thuận tiện về mọi phương diện.

- Nhưng em không muốn.

- Thế à?

- Họ muốn gả em cho một bác sĩ là cốt giữ cái bệnh viện.

- Một ý muốn hoàn toàn có lý đối với một bác sĩ tư.

- Nhưng em không muốn trở thành nạn nhân vì ý thích của bố mẹ.

- Tôi không hiểu tại sao lại là nạn nhân.

- Đối với bố mẹ em, cái quan trọng không phải là em, mà là bệnh viện. Ngay trong lễ xem mắt, bố mẹ em chỉ mời cho kỳ được những ông bác sĩ hoặc những sinh viên y khoa. Mà mấy chàng rể này cũng chỉ nghĩ đến chuyện: “Nếu về làm rể nhà ông bà thì tôi có được phần thừa hưởng cái bệnh viện không? Ai sẽ trả tiền học nghiên cứu sinh trong thời gian chưa có học vị?” Toàn như thế cả. Nghe ra thì chẳng có một người nào tử tế.

- Không thể vợ đũa cả nắm như vậy.

- Em không muốn làm một thứ đồ phụ tùng cho cái bệnh viện.

- Sao cứ phức tạp hóa mọi sự như vậy? Bố em không muốn giao phó cơ nghiệp của mình vào tay người lạ: cái đó cũng đúng lẽ tự nhiên. Xây một cái bệnh viện mới như vậy bây giờ cũng phải hai trăm triệu yên. Nhưng bán đi thì may mắn lắm cũng chỉ được một nửa giá tiền. Vì tòa nhà của bệnh viện không thể dùng làm một cái gì khác được. Thiết bị và y cụ cũng vậy. Lẽ tự nhiên cha em không thể nào chịu nổi cái ý nghĩ là cái bệnh viện này, đứa con của ông, mà ông đã bấy lâu nuôi dưỡng và chăm sóc, lại chịu một số phận như vậy.

- Thế còn em? Em sẽ ra sao?

- Có thể coi cái bệnh viện này như là “của hồi môn” của em, nhưng dù có thể chẳng nữa thì không có nghĩa là chỉ có những kẻ muốn đào mỏ mới đến dự lễ xem mắt. Chắc chắn là sẽ có những thanh niên tốt, có tài, xứng đáng, nhưng xuất thân từ một gia đình nghèo, không có tiền để học nghiên cứu sinh, nhưng sau này sẽ thực sự yêu em.

- Đã bao nhiêu buổi lễ xem mắt rồi, mà chưa có một lần nào thấy một cái gì tương tự như thế...

- Biết đâu chính hôm nay... Chẳng lẽ bố mẹ em lại muốn làm hại đời em.

Mikiko im lặng nhìn cái lò kotatsu không chớp mắt. Rõ ràng là những lời lẽ của Naoe không thuyết phục được cô.

Naoe uống cạn ly sake và lại rót đầy gần một nửa ly.

- Dĩ nhiên tôi mà giảng luân lý cho em thì thật là buồn cười, nhưng... em đến đây đột ngột quá. Tôi không biết cách nào khác.

- Em xin lỗi. Chắc em làm phiền bác sĩ lắm...

- Làm phiền thì không làm phiền, nhưng cũng xin thú thật là em đã làm cho tôi ngạc nhiên.

- Anh tha lỗi cho em.

- Em làm như vậy không phải một chút nào.

Hai người ngồi im lặng, và lập tức từ ngoài phố đưa vào tiếng rì rầm khe khẽ của thành phố ban đêm, dồn lên từng đợt như tiếng sóng vỗ bờ.

- Cà phê nữa nhé?

- Thôi ạ, cảm ơn.

Mikiko ngược mắt lên nhìn trộm Naoe rồi lập tức chuyển hướng mắt sang cái giá sách.

- Em thích một người nào đấy phải không?

Mikiko giật mình như bị đánh và ngẩng phắt đầu lên. Khuôn mặt hẹp, gằn như trẻ con của cô đỏ ửng lên.

- Nếu thế thì phải nói thật với bố mẹ. Làm ra vẻ như thể mình không có ai, rồi bằng lòng để cho gia đình tổ chức lễ xem mắt - làm như vậy là không trung thực đối với người ấy.

- Em...

- Quả tình theo tôi thì sống với ai cũng không có gì khác hơn, nhưng nếu đã chịu gánh lấy một mối ràng buộc như hôn nhân, thì tốt hơn cả là nên lấy người mình yêu.

- Sao lại... ràng buộc?

- Hôn nhân là khi một người đàn ông và một người đàn bà buộc phải sống chung rất là lâu, đúng không?

Mikiko mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Naoe như thể chỉ sợ bỏ sót mất một chi tiết nào trong lời lẽ của ông.

- Mặc dầu... Tôi không đủ tư cách để bàn về hôn nhân.

- Tại sao anh không lấy vợ?

- Hôn nhân không phải là sở thích của tôi.

- Câu ấy nên hiểu như thế nào?

- Cũng có người thích cơm, nhưng cũng có người thích rượu. Tất cả chỉ

là vấn đề sở thích.

Naoe nốc cạn chén rượu. Cái cuống họng sắc cạnh trời lên phía trên, rồi hạ xuống.

- Thế mà hôm trước em mong anh đến quá...

- Bao giờ?

- À...à... Hôm ấy không ngờ tôi có khách.

- Một người đàn bà ư?

Naoe không đáp.

- Khi em gọi điện có một người đàn bà nào đó cầm ống máy lên. - Mikiko luống cuống đỏ mặt. - Ôi em xin lỗi.

- Không sao.

Naoe đứng dậy, xốc lại cổ áo kimono rồi ngồi xuống cạnh Mikiko.

- Em hãy nhìn tôi.

- Làm gì? - Mikiko hoàn toàn rối trí.

Naoe khẽ ôm lấy vai nàng. Rồi, không để cho nàng ngoảnh đi, áp chặt môi mình vào đôi môi thanh tú của Mikiko. Hơi thở của Naoe phảng phất mùi sake. Mikiko nhắm nghiền mắt lại. Mi nàng khẽ rung lên, và dưới cái hôn, hai má nàng lồm hểm xuống như bị uống đến tận đáy. Naoe hôn nàng và đợi cho đến khi nào nàng thôi kháng cự. Cuối cùng thân hình Mikiko trở nên dịu mềm và nhu thuận. Lúc bấy giờ, môi vẫn không rời môi nàng, Naoe bế nàng lên và khẽ khàng đặt nàng lên chiếc giường kê ở cuối phòng...

[1] Kotatsu: một thứ lò sưởi nhỏ xây chìm xuống sàn, trên một lớp chăn.

XI

NGÀY HÔM SAU VÀO LÚC SÁU GIỜ RŨỖI CHIỀU Mayumi đi đến nhà Naoe. Từ Ebisu đến đây chỉ mất chừng mười lăm phút, nhưng để phòng xa Mayumi quyết định đi sớm hơn một chút.

Lúc ấy là giờ cao điểm, đường sá đều đông nghịt, nhưng Mayumi lên xe buýt đi đến Ikejiri tương đối nhanh. Từ chỗ dừng xe buýt, cô đi qua hai khu phố - đến một cửa hàng hoa quả mua mấy quả táo và dừng lại trước một tòa nhà lớn sơn trắng. Lòng cô bỗng tràn ngập một nỗi lo lắng mơ hồ: “Thế là mình đã đến nhà anh ấy. Tự mình... Ôi, ở đời loanh quanh mãi rồi cuối cùng cũng chỉ đi đến đó...” Trong những góc ngách sâu kín nhất của tâm hồn, Mayumi đã biết từ lâu rằng chóng hay chầy rồi mọi sự cũng sẽ kết thúc như vậy.

Tòa nhà tám tầng vươn cao lên trên những cửa hiệu chen chúc nhau trong phố hẹp, như thể nhìn xuống cái đám lụp xụp ấy một cách trịch thượng. Mayumi có một cảm giác gần như thể chất là sức nặng của nó đang đè lên mình. “Có lẽ thôi chẵng?...” - Cô do dự. Ở bên kia tấm cửa kính, trong gian phòng mặc áo rộng mênh mông tường sơn màu da cam có treo một dãy thùng thư. Mayumi tần ngần không dám vào.

Một người đàn ông đứng tuổi đến bên thềm, ngạc nhiên liếc nhìn người con gái đang đứng phân vân, thế là Mayumi không kìm được nữa, vội vàng đẩy mạnh cánh cửa. Người đàn ông vào theo, vượt qua Mayumi rồi quay sang phải. Mayumi thở phào nhẹ nhõm rồi đi sang trái, về phía dãy buồng thang máy. Căn hộ của Naoe ở tầng năm. Cả hai cầu thang máy đều đang bận, như thể trêu ngươi. Mayumi vừa sốt ruột nhìn theo ngọn đèn gọi thang máy đang lên lên xuống xuống, vừa sửa cho ngay tấm khăn choàng dưới cổ áo. Tấm khăn choàng màu da cam sắc sỡ làm thành một nét bổ sung rất ăn ý

với chiếc măng tô màu sáng... Mayumi bồn chồn đứng không yên. Có hai người nữa đi vào cửa. Cuối cùng cửa thang máy mở ra, và Mayumi vội vàng bước vào thật nhanh như thể đang sợ ai đuổi theo.

Tầng năm vắng ngắt không thấy ai qua lại. Luôn luôn giật mình vì tiếng giầy của chính mình, cô rẽ sang phải bước dọc hành lang, mắt ngược lên nhìn các số phòng. Căn hộ của Naoe là căn thứ ba kể từ cuối hành lang. Số 518.

Trên cửa có dính một tấm biển rất nhỏ. Mayumi nín thở bước rón rén đến trước cửa và lắng nghe một lúc. Im lặng lạ lùng, không có lấy một tiếng động, - như thể trong nhà không có ai. Có nên vào không? Chỉ cần bấm vào nút chuông...

“Nhỡ papa biết được thì...” Tim Mayumi như thắt lại vì lo lắng, trước mắt cô hiện ra gương mặt giận dữ của Yutaro. Cô còn có cảm giác như đang nghe thấy cả cái giọng khàn khàn của ông ta.

“Nhưng thật ra ở đây có cái gì là xấu? - Cô cố thử tự thuyết phục. - Ghé vào một chút trước khi đi làm việc thì đã làm sao. Ở quán cà phê thì trước tám giờ dù sao cũng chẳng có việc gì làm. Còn đủ thì giờ chán. Từ đây đến khu Ginza đi chỉ mất nửa giờ. Mình chỉ nhờ ông ta khám cái chân một chút rồi đi thôi.”

Thang máy lại dừng ở tầng năm. Đứng đây có thể nghe những tiếng chân bước, rồi tiếng chuông bấm ở một nơi nào đó bên kia hành lang.

Mayumi nhắm mắt bấm chuông.

Một hồi chuông có giai điệu vang lên. Mayumi nhanh nhẹn bước sang một bên để khỏi bị nhìn qua mắt cửa. Nhưng cánh cửa vẫn không thấy mở ra. “Có lẽ không có nhà?” - cô nghĩ bụng lòng tràn đầy hy vọng, rồi cố dạn dĩ lên, cô bấm chuông một lần nữa. Lần này thì cửa mở ngay. Cô sợ hãi rụt

tay lại: trước mặt cô là Naoe, đang đứng chắn ngang lối vào.

- Tôi qua tôi có gọi điện cho bác sĩ...

- À, có... - Naoe đứng sang một bên nhường lối cho khách vào. - Mời cô vào nhà đi.

Ông đưa tay vuốt mái tóc rối bù, đóng cửa lại và vặn khóa.

- Đây, tôi vừa mua ở dọc đường đây... Mayumi vụng về đưa gói táo ra, nhưng Naoe thậm chí cũng không buồn nhìn lại, lẳng lặng đi vào buồng ngồi xuống trước mặt chiếc lò kotatsu. Mayumi rụt rè vào theo.

Một cái cửa sổ lớn... Dọc mấy bức tường là những cái giá sách, một cái bàn viết. Một cái giường. Chắc hồi nãy ông ta đang ngủ: tấm chăn bị lật ra một cách cầu thả. Mayumi thấy xấu hổ không sao chịu nổi, nhưng bây giờ thì không còn đường thoái lui nữa.

- Chỉ có sake thôi. - Naoe phá tan sự im lặng.

- Thôi-thôi, cảm ơn ạ. Tôi phải làm phiền bác sĩ chỉ vì... bác sĩ... bàn chân tôi...

Mayumi có một thái độ kiêu cách thiếu tự nhiên. Trong một tình huống như thế này, có lẽ một cô gái bán bar dày dạn nhất cũng phải biến thành con nhà lành...

- Tôi đến tận nhà làm phiền bác sĩ thế này thật là không phải. Nói chung, tôi cũng định đến bệnh viện...

Naoe gạt chông tạp chí sang một bên.

- Được rồi, được rồi. Cô đến bệnh viện chữa chân từ bao giờ nhỉ? Cách đây hai tháng phải không?

- Vâng, đầu tháng chín.

Mayumi nhìn cái cốc đặt trên lò kotatsu. Trong cốc còn một ít sake.

- Nào, cô cho xem đi.

- Ngay bây giờ à? - Mayumi luống cuống.

- Chứ còn bao giờ nữa?

Mayumi bàng hoàng đưa mắt nhìn quanh. “Ngốc hết sức! Đến nhờ người ta khám tại nhà, rồi bây giờ lại xấu hổ! Nhưng...”

- Cô nằm lên đi vắng đi. - Naoe cũng chẳng hề nhận thấy Mayumi rúm cả người lại vì xấu hổ. - Và cởi bít tất ra. Cả hai chiếc.

Mayumi suýt khóc òa lên.

- Bác sĩ...

- Tôi sẽ quay mặt đi. - Naoe đến giờ mới hiểu, ông bỏ ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường.

Mayumi hồi hận một cách chua chát về sự đại dột của mình. Cứ cho là có việc thật đi, nhưng đến tận nhà một người đàn ông độc thân... Lại còn cởi bít tất ra nữa...

“Thà mình gặp ông ta ở một quán cà phê nào đó còn khả thú, - cô tự rửa thềm. - Vì nói thật ra thì cái chân có làm sao đâu. Quả tình cũng hơi đau một chút khi đi giày cao gót, mà không phải lúc nào cũng đau. Cái chân chỉ là một cái có, chẳng cần nói cũng rõ. Nhưng tại sao đúng hôm qua mình lại nảy ra cái ý ngớ ngẩn này? À, phải... lẽ xem mắt của Mikiko, con gái papa... Đẳng nào chả thế... thật là ngu xuẩn! Bây giờ ông ta sẽ nghĩ về mình như thế nào...”

Có lẽ Mayumi vẫn ước ao được qua một buổi tối với Naoe, nhưng miễn là đừng lâm vào một tình huống ngu xuẩn như thế này.

- Xong chưa? - Tiếng Naoe đưa Mayumi trở về cõi thực.

- Xong ngay ạ, một phút nữa thôi... - Với mấy ngón tay đã tự động trở nên khó điều khiển, cô vén vạt áo dài lên.

- Xong rồi ạ.

- Mắt cá có thấy nhức không? - Naoe chạm vào chân, và Mayumi hoảng sợ co rúm lại. - Buông lỏng cơ ra. Ở đây có đau không? - Naoe sờ nắn bàn chân, hai mắt cá, chạm lên đầu gối. - Thế ở đây?

- Có lẽ...

- Ở đây thì sao?

- Kh...không...à, hay là có nhĩ? - Mayumi cũng không còn biết là có đau hay không nữa. - Hình như cũng hơi đau... - Cô lảm bảm một cách không lấy gì làm quả quyết. Thật khó phân biệt! Khi nói là đau thì cảm thấy hình như đau thật. Và lại lúc này Mayumi cũng không còn quan tâm đến cái chân nữa. “Sao cho chóng xong đi”. - cô thầm mong ước, mặt nóng bừng lên một cách khổ sở. Cô có cảm giác là nãy giờ đã có cả một thế kỷ trôi qua.

Cuối cùng Naoe đứng dậy, và Mayumi cũng nhảy xuống đi văng như một con búp bê có lò xo. Naoe đi vào gian bếp, và từ đây có tiếng nước chảy róc rách trong lavabo: chắc ông ta đang rửa tay. Mayumi chợt thấy khó chịu muốn chạy trốn.

Naoe quay trở lại và ngồi xuống chỗ cũ cạnh lò kotatsu.

- Tôi có thể nói, - ông kết luận, - rằng không có lý do gì để lo lắng cả.

Chính Mayumi cũng biết rất rõ điều đó.

- Xương vẫn nguyên lành. Trước đây thì hơi bị bong gân, nhưng bây giờ thì gần như bình thường rồi.

Mayumi lắng nghe, vẻ chăm chú hết sức.

- Chỉ có một điều duy nhất: vì giày cao gót làm cho mắt cá phải chịu một gánh nặng bổ sung, cho nên cô không nên đi loại giày này.

- Sao, tuyệt đối không đi nữa ạ?

- Ít ra là trong một thời gian vài ba tháng.

- Cảm ơn bác sĩ...

- Không có gì đáng sợ đâu, tự khắc sẽ khỏi. Dù sao thì đó cũng không phải là một cơ để đi tìm bác sĩ.

Mayumi đỏ bừng mặt.

- Nhưng xin bác sĩ đừng nói với papa nhé?

- Papa nào nữa thế? À... ông bác sĩ trưởng...

- Bác sĩ ạ, gần đây ông ấy gặp nhiều chuyện buồn phiền.

- Thế à? - Naoe nói, giọng dửng dưng.

- Bác sĩ không nhận thấy sao?

- Không.

- Thế để tôi kể bác sĩ nghe nhé? Ôi, thật khủng khiếp! - Mayumi rất mong lấy cho Naoe ra khỏi cái trạng thái dửng dưng. - Con gái ông đã bỏ

trón buổi lễ xem mắt!

- Thật à? - Naoe nhìn không rời mắt làn khói màu xám lam đang bay lên từ điều thuốc lá; thậm chí ông ta cũng không nhìn sang Mayumi một lần nào, và điều đó làm cho cô tủi thân một cách xót xa.

- Hình như Mikiko phải lòng ai ấy.

Không trả lời, Naoe bỗng đứng dậy, vào bếp lấy một chai rượu lớn rót vào cốc.

- Cô uống nhé?

- Nhưng tôi... - thời gian gần đây Mayumi hay cho phép mình uống một vài cốc với những người khách quen của tiệm cà phê, thành thử đến lúc đóng bar cô thường đi không vững nữa. “Chà, thôi ra sao thì ra!” - Cô nghĩ bụng.

- Phải cái là sake chưa hâm. - Naoe toan đi lấy một cái ly sạch, nhưng Mayumi đã nhanh chân hơn.

- Để em lấy cho. - Cô đứng phắt dậy và chạy vào gian bếp. - Lấy mấy cái ly uống rượu miệng úp xuống dưới đã được rửa sạch bong; bên cạnh có đặt một tập khăn giấy in hoa. Sự ngăn nắp ở đây rõ ràng không phải do một bàn tay đàn ông.

- Ôi, sạch quá! - Mayumi nhận xét một cách không khỏi có phần tinh quái trong khi cầm ly quay ra. - Ai dọn dẹp cho bác sĩ thế này? Chắc phải là một giai nhân nào đấy?...

Naoe lặng lẽ rót sake cho cô - như thể không hề nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Mayumi nâng ly rượu đưa lên môi, trong lòng hơi bực bội. Cô đã quen uống whisky, nên thấy vị sake hơi lợ lợ, nhưng uống cũng dễ chịu.

- Có lẽ bác sĩ nên cho phép cả em cũng được dọn dẹp ở đây nhé? Thỉnh thoảng thôi...

- Thế rồi sao nữa? - Naoe sốt ruột ngắt lời cô.

- Sao nữa ấy à? À vâng... - Mayumi nhấp thêm một ngụm nữa. - Nhưng bác sĩ phải hứa đừng nói với ai cơ! - Cô giơ ngón tay lên dọa.

- Được.

- Lễ xem mắt không thành, papa rồi trí kinh khủng. Hôm qua papa ở chỗ em... - Mayumi ranh mãnh đưa mắt nhìn Naoe như muốn hỏi: “Anh thấy thế nào, sợ chưa?” - Papa ở lại đến mười một giờ, chốc chốc lại gọi điện về hỏi xem cô con gái rượu đã về chưa. Rồi cuộc đời mãi không được đành ra về, như người mất hồn ấy. Còn em thì cứ đổ thêm dầu vào lửa: “Nhỡ cô ấy tự tử thì sao?” Vâng... tội nghiệp papa quá...

Naoe nghe một cách lơ đãng.

Rồi hôm nay bỗng lại gọi điện: “Nó về rồi! Vừa về lúc sáng”! Cô bé thật quá quái... Nhưng kìa sao bác sĩ cứ lặng thinh thế?! Câu chuyện vô vị lắm sao?

- Đâu có...

Mayumi chọt tò mò nhìn Naoe.

- Bác sĩ có quen Mikiko không?

- Có quen.

- Bác sĩ thấy thế nào? Có thích không?

- Một cô gái rất tốt.

- Chỉ thế thôi à? Hừm... - Mayumi suy nghĩ. Làm thế nào tác động vào con người này nhỉ?... - Bác sĩ có muốn không, em sẽ nói thêm điều này cho bác sĩ nghe nữa nhé? - Cô mỉm cười bí ẩn - Bác sĩ hãy nhìn em đi. Thật kỹ.

Naoe bần khoăn nhìn Mayumi. Một gương mặt thanh tú. Đôi mắt to sinh động, mũi hơi hếch, cái môi dưới mọng và hơi nhô ra một chút, nhưng điều đó tuyệt nhiên không làm cho nó xấu đi: ngược lại còn tôn nó lên dưới mắt nhiều người đàn ông, - mà bản thân cô ta hình như cũng biết rõ như vậy...

- Em không làm cho bác sĩ nhớ đến người nào sao?

Naoe ngơ ngác lắc đầu.

- Thôi được, để em gà cho, - Mayumi cười khúc khích. - Người đó có quan hệ trực tiếp với bệnh viện của bác sĩ.

- Với bệnh viện Oriental?!

- Ừ - ly rượu sake làm cho Mayumi dạn dĩ lên một cách bất ngờ.

- Một cô y tá à?

- Đoán sai rồi. - Mayumi cất tiếng cười lả lơi. - Đây là một người đàn ông.

- Đàn ông à?

- Vâng. - Đôi mắt cô tròn xoe, làm như thể che giấu một điều bí ẩn ghê gớm. - Và bác sĩ vẫn thỉnh thoảng gặp người ấy.

- Ông ta là bác sĩ à?

- Không...

- Tôi không hiểu.

- Thôi được, em sẽ nói. Bác sĩ có biết kỹ thuật viên X quang Sawada không?

- À...à, Takeo Sawada...

- Thế thì em là em gái của người ấy.

Naoe nhìn Mayumi với một hứng thú mới. Quả nhiên hai người có giống nhau: cũng đôi mắt ấy... cái mũi hếch ấy...

- Bác sĩ ngạc nhiên à?

- Nhưng họ của cô khác kia mà.

- Thì có sao? Anh ấy với em cùng mẹ khác cha.

- Bác sĩ trưởng có biết việc này không?

- Sao lại không, chính em đã xin papa tuyển anh ấy về làm việc ở bệnh viện.

- Ra thế đấy...

- Takeo hay kể chuyện của anh cho em nghe.

- Mỗi người ở một nhà kia mà.

- Thì có sao? Nói chuyện bằng điện thoại.

- Sawada có đoán được những quan hệ của cô với bác sĩ trưởng không?

- Chắc là không. Anh ấy chỉ biết rằng ông ta là một khách quen của quán cà phê. Thành thử anh đừng có nói hớ ra đấy nhé! - Mayumi đưa ngón tay trở đặt lên môi.

- Đồng ý.

- Anh ấy phục lãn anh. Anh ấy nói rằng tuy tính tình anh chẳng có gì dễ chịu lắm, nhưng anh vẫn là một con người lỗi lạc.

Naoe mân mê cái cốc trên tay.

- Anh ấy kể cho em nghe hết rồi! Tuy anh đã ra khỏi trường đại học nhưng cho đến nay anh vẫn đang tiến hành một công trình nghiên cứu. Lại bỏ tiền túi của mình ra mà làm. Cừ thật đấy! Anh lại làm thí nghiệm ngay trên thân thể mình...

- Cô làm rồi. Đó không phải là một công trình nghiên cứu.

- Thôi đừng nhún mình nữa, em đã trông thấy mấy tấm phim X quang của anh rồi. Trong phòng làm việc của anh Takeo ấy. Trông sợ thật! Em cứ tưởng tượng anh đang đứng trong phòng tối xem xét mấy đốt xương của chính mình, thế là da em cứ nổi gai ốc lên.

- Tại sao?

- Em cũng không biết nữa. Chỉ thấy nó có cái gì rùng rợn quá.

Naoe nhìn ra cửa sổ. Đêm đang xuống dần. Trên trời chỉ còn thấy những vệt dài đỏ thẫm. Mayumi mừng rỡ như thấy một bóng tối lướt qua gương mặt Naoe.

- Bác sĩ! Thế bác sĩ không bao giờ thấy sợ à?

- Không. Quen rồi.

- Còn em thì sau khi nhìn thấy những tấm phim ấy, suốt đêm em không sao ngủ được. Những cơn ác mộng giày vò em. Em nằm mơ thấy mấy đốt xương của anh nhảy múa trong bóng tối, chạm vào nhau lộp cộp, nghe mà

ron cả người!... Rồi sau đó nó bắt đầu vỡ ra từng mảnh...

- Thôi! Cô im ngay! - Naoe quát.

- Xin lỗi... - Mayumi thẳng thốt nháy mắt lia lịa. - Em không ngờ đã làm cho anh khó chịu đến thế... Em cũng không thích những chuyện như vậy.

Naoe ngồi thẳng dậy, như thể thấy khó thở.

- Anh ạ, khi em xem những tấm phim ấy, em hình dung thấy anh. Anh, một bác sĩ cũng lạnh lùng, khô khan như thế...

- Em phải đi làm, phải không? - Naoe hỏi, chuyển sang gọi Mayumi là “em” một cách bất ngờ.

- Vâng. - Vì hơi men sake, trong đầu Mayumi có tiếng ong ong nhè nhẹ.
- Sao, em làm phiền anh lắm à?

- Không, chẳng qua tôi muốn nằm một chút.

- Anh ốm à?

- Không... - Naoe nói một cách khó nhọc. Mặt ông đột nhiên nhợt nhạt hẳn đi, trán đổ mồ hôi.

- Anh làm sao thế?

Naoe loạng choạng buông mình xuống đi vắng.

- Anh đau ở đâu à?

- Lưng... - Naoe thều thào.

- Để em xoa nhé? - Mayumi sợ hãi đề nghị.

- Làm ơn - đi đi - Naoe úp mặt vào gối và rên lên một tiếng.

Chỉ trong một nháy mắt cảm giác say của Mayumi đã tan biến hoàn toàn.

- Có lẽ em gọi bác sĩ nhé.

- Tôi là bác sĩ. - Đột nhiên Naoe ngồi dậy - Ở học bàn bên phải... hộp lược kim... Đưa nhanh lên!... Ống tiêm...

- Ống tiêm?

- Ừ, trong cái hộp ấy! Đưa cả lại đây!

Mayumi chạy ra bàn rút ngăn kéo. Cái hộp đây rồi. Mayumi mở nắp: phía trong hộp có hai ống tiêm và khoảng một chục ống thuốc đựng một chất nước trong suốt.

- Nhanh lên! - Naoe lại rên rí.

Mayumi hồi hả đưa cái hộp cho ông.

- Đọc được tên thuốc rồi phải không? - Naoe hỏi với một giọng hằn học mà Mayumi không sao hiểu được.

- Cái gì ạ?

Naoe nhìn trừng trừng vào mắt Mayumi, đến nỗi cô chỉ muốn chui xuống đất, tay Naoe lật bật bẻ đầu ống hút chất nước không màu vào ống tiêm. Những giọt mồ hôi lớn lấm tẩm trên trán ông; bàn tay cầm ống tiêm run bần lên.

- Dừng nhìn! - Ông ra lệnh vắn tắt.

Mayumi ngoảnh mặt đi.

Naoe lại rên lên một tiếng.

Qua đôi hàng mi, Mayumi trông thấy Naoe xắn tay áo kimono. Cô ngạc nhiên khi thấy da ông trắng xanh, không giống như nước da thường thấy ở đàn ông.

Cắn chặt môi lại vì đau đớn, Naoe đâm mũi kim tiêm vào tay, chẳng buồn bơi cồn nữa. Mayumi chợt hiểu ra rằng cô đã tình cờ nhìn trộm một điều bí mật của người khác.

Naoe bỏ ống tiêm vào hộp. Cái ống thủy tinh lăn xuống đất kêu lanh lảnh.

- Tôi bảo đi đi mà! - Cái nhìn thù địch của Naoe lại đâm xoáy vào Mayumi, và bất giác nhắm nghiền mắt lại.

Trong mấy phút liền ông vẫn rên khe khẽ - có thể thấy rõ rằng cơn đau không thể nào chịu nổi. Mayumi kinh hãi đứng nhìn Naoe vật lộn với nó. Ông rên mỗi lúc một to hơn, đầu ông vật vã trên gối.

Cuối cùng tiếng rên im hẳn: liều thuốc đã có tác dụng, và Naoe thiếp đi. Mặt ông ở trong vùng bóng tối, chỉ trông thấy vành tai bên phải trắng mờ mờ.

Mayumi đưa mắt nhìn quanh phòng như thể muốn biết chắc rằng xung quanh không có ai, từ từ đứng dậy nhặt mấy ống thuốc rỗng, cẩn thận đậy nắp hộp lại và đem trả vào ngăn kéo bàn. Cô lắng tai nghe: Naoe đã ngủ yên. Lồng ngực ông lên lên xuống xuống đều đều.

Mayumi thở hắt ra. Cô có cảm giác như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ khủng khiếp. Có ai ngờ... cái cảnh vừa qua đã diễn ra ngay trước mắt cô: đó hoàn toàn là một sự tình cờ. Nhưng có cái lạ là tất cả đều bắt đầu sau những câu chuyện ngu ngốc của cô. Hai cái đó có liên quan gì với nhau không?

Chắc là không. Chẳng lẽ một câu chuyện phiếm của đàn bà lại có thể tác động một cách ghê gớm như vậy đến một người đàn ông?

Mayumi không hiểu gì hết, nhưng không rõ tại sao cái cảm giác kỳ lạ là mình có lỗi vẫn không rời tâm trí cô: cô vẫn cứ nghĩ rằng mình đã nói với Naoe một điều gì cấm kỵ và đã làm cho ông ta đau đớn. “Mình đặt bày ra câu chuyện xương xẩu ấy thật hết sức vô duyên”. - Mayumi ân hận tự nhủ.

Naoe ngủ rất say - “Tha lỗi cho em.” - Mayumi âu yếm nói thì thầm trong khi đến cạnh ông. Cô lau sạch mồ hôi trên trán, thận trọng vục ông nằm ngửa cho ngay ngắn, kéo lại tấm drap cho thẳng, đắp chăn cho ông rồi đi dọn bàn. Một ống thuốc rỗng lọt vào mắt cô. Mayumi nhặt nó lên xem nhưng không đọc được; trên ống thuốc có một hình tam giác nhỏ và một dòng chữ la tinh...

Cô dọn cốc tách xuống bếp, đổ cạn rượu đi và rửa mấy cái ly. Cô buồn rầu cười nhạt một mình. Vừa rồi cô có nói: “Có lẽ anh nên cho phép cả em cũng được dọn dẹp ở đây nhé?” thế là đúng y như rằng... cứ như thể mình có tài tiên đoán vậy.

Không còn việc gì phải làm nữa: mọi thứ đều sạch bóng. Đến lúc phải đi rồi chẳng? Mayumi nhìn đồng hồ. Bảy giờ năm. Hãy còn thì giờ. Cô đến cạnh Naoe đang ngủ và lại lắng nghe. Hơi thở đều đặn. Bóng của sống mũi hắt lên cái má nhợt nhạt.

Ở lại thì ngu xuẩn, mà bỏ đi không cáo từ thì vô lễ. Nhưng chẳng lẽ đánh thức ông ta dậy...

Mayumi quyết định đợi thêm hai mươi phút nữa. Cô châm thuốc hút. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên rất gắt. Mayumi rút điều thuốc lá đang ngậm ra và quay về phía Naoe. Ông ta ngủ say quá không nghe thấy gì. Chuông điện thoại vẫn reo. Mayumi đếm đến năm hồi chuông rồi chậm rãi

đến cạnh máy. Ba hồi nữa... Mayumi giơ tay định cầm ống máy, nhưng vừa lúc ấy chuông ngừng reo.

Mayumi trở về cạnh lò kotatsu, Naoe vẫn không nhúc nhích. Xa xa, từ phía dưới vẳng lên tiếng rì rầm của thành phố, nhưng trong phòng vẫn tĩnh mịch. Cô chợt có cảm giác rằng cái cảnh này đã kéo dài từ một thời xa lắm. Từ thuở cô vẫn là người hộ lý trông nom Naoe bên giường bệnh...

Chuông điện thoại lại reo lên, ngắt quãng dòng suy nghĩ đang trôi êm ả của cô. Cô lại đợi đến đợt chuông thứ tám và cầm máy lên.

- Tiên sinh! - Một giọng phụ nữ thì thầm trong ống máy. Mayumi ép ống máy vào tai sát hơn nữa. - Mikiko đây. Hôm qua em đã quấy rầy anh... Bây giờ em ghé anh có được không?... Allô, tiên sinh... tiên sinh...

Mayumi nín thở và thậm chí còn lấy tay bịt ống máy lại nữa.

- Alô! Alô!... Sao thế?... cắt rồi à?...

Mayumi thận trọng đặt ống máy xuống.

Mikiko?... Mikiko... Hóa ra thế! Vậy thì vẫn đúng là Mikiko... “Hôm qua em đã quấy rầy anh... Em có thể ghé anh bây giờ được không?...” Mayumi vừa nhắm lại mấy lời này vừa kinh ngạc nhìn Naoe. Bây giờ thì cô biết con gái papa tôi qua ở đâu rồi! Cô bỗng thấy gương mặt đau thương của Naoe có một cái gì ghê tởm. “Chẳng lẽ ông ta giấu nó? Thật khó tin...” Song ở đây không còn sợ làm lẫn gì nữa.

Ngồi ghé vào cạnh đi văng, Mayumi cúi xuống nhìn kỹ vào những nét mặt của Naoe. “Trong con người này chính quý sứ đang ngự trị”. - Cô thầm nghĩ. Và vào lúc ấy mi mắt Naoe chớp chớp: trong đôi đồng tử tối đen, Mayumi thấy phản chiếu hình ảnh của mình. Hai mắt Naoe rỗng và đục.

- Thế nào ạ, có đỡ không ạ? - Mayumi hỏi.

Naoe với tay về phía cô, chạm lên vai, rồi bàn tay dừng lại trên gáy.

- Không nên, - Mayumi nói, nhưng không gạt bàn tay đi, mà lại úp lòng bàn tay của mình lên trên và siết chặt lấy. Naoe, dường như chỉ đợi có thể, kéo mạnh Mayumi vào lòng. Môi họ gặp nhau.

- Papa mà biết thì giết em, - cô thì thầm.

- Đừng sợ.

- Thôi. Đừng anh. - Gỡ được cánh tay của Naoe ra, Mayumi nhìn ông. Ông nằm ngửa, cằm hơi hất ngược lên, mắt đờ đẫn, thân hình mềm nhũn. Hai cánh tay buông thõng hai bên đi vắng. Hình như Naoe hãy còn nửa mê nửa tỉnh.

- Anh ngủ đấy à? Anh! Bác sĩ! - Cô gọi một cách thận trọng.

Nhưng Naoe không nghe thấy. Ông nhắm hờ đôi mắt rồi từ từ quay mặt về phía Mayumi.

- Anh có nhận ra em không? - Mayumi lo sợ.

Naoe không đáp. Nhưng tay ông vươn về phía cô, mấy ngón tay sờ soạng tìm cái khóa trên áo dài.

- Để em. - Mayumi nhẹ nhàng bỏ bàn tay ông ra. - Đợi một tí.

...Chiếc áo dài lụa đã rơi xuống sàn. Naoe gật đầu hài lòng và mỉm cười - lúc đầu nụ cười chỉ hiện ra trên môi, rồi lan ra hai má, và tỏa rộng ra khắp mặt.

“Một nụ cười thật kỳ lạ, - Mayumi nghĩ thầm. - Và nói chung hôm nay

ông ta không giống như thường ngày...” Nhưng thường ngày ông ta ra sao? Mayumi mới trông thấy ông ta được có một lần ở bệnh viện... Dù sao hôm ấy cô thấy ông ta khác hẳn: lạnh lùng và ngạo nghễ.

Mắt vẫn không rời Mayumi, Naoe nhôm dậy, ngồi lên đi văng, hai khuỷu tay chống lên gối. Giọng nói ông nghe âm âm, lưỡi hơi lúu lại. Mayumi cảm thấy như có một lớp chất gì nhom nhóp và lạnh toát từ từ chảy dọc sống lưng. Ông ta làm sao thế?! Cô lùì lại, nép vào tường. Naoe đứng dậy. Trên gương mặt ông thấp thoáng một nụ cười kỳ dị. Chiếc áo komônô phanh rộng ra. Chân bước loạng choạng, hai tay dang ra sờ soạng trong không khí như đang tìm chỗ tựa, ông từ từ tiến về phía Mayumi. Đôi mắt ánh lên một ánh sáng kỳ dị. “Như mắt dã thú”. - Mayumi thầm nghĩ.

- Lại đây...

- Không!

Mayumi tuyệt vọng kêu lên, nhưng ông ta chồm tới dang hai cánh tay dài ôm chầm lấy cô.

- A! a...a! - Trong một khoảnh khắc Mayumi như tắt thở và miệng cô mở rộng nhưng không phát ra được một âm thanh nào.

- Không! Không, không! - Hoàn hồn, Mayumi lại hét lớn và cố vùng ra.

Nhưng Naoe giữ chặt lấy cô một cách quyết liệt và hung hãn, rồi sau đó lại buông ra và tát mạnh lên mặt cô mấy cái.

Mayumi không còn chút hồn vía nào nữa. “Phải chạy trốn! Phải trốn cho nhanh khỏi chỗ này!” - Lý trí cô thúc giục, nhưng thân xác cô không tuân theo; có một cái gì giữ chặt cô lại. Cô vừa sợ hãi vừa khao khát những gì sẽ diễn ra.

Cuối cùng Mayumi chịu khuất phục. Thôi ra sao thì ra. Với một sức mạnh không ai ngờ có thể được ở cái thân hình gầy gò của ông, Naoe giật hết quần áo trên người Mayumi. Và vòng tay đang siết chặt cô buông lỏng ra.

Mayumi đứng lặng yên bên bức tường trắng, cả thân hình cô tỏa ra mùi hương của tuổi trẻ và của sức sống.

Một thân hình thanh tú, như đã được bàn tay của một nhà điêu khắc bậc thầy trau chuốt: những đường nét đẹp lạ lùng của đôi vai và đôi cánh tay: một tấm lưng thon thả chuyển một cách hài hòa xuống đôi đùi rắn chắc - Mayumi đứng nguyên như một tượng thần dưới ánh đèn màu xanh nhạt.

Naoe nhìn cô chăm chăm. Hơi thở của ông dồn dập từng quãng, trên gương mặt ông lấm tấm những giọt mồ hôi.

Mayumi bây giờ chỉ còn biết chờ những gì đang tiếp tục diễn ra. Cô không còn nghĩ đến Yutaro nữa, thậm chí còn có thể làm cho lão ta tức tối.

Mayumi tự mình lại gần Naoe. Cô đặt hai tay lên vai ông. Naoe im lặng, mắt vẫn không rời Mayumi.

- Kìa, anh... - Mayumi nhắm mắt. Cô hít thở mùi thuốc lá, cảm nhận sự tiếp xúc với một thân thể cường tráng. Hai tay Naoe vuốt ve cô chăm chặm. Cô khẽ thở dài, vươn cong mình áp sát vào Naoe.

“Mình hành động xấu xa quá”. - Ý nghĩ ấy thoáng hiện lên trong tâm trí Mayumi, nhưng cô lập tức quên nó đi. Thôi cũng mặc! Mặc cho mọi người - Yutaro, mẹ cô, anh cô, - mặc cho mọi người biết rõ họ yêu nhau như thế nào.

- Anh ôm em đi, - cô thì thầm, - thật chặt!

Nhưng Naoe không nghe. Cái nụ cười khó hiểu lại hiện lên trên môi ông,

ngưng đọng lại trên đôi mắt vô hồn như làm bằng thủy tinh.

Mayumi lại thấy sợ.

- Anh sao thế? - Cô lùì lại hỏi.

Naoe bỏ hai tay ra và quay đi.

- Để tôi đi... pha ít cà phê...

- Cà phê ư?!

- Ừ... Tôi sẽ đun nước... pha cà phê, - Naoe hình như phải khó khăn lắm mới điều khiển được cái lưới. - Ta sẽ uống cà phê...

- Chẳng lẽ cứ để thế này...? Anh điên rồi sao?

Naoe dẫn Mayumi đến cạnh bếp.

- Nào. Em bắc nước lên.

- Đợi một chút, ít ra cũng để em mặc áo quần đã.

- Không!

- Sao kỳ vậy!

- Em phải làm theo ý anh.

Tia lửa man dại lại ánh lên trong mắt Naoe.

Mayumi giận dữ lấy bao diêm đến cạnh bếp.

Cô châm lửa vào ga: một cái vòng tròn đỏ bùng lên.

- Chén, trên kệ...

Mayumi bỗng cảm thấy căm giận đến cực độ.

- Sao, với cô nào ông cũng như thế này à?... Cả với Mikiko cũng vậy à?

Có một cái gì bùng cháy lên rồi lập tức tắt đi trong đôi mắt trống rỗng của Naoe.

- Hôm qua chính cô ta đã ở đây! Đừng chối! - Mayumi chợt nhớ ra rằng mình đang trần truồng - Tôi thấy đủ lắm rồi. Tôi đi đây! Giá tôi biết ông là con người như thế nào...

- Đừng đi... - Naoe đi theo van nài.

Không thèm để ý đến ông, Mayumi mặc áo vào.

Bỗng Naoe quì sụp xuống ôm lấy hai chân cô.

- Anh van em.

“Điên loạn gì đâu ấy!” - Mayumi nghĩ.

- Bác sĩ! Bác sĩ có còn tỉnh không đây? Hay là cái thuốc ấy đã làm cho bác sĩ thành ra như vậy? - Cô đẩy Naoe ra.

- Ở lại với anh... thêm... chút nữa...

Nhìn xuống Naoe đang gục đầu vào chân mình, Mayumi đã hiểu ra: cô đã phát hiện ra bộ mặt bí ẩn của con người khó hiểu này.

XII

ĐÃ ĐẾN THÁNG MƯỜI HAI.

Cũng như thường lệ vào tiết cuối năm, trong các bệnh viện số bệnh nhân voi hẳn đi. Ai nấy đều bận bịu với những công chuyện sửa soạn ăn Tết, chẳng mấy ai còn nghĩ đến bệnh tật. Vào thời gian này ít có người đi tìm bác sĩ.

Ở bệnh viện Oriental cũng đã vào thời kỳ vắng khách. Quả tình các bệnh nhân ngoại trú còn đến, nhưng các phòng bệnh nhân đều vắng tanh - mặc dầu hãy còn hai tuần nữa mới Tết.

Các bệnh nhân nằm ở các phòng thượng hạng sang trọng cũng đã xuất viện. Cả cái tầng sáu nay chỉ còn lại một Junko Hanajio.

Bây giờ, sau cuộc phẫu thuật, cô cứ mỗi ngày hai lần thực hiện đúng thủ tục ngồi vào chậu nước ấm. Một thủ tục dễ chịu làm cho bệnh nhân đỡ đau hẳn, tuy cái cảnh tượng này dĩ nhiên không hẳn là một mỹ quan. Dù sao trong thời gian nằm bệnh viện, Junko cũng đã quen được nhiều thứ.

Ngoài Junko ra, bệnh nhân đã đem lại cho Naoe nhiều nỗi lo âu là Yôsidzô Ishikura. Vào những ngày gần đây ông già lại bắt đầu kêu đau và thấy nặng trong dạ dày.

- Bác sĩ ạ, tôi không sao ăn được, - ông cụ nói như muốn khóc. Nước da cứ xanh xao, hai má hóp hẳn lại. - Mà hôm qua lại sốt nữa. Bị cảm lạnh hay sao ấy?

- Ban đêm, ở đây tắt lò sưởi điện, cụ nên mặc ấm hơn. - Naoe đáp trong khi xem xét tờ ghi nhiệt độ.

Suốt tuần vừa qua, nhiệt độ của cụ Ishikura hằng ngày lên đến 38°, đôi khi còn cao hơn. Các thứ thuốc giảm nhiệt gần như không có tác dụng, chỉ được ít lâu cái cột thủy ngân lại bắt đầu trườn lên phía trên một cách nhẫn tâm. Đó là một dấu hiệu chắc chắn của sự cáo chung đã đến gần. Giai đoạn cuối cùng của cơn bệnh. Mọi biện pháp điều trị đều hoàn toàn vô ích...

- Có lẽ xuất hiện một chỗ loét khác? - Cụ Ishikura thở dài.

- Chắc không phải, - Naoe nói, giọng không vui.

- Thế đến tết bác sĩ cho tôi ra viện chứ?

Naoe trao tờ ghi nhiệt độ cho Noriko và quay ra cửa sổ, phía mặt trời mùa đông đang tỏa một ánh sáng trắng trong làn sương sớm.

- Lão muốn ăn tết ở nhà - ông già nói tiếp, giọng run run, và lòng Noriko se lại một cách đau đớn.

- Lưng có đau không?

- Cám ơn bác sĩ, cũng đỡ rồi. Chỉ có điều là tôi không còn sức nào nữa bác sĩ ạ... Bệnh hoạn đã làm cho tôi kiệt lực rồi.

- Cụ đừng xúc động, có hại đấy. Cụ cứ nằm nghỉ đi.

- Bây giờ trong đầu tôi nó cứ nghĩ quẩn nghĩ quanh. - Cụ Ishikura đưa mắt liếc sang cô con dâu. - Chắc tôi sống chẳng còn bao lâu nữa...

- Cụ nên nghĩ đến chuyện đi câu đi.

- Chà! - Ông già mừng rỡ chộp lấy cái đề tài ưa thích ấy. - Đã hơn một năm nay tôi không được đi câu. Đến khi nào khỏi, tôi sẽ đi câu hằng ngày. Tôi sẽ bù lại thời gian đã mất.

- Phải đấy, cụ cố lên cho chóng khỏi... - Naoe cáo từ và ra khỏi phòng. Cụ Ishikura lặng lẽ nhìn theo.

Ngày hôm ấy Naoe mời hai vợ chồng anh con cả của cụ Ishikura đến gặp.

Khi họ bước vào, ông nói với họ bằng cái giọng bình thản nhất:

- Cụ thân sinh của ông chỉ còn sống được không đầy một tháng nữa. Lâu nhất là đến giữa tháng giêng,

- Sao?! Chỉ có thể thôi ạ?...

- Trước đây tôi tưởng cụ sẽ kéo thêm được ít lâu, nhưng hôm nay tôi hiểu ra rằng mình nhầm. Cụ yếu quá. Hết cách rồi.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau.

- Bác sĩ biết chắc như vậy ả?

- Phải. Xin hỏi cụ nhà có nói gì với ông bà về cuộc phẫu thuật hôm trước không?

- Có. Ông cụ lấy làm lạ là sao không thấy đỡ. - Ishikura con gật đầu.

- Cụ không đoán ra được điều gì ả?

- Ấy, hôm kia cụ tôi bỗng thốt ra: hay đây là bệnh ung thư?

- Tôi hy vọng là ông bà không nói gì với ông cụ chứ?

- Không. Không, đời nào! Chúng tôi đã trả lời đúng lời bác sĩ dạy.

- Thế thì tốt. Dù có thế nào cũng tuyệt nhiên không được nói sự thật với cụ. Loét dạ dày, trước sau cũng chỉ có loét dạ dày mà thôi. Ông bà hiểu chưa? Nếu chính cụ bắt đầu nói đến ung thư thì ông bà phải cười xòa và nói lảng sang chuyện khác.

- Nhưng hình như cụ đã đoán được rằng bệnh mình không còn cứu chữa được nữa.

“Con trai giống bố quá, - Naoe chợt nhận thấy thế - Nhất là đôi mắt và cái mũi...”

- Không sao, cụ muốn nghĩ gì thì cứ để mặc cụ. Còn ông bà, - giọng Naoe cương quyết, - phải làm đúng như tôi nói. Đối với ông đó là cách duy nhất để làm tròn đạo hiếu. - Nói đoạn Naoe đứng dậy, cho khách hiểu rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Kobashi đang ở trong một tâm trạng u tối. Và nguyên nhân của tâm trạng đó là Jiro Toda, đã ra viện vào cuối tháng mười một.

Hắn ra đi hoàn toàn khỏe mạnh. Cái sẹo trên trán không còn mưng mủ nữa, cảm giác đau và chóng mặt cũng không còn. Quả tình cũng có những chỗ sẹo lồi, cần có phẫu thuật thẩm mỹ mới hết được. Nhưng Kobashi thấy không cần vội. Rất có thể nó sẽ tự lặn đi. Khi Toda ra viện, Kobashi đã cho hắn một hộp thuốc mỡ khá đắt tiền, dặn phải thường xuyên bôi lên những chỗ sẹo, và cứ hai ngày mỗi lần, đến bệnh viện để xem lại.

Nhưng đã gần qua một tuần rồi mà Toda chẳng thấy đâu. Kobashi đâm lo, anh lấy thùng phích tìm số điện thoại của Toda rồi bắt đầu quay đĩa số. Một giọng đàn ông lạ hoặc trả lời rằng đã hơn nửa năm nay Toda không ở chỗ đó nữa.

“Thế thì hẳn biến đi đằng nào, cái thằng chết tiệt ấy?...”

Có lần Kobashi bực bội nói với Akiko:

- Ảnh phim chụp não của hẳn có những dấu hiệu không tốt. Tôi đã bảo hẳn là nhất định phải đến khám lại.

Akiko cau mặt.

- Em không ưa hẳn ngay từ đầu. Một gã bợm rượu ăn không ngồi rồi. Đến một chỗ ở thường xuyên hẳn cũng không có thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Thì cách đây nửa năm hẳn có ở chỗ đó thật, thành thử dù sao hẳn cũng chẳng nói dối gì nhiều, - Kobashi làu bàu.

Cứ hễ Akiko chê bai Toda thì y như rằng Kobashi lập tức bênh vực hẳn ta.

- Nhưng mà hẳn là một thằng nói dối bẩm sinh! Cứ nghe hẳn nói thì tưởng hẳn khổ sở lắm! Hẳn biết làm cho người ta mũi lòng. Em không tin lấy một chữ trong những chuyện hẳn nói!

- Hẳn không có lỗi. Chính cuộc đời làm cho người ta trở thành kẻ nói dối.

- Anh lại còn bênh nữa à?! - Akiko nổi khùng. - Chính hẳn đã lừa anh kia mà!

- Sao lại lừa? Chẳng qua hẳn có vay một ít tiền.

- Đấy-đấy. Chính vì thế mà hẳn không thèm lộ mặt ra. Hẳn không hề có ý định trả lại số tiền ấy!

- Không đâu, không thể như thế được.

- Có thể lắm chứ!

- Chẳng qua hẳn không biết lấy đâu ra. Hiện giờ...

- Anh ngốc quá đi mất, - Akiko không chịu được nữa. - Sao, anh tin hẳn thật à?

- Dù sao thì tôi cũng không có cơ sở gì để nghĩ xấu về hẳn đến mức như vậy.

- Phả-ả-ải... - Akiko bật cười chua chát. - Quả nhiên, làm gì có cơ sở nào?

Kobashi cúi đầu. Thật tình mà nói, bản thân anh cũng thấy ngờ vực. Nhưng dù sao chẳng nữa thì phải nghe một cô y tá ăn nói với mình như vậy...

- Tôi là thầy thuốc, và tôi không thể để cho một con người đi đến chỗ chết được.

- “Đi đến chỗ chết”! Làm gì đến nỗi?

- Thôi đủ rồi! Còn tiền thì... dù hẳn không trả, tôi cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Ái chà! Nhịn ăn nhịn tiêu để trả năm mươi ngàn yên cho một thằng vô lại ăn bám?...

- Tôi đưa tiền cho hẳn là do tự nguyện, - Kobashi nói, mỗi lúc một câu kinh thêm.

- Việc bố thí không phải là một bổn phận. Một bác sĩ lại càng không có bổn phận làm cái việc ấy.

- Không, đó là một bồn phận. Và chính là bồn phận của người thầy thuốc! Bồn phận của người thầy thuốc là làm điều thiện, trong đó có cả việc bố thí. Chỉ có điều là trong giới bác sĩ có không ít những kẻ ti tiện như kiểu ngài bác sĩ trưởng, chỉ biết nghĩ đến lợi ích riêng của mình. Còn về Toda thì xin cô nhớ cho rằng tôi không muốn nghĩ xấu về hắn.

- À! Anh lại nói đến hắn!

- Đó là vì cô nói bậy bạ.

- Em nói gì nào? - Akiko vặn lại, nhưng đến đây Kaoru, da dẻ hồng hào sau khi tắm, tay cấp khăn mặt và hộp xà phòng, bộ tóc ướt xoa trên lưng, bước vào phòng. Trông thấy Kobashi và Akiko, cô ta luống cuống.

- Thế nào, tắm ra sao? - Akiko nói để phá tan sự im lặng nặng nề.

- Thích lắm, cảm ơn. Tắm một mình, không phải vội... - Kaoru cúi đầu đi qua mặt Kobashi, và treo đôi bít tất trắng đồng phục lên móc cho khô.

- Các phòng bệnh thế nào? Yên tĩnh chứ?

- Vâng. Chỉ có...

- “Chỉ có” gì?

Kaoru đưa mắt nhìn trộm Kobashi, không dám nói.

- Nào, nói đi. - Akiko sốt ruột nhìn Kaoru.

- À không, em...

- Nói cho rõ ràng đi, đừng có lúng búng!

- Ban nãy em lên tầng sáu định xem thử đèn đã tắt hết chưa...

- Rồi sao?

- Rồi em thấy... hình như ở phòng sáu trăm lẻ một...

- Phòng của Hanajio. Thế thì sao?

- ... Trong phòng hình như có ai ấy.

- Cô hầu chứ gì?

- Không... - Kaoru ngượng ngùng cụp mắt xuống.

- Thế thì ai?

Hai má Kaoru đỏ tía lên.

- Một người đàn ông à?! - Akiko đoán.

Kaoru cúi đầu như người có lỗi.

Akiko thở dài và nhìn Kobashi đang ngồi khoanh tay trước ngực, mắt nhìn sang một bên ra điều không chú ý.

- Em có nói gì với cô ta không?

Kaoru lắc đầu.

- Ai thế nhỉ? - Akiko ngẫm nghĩ. - Ông bầu chẳng?

- Không. Cứ đến chiều cô ấy lại cho ông ta về. Sau đó ông phải lo tổ chức biểu diễn. Hôm nay ông ta chỉ ngồi một lát rồi đi.

- Thế thì một người lạ ư? - Kobashi hỏi. - Kaoru, tối nay cô không trông thấy ai đi qua phòng ngoài à?

- Em không thấy. Em có gác lối ra vào đâu...

- Dĩ nhiên... - Akiko tán đồng.

- Hôm nay đóng cửa lúc mấy giờ?

- Lúc chín giờ rưỡi.

- Như thế nghĩa là người kia đến sớm hơn.

Akiko nhìn ra dãy hành lang tranh tối tranh sáng. Lúc bấy giờ đã quá mười giờ, và trong các phòng bệnh nhân mọi người đều đã ngủ.

- Cô ấy hình như mới mổ được ba ngày phải không? - Kobashi hỏi.

- Vấn đề chính là ở chỗ ấy... - Akiko đáp, giọng bức bối. - Ấy, chúng ta sẽ làm gì đây?

- Có lẽ hai cô đến xem lại lần nữa đi, - Kobashi đề nghị.

- Đi vào phòng cô ấy một lần nữa ư? - Bây giờ đến lượt Akiko đỏ bừng mặt lên. - Tiên sinh ạ, chúng ta cùng đi đi. Em sợ... Nếu ở đây có một người đàn ông thật thì sao?

- Ừ thì sao? Cô sẽ đưa ông ta đến đây.

- Thôi anh cùng đi với em một chút! - Akiko nắm ống tay áo Kobashi. Kobashi miễn cưỡng đứng dậy.

- Nếu vậy thì cô ở lại đây, - Akiko bảo Kaoru.

Trong khi bấm nút thang máy lên tầng sáu. Kobashi phì cười.

- Kaoru hình như ngượng lắm. Chắc cô ta trông thấy họ vào một lúc bất tiện.

- Xì, anh không biết xấu hổ à! - Akiko giận dỗi phát một cái vào lưng

Kobashi.

Thang máy dừng lại. Trong dãy hành lang im phăng phắc, một ngọn đèn nhỏ chong leo lét.

Kobashi và Akiko đi lom khom như hai tên gian phi, cố bước thật nhẹ. Ngoài phòng 601 ra, tất cả các phòng trên tầng này đều bỏ không. Akiko thậm chí còn thấy tiếc khi nghĩ rằng trong những căn phòng tuyệt vời như vậy - có buồng tắm, toilet và tủ lạnh - lại chẳng có ai nằm. Họ rón rén bước đến cạnh cửa và dừng lại. Sau cánh cửa là buồng của người nuôi bệnh nhân, kế đến là phòng đệm, sau đó là phòng của Junko.

Cửa phòng đóng kín, nhưng trong khung cửa sổ nhỏ còn che rèm trông ra hành lang thấy có ánh sáng lọt ra. Junko vốn thích tiện nghi nên khi vào nằm bệnh viện đã sai đưa đến đây một cây đèn ngủ chao đảo để đặt ở đầu giường.

Kobashi và Akiko ghé tai vào cánh cửa. Họ nghe ngóng một lát. Từ trong phòng bệnh nhân không có tiếng người đưa ra mà chỉ có tiếng nhạc khe khẽ, đó là chiếc máy stereo đặt cạnh giường Junko. Có lẽ họ đã làm cho “đôi chim non” hoảng sợ chẳng? Chắc không phải, vì họ đi rất khẽ. Kobashi chợt nhận ra cái tình thế kỳ quặc của hai người đi rình và bất giác phì cười, nếu chẳng may có ai tình cờ trông thấy họ, chắc người ấy sẽ tha hồ mà cười.

- Thôi ta đi đi, - anh thì thầm nói với Akiko.

Vừa lúc ấy một giọng nói hơi khàn vẳng ra: chắc chắn là giọng của Junko.

- Đồ cù lùn ở đâu ấy! - Theo thói quen, cô ta kéo dài các từ ngữ ra một cách lẳng lơ.

Kobashi và Akiko đưa mắt nhìn nhau.

Có tiếng cười khúc khích. Lại giọng Junko. Giọng nói của người kia vẫn chưa nghe thấy. Sau đó có tiếng bước khe khẽ. Cánh cửa phòng đệm mở ra.

Hai “trình sát viên” đưa mắt nhìn nhau ngụ nhiều ý nghĩa.

Kobashi khẽ chạm vào khuỷu tay Akiko. Người vẫn lom khom, họ rời cánh cửa đi về phía thang máy và mãi đến cuối hành lang mới đứng thẳng người lên.

Trong buồng thang máy Akiko thở phào nhẹ nhõm.

- Có một người nào đấy ở trong phòng cô ấy thật...

- Bạn trai cô ta chứ còn người nào nữa.

- Thế cô hầu đâu?

- Tôi biết đâu đấy. Có lẽ đang ngủ trong phòng.

- Không, như thế kia thì ai mà ngủ được... - Akiko thở dài. - Phải... Lại là sau một phẫu thuật. Trong khi đó thì mỗi lần bác sĩ đến thăm lại kêu đau om sòm...

- Chứ còn sao nữa, - Kobashi nói qua kẽ răng. - Phải kêu để cho người ta còn thương xót chứ.

- Không biết sau chuyện hôm nay cô ấy sẽ ra sao?

- Có gì đâu mà “ra sao”?

Hai người im bật: biết làm gì đây? Xông vào phòng đuổi người khách bất hợp pháp ấy ra chăng? Nhưng nếu vậy người ta sẽ thấy rõ ngay rằng họ đã rình mò, nghe trộm ngoài cửa. Hơn nữa, nhớ đó không phải là một người đàn ông thì sao? Ngọn đèn trần đã tắt, chỉ còn mỗi ngọn đèn ngủ và máy cassette

mở rất khế. Cả tầng lầu chỉ có một mình Junko. Không, đó không phải là một lý do để xông vào phòng cô ta. Còn nếu đó chính là cô hầu thì sao?

- Không sao, ta sẽ biết ngay, - Kobashi lầu bầu.

Dự tính của anh rất đơn giản: khôn ngoan hơn nhiều là tìm cách bắt “tội nhân” vào lúc hắn tìm cách chuồn đi.

- Đẳng nào thì hắn cũng sẽ đi qua cửa chính. Quá lắm, nếu hắn ở lại đêm, ta sẽ chộp con chim bồ câu nhỏ vào lúc sáng sớm, khi các cô đi đo nhiệt độ của bệnh nhân.

Kobashi và Akiko trở về phòng các nữ y tá. Kaoru đang ngồi trên đi văng đợi họ.

- Em nói đúng đấy Kaoru, - Akiko nói.

- Đã đuổi hắn ra chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Sáng mai ta sẽ bắt quả tang. Còn cô ta thì sẽ mời ra khỏi bệnh viện, - Kobashi đáp.

- Mời ai? Mời cô Hanajio ư?! - Akiko ngơ ngác nhìn anh. - Chỉ vì một chuyện vặt vãnh như vậy?...

- Vặt vãnh à?! Đưa đàn ông vào phòng mà là chuyện vặt vãnh à? Tôi nhỏ toẹt vào cái danh tiếng “minh tinh” của cô ta, tôi không dung thứ được những chuyện bê bối như vậy đâu.

- Nhưng ta làm gì có bằng chứng?

- Sẽ có. Chỉ riêng cái việc có một người lạ ngủ lại đêm trong phòng cô ta cũng đủ rồi.

- Nhưng bác sĩ Naoe...

- Ông ấy là bác sĩ điều trị cô ta, nhưng chịu trách nhiệm xảy ra ban đêm lại là bác sĩ trực. Và với tư cách bác sĩ trực, tôi cho rằng cách xử sự của cô ta không thể nào dung thứ được.

- Không biết Naoe có đồng ý như vậy không?

- Nói chung ông ta nương nhẹ cô ấy quá. Nữ nghệ sĩ mà lại! Cũng rất có thể ông ta có ý đồ gì với cô ấy. Nói thế chứ chắc chắn là không phải... Bây giờ thì ông ta biết rõ người cô ấy như lòng bàn tay mình rồi còn gì.

- Sao anh thô bỉ thế? - Akiko nhăn mặt.

- Cái bọn nghệ sĩ ấy... là tôi chúa ghét, - Kobashi kết luận một cách hằn học, và ngay lúc ấy ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông. Người lạ mặt rất cao lớn - đầu hấn gần chạm đến xà ngang - và để tóc dài theo thời trang.

Trông thấy hấn đầu tiên là Akiko. Vì bất ngờ, cô ta còn giật nảy nữa là khác.

- Ông là ai? - Cô ngạc nhiên hỏi, đồng thời bất giác nhận thấy người lạ mặt rất đẹp trai.

- Tôi muốn ra khỏi đây, nhưng cửa trước đóng mất rồi. - Người đàn ông có một giọng trầm êm như nhung và một cách phát âm rất chuẩn xác.

- Ra khỏi đây?... Akiko thảng thốt quay lại nhìn Kobashi. Kobashi và Kaoru đứng yên ngơ ngác nhìn người khách. Cuối cùng anh mới nói:

- Ông là ai?

- Kenzi Tanimoto.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau: cái tên này rất quen thuộc đối với họ.

- Cái gì, cái gì? - Kobashi hỏi lại và Akiko khẽ thì thầm bên tai anh:

- Ca sĩ hát nhạc nhẹ, ăn khách nhất đấy.

Kobashi nhìn người lạ mặt từ đầu đến chân.

- Nãy giờ ông ở đâu?

- Trong phòng bệnh nhân.

- Phòng nào?

- Phòng sáu trăm lẻ một, tức phòng của Junko Hanajio, - người đàn ông trả lời rành mạch, vẻ thản nhiên, không hề có chút nào lúng túng.

Kobashi bất giác nháy mắt.

- Thế ông làm gì ở đây? - Anh hỏi, giọng rất đanh.

- Chẳng có gì đáng kể. Nghe nhạc, nói chuyện.

- Thế à? Chỉ có thế thôi à?

Tanimoto chỉ khẽ cười một tiếng. Gương mặt hắn lúc này trông rất thật thà.

- Rất tiếc là tôi không thể nói thêm gì nữa.

- Thế à?

- Nói chung, tôi không có nhiệm vụ phải báo cáo chi tiết. - Tanimoto lại cười.

Akiko và Kaoru nhìn hẩn như bị thôi miên.

- Ông biết rằng Hanajio vừa qua một phẫu thuật chứ? Ông nghĩ thế nào, quấy rầy một người bệnh như thế có tốt không?

- Chính cô ấy yêu cầu tôi đến.

- Buổi tối à?

- Không, chẳng qua giờ này tôi rồi.

- Theo tôi, bất kỳ ai cũng có thể hiểu được rằng ngồi lì trong phòng riêng của một người đàn bà cho đến tận đêm khuya là rất chướng.

- Tôi xin lỗi. Tôi không biết có thể ở lại phòng bệnh nhân cho đến mấy giờ. - Tanomoto cúi đầu có vẻ cam phận.

- Đây là bệnh viện chứ không phải là hộp đêm. - Cái vế xuề xòa và cái bề ngoài trau chuốt của người đàn ông làm cho Kobashi mỗi lúc một thêm khó chịu. - Mà ông là ai mới được chứ! Không phải chồng, cũng chẳng phải vị hôn phu... Thật là trâng tráo lạ lùng!

- Xin ông tha lỗi.

- Tôi có bổn phận phải ghi lại việc này trong sổ trực. Ông đã có mặt vào lúc đêm khuya trong phòng một nữ bệnh nhân. Tôi không biết ai có lỗi, Hanajio hay là ông, nhưng tôi nhất định sẽ thông báo việc này cho bác sĩ trưởng.

- Thế rồi sao nữa ạ?

- Có thể là chúng tôi buộc lòng phải yêu cầu Hanajio ra khỏi bệnh viện.

- Xin lỗi, tôi không có ý muốn hỏi về cô ấy... Như tôi thì các vị có để cho

tôi ra khỏi đây không?

Không hề che giấu ác cảm, Kobashi một lần nữa nhìn Tanimoto từ đầu đến chân:

- Địa chỉ? Mục đích đến bệnh viện?

Tanimoto trả lời một cách sőt sắng.

Kobashi ghi lại những câu trả lời trong sổ trực, ở mục “biến cố”.

- Phải... Tôi đã thấy rõ là không có gì có thể làm cho ông nao núng được.

- Một lần nữa tôi xin bác sĩ thứ lỗi cho. - Tanimoto xử sự như thể hẳn không cảm thấy Kobashi có ác cảm với mình.

- Cho ông ta ra. - Kobashi quay ngoắt lưng lại. Khi Tanimoto đã ra ngoài, anh càu nhàu. - Chỉ nói chuyện với hẳn thôi cũng đã thấy tởm. Một thằng xỏ lá!

- Một người đàn ông thực sự! - Mắt vẫn nhìn ra cái khung cửa mà Tanimoto vừa đi ra, Akiko thở dài mơ mộng.

- Cô thích những thằng ngu như vậy à?

- Ngu hay không thì cũng chưa biết. Nhưng đẹp trai quá chừng...

- Mai tôi sẽ nói hết với Naoe.

Cổ trần áp nổi bực tức, Kobashi rít mạnh điều thuốc lá.

Hôm sau, Naoe lại đến muộn: quá mười giờ mới thấy ông vào bệnh viện. Thời gian gần đây ông luôn luôn đến chậm, chỉ có một hai lần là đến trước

mười giờ.

Tình hình này không làm cho các nữ y tá hài lòng chút nào: buổi đi thăm các phòng bệnh nhân bị chậm lại, rất nhiều việc phải hoãn sang buổi chiều. Hơn nữa trong khi Naoe vắng mặt, Kobashi rất vất vả: bao nhiêu công việc đều trút lên vai anh hết.

Đã mấy lần các nữ y tá thử nói chuyện với Naoe nhưng ông chỉ gật đầu đồng ý, và nói mọi việc vẫn y như cũ. Rồi càng về sau ông càng đến muộn hơn. Khiếu nại với bác sĩ trưởng chẳng? Dù có làm như vậy cũng không ăn thua gì. Bác sĩ trưởng thường xuyên đọc nhật ký của bệnh viện và không thể không biết Naoe thường đến bệnh viện lúc mấy giờ, nhưng hình như ông làm ngơ trước sự chậm trễ của Naoe, và Naoe vẫn tiếp tục đến muộn.

Mỗi lần đến bệnh viện, Naoe hồi hải mặc áo blouse chạy xuống phòng khám tiếp các bệnh nhân đã đợi ông hàng giờ, mà cũng chẳng buồn hỏi các nữ y tá xem tình hình ở các phòng bệnh nhân ra sao, ông không còn thì giờ đâu để làm việc ấy nữa.

Khi được Kobashi và Akiko thông báo về sự cố đêm qua, bà y tá trưởng ngay từ sáng sớm đã sốt ruột muốn nói chuyện với Naoe. Nhưng bệnh nhân quá đông, nên mãi sau giờ nghỉ trưa ông mới khám xong. Mà nói chuyện này trước mặt các bệnh nhân thì quá bất tiện... Sekiguchi đành kiên nhẫn đợi.

Sau giờ nghỉ trưa, đợi khi Naoe, vẫn thong thả như thường lệ, bước vào phòng y tá, Sekiguchi mới trút hết bầu tâm sự, kết thúc phiên độc thoại của mình bằng một câu hỏi thống thiết:

- Biết làm thế nào bây giờ?
- Thật đấy, biết làm thế nào bây giờ? - Naoe lặp lại câu hỏi của bà ta.
- Chẳng lẽ lại cho qua một chuyện bê bối như vậy sao?

- Chẳng lẽ không cho qua được sao? - Naoe ngáp dài một cách cố ý và vói tay lấy mấy tờ ghi nhiệt độ.

- Tiên sinh!

- Có việc gì thế?

- Xin tiên sinh nghe kỹ tôi nói.

- Tôi nghe rồi.

- Cô ta đã đưa một người đàn ông vào phòng. Ban đêm! Họ làm gì ở trong ấy? Tiên sinh thử tưởng tượng xem cái gì sẽ xảy ra nếu các bệnh nhân biết được việc này?!

- Họ không biết đâu, - Naoe cười nhạt.

- Nhưng... - Bà y tá trưởng nhìn ông với một nỗi công phần trầm lặng. - Xét cho cùng thì vấn đề cũng chẳng phải ở sự việc vừa qua. Nhưng không biết cô ta còn bày những trò gì nếu ta không trừng trị cô ta lần này.

- Tôi xin dành cho bà cái quyền răn bảo cô ta.

- Không được ạ. Chính tiên sinh phải nói với cô ta. Ngoài ra tôi muốn biết ý kiến tiên sinh, ý kiến của bác sĩ điều trị: chỉ cần quả trách cô ta thôi hay cần thi hành những biện pháp nghiêm khắc hơn?

- Về vấn đề này tôi không có ý kiến.

- “Không có ý kiến” là thế nào ạ? - Sekiguchi ngơ ngác.

- Không có nghĩa là không có. - Nói xong Naoe lại chúi mũi vào các giấy tờ.

- Nói một cách khác, tiên sinh cho rằng không nên làm gì hết phải không

ạ?

- Phải.

Đôi mắt nhỏ, có một màng lưới đường nhãn li ti bao quanh, quắc lên. Bà y tá trưởng giương vuốt:

- À, nếu tiên sinh giữ một lập trường... độc đáo như vậy thì tôi đành phải thưa với bác sĩ trưởng.

Naoe im lặng.

- Bác sĩ Kobashi, người trực đêm qua, hết sức công phẫn... Tiên sinh cho phép tôi thưa chuyện với bác sĩ trưởng chứ?

- Mời bà.

Bà y tá trưởng kinh ngạc trước thái độ thờ ơ của Naoe. Thậm chí bà còn ghen ngào không nói được nữa. Mãi một lúc sau bà mới mở miệng:

- Thôi vậy. Nói chung... Những nguyên tắc của bệnh viện ta không cho phép...

- Bà sao thế, không có việc gì làm à? - Naoe ngắt lời bà.

- Sao?! Tôi... tôi mà không có việc gì làm à?!

Nghe tiếng hét the thé của Sekiguchi mấy cô y tá bỏ việc chạy lại. Cái cổ gầy guộc của bà y tá trưởng đỏ tía lên.

- Ông sẽ chịu trách nhiệm về hành vi của cái con mẹ trơ trên ấy! - Sekiguchi chĩa ngón tay vào Naoe.

Naoe im lặng.

- Các ngài cứ khen mãi, nào là “nữ nghệ sĩ ưu tú”, nào là “cô bé đáng yêu”... Thì đây, các ngài xem nó “đáng yêu”, nó “trong sáng” như thế nào!

- Điều đó chỉ xác nhận thêm rằng cô ta quả là một nghệ sĩ giỏi. Biểu diễn là nghề nghiệp của cô ta. Cô ta phải nắm vững cái nghệ thuật ấy đến mức điêu luyện. Nếu không, làm sao cô ta có thể lên sân khấu được?

Bà y tá trưởng nhìn Naoe, không hiểu ông ta muốn đi đến đâu.

- Cô ấy hư hỏng, nhưng chính nhờ đó mà cô ấy đóng vai ngây thơ một cách tuyệt diệu. Mà nói chung, chưa xảy ra chuyện gì ghê gớm cả. Thử hỏi cô ấy có làm phiền ai đâu?

- Tiên sinh nói gì thế? Cách đây mới bốn ngày chính tiên sinh mổ cho cô ta. Chẳng lẽ với tư cách là thầy thuốc, tiên sinh không quan tâm đến hành vi của cô ta sao?

- Không quan tâm. Vì hai cái không có quan hệ gì với nhau hết. - Naoe cười phá lên. - Và lại người ta ai mà chẳng cố sao đừng làm cho mình đau. Nếu cái đó làm cho cô ta vui thì nên để mặc.

Bà y tá trưởng kinh hãi nhìn Naoe.

- Thôi, - Naoe kết luận, giọng dàn hòa, - bà không nên bận tâm nhiều quá. - Rồi quay sang Noriko đang lo sợ lắng nghe cuộc đối thoại, ông nói: - Ta bắt đầu đi thăm các phòng bệnh nhân.

Naoe thường bắt đầu cuộc đi thăm bệnh nhân từ tầng thứ ba, tức là từ hai phòng rộng nhất và rẻ tiền nhất. Mỗi phòng có sáu người nằm. Các tủ chím chất đầy những quần áo chén đĩa; và bên cạnh các giường nằm ngổn ngang những tấm thảm, những tấm đệm của những người nhà bệnh nhân trải ra để nghỉ đêm. Bốn bức tường trước kia vốn màu kem, đã lâu không được sơn lại nên có những chỗ tróc hẵn vữa ra. Năm ngoái bệnh viện có tu sửa lại, nhưng

cuộc tu sửa này không động đến tầng thứ ba. Cạnh các giường nằm của đàn ông, tường dán chi chít những tờ áp phích, những bức ảnh của các nữ diễn viên, trong góc có để một cây đàn ghi-ta. So với hai phòng này thì căn phòng thượng hạng của Junko Hanajio thật là một cung điện của vua chúa. Nhưng, để bù lại, trong các phòng rẻ tiền không bao giờ buồn tẻ: mọi người đều đối xử với nhau như bà con ruột thịt, ai cũng có người để tâm sự.

Cạnh một cửa sổ là giường của Kokichi Ueno. Sau mấy lần tiếp máu, ông già bắt đầu thấy đỡ và đã ngồi dậy được trên giường, tự xúc lấy thức ăn. Quả ông chưa đi được: hai chân không chịu tuân theo ý muốn của ông.

Naoe bước vào phòng vừa đúng lúc mấy cô y tá đang tiếp máu. Máu đang nhỏ từng giọt chuyền vào đường tĩnh mạch căng phồng. Làn da trước đây xanh xao, khô héo như tờ giấy bồi, nay đã trở nên sinh động và mềm dẻo; ngay cả đôi má cũng hồng hào lên.

Vợ của bệnh nhân là Chiyo, người mảnh khảnh nhưng hãy còn khá linh lợi, ngay từ đầu không rời chồng một bước.

Khi Naoe đã thăm hết các bệnh nhân trong phòng và đi về phía cửa, bà già lúp xúp chạy theo ông.

- Thưa bác sĩ, có thể làm phiền bác sĩ một chút được không ạ?

Naoe ngạc nhiên đứng lại. Các cô y tá thường nói rằng xưa nay bà cụ Chiyo như người câm, ai nói gì cũng chỉ gật đầu, thế mà bỗng dung lại lên tiếng.

- Có việc gì thế ạ?

- Tôi... tôi muốn hỏi... - bà cụ ngập ngừng, mắt nhìn xuống sàn.

- Tôi đi thăm bệnh nhân xong rồi ta nói chuyện nhé, được không ạ? Độ

hai mươi phút nữa bà cụ cứ sang phòng các cô y tá gặp tôi.

Bà cụ gật đầu, vờ biết ơn.

Naoe đi qua các phòng bệnh nhân ở tầng ba, tầng tư và tầng năm rất nhanh. Còn lại tầng thứ sáu, nơi chỉ có một mình Hanajio nằm. Cô đang ngồi trên giường chải tóc, mình mặc chiếc áo choàng màu hồng.

- Bác sĩ khám à? - Junko đặt cái bàn chải xuống chiếc bàn ngủ, rồi không đợi ai yêu cầu, cô ta nằm xuống giường. Cô đã thông thuộc những gì người ta đòi hỏi ở cô.

Mọi việc được tiến hành rất nhanh, Junko chưa kịp ngoảnh đi ngoảnh lại thì đã xong hết rồi.

Noriko đưa cái khăn mặt. Naoe lau cẩn thận từng ngón tay một rồi hỏi:

- Có còn cảm thấy đau không?

- Cò...òn, ít thôi...

- Đó là kết quả của buổi tối hôm qua.

- Bác sĩ định nói gì? - Junko mở tròn xoe đôi mắt đã to sẵn. Trông cô ta hết sức thật thà và hiền lành.

- Cô không hiểu à?

- Không. - Junko ngạc nhiên lắc đầu. - Việc gì thế?

- Tôi cũng không biết nên trừng phạt cô như thế nào đây.

- Thôi bác sĩ đừng dọa. - Junko bõn cọt đánh vào bàn tay Naoe một cái - chỉ tổ...ồ...ồ bịp.

- Chính cô bịp thì có.

- Tô...ô...ôi ấy à?!

- Cô nên nhớ rằng nếu chỉ khâu bị đứt và các mạch máu lại mở ra thì phải làm lại phẫu thuật.

- Để làm gì?

- Phải làm sạch lại tất cả.

- Thà chết còn hơn!

- Nếu vậy cô đừng buông thả quá.

- Xi, cái ông bác sĩ này! Người đâu mà đáng ghét tộ, - Junko kéo dài, giọng ngân nga và nũng nịu. Naoe ném cái khăn mặt cho Noriko rồi ra hành lang.

Bà cụ Chiyo đang đợi họ. Bà ngồi co ro trên chiếc đi văng nhỏ ở phòng y tá.

- Bà cụ có việc gì thế? - Naoe rút cái stato trong túi ra đưa cho Noriko rồi cũng ngồi xuống đi văng bên cạnh bà cụ.

- Tôi không biết... Có nên làm phiền bác sĩ vì những chuyện không đâu...

- Nhưng việc gì ạ? Bà cụ cứ nói rõ đi.

- Hôm trước tôi có nhận được cái này... của bệnh viện đưa - Bà cụ rút trong hầu bao ra mấy tờ giấy. - Trong giấy có viết là tôi phải trả một món tiền gì đấy...

Naoe nhìn qua mấy tờ giấy.

- Đó là giấy thanh toán.

- Thanh toán gì ạ?

- Đầu đuôi là thế này bà cụ ạ. Tiền viện phí ở các bệnh viện mỗi nơi mỗi khác. Thường thường thì số tiền bảo hiểm bệnh tật đủ để trả viện phí. Nhưng ở bệnh viện chúng tôi, trừ hai phòng chung ở tầng ba, các phòng khác còn phải bù thêm. Tuần thứ nhất ông cụ nằm ở phòng hai giường, cho nên phải bù thêm một ngàn yên. Có tiền bảo hiểm rồi vẫn phải trả thêm mới đủ.

- À ra thế...

- Bây giờ thì cụ ông nằm ở một phòng không phải trả thêm tiền. Thế sao ạ, hai cụ có khó khăn về chuyện tiền nong ạ?

Bà cụ cúi đầu:

- Là vì tôi, từ ngày ông nó lâm bệnh, cứ phải ở bên cạnh ông ấy suốt...

Naoe rút trong túi ra một điều thuốc lá. Noriko, lúc bấy giờ đang xem các đơn thuốc, liền lấy cái gạt tàn đưa cho ông.

- Thôi, nếu bà cụ chưa trả được bây giờ thì trả sau cũng được.

- Nhưng...

- Chắc hai cụ hoàn toàn không có tiền phải không ạ? - Naoe suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Bà cụ buồn bã gạt đầu.

- Thôi được rồi. Không có tiền thì không phải trả nữa.

Bà cụ ngạc nhiên nhìn ông.

- Không có tiền, chỉ có thể thôi. Chẳng biết làm thế nào được. Họ có đòi thì bà cụ cứ trả lời như thế. Đó là luận chứng mạnh nhất.

Bà cụ ngỡ ngác chẳng còn hiểu ra làm sao nữa.

- Trước kia bà cụ có làm việc ở đâu không?

- Có, thỉnh thoảng có đi làm...

- Ở đâu?

- Trong một tiệm ăn nhỏ, tôi rửa chén đĩa.

- Họ trả cho bà cụ bao nhiêu?

- Tôi làm mỗi tháng mười ngày, họ trả cho tôi mười hai ngàn yên. Rồi đây ông nó khỏi bệnh, tôi lại kiếm việc mà làm. Có lẽ bây giờ sẽ đỡ túng quẫn...

- Nhưng thật ra bà cụ không nên làm.

- Sao thế ạ?...

- Hai cụ được trợ cấp phải không? Tiền viện phí cũng do Nhà nước trả. Thành thử chỉ kiếm được mười hai ngàn mà phải đi làm thì không bõ.

- Tại sao ạ?

- Hiện nay người ta trả trợ cấp cho hai cụ, lại cấp thêm tiền chữa bệnh. Cả thầy vị chi là được khoảng hai, ba mươi ngàn phải không?

- Chừng hai mươi lăm ngàn.

- Thì đấy. Vừa đúng số tiền tối thiểu do Nhà nước qui định; đó là số tiền mà Nhà nước có bổn phận phải trả cho những người không có sức lao động,

không có nguồn thu nhập nào. Nhưng nếu họ biết là bà cụ thỉnh thoảng có kiếm được ít nhiều thì người ta sẽ trừ đúng số tiền bà cụ kiếm được ra khỏi món trợ cấp. Thành thử chẳng nên làm việc làm gì, bà cụ nên ở bên cạnh cụ ông thì hơn. Bà cụ đỡ vất vả, mà cụ ông cũng được vui hơn.

- Thế còn việc thanh toán thì sao ạ?

- Bà cụ cứ để đấy, và hãy quên đi.

- Ông bác sĩ trưởng sẽ quở tôi.

- Bệnh tình của cụ ông đòi hỏi phải nằm viện, bác sĩ trưởng không có quyền cho cụ ông xuất viện đâu. Hơn nữa không ai có thể đòi tiền của những người không hề có tiền.

Bà cụ lại gật đầu, nhưng có thể thấy rõ rằng bà ta tuyệt nhiên không hiểu được chút gì hết.

- Thời bây giờ khổ nhất là những người có ít tiền, - Naoe nói tiếp. - Một là phải có nhiều, hai là đừng có đồng nào. Phải, tốt hơn là đừng có gì hết. Mình đã trọc đầu thì còn sợ ai túm tóc? Hai cụ không việc gì phải băn khoăn về cái nổi lấy gì mà trả cho bệnh viện, quá trình điều trị tốn hết bao nhiêu...

Bà cụ Chiyo kính cẩn lắng nghe.

- Ở cái nước Nhật này nên làm người thật giàu hay làm người cùng đinh thì tốt hơn...

- Thế... ông nhà tôi liệu có khỏi được không ạ?

Naoe rướn người, thở mạnh ra một làn khói thuốc lá.

- Không, cụ nhà không khỏi được.

- Vậy tức là ông nó sẽ chết ả? - Bà cụ thần thờ ngược mắt lên nhìn Naoe.

- Họ chưa nói với bà cụ là bệnh cụ ông không chữa được ả?

- Nói thì có nói... thế ra nằm bệnh viện cũng không khỏi ả?

- Cụ ông bị bệnh máu. Trong thời gian tiếp máu thì có thể thấy đỡ ít nhiều, nhưng dù sao cụ ông sẽ càng ngày càng xấu đi. Ở đây y học bất lực. Tiếp máu tốn rất nhiều tiền, mỗi lần như vậy là mấy ngàn yên. Cho nên, tôi xin nhắc lại: nên để ông cụ nằm lại ở bệnh viện để điều trị bằng tiền trợ cấp. Bà cụ cứ tin chúng tôi và đừng nghĩ ngợi gì hết. Còn đối với cụ ông thì xin bà cụ chớ nói gì, nhớ là đừng nói gì hết.

- Vâng...vâng... - Bà cụ lại ngoan ngoãn gật đầu mấy cái liền.

- Những bệnh nhân mắc chứng nan y cũng nhiều. Ở đây có một bệnh nhân bị ung thư dạ dày: người ấy sẽ không sống nổi đến hết năm... Chúng hay chầy rồi chúng ta đây ai cũng sẽ đi tới đó. Chỉ có điều là có người biết thời hạn của mình, có người không, - Naoe nói lẩm bẩm như đang đàm thoại với bản thân.

Bà cụ Chiyo thút thít khóc thầm, rồi đưa ngón tay lên quẹt mũi.

- Cảm ơn bác sĩ. - Nước mắt lưng tròng, bà cụ cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Naoe nhìn theo cái bóng dáng còm cõi, bé nhỏ của bà cụ, rồi quay về phía Noriko.

- Kobashi không nói gì với bà cụ là ông già không còn hy vọng gì ả?

- Không, hình như ông ta không nói thẳng.

- Như thế không được. Kết quả chẩn đoán phải nói lại cho vợ bệnh nhân

biết.

- Chắc ông ta chưa dám thôi. Hai ông bà cụ khôn khổ như vậy...

- Thế thì sao? Bệnh tật là bệnh tật.

- Hai ông bà không có con, cứ thế cui cút sống với nhau đến khi già. Đôi khi nhìn bà cụ lẳng xăng sẵn sóc chồng mà thương đến ứa nước mắt.

- Tội nghiệp bà cụ thật...

- Đêm đêm bà cụ lên giường nằm sát cạnh chồng - hai người gầy gò bé bỏng trông như hai đứa con nít.

- Các bệnh nhân khác không nói gì à?

- Nói gì bây giờ? Thì cũng có người thấy lạ lạ, nhưng không hề khó chịu. Ở trong phòng chung này họ đều quan tâm tới nhau cả.

- Nói chung bà cụ cừ thật, cư xử rất hay.

Noriko thở dài.

- Chẳng lẽ họ không có họ hàng thân thuộc thật sao? Không có lần nào thấy ai đến thăm cả.

- Thế cũng hay. Đỡ rắc rối về chuyện trợ cấp. Tiền bạc không có, họ hàng cũng không: thế là không còn vấn đề gì nữa.

- Nhưng đôi với họ thì sao? - Noriko ngờ vực.

- Thì cô cứ nghĩ mà xem: nếu ông già cứ phải tính xem tiền trợ cấp đủ được đến đâu và phải bù thêm bao nhiêu tiền mặt nữa thì ông sẽ khổ vô cùng.

- Cũng đúng... đến khi ông cụ chết bà cụ ấy sẽ khổ sở lắm nhỉ?

- Biết làm thế nào được?

- Họ ăn ở với nhau thuận thảo như vậy... Cũng khó nói thật với họ.

- Người thân nhất định phải biết trước mới được.

- Nhưng biết trước như vậy cũng khủng khiếp quá!

- Ngược lại cái chết sẽ không còn bất ngờ.

- Dù sao thì cái chết vẫn là một cái gì khủng khiếp. Có phải không Tomoko?

Lúc bấy giờ Tomoko Kawa đang ngồi cạnh Noriko quán gạc làm tấm bông. Cô thở dài:

- Nếu phải chết thì chi bằng cùng chết với người yêu.

- Tự tử tay đôi à?

- Ồ, dĩ nhiên là lãng mạn. Nhưng chứng kiến cái chết của một người thân chắc chắn là khủng khiếp.

Tomoko bỏ tấm gạc sang một bên và ngược mắt lên. Cô mới hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh sáng ngời tuổi trẻ.

- Như hai ông bà già kia, hai người thật như một... Sống với nhau như cùng chung một hơi thở, tuyệt thật!

- Nhưng chết thì vẫn phải mỗi người một đàng. - Noriko đáp. - Rồi cũng phải có người chết trước.

- Nghĩ đến chuyện ấy thật ghê rợn! - Tomoko rùng mình.

Naoe không tham dự vào câu chuyện. Nghe đến đây ông đột nhiên đứng dậy, rồi hai tay đút vào túi áo blouse, ông bước ra hành lang.

Ngày mùng mười tháng mười hai, tức bốn ngày sau khi xảy ra “sự cố” đêm ấy. Junko Hanajio ra viện.

Sekiguchi quả quyết với mọi người rằng Hanajio đã bị buộc phải rời bệnh viện sau một cuộc nói chuyện không lấy gì làm thân thiện với bác sĩ trưởng: trước đó chính bà ta đã báo cáo sự việc đã xảy ra với bác sĩ trưởng. Tuy vậy không có ai tin lấy một chữ nào trong những lời bà nói.

Bà y tá trưởng quả nhiên đã không bỏ lỡ cơ hội báo cáo và bác sĩ trưởng, đã bỏ ngoài tai tất cả những điều bà ta nói. Ngày ra viện - mùng mười tháng mười hai - đã được ấn định từ trước.

- Khó lòng mà một con người hám lợi như bác sĩ trưởng lại có thể đuổi một bệnh nhân giàu có như vậy. Mà lại chỉ vì một chuyện không đâu như thế. Cô ta đã mời một anh bạn trai đến chơi: như thế có cái quái gì mà làm to chuyện! - Các nữ y tá kháo nhau như vậy.

Tuy nhiên sau buổi nói chuyện với bà y tá trưởng, ông bác sĩ trưởng cũng cho mời Naoe đến gặp.

- Có đúng thế không? Những chuyện bà y tá trưởng kể ấy mà?

- Tôi không biết, - Naoe nhún vai, - đêm ấy tôi không có mặt ở bệnh viện. Nhưng bác sĩ trực khẳng định rằng những chuyện ấy là có thực.

- Gớm cái cô bé!... Thế mới là khí phách đàn bà... Còn cái anh kia là ai thế? Kenji Tanimoto à? Cái anh ca sĩ ấy à?

- Nghe nói chính anh ta.

- Chắc hai người đã dính với nhau từ lâu rồi.

- Không biết.

- Ủ... - Yutaro cười. - Bà y tá trưởng cứ lồng lên. Bà ấy bảo phải đuổi cô ta ra khỏi bệnh viện, để làm gương cho kẻ khác. Tôi thì tôi cho rằng không có việc gì phải nghiêm khắc đến thế, hả?

- Dù sao thì câu chuyện này cũng không hề có ảnh hưởng gì đến sức khỏe cho cô ta. Hoặc ít nhất cô ta cũng cảm thấy như thế.

- À...à... Thôi được rồi. - Ngay từ đầu Yutaro đã không có ý muốn làm to chuyện. - Thế thì thế này: ta hãy nói rằng bác sĩ trưởng đã mắng cho cô ta một trận.

- Tôi hiểu.

- Thế còn... thân hình của cô ta chắc đẹp lắm nhỉ... - Bác sĩ trưởng đột nhiên đổi đề tài và nhìn Naoe có ý chờ đợi. - Nước da trắng...

- Tái thì đúng hơn.

- Thế à?... - Yutaro mơ mộng nhìn lên trần. - Da tái và mịn...

- Không, da cô ta chẳng ra gì.

- Có thể vì mệt? Cô ấy làm việc nhiều lắm.

- Tôi không nghĩ như thế. Có lẽ vì ma túy thì đúng hơn.

- Ô, thế à?! Tại sao anh lại kết luận như vậy?

- Có vết tiêm ở hai cánh tay, mà da thì khô.

- Ra thế..ế..ế đây... - Yutaro đánh giọng. - Nhưng để làm gì? Sao cô lại

cần đến ma túy?

- Theo tôi, chủ yếu là để hưởng lạc.
- Nghe nói tiêm như thế thích lắm phải không?
- Tôi không biết. Chắc thế, - Naoe đáp xẵng.

Yutaro hạ giọng nói khẽ:

- Tôi nghe nói đó là một món thuốc dùng cho đàn ông rất tốt...
- Vâng. Trong tình trạng quá mệt mỏi về thể chất thì nó có tác dụng kích thích.

Yutaro đang khá bận tâm với những phen thất bại của mình với Mayumi. Tán tỉnh thì có đủ sức, nhưng hễ đi đến cái việc chủ yếu thì...

- Tôi vẫn không hiểu. - Ông ta xoay xoay cái đầu - Tại sao một cô gái ngây thơ kiêu diễm như vậy lại cần đến ma túy?
- Cô ta chỉ có vẻ ngây thơ trên sân khấu mà thôi.
- Ờ...ờ... cứ nhìn trên tivi thì đúng là một người khác hẳn!
- Bao giờ chả thế: bên ngoài là một đấng, bên trong là một nẻo.

Yutaro sượng sùng nháy cặp mắt: ông ta sợ rằng Naoe nói như vậy là có ý ám chỉ mối liên hệ của ông với Mayumi. Nhưng ông chỉ thấy Naoe trầm ngâm mân mê cái chén trà trên tay.

- Thế anh chưa nói gì với cô ta chứ?
- Chưa, và lại có phải tôi bắt gặp cô ta trong cái vụ ấy đâu. Mà không có chứng cứ thì nói sao được...

- Như tôi đây, thử nhào vô xem sao có được không nhỉ - Yutaro thở dài.

- Theo tôi thì không. Dĩ nhiên, nếu ông đang chuẩn bị chết thì đó lại là chuyện khác.

- Ồ không, hiện nay thì xem chừng tôi chưa muốn chết, - Yutaro cười xòa.

Gương mặt Naoe vẫn kín như bưng.

Ngày ra viện, Naoe ghé vào phòng Junko. Trong phòng đã thấy ông chủ tịch công ty truyền hình, ông bầu và người lái xe ngồi sẵn đấy.

- Xin các vị làm ơn sang phòng bên một chút, - Noriko yêu cầu.

Trên cơ thể Junko mọi thứ đã gần như bình thường, cho nên cuộc khám nghiệm kết thúc rất nhanh.

Vừa mặc xong áo quần, Junko đã hỏi:

- Bao giờ thì tôi đến khám lại?

- Tuần sau. Rồi sau đó cứ cuối mỗi tháng lại đến một lần.

- Nếu có thể cho tôi đến vào buổi tối thì tiện hơn...

- Có thể được, nhưng chỉ vào những phiên trực của tôi.

- Bây giờ đã có thể biết tiên sinh trực vào những tối nào chưa?

Noriko, không che giấu nỗi bất bình, quay sang phía Naoe.

- Nhưng như thế không đúng qui chế!

- Cái gì không đúng qui chế? - Naoe không hiểu.

- Các bệnh nhân ngoại trú đều phải đến khám ban ngày.

- Ta có thể coi đây là một ngoại lệ, - Naoe nói.

Đoạn vút chiếc khăn mặt lên cái khay của Noriko, ông đi ra phía cửa.

- Khoan đã! Tiên sinh! - Junko gọi giật.

Naoe quay lại.

- Tiên sinh ạ, có thể cho phép tôi thỉnh thoảng đến nằm viện, chẳng hạn mỗi tháng một lần, được không ạ? Đôi khi cũng muốn nghỉ ngơi chút ít...

- Xin mời.

- Và tiên sinh sẽ cho giấy nhập viện chứ?

- Tôi sẽ cho.

- Dù tôi không ốm cũng cho chứ?

- Tôi đã nói rồi.

- Thế thì cảm ơn tiên sinh quá.

Junko mừng rỡ mỉm cười. - Tiên sinh ạ, xin hỏi tiên sinh thích cái gì nhất? Ấy, ví dụ như trong các thức ăn uống đấy?

- Cái gì? À, có lẽ không riêng một thứ gì...

- Thế thì khi nào ta cùng đi tiệm đi. Tôi sẽ chiêu đãi. Tôi biết là bác sĩ rất bận, mà tôi cũng bận chả kém gì đâu... Nhưng tôi rất muốn trả ơn tiên sinh.

- Điều đó hoàn toàn không cần thiết.

- Ô kìa, tiên sinh! Tôi chịu ơn tiên sinh nhiều quá mà!

- Ông bầu của cô đã đút lót tôi rồi.

- Không, không, đó là quà của hãng, có dính dáng gì đến tôi đâu. Chúng ta nhất định phải ngồi với nhau ở một nơi nào đó để nói chuyện. - Trong giọng nói của Junko điểm những âm thanh lẳng lơ. - Bác sĩ làm ơn đi, cho tôi một buổi tối.

- Bác sĩ rất bận. Hơn nữa bị trĩ như cô mà uống rượu là rất có hại, - Noriko nhận xét một cách lạnh lùng.

- Thế à? Thế còn bia gừng thì sao? Hay là nước quả? Được chứ?

- Tiên sinh, - Noriko nắm lấy khuỷu tay Naoe, - họ đang đợi ngoài kia.

- Bác sĩ đừng quên đây nhé! - Junko đá lông nheo với Naoe.

Một lát sau, Junko trong chiếc quần ống hẹp và chiếc áo măng tô nhẹ màu đỏ nhanh nhẹn bước ra khỏi bệnh viện, ngồi lên chiếc xe hơi và phóng đi.

XIII

Mayumi không thể tin rằng những điều đã xảy ra tối hôm ấy là có thật. Cô cứ có cảm giác như thể đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng những giấc mộng thì với thời gian thường mờ nhạt dần rồi bị quên lãng, chứ buổi tối hôm ấy thì Mayumi nhớ cặn kẽ đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất. Cõi thực và mê sảng pha lẫn vào nhau trong tâm trí cô, và rốt cuộc cô chẳng còn hiểu gì nữa. Chỉ có một điều duy nhất rõ ràng: với Naoe đã xảy ra một cái gì không ổn.

Naoe, con người kiêu ngạo, lạnh lùng... Người thầy thuốc điềm đạm... Xưa nay Mayumi vẫn có cảm giác là cái vẻ điềm đạm, lạnh lùng ấy che giấu một cái gì khác hẳn - sự cô đơn. Một sự cô đơn đáng cay, không lối thoát. Một nỗi buồn tuyệt vọng cần được thông cảm, thương xót. Đối với một người bàng quan, có thể tưởng đâu đó là sự cao ngạo. Rất có thể chính nỗi cô đơn da diết ấy đã thu hút Mayumi.

Nhưng cái buổi tối khủng khiếp ấy... chẳng lẽ con người ấy lại chính là bác sĩ Naoe cao ngạo?! Một gương mặt đờ đẫn không còn chút ý chí, một cái nhìn không có linh hồn, một thân thể rũ rượi. “Hay là mũi tiêm đã có tác dụng như vậy? - Mayumi trầm nghĩ trong khi nhớ lại cái ống tiêm rỗng lăn trên bàn. - Ông ta tiêm thuốc gì vào mình vậy? Chỉ vài giọt thôi mà có thể làm cho con người đến nông nỗi ấy sao?”

Song Mayumi không hề nói với ai nửa lời. Và lại một chuyện như vậy thì còn có thể kể cho ai nghe? Các bạn gái sẽ cười cho. Còn Yutaro - lẽ nào lại đem chuyện ấy chia sẻ với Yutaro!

Trước mắt cô không lúc nào mờ hẳn hình ảnh Naoe đang quỳ sụp xuống và van nài: “Đừng đi”. Cô càng cố giãy ra dữ dội bao nhiêu thì Naoe càng

ôm chân cô chặt bấy nhiêu. Thâu hết tàn lực cuối cùng cô mới vùng ra được.

Naoe nằm sấp trên giường, đầu buông thõng xuống. Ông ta cứ thế mà thiếp đi, không còn đủ sức cử động nữa.

Đợi chừng hai mươi phút, cô mặc áo quần, chải lại mái tóc và chuẩn bị đi ra. Đứng ở cửa cô khe khẽ gọi Naoe, nhưng không thấy trả lời. Lúc bảy giờ Mayumi quay trở vào lấy chăn đắp lên người Naoe và ra khỏi phòng.

Nỗi thất vọng và tức tối giày vò cô.

“Vậy thì cái gì đã xảy ra? - Mayumi tự hỏi. - Có lẽ ông ta không dám chiếm đoạt mình vì mình là tình nhân của Yutaro chẳng? Ông ta sợ vượt qua giới hạn chẳng?”

Trong một thời gian nào đó ý nghĩ này an ủi Mayumi, nhưng rồi sự ngờ vực lại trở dậy mạnh hơn trước. Có lẽ ông ta điên chẳng?

Trước đây cô có cảm giác là mình hiểu Naoe. Nhưng bây giờ thì ông ta đã trở thành một cái gì hoàn toàn bí ẩn.

Yutaro đến thăm Mayumi mỗi tuần hai ba lần - thường là cách nhau một ngày, nhưng cũng có khi cách mấy ngày liền.

Thoát ra khỏi cái vòng kiểm soát của đôi mắt đầy cảnh giác của bà Ritsuko tuyệt nhiên không phải là đơn giản; luôn luôn phải vất óc tìm ra những lý do khác nhau - khi thì đi họp, khi thì có cuộc gặp gỡ vì công việc kinh doanh.

Nhưng từ buổi tối hôm ấy, mấy ngày liền đã qua mà Yutaro vẫn chưa thấy đến, và nói chung Mayumi cũng lấy làm mừng: cô chưa kịp hoàn hồn, mà lương tâm cô cũng không được trong sạch.

Nhưng đến cuối tuần Mayumi bắt đầu lo lắng. Thường thường sự vắng mặt của Yutaro dù có kéo dài một chút, cũng không làm cho cô sốt ruột, nhất là khi cô đã nhận được tiền của ông ta đưa, nhưng bây giờ Mayumi đứng ngồi không yên.

“Nhỡ ông ấy biết được điều gì?” - ý nghĩ này luôn luôn ám ảnh cô, và cứ mỗi lần cái chữ “nhỡ” này hiện lên, cô lại thấy hoảng sợ. Đơn giản hơn cả là hỏi thẳng Naoe; vì nếu có ai biết được điều gì thì chỉ có thể là do Naoe nói ra, chứ Mayumi thì vẫn câm như hén. Nhưng cô không sao có thể đánh bạo đến gặp Naoe được. Cô sợ lắm. Cô sợ Naoe. Cái cảm giác như thể bị hút vào một luồng nước xoáy huyền bí không rời cô một khoảnh khắc nào.

Cuối cùng Mayumi không chịu được nữa. Sau khi đã nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ, cô quyết định gọi điện thoại cho Yutaro. Gọi điện về nhà thì không được, vì người cầm ống máy lên có thể là Ritsuko, cho nên Mayumi gọi điện đến bệnh viện vào buổi sáng, lúc mà có nhiều khả năng nhất là ông ta đang có mặt ở đấy.

Người cầm ống máy lên là cô thư ký.

- Tôi ở hãng dược phẩm “Daikyo”. Xin cô làm ơn mời ngài Gyoda ra máy.

Nói chung Mayumi cố tránh gọi điện thoại, nhưng đôi khi - mỗi tháng độ hai ba lần - cô vẫn phải liên hệ với Yutaro, và để khỏi gây ngờ vực, Mayumi tự xưng là người của hãng “Daikyo”. Tuy bệnh viện cũng không phải là nhỏ lắm, nhưng nhân viên cũng không nhiều, mà đa số lại là phụ nữ, vốn là những sinh vật nói nhiều. Và nếu có ai tình cờ biết được “mối tình” của bác sĩ trưởng thì thế nào cũng sẽ có những người “tình nguyện” lập tức báo lại cho mađam Ritsuko.

Trên thực tế không hề có một cái hãng nào là “Daikyo”, nhưng tên này

nghe hoàn toàn tự nhiên đối với một hãng thuốc. Nếu Ritsuko thấy có điều gì khả nghi thì Yutaro có thể nói là bà đã nghe nhầm. Nhưng cho đến nay thì mọi việc vẫn êm xuôi và cái hãng “Daikyo” kia vẫn làm ăn “phát đạt”. Cứ ba tháng, Yutaro lại nghĩ ra một cái tên hãng mới và ghi vào sổ điện thoại của Mayumi. Đôi khi Mayumi quên khuấy và đứng ra đại diện cho một cái “hãng” đã thôi “hoạt động” cách đây nửa năm. Tuy vậy cái mưu này vẫn trót lọt. Bà Ritsuko không hề hay biết gì.

- Cô nói sao ạ? Hãng “Daikyo” ạ? - Cô thư ký hỏi lại hai lần rồi cảm sang đây nói của bác sĩ trưởng. Yutaro đang ngồi ở phòng làm việc.

- Tôi nghe đây, - cái giọng hơi khàn của ông ta trả lời. Ông ta thừa biết rằng đó là Mayumi, nhưng không hiểu tại sao ông ta vẫn trả lời một cách dè dặt và ngắn gọn.

- Papa, có việc gì thế?

- Việc gì là thế nào ạ?

- Lâu không thấy papa đến. Em hơi lo, không biết có chuyện gì xảy ra không. Cho nên mới gọi điện hỏi thử.

- À...à... Cảm ơn.

“Có lẽ bà Ritsuko đang ở trong phòng hay sao ấy, ông ta nói kiểu gì nghe kỳ quá...”

- Bao giờ papa đến?

- Hôm nay thì rất tiếc là không được. Vậy xin hẹn đến... ờ... ờ cứ cho là ngày mai hay là ngày kia.

- Hôm nay không được à?

- Vâng, chúng tôi sẽ hết sức cố gắng.

Mayumi tưởng tượng thấy Yutaro vừa nói câu này vừa lễ phép cúi đầu, và cười phá lên.

- Nay papa nên nhớ rằng hễ không đến là em sẽ tìm ngay người khác đấy! - Cô nói.

- Dạ không ạ, quý hãng không phải lo về vấn đề này.

- Ô kìa, papa nói làm nhảm cái gì thế?! - Mayumi cười như nắc nẻ và bỏ ống máy xuống.

Yutaro đến Mayumi vào ngày hôm sau như đã hẹn.

Chưa kịp vào phòng ông đã ôm chầm lấy cô, rồi làm cho người cô chỗ nào cũng dính đầy nước miếng, nhưng lại thất bại ê chề một lần nữa.

- Bận bịu suốt, - ông ta tự bào chữa. - mệt quá...

Trong khi đó Mayumi nhớ lại buổi tối ở nhà Naoe, và lại thấy bứt rứt khó chịu.

- Thôi anh đi nhé. - Yutaro nhìn đồng hồ nói, đoạn háp tấp mặc áo quần.

- Đã đi rồi à? - Mayumi làm ra một bộ mặt bất mãn. - Thế em thì sao đây?

- Ở bệnh viện sắp có kiểm kê, ai nấy bận lút đầu lút cổ...

- Kiểm kê gì vậy?

- Ủy ban kiểm soát việc sử dụng ma túy. Nghe nói họ sẽ làm rất nghiêm

ngặt.

- Trong bệnh viện mà cũng phải kiểm kê à?

- Chứ sao? Kiểm quá đi chứ! Mà đây lại là chuyện ma túy nữa thì dĩ nhiên là tuyệt đối...

- Ra thế à? - Mayumi lúc bấy giờ đang ngồi trên cái đệm trước tấm gương, trong khoảnh khắc quên hẳn đầu tóc của mình.

- Và lại người ta vừa phát hiện ra trong bệnh viện anh có người dùng ma túy.

- Ai?

- Thì cái cô Junko Hanajio ấy!

- Thật à?! - Mayumi thấy nhẹ hẫng người. Không hiểu tại sao cô cứ chờ đợi nghe một cái tên khác.

- Ít ra là Naoe thấy như vậy.

- Bác sĩ Naoe à?!

- Ông ấy nói xem da thì biết. Lại có cả vết tiêm nữa...

- Sao, như thế đã đủ để kết luận rằng đương sự là người nghiện ma túy?

- Không, dĩ nhiên là chưa đủ. Nhưng ở đây trực giác không phải là không quan trọng. Một khi Naoe đã nghĩ như vậy thì chắc phải đúng.

Mayumi kinh ngạc quá. Nữ ca sĩ Hanajio nghiện ma túy! Nhưng có một điều còn làm cô ngạc nhiên hơn là chính Naoe đã quan tâm đến điều đó. Giữa những sự kiện này phải chăng có một mối dây liên hệ?

- Thế bây giờ cô ấy ra sao?

- Ra viện rồi.

- Không, là nói chuyện ma túy ấy.

- Ai mà biết được? Vả lại cũng chưa có bằng chứng đích xác, chẳng qua Naoe phỏng đoán là cô ấy có chích, thế thôi. - Yutaro xoay cái cổ ngấn, nấn lại cái cà vạt. Chà, thanh niên bây giờ... Không còn tài nào hiểu được họ nữa.

- Papa không định ám chỉ luôn cả em nữa đấy chứ?

- Sao em nói thế. - Yutaro đến cạnh Mayumi và cũng soi mình trong gương.

- Bác sĩ Naoe ra sao?

- Vẫn thế... Mà sao? Em muốn چرا ông ta đấy à?

- Lại còn thế nữa! - Mayumi phì cười. - Ông ta là người căm ghét phụ nữ kia mà.

- Em lấy ở đâu ra thế?

- Papa còn ngờ vực à? Đấy cứ xem bao nhiêu cô y tá trong bệnh viện lượn lờ xung quanh ông ta, mà ông ta cũng chẳng thèm nhìn nữa.

- Ủ... đàn bà cứ bầu quanh ông ta, - Yutaro im lặng một lúc rồi miễn cưỡng tán đồng.

- À, papa này, thế còn cô con gái papa ra sao rồi? - Trông Mayumi như thể có một con quỷ nhập vào.

- Mikiko ấy à?

- Đã yêu chưa?

- Hình như yêu rồi.

- Thế papa có biết tối hôm ấy cô bé ở đâu không? - Mayumi nheo nheo đôi mắt một cách bồn chồn.

- Ở đâu đâu? Ở nhà một cô bạn gái.

- Bạn gái... Bạn gái nào?

- Bạn học từ hồi còn ở trường đại học.

- Hừm... Thế papa không thử xác minh thêm xem sao à?

- Để làm gì? Chính nó bảo mà.

- Chà!

- Thế thì việc gì đến em? - Yutaro phản công. - Có cái gì đặc biệt lắm đâu?

- Ừ thì thôi, không có gì... - Mayumi rời tấm gương ra nằm ở đi vắng.

- Em có quen với Mikiko à?

- Không, không quen.

- Thế thì tại sao em lại bận tâm nhiều đến nó như vậy?

- Một cô dâu mà bỏ lễ xem mắt trốn đi: chuyện đó không thú vị hay sao? Chết cười...

- Ai cười, ai khóc... - Yutaro mặc áo vét tông. - Thôi anh đi.

- Khoan đã - Mayumi nhồm dậy. - Hay có lẽ cô ta yêu Naoe?

- Em nói có suy xét đấy chứ? - Yutaro đứng lại bên ngưỡng cửa và ngạc nhiên nhìn Mayumi. - Mikiko ấy à? Nó yêu Naoe à?

- Thì sao, điều đó không thể có được hay sao?

- Em có bằng chứng gì không?

- Không. Chẳng qua em chợt nghĩ ra như vậy.

Bây giờ thì Yutaro lại không thể yên tâm ra đi được nữa. Ông quay lại và ngồi xuống đi văng bên cạnh Mayumi.

- Bác sĩ Naoe đã ba mươi bảy tuổi rồi. - ông nói.

- Nhưng con gái lại hay thích đàn ông tuổi đó.

- Con Mikiko đã có lần nào nói chuyện với ông ta đâu!

- Papa có chắc không? - Mayumi cười nhạt.

- Em có biết một chuyện gì à? Thế thì nói toạc ra đi!

- Em không biết gì hết. Nhưng nhớ ra hai người có gặp nhau thì sao? Một cách vụng trộm ấy?

- Vớ vẩn! Naoe có bồ rồi.

- Ai thế?

- Cô y tá Noriko Shimura.

- Thế tức là vẫn có đấy... - trước đây Mayumi cũng đoán rằng Naoe tất phải có một cô nào đấy nhưng bây giờ, khi nghe Yutaro nói ra điều đó, cô bỗng dưng thấy hoang mang. - Nhưng như thế thì có sao? - Cô khinh bỉ phì cười. - Dù ông ta có hai hay ba cô thì em cũng chẳng lấy làm lạ. Naoe kia

mà! - Mayumi mạnh dạn lên, tuy lòng cô thấy buồn rười rượi.

- Hôm nay em ăn nói lạ quá. Nghe mà phát điên lên được.

- Papa ạ, dĩ nhiên đây là việc của papa, - Mayumi nói với một giọng đầy ảm ý, - nhưng em cũng khuyên papa là đừng chần chừ với những buổi xem mắt.

- Cái này thì em có thể yên tâm, sắp tới anh sẽ thu xếp ổn thỏa ngay.

- Cũng với chàng rể ấy à?

- Phải, vừa rồi đã phải xin lỗi anh ta. Nói rằng cô dâu bị kẹt vì có tai nạn.

- Chà papa chịu khó thật!

- Chỉ có một đứa con gái thì phải lo chứ.

- Dĩ nhiên là phải! - Mayumi an ủi Yutaro với tất cả sự tinh quái mà cô có thể có được, rồi nói thêm. - Papa hạnh phúc thật đấy.

- Anh ấy à? Hạnh phúc à?

- “Và chỉ mình người cha được hưởng thái bình trong sự bất trí...” - Mayumi ngâm nga với một giọng diễn cảm.

- Em muốn nói gì thế?

- Thôi được rồi, được rồi, đã về thì về đi.

Lời lẽ của Mayumi đã làm cho Yutaro rất khó chịu, nhưng bà Ritsuko đang đợi ở nhà, và ông không được quên điều đó. Khi ra đi ông có nói là đến Hội lương y; bây giờ đã sắp năm giờ, mà đến sáu giờ thì hai ông bà đã định sẽ đến nhà Hirayama đánh mặt chược.

- Thế anh đi nhé?

- Đi đi, đi đi. - Mayumi cũng chẳng thèm quay đầu về phía Yutaro nữa.

Yutaro đã đi rồi, mà hồi lâu Mayumi vẫn chưa bình tâm lại được. Còn phải nói: Yutaro chẳng cho cô biết được thêm chút gì, hơn nữa trong đầu óc ông bây giờ chỉ nghĩ đến buổi xem mắt của Mikiko; Naoe đang có một cô Noriko Shimura nào đấy... Thế là mọi thứ cứ rối tung cả lên...

Nỗi căm uất đang bị dồn nén của Mayumi bỗng tìm được một lối thoát bất ngờ: “Hay ta đi gặp cái con Mikiko ấy và cho nó một trận?” Suy nghĩ một lát, Mayumi thấy cái ý nghĩ này không đến nỗi phi lý quá, mà lại hứa hẹn một cái gì có phần thú vị. “Mày tưởng mày là con gái một ông bác sĩ trưởng thì bao nhiêu hạnh phúc đều thuộc phần mày hết sao?! Đừng hòng!” Bây giờ thì Mayumi không còn dừng lại được nữa.

Lúc bảy giờ mới năm giờ chiều, đến lúc phải đi làm việc hầy còn thừa chán thời gian. Sau khi hút một điếu thuốc lá và nhấp ít Brandy, Mayumi giở cuốn sổ điện thoại và nhắc ống máy. Số điện thoại của Yutaro Gyoda được ghi không phải dưới chữ G, mà dưới chữ P - tức papa.

Sau mấy tiếng tuýt dài, trong máy có tiếng một người đàn bà có tuổi. Mayumi phát hoảng, sợ rằng chính bà Ritsuko cầm máy, và trong một khoảnh khắc còn lạng người đi nữa là khác, nhưng ngay lập tức cô lại nhớ rằng bà vợ Yutaro có một giọng nói cao, vang lanh lảnh. Có lẽ người nhắc máy là một bà hầu phòng.

- Xin lỗi, tiểu thư Mikiko có nhà không ạ?

- Xin chờ cho một phút.

Người ta cũng chẳng hỏi xem ai đã gọi điện. Chắc là vì người đó không phải là một người đàn ông.

- Tôi nghe đây, - một giọng trẻ trung và rất trong nói.

- Mikiko-san đây ạ?

- Vâng.

- Tôi tên là Uegusan. Tôi muốn được gặp tiểu thư.

- Uegusan? - Trong giọng nói của Mikiko lộ rõ ý ngạc nhiên. - Xin lỗi, nhưng bà là ai?

- M...m...m... Biết nói với tiểu thư thế nào đây... Nói chung, tôi cần kể cho tiểu thư nghe một điều.

- Điều gì ạ?

- Việc này có liên quan đến bác sĩ Naoe.

- Naoe ư?!

Mayumi cảm thấy Mikiko giật mình.

- Cô đừng sợ, không có việc gì xảy ra đâu. Chẳng qua tôi có hơi quen ông ấy... - Mayumi nói giọng ôn tồn hơn.

- Nhưng tôi thì có liên quan gì?

- Tôi có nghe được một vài điều... Nhưng xin cô đừng sợ, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Ta có thể gặp nhau hôm nay được không? Chẳng hạn vào lúc... hay ngay bây giờ cũng được.

Sau một quãng lặng im Mikiko nói thì thào:

- Được.

- Vậy thì sáu giờ ở Shibuya nhé? - Và Mayumi nói tên một hiệu cà phê nhỏ rất âm cúng.

- Nhưng... Tôi chưa bao giờ được biết mặt bà.

- À, vâng!

Mayumi quên khuấy đi rằng chính cô cũng không biết mặt Mikiko.

- Tôi sẽ mặc măng tô màu tím, tay cầm một tờ nhật báo phụ nữ, - Mayumi nói.

- Còn tôi... sẽ mặc áo măng tô trắng.

- Tạm biệt. - Mayumi đặt ống máy xuống và bỗng thấy xấu hổ ghê gớm.

Mỗi lần đi làm, Mayumi ăn mặc rất nhũn nhặn. Chiếc áo mặc để phục vụ khách thì cô cầm theo. Ngay ở Tokyo, nơi mà các đường phố khá đông những người phụ nữ ăn mặc sang trọng, một cách trang phục có vẻ khiêu khích như váy mini có nhiều đường viền cũng có phần quá lộ liễu. Mọi người sẽ thấy rõ ngay rằng đây là một cô gái bán bar đang vội vã đến nơi làm việc. Mayumi tuyệt nhiên không lấy làm ngượng về nghề nghiệp của mình, nhưng cô rất khó chịu với những cái nhìn quá thô lỗ của những người đàn ông qua đường.

Cô mặc chiếc áo măng tô màu tím, cầm lấy tờ báo và cái hộp đựng chiếc áo dài mini. Vì không gọi được taxi, cô đến chậm khoảng năm phút, nhưng điều đó cũng không làm cô phiền lòng cho lắm, - lúc nào và ở đâu cô cũng đến chậm.

Bước vào hiệu cà phê, Mayumi trông thấy ngay bên cửa sổ một cô gái mặc đồ trắng. Cô ta đang trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Mikiko!

Mayumi rất ngạc nhiên khi thấy Mikiko, cô gái cùng tuổi với mình, trông lại trẻ măng như một cô bé mới lớn. Khi Mayumi đến gần, Mikiko ngược mắt lên và đứng dậy.

- Mikiko-san?

- Vâng.

- Còn tôi là Uegusan.

Mikiko trông rất xanh xao, có lẽ vì trong hiệu cà phê hơi tối.

- Cô thứ lỗi cho tôi đã làm phiền cô, - Mayumi nói - Chắc tôi đã làm cho cô sợ.

- Có lẽ thế thật - Mikiko gật đầu, hai tay xếp lên đùi trong một cử chỉ trang nhã. Mái tóc đen nhánh và mềm như tơ, được rẽ đôi ra bằng một đường ngôi, óng ả chảy xuống hai vai. Bản thân Mayumi trông cũng rất trẻ, nhưng gương mặt đầy lo âu của Mikiko thì thật là non nớt như mặt trẻ con.

Một cô hầu bàn đến cạnh họ. Mayumi gọi trà có chanh. Hộp áo thì cô gái đặt trên một chiếc ghế bỏ không cạnh lối ra vào.

Tối nay Mayumi hóa trang không đậm lắm, thế mà vẫn nổi bật lên giữa đám phụ nữ ngồi xung quanh. Cô thường trang điểm và làm tóc ngay trước khi đi làm việc, trong một mỹ viện thời thượng cách quán cà phê không xa. Trông Mayumi có thể đoán được nghề nghiệp của cô khá dễ dàng, cho nên Mikiko chăm chú quan sát người con gái lạ mặt thuộc một thế giới xa lạ đối với cô.

- Cô đừng sợ tôi, tôi sẽ không làm điều gì xấu đối với cô đâu.

Mikiko lại gật đầu.

- Có một lần tôi bị sái chân và người ta chở tôi đến bệnh viện Oriental...
- Ra thế. - Mikiko đến bây giờ mới hơi yên tâm một chút.
- Chính ở đây tôi đã làm quen với bác sĩ Naoe.

Về mối quan hệ với Yutaro thì Mayumi không dám nói. Miệng không mở ra được. Và lại nói chuyện ấy cũng chỉ làm cho Mikiko thêm ngờ vực mà thôi.

- Thế cô định nói gì với tôi về bác sĩ Naoe?

- À, thật ra cũng không có gì... Tuy... Nếu cô yêu ông ta, thì cô nên nghe lời khuyên của tôi.

Mikiko nhìn Mayumi chờ đợi, nhưng Mayumi không vội nói tiếp. Cô thong thả khuấy đường trong chén, nhấp một ngụm trà rồi sau đó mới nói.

- Nhưng tôi muốn biết: cô yêu Naoe phải không?

Mikiko sụp mắt xuống. Hai hàng mi dài (mi thật cơ chứ! - Mayumi bất giác nhận xét) hất bóng xuống đôi má xanh xao.

- Cô không việc gì phải e dè như vậy.

- Nhưng...

- Thôi không cần nói tôi cũng biết rồi. Cô có yêu.

- Nhưng tại sao cô lại...

- Cô yêu thì cứ yêu đi cho chóng lớn. Nhưng chỉ có điều là cô có biết rõ ông ta không? Chẳng hạn như cái việc ông ta có một cô bồ. Một nữ y tá ở bệnh viện nhà cô.

- Noriko Shimura chứ gì?

Bây giờ đến lượt Mayumi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Té ra cô con gái nhà lành này chẳng phải giản đơn đến thế.

- Vậy ra cô biết...

- Vâng, người ta nói với tôi.

- Nhưng chưa hết đâu. - Cái vô phủ đầu mà Mayumi đánh đòn tâm lý Mikiko đã không có được cái hiệu quả dự tính, cho nên cô bắt đầu cuộc vây hãm - Nghe nói ông ta... biết nói với cô thế nào nhỉ... có những cái rất kỳ quặc.

- Kỳ quặc ạ?

- Chính thế.

- Cụ thể là thế nào?

- Thậm chí nói ra cũng rất bất tiện. Chẳng hạn như thế này: ông ta cời trần cời truồng ra và ngồi uống cà phê.

- Ai nói với cô như vậy?

- À... Có một người.

Mikiko lặng lẽ nhìn ra cửa sổ hồi lâu, rồi nói giọng rần rỏi:

- Tôi không tin.

- Cô không muốn tin thì thôi, nhưng đó là sự thật một trăm phần trăm.

- Cô này, cô kể cho tôi nghe những chuyện ấy để làm gì?

- Tôi đã nói với cô rồi: tôi muốn tốt cho cô.

- Tôi không tin lấy một chữ nào trong những lời lẽ của cô. - Trên gương mặt Mikiko lộ rõ một ác cảm pha lẫn một cảm giác ghê tởm.

- Cô lì lăm - Mayumi cảm thấy mình đến ngạt thở vì căm ghét cô gái này, đang mê say Naoe đến mức quên cả bản thân. - Cô đã gần gũi ông ta chưa?

- Nếu có như thế thì sao? - Mikiko ngẩng cao đầu lên, vẻ thách thức.

- Như thế có nghĩa là có thật... - Giọng Mayumi nghe gần như âu yếm, nhưng trong tâm hồn cô đang dấy lên cả một trận bão. Dĩ nhiên rồi, rõ quá còn gì! Một tình yêu như thế không thể là một tình cảm thuần túy tinh thần. Thế mà đối với cô, Naoe rốt cuộc đã không muốn vượt qua giới hạn cuối cùng. Ông ta không dám, vì cô ta là nhân tình của bác sĩ trưởng chẳng? Không, điều đó vô lý quá. Với Mikiko thì đã có đủ hết. Ngủ với tình nhân của thủ trưởng dĩ nhiên là nguy hiểm, nhưng ngủ với con gái ông ta thì còn liều lĩnh hơn không biết bao nhiêu mà kể!

Chẳng qua ông ta đã khinh thường cô vì một con nhãi ranh nào đấy!... Một nỗi ô nhục như vậy, Mayumi không thể nào chịu đựng nổi.

- Tôi đã đến nhà Naoe, - cô nói qua kẽ răng.

- Thì đã sao?

- Tôi đã vào giường với ông ấy. - Mayumi không còn biết mình nói gì nữa. - Ông đã quỳ xuống trước mặt tôi, van xin tôi đừng bỏ ông ta...

Mikiko im lặng, lơ đãng nghe Mayumi.

- ... cho nên tôi biết rõ ông ta là người thế nào.

“Mình nói không phải sao - Mayumi nghĩ. - Mình đã trông thấy ông ta trong những phút điên rồ”. Nhưng bây giờ chính cô đang như một người điên.

- Có lẽ Naoe bây giờ quên cả nghĩ đến cô rồi, - Mayumi kết luận một cách hần học.

- Khó lòng có thể như vậy.

- Cô tự tin quá đấy!

- Chúng tôi đã hẹn gặp nhau ngày mai.

- Sao?! - Lần này Mayumi không tự chủ ngay được. Đây là một vố khá đau. - Thế đấy... Vừa hẹn gặp Naoe, vừa nhận lời buổi lễ xem mắt?

- Lễ xem mắt ư? - Mikiko im lặng trong khoảnh khắc, nhưng trấn tĩnh được rất nhanh - tôi chẳng tổ chức xem mắt xem mũi gì cả.

- Thì dĩ nhiên. Cô trốn các chú rể để đi tìm Naoe.

- Không phải thế.

- Chính thế đấy.

- Không, không phải thế!

Hai người con gái đẹp, đang cãi nhau dữ dội về một điều gì không rõ, đã thu hút những cái nhìn tò mò của mấy người khách trong quán. Mayumi nhận thấy thế, nói khẽ lại:

- Nhân thể xin nói: Tôi là nhân tình của bố cô.

- Tình nhân của ba tôi?!

Mayumi mỉm một nụ cười chói lọi và gật đầu trang trọng như một bà hoàng.

Thật chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang. Mikiko cũng chẳng nhớ mình chia tay với Mayumi như thế nào. Cô chỉ hoàn hồn khi đã đến trạm Shibuya, đứng giữa dòng người dày đặc. Đôi chân đưa cô đến Dogenzaka.

Xung quanh, cuộc sống đang sôi sục: một dòng vô tận những người đi làm về; bên trạm xe, một đám sinh viên đang hô khẩu hiệu, những người bán hàng mời khách qua đường vào mua. Và tất cả những tiếng ồn ào này lẫn át hết tiếng máy đều đều của xe cộ.

Mikiko không biết đi đâu, cô cứ bước về phía trước, đến đâu thì đến. Rồi cô chợt tha thiết mong được tách ra khỏi cái đám đông này, trốn khỏi tiếng ồn ào đang thấm vào mọi vật này, để còn lại một mình. Cô cứ đi, đi mãi, nhưng đám người qua lại xung quanh không hề thừa bớt, thoát khỏi dòng người này cô lại bị cuốn vào dòng người khác.

Cuối cùng, đến một ngã tư cô mới gặp được một chiếc taxi.

- Đi đâu? - Người lái xe hỏi.

Mikiko ngẫm nghĩ. Về nhà chẳng? không đời nào. Đến nhà bạn cũng không xong. Miễn sao đừng trông thấy ai, đừng phải nói chuyện với ai, miễn sao còn lại một mình...

- Cứ đi thẳng.

- Tôi không hiểu. - người lái xe làu bàu.

- Vậy thì đi Yokohama, - Mikiko khoát tay nói. Yokohama thì xa lắm, và

cô sẽ có thì giờ suy nghĩ.

Mikiko đưa cả hai tay lên xốc lại cổ áo măng tô, và nghiêng người nhìn ra cửa kính. Trên nền trời tháng chạp tối tăm lấp loáng những dòng quảng cáo bằng đèn nê ông sáng chói.

“Cô ấy là tình nhân của ba thật ư?”. Mikiko hỏi tưởng khuôn mặt tròn trĩnh, không thiếu phần duyên dáng và dễ thương của Mayumi. Có lẽ không thể gọi cô ta là đẹp, mặc dầu hình như chính những cô gái như vậy được đàn ông thích. Nhưng đối với Mikiko thì đó là một bộ mặt của ác quỷ.

“Không, không thể tin một chuyện như vậy! Ba lại là tình nhân của người ấy?... Bằng chứng ở đâu? Thật ra không có lấy một sự kiện nào rõ ràng: hai người gặp nhau lúc nào, ở đâu... Hình như cái cô Uegusan này làm việc trong một quán rượu đêm; chắc cô ta đã làm quen với ba ở đấy. Nói cho đúng ra, những quan hệ quen thuộc kiểu này đối với đàn ông là bình thường. Thành thử không có gì đặc biệt mà phải lo lắng nhiều...”

Nhưng cô ta nói mới quả quyết làm sao! “Tôi là tình nhân của ba cô...” Không, cô ấy biết rõ mình nói gì. Cô ấy biết cả tên mẹ, cả số điện thoại ở nhà, ngay cả kiểu xe hơi của ba, cô ấy cũng biết. Cái gì cô ta cũng biết. Còn mình thì chẳng biết một tí gì cả. Thế ra suốt thời gian qua ba đã lừa gạt gia đình? Không thể như thế được! Tuy... Nhưng tại sao lại không thể? Những chuyện như thế ở đời vẫn xảy ra luôn luôn, cứ xem sách hay xem tivi thì đủ biết.

Nhưng nếu cô ta quả thật là tình nhân của ba thì cô ta cần đến Naoe để làm gì? Cô ta đi đến nhà Naoe... Một người tình nhân của ba thì lui tới nhà Naoe để làm gì? Lại đem tất cả những việc đó ra nói với mình nữa! Lại thật, rất lạ...

Nhưng cái kỳ lạ không phải chỉ có thế. Chẳng lẽ Naoe lại đúng như

người đàn bà này đã kể thật sao? Điều đó không thể nào tin được. Cô ta nói dối.

Đột nhiên Mikiko nóng bừng cả người lên vì một điều phỏng đoán vụt hiện ra, thiêu đốt cô như một ngọn lửa: người đàn bà ấy yêu Naoe! Người đàn bà ấy nói chuyện với mình như với một tình địch! Chính vì thế mà tức tối, hằn học. Làm sao mình lại không nghĩ ngay ra được nhỉ? Sở dĩ như vậy là vì ba. Sự dính dáng của ba vào đây đã làm cho Mikiko lạc hướng. Cô có cảm giác như ai tát vào mặt mình... không, đánh vào giữa tim mình!

“Tình nhân của ba... yêu Naoe?...”

Mikiko xúc cổ áo cao hơn nữa và nhìn ra cửa sổ xe hơi. Những chiếc xe đi ngược đường vẫn vút qua như trước, những dãy đèn neon quảng cáo vẫn lặng lẽ rao hàng.

“Vậy tức là ba đã lâm vào cái tình cảnh ngu xuẩn của kẻ bị phụ tình...” Ở đây thì kẻ phản bội không phải là người vợ, mà là người tình. Nhưng đẳng nào cũng thế thôi, bị cướp mất tình nhân cũng chẳng sung sướng gì hơn. Mà người cướp cô ta đi lại là...

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn neon làm cho bầu trời trông như đỏ rực lên. Nhưng từ phía trên, màn sương phủ lên bầu trời một lớp đậm đen sẫm. Vì lớp khói lơ lửng trên thành phố công nghiệp, trăng và sao đều không thấy đâu. Một vực thẳm không đáy. Mikiko nhìn sâu vào màn đêm của bầu trời và chợt mừng tượng thấy gương mặt của Naoe.

- Xin lỗi, chúng ta đã qua khu Ikejiri rồi à?

- Dĩ nhiên. Từ lâu rồi.

- Thế thì anh làm ơn quay lại.

- Quay lại ư?
- Tôi quên mất, tôi có việc ở đây. Anh quay xe cho.
- Thế cô không đi Yokohama nữa à?
- Không, anh thứ lỗi cho. Ta quay về Ikejiri.
- Nhưng ở đây không có lối ngoặt, - người lái xe nhăn mặt.

Mikiko thấy ngượng. Quyết định này ngay đối với chính cô cũng rất đột ngột, tuy nó đã nảy mầm trong tâm trí cô ngay từ lúc đang nói chuyện với Mayumi. Cô đã hẹn gặp Naoe vào ngày mai. Nhưng bây giờ mà đợi thì không thể nào tưởng tượng được. Ý muốn gặp Naoe ngay lập tức, ngay phút này, là một khát vọng không thể nào trấn áp nổi.

Khi chiếc taxi đưa Mikiko đến trước nhà Naoe thì đã quá tám giờ. Trong ngõ vắng, tòa nhà trắng nổi bật trên nền trời đen trông tựa hồ một tòa lâu đài của truyện cổ tích.

Đi qua phòng đệm, Mikiko bước vào thang máy và bấm nút lên tầng thứ năm. Cô bấm chuông, rồi đâm ra lúng túng, vì sự nhớ lại một lần nữa là mình đã hẹn ngày mai. Nhưng cô vẫn bấm chuông thêm một lần thứ hai. Có tiếng ổ khóa lách tách, rồi cánh cửa mở ra.

Naoe mặc kimono mỏng màu xanh đang đứng trên ngưỡng cửa, hai tay khoanh trước ngực.

- Có việc gì vậy? - Ông ngạc nhiên.
- Bỗng dung em thấy cần gặp... - Mặt Mikiko không còn lấy một giọt máu. - Anh có bận không?
- Không... Có lẽ... - Naoe bất giác đưa mắt nhìn vào phía trong căn hộ.

- Anh có khách à?

- Không.

Mikiko đợi Naoe mời mình vào. Nhưng Naoe bước ra hành lang rồi khép cửa lại, nói:

- Đến chín giờ có người đến gặp tôi. Chỉ còn lại ít thời gian, và nếu...

- Em sẽ đi ngay. - Mikiko bỏ giày, cởi áo măng tô, đi vào phòng và ngồi xuống cạnh chiếc lò kotatsu.

- Vậy có việc gì? - Naoe hỏi bằng một giọng xa lạ và rót sake vào cái ly đặt trước mặt mình.

- Số là... Hôm nay em gặp một người rất kỳ lạ...

- Rồi sao?

- Em và người đó vừa chia tay nhau... - Mikiko chìa tay ra xin - Tiên sinh rót cả cho em với.

- Nhưng em có uống rượu đâu?

- Hôm nay em sẽ uống.

- Em đợi một tí, anh lấy cốc.

- Không cần, em uống cốc của tiên sinh cũng được. - Mikiko nhấp mấy ngụm nhỏ. Chát rượu từ từ chảy xuống cổ họng, đem theo một cảm giác ấm áp dễ chịu; Mikiko lập tức thấy người nóng bừng lên, gian phòng bắt đầu nghiêng ngả trước mắt. Mikiko thở lại cho đều, rồi nói: - Em muốn hỏi tiên sinh một câu.

- Em hỏi đi.

- Nhưng anh phải nói thật. Được không?

Naoe với tay lấy điều thuốc lá, bắn khoản nhìn Mikiko rồi đánh diêm, châm thuốc.

- Hôm nay em gặp một cô gái tên là Uegusan.

Naoe im lặng.

- Anh biết cô ấy chứ?

- Biết.

- Cô ấy có kể cho em nghe một số chuyện... - Mikiko hấp tấp nuốt một ngụm sake. - Cô ấy nói là cô đến đây. Có đúng thế không? Cô ấy lại còn nói... - Mikiko thấy khó nói quá, - rằng anh với cô ấy...

- Anh với cô ấy làm sao?

- Hẳn anh cũng nhớ đấy. - Mikiko đã say thật sự. - Lúc ấy chỉ có hai người trong nhà chứ gì?

Naoe ngồi yên không nhúc nhích, mắt nhìn ra cửa sổ. Gương mặt ông xanh xao và căng thẳng. Sự im lặng của ông làm cho Mikiko cháy bùng lên.

- Được, thế thì em nói hết. Hai người cởi áo quần ra. Rồi... anh lê gối trước mặt cô ta, van xin cô ta đừng đi, và... - Mikiko bỗng im bật. Cô chợt thấy thương hại mình. Phút ấy cô thấy khinh mình quá, nhưng không còn sức để dừng lại nữa. - Có đúng thế không?

Im lặng.

- Nhưng đó toàn là chuyện bịa đặt! - Cô quay về phía Naoe, lòng chứa chan hy vọng: - Kìa anh nói đi! Bịa đặt phải không? Cô ấy nói dối từ đầu đến

cuối, phải không?

- Không.

- Không ư?! - Mikiko kinh hãi nhìn Naoe với đôi mắt mở rộng.

- Tất cả những điều cô ấy nói là sự thật thuần túy.

- Trời ơi... - Mikiko có cảm giác như mình rơi xuống một vực thẳm. -
Thế tức là... tức là anh với cô ấy...

- Không. Theo tôi, giữa tôi và cô ấy không có gì cả.

- “Theo anh”?! Anh lại còn là một thằng hèn nữa ư?! Anh không dám nói
thằng à?

- Tôi... không nhớ rõ. Tôi không được tình.

- Em không tin!

- Đó là việc của em.

- Anh... - Mikiko đứng phắt dậy. Cô khó nhọc trấn áp cái ý muốn tát vào
mặt Naoe. - Thế anh có biết cô ấy là ai không?

- Có.

- Cô ấy chính là tình nhân của ba em, anh có biết không?

- Biết.

- Thế mà anh vẫn... - Mikiko không nói tiếp được nữa. Cô úp mặt lên tấm
chăn phủ trên lò và khóc nức lên. - Anh là một con quỷ, anh... anh là một con
quái vật! Anh sẽ bị thiêu trong lửa địa ngục... - Mikiko gục đầu trên hai cánh
tay khóc nức nở.

Naoe nhìn Mikiko rồi xem đồng hồ. Tám giờ rưỡi.

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh điều này...

Naoe đứng dậy và đến ngồi cạnh Mikiko đang khóc rung rức, rồi lặng lẽ ôm lấy thân hình mảnh dẻ của cô kéo vào lòng mình.

- Buông ra! Anh là người vô lương tâm. Anh buông ra!.. - Mikiko vội vã như trong cơn sáng.

Naoe kiên trì tìm đôi môi Mikiko.

- Anh buông ra, tôi ghê tởm anh! - Mikiko nghiêng răng lại, cố vùng ra. Hai tay ôm Mikiko thật chắc, Naoe quan sát cô như thể tìm thấy một niềm khoái lạc trong cơn giận dữ điên cuồng của cô. Rồi đột nhiên nhắm đúng vào lúc Mikiko hé môi để thở, Naoe bịt miệng cô lại bằng một cái hôn.

Tỉnh dậy, Mikiko ngạc nhiên nhận thấy rằng nỗi căm hờn và giận dữ tan biến đi từ lúc nào không còn để lại một dấu vết, chỉ còn lại cảm giác mỏi mệt và thanh thản. Nhấc đầu lên khỏi gối, cô nhìn kỹ Naoe một hồi lâu. Đôi vai gầy guộc dưới làn da căng... trên ngực lộ rõ mấy cái xương sườn... Cái cuống họng sắc cạnh... tất cả những cái đó đều thân thuộc đến nỗi Mikiko ứa nước mắt.

- Một, hai... - Cô đếm mấy cái xương sườn nổi rõ lên, - ba, bốn... - Mỗi tế bào của con người này bây giờ đây đều là của cô, đều tự phó thác vào đôi bàn tay mơn trớn của cô. - Năm, sáu...

Và đến đây tiếng chuông cửa bỗng vang lên lạnh lạnh. Mikiko sợ hãi co rúm người lại, nép sát vào ngực Naoe và nín thở. Bao nhiêu tâm lực đều dồn vào thính giác. Tiếng chuông ngừng một lát rồi lại tiếp tục vang lên.

Tấm thân trần truồng - tuyệt vời như một nghệ phẩm bằng pha lê được gọt giữa tinh vi, - đắp một tấm chăn kép mỏng. Mikiko run lên mặc dầu đã cố bình tĩnh.

Lại một hồi chuông. Cuộc tra tấn này hình như không bao giờ chấm dứt.

Mikiko thận trọng nhấc đầu lên và nhìn Naoe.

- Có ai đến, - cô thì thầm.

Naoe lặng thinh.

- Làm thế nào bây giờ?

- Đừng làm gì cả.

- Nhưng chẳng lẽ... Có người đang đợi mà...

Thay cho câu trả lời, Naoe lại ôm lấy Mikiko. Cô nép sát vào ngực ông như tìm một sự che chở. Cuối cùng những hồi chuông im bật.

- Chắc họ đi rồi nhỉ - Mikiko phỏng đoán.

Naoe vẫn ôm cô, hai mắt nhắm nghiền.

- Vừa rồi là ai thế?

Naoe đứng dậy, đến cạnh bàn lấy một điếu thuốc lá và cái gạt tàn, rồi châm thuốc hút.

- Thế là đành về không. Chắc người ấy giận lắm...

Mikiko chưa kịp nói hết câu thì chuông điện thoại đã reo lên. Naoe ngồi hút thuốc lá, đầu cúi gằm, vẻ tư lự.

- Hình như vẫn là người ấy, - Mikiko nói.

Người ở bên kia đường dây rất kiên nhẫn, như thể biết chắc có người ở nhà. Mikiko đếm được mười hồi chuông.

- Có lẽ nên trả lời chẵng?

Naoe đi sang buồng tắm. Mikiko vẫn nằm trên giường, đưa mắt tìm quần áo.

Cái máy điện thoại hình như đã phát điên. Giận hờn trách móc, đau thương, tuyệt vọng đều có thể nghe rõ trong những hồi chuông này. Đến nỗi Mikiko suýt khóc òa lên.

Naoe trở vào phòng đến cạnh máy điện thoại. Cái máy dường như chỉ đợi có thể: nó lập tức im bật.

Mikiko quay lại. Trong tay Naoe cô trông thấy một cái tuốc nơ vít: Naoe đã tháo máy điện thoại.

XIV

Bà Ritsuko bắt đầu học chơi mạt chược cách đây hai năm. Còn Yutaro thì đã trở thành một tay máu mê ngay từ thời sinh viên. Và sau khi mở được bệnh viện riêng, ông vẫn thỉnh thoảng mời những ông bạn mạt chược cũ đến chơi một vài ván.

Thời gian gần đây ông chơi với hai bác sĩ Hirayama và Uchimora ở khu vực Meguro. Cả ba người đều bận đến tận cổ cho nên không mấy khi tụ tập được, mỗi tháng chỉ được một lần, nhưng mỗi lần như vậy họ đều chơi đến khuya. Yutaro hay vắng mặt trong những buổi ấy: hoạt động của ông trong Hội đồng thị chính và ban quản trị Hội lương y không để lại cho ông được bao nhiêu thì giờ rồi.

Yutaro tự nguyện dạy cho Ritsuko đánh mạt chược. Người ngoài nhìn vào có thể thấy buồn cười. Ai lại bỏ công đi dìu dắt từ những bước đầu cho một bà vợ ngũ tuần tập chơi một trò chơi cực kỳ phức tạp, nhưng ông Yutaro có một ý đồ riêng mà không ai biết. Với tuổi tác, bà Ritsuko đã trở thành khó tính, dễ kích động, hay gắt gỏng. Ngoài ra đó dường như là một cách chuộc lại cái tội lỗi của ông trong vụ Mayumi. Nhưng điều chủ yếu là những ván bài sau mười hai giờ đêm giúp ông lãng tránh việc làm tròn những bổn phận của người chồng.

Lúc đầu Yutaro sợ rằng vợ mình sẽ không muốn động não để tập đánh mạt chược. Tuy vậy ông thỉnh thoảng lại khích lệ bà: “Chỉ ngồi xem thôi thì thích thú gì. Giá mình học đánh đi thì hay. Mình không thể tưởng tượng nó thú vị như thế nào đâu”. Rồi đột nhiên Ritsuko bắt đầu thấy ham.

Yutaro đã tận tình dành ra mấy buổi tối để bày vẽ cho vợ hiểu rõ những qui tắc của trò chơi. Nhưng chẳng bao lâu ông phát chán. Thế là ông bèn

khoán trắng cho Yuji việc dạy bảo Ritsuko và Mikiko.

Song dần dần Yutaro hiểu ra rằng mình đã tính nhầm một cách nghiêm trọng. Ritsuko mê mải với mạt chược, ngồi đánh suốt buổi với Sekiguchi, và khi đã thành thạo, lại lôi kéo luôn cả vợ chồng Hirayama vào cuộc.

Rốt cuộc Yutaro phải gánh chịu những hậu quả tai hại của cái mưu do chính ông bày ra. Bởi vì nếu trước đây ông có thể lấy cớ đi đánh mạt chược để chạy đến nhà Mayumi thì bây giờ cái cớ ấy không còn dùng được nữa. Còn tệ hơn thế: bà Ritsuko đã dạy cho bà Hirayama chơi, thành thử bây giờ họ có thể làm thành hai đôi quanh bàn mạt chược. Đồng thời chính hai bà ấn định những buổi chơi bài với nhau: họ đều biết rất rõ thời dụng biểu của chồng, thành thử rất khó lòng có thể tìm được một cái cớ thoái thác những buổi ấy.

Yutaro rất thích đánh mạt chược, nhưng một thành phần như vậy không làm cho ông hài lòng lắm. Nếu đã chơi thì phải chơi lớn, để có cái thú hồi hộp của sự thua to hay được lớn, chứ chơi như thế này thì có nghĩa lý gì? Những số tiền đặt chẳng đáng là bao, dù thua dù được thì tiền cũng chuyển từ tay chồng sang tay vợ, từ tay vợ sang tay chồng. Yutaro phát bần: bài bạc như thế thì còn thích thú cái nỗi gì?

Hirayama, nói chung cũng nghĩ như vậy; nhưng đã từ lâu ông không còn quan tâm đến gái nữa, và đánh mạt chược trong không khí gia đình, lạ thay, lại làm cho ông thích thú.

Trong bốn người chỉ có một mình Yutaro bứt rứt khó chịu - tâm trí ông mải nghĩ đến Mayumi, nhưng để lộ nỗi bứt rứt ấy ra thì không xong, cho nên ông tự an ủi bằng cách nghĩ rằng trong cái họa cũng có cái phúc: bà Ritsuko chơi khuya mệt sẽ không cần đến ông nữa.

Tối hôm ấy họ chỉ đánh có ba ván, Ritsuko được sau đó là hai vợ chồng

Hirayama, Yutaro thì đứng chót.

Tuy có thái độ khinh thường đối với các bạn chơi bài, thường thường Yutaro vẫn bị lôi cuốn và chơi rất máu me. Nhưng hôm nay, tuy thua (điều này rất ít khi xảy ra với ông) mà ông vẫn không bực tức; có một điều còn làm cho ông lo lắng hơn nhiều: ông đã gặp Mayumi và đã lại thất bại.

Họ bắt đầu chơi lúc sáu giờ, và đến khoảng mười giờ đã xong. Nhưng họ không vội chia tay, ngoài việc đánh bài ra, các bà bao giờ cũng nhân cơ hội để nói chuyện phiếm. Lẽ tự nhiên đề tài nói chuyện chính là cái đề tài gần gũi với mọi người: bệnh viện, nghề thuốc.

- Các nữ y tá bên ông bà ra sao? - Bà vợ ông Hirayama hỏi thăm.

- Chúng tôi thay họ bằng những cô tập sự, thành thử cũng đỡ được ít nhiều. - Ritsuko vừa uống hết cả một chai bia cho nên mắt bà hơi đỏ.

- Còn bên chúng tôi thì chỉ còn lại có ba cô.

- Bên ông bà trước kia có bốn kia mà?

- Trước kia thì thế. Bà có nhớ không, hai năm trước có một cô đến học ở bệnh viện chúng tôi - tên là Yano. Cô ta lại còn trọ ở nhà chúng tôi nữa.

- Tôi nhớ, tôi nhớ. Cái mặt dài dài... Một cô gái rất dễ thương.

- Thì đây. Cô ta làm việc ở chỗ chúng tôi và học làm y tá. Từ sáng đến trưa ở bệnh viện, rồi buổi chiều đi theo lớp. Thế rồi, bà thử tưởng tượng mà xem...

- Cô ta đi mất à? Tại sao?

- Cô ta nói bà mẹ đau tim. Nhưng dĩ nhiên đó chỉ là một cái cớ. Từ trước cô ta cũng đã biết là mẹ ốm nặng.

- Làm sao lại có thể như thế được? Chẳng lẽ trước đó ông không giao hẹn với cô ta là sau khi học xong, cô ta sẽ làm việc mấy năm ở chỗ ông bà hay sao?

- Có, có giao hẹn miệng. Cô ta hứa sẽ làm việc hai năm.

- Đã giao hẹn thì phải làm chứ!

- Dĩ nhiên! Tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi đã yêu cầu ông bác sĩ nói chuyện với cô ta cho cương quyết một chút... - bà Hirayama quen gọi chồng là “ông bác sĩ”, - nhưng ông ấy không chịu nghe. Ông ấy bảo là mẹ người ta ốm thì phải để cho người ta về.

- Ôi, ông nhà tôi cũng cù lần thế đấy!

Câu chuyện có một chiều hướng không hay ho lắm, cho nên hai người đàn ông thấy nên im lặng uống bia là hơn.

- Ở chỗ chúng tôi năm ngoái cũng xảy ra một chuyện đúng như vậy.

- Thật là đáng giận: nai lưng ra giúp đỡ cho người ta học, rồi đến khi học xong người ta chẳng thèm nhớ ơn mình.

- Ừ... các cô gái bây giờ không hề biết thế nào là ơn nghĩa... Được việc rồi là thôi, vĩnh biệt.

- Ông bà đỡ hơn chứ, bệnh viện nhỏ xíu, việc chẳng có mấy. Chứ bên chúng tôi thì không sao làm xuê.

- Lớn nhỏ có gì khác nhau? Bác sĩ tư ai mà chả khổ. Các bệnh viện công và bệnh viện thị xã cứ đổ dành các nữ y tá về làm, không thèm nề ai.

- Vâng, đến khổ với mấy cô y tá này. Không còn biết làm sao cho vừa ý họ nữa. Không thể hiểu ai làm cho ai: họ làm cho mình hay mình làm cho

họ.

- Thế ở cái Hội lương y của ông không đặt vấn đề này ra à?

- Dĩ nhiên. - Trong giọng nói của Yutaro có thể nghe rõ ý bực mình. Vấn đề các nữ y tá có thể nói là đã dính răng mọi người, ở Hội lương y nó được thảo luận mãi rồi. - Mỗi khu vực đều có lớp đào tạo nữ y tá, nhưng số người muốn học thì ít.

- Thế tại sao không ai muốn làm nữ y tá?

- Lương ít lắm.

- Ông cho là như thế à? Còn theo tôi thì họ trả lương y tá như thế là hoàn toàn phải chăng.

- Nếu tính khối lượng công việc thì chẳng nhiều đâu.

- Khối lượng công việc à? Nhưng họ chỉ ngồi không thôi chứ có làm gì!

- Không, dù sao hiểu biết của họ cũng khá, mà trách nhiệm của họ cũng không phải là nhỏ lắm.

- Biết làm thế nào được? Nếu tăng lương cho họ thì các bệnh viện tư sẽ phá sản hết.

- Cứ thế này, kinh tế cũng đã gặp gay go lắm rồi, - Ritsuko thở dài. Nói cho đúng ra, bà chẳng biết gì bao nhiêu về những công việc của bệnh viện Oriental, nhưng mỗi khi nghe bàn đến tiền bạc là bà rất thích phán đoán.

- Vâng... Nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng tôi chẳng bao lâu nữa sẽ bị gậy lên đường, - bà Hirayama tán đồng.

- Bao nhiêu tai họa đều do tiền viện phí quá thấp, - Yutaro kết luận.

Hirayama và hai bà cùng gặt đầu một lượt. Về vấn đề này thì hai đôi vợ chồng hoàn toàn ăn ý với nhau.

- Giường nằm, ngày ăn ba bữa - ngàn ấy thứ mà chỉ có một ngàn bốn trăm tám mươi yên mỗi ngày! Ngay đến một khách sạn rẻ tiền như vậy bây giờ cũng không tìm đâu ra!

- Bà nhớ đến từng yên kia à? - Bà Ritsuko kinh ngạc.

- Chứ sao! - Bà Hirayama đáp, không khỏi có phần đanh đá. - Ở bệnh viện của chúng tôi không phải như bên ông bà - người thì ít, thành thử tôi phải ngồi ở phòng tiếp bệnh nhân, lại phải đóng gói thuốc thang, tính các khoản tiền, và cả theo dõi bệnh nhân nữa. Công việc thật là lút đầu lút cổ.

- Thì tôi cũng phải làm đủ các việc ấy! - Bà Ritsuko chen vào.

- Làm sao có thể bì với bệnh viện của ông bà - Bao nhiêu giường nhỉ? Bảy chục phải không?...

- Nhưng ông Hirayama ạ, bệnh viện lớn tuyệt nhiên không có nghĩa là doanh thu lớn, - ông Yutaro vừa môi thuốc lá vừa nói. - Ông không biết chứ đôi khi tôi thấy một bệnh viện có năm người làm việc có lời hơn nhiều. Còn cơ nghiệp càng lớn lên thì chi phí càng cao: thêm một khoản lương là thêm bao nhiêu chi phí... Ở các xí nghiệp khác, đầu tư càng nhiều, lợi nhuận càng lớn. Còn chúng ta thì ngược lại...

- Phải, trên nguyên tắc, - ông Hirayama góp chuyện, - hễ xí nghiệp mở rộng, lợi nhuận ắt phải tăng, nhưng trong nghề thuốc rõ ràng là không phải đơn giản như vậy.

- Thế thì sao? Một bệnh viện nhỏ như của chúng tôi là trường hợp tối ưu sao? - Bà Hirayama hình như có phần yên tâm.

- Ấy, điều này thì chẳng phải ý tôi.

- Cái khổ là ở chỗ người ta thường không thích nằm các bệnh viện nhỏ: ngay chỉ là bệnh viêm ruột thừa thông thường người ta cũng thích nằm bệnh viện lớn hơn, - bà Hirayama lại than phiền. - Vừa rồi có một anh hàng thịt đến chỗ chúng tôi: cửa hiệu anh ta cũng ở gần đây. Bác sĩ Hirayama khám cho anh ta rồi nói: “Phải làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa”. Anh ta ưng thuận. Chúng tôi chuẩn bị cho anh ta một chỗ trong phòng bệnh, dọn cho anh ta một cái giường chăn đệm mới tinh. Chúng tôi chờ đợi. Thế rồi ông bà có biết sao không? Anh ta không đến. Chúng tôi gọi điện đến nhà hỏi xem cơ sự ra sao. Thế thì ông bà có thể tưởng tượng được không, anh ta trả lời là anh ta đã nghĩ lại: có một người bà con nào đấy của anh ta nằm ở bệnh viện thành phố, cho nên anh ta cũng định đến đấy nằm.

- Có lẽ anh ta sợ tôi không mát tay chăng? - Hirayama cười nhạt một cách không vui.

- Trước đây tôi bao giờ cũng mua thịt của anh ta, nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến đấy nữa!

- Thật là đồ vô lại! - Bà Ritsuko tán đồng. - Ai đời đi so sánh bác sĩ Hirayama với một thằng nhãi ranh nào đấy ở bệnh viện thành phố?

- Thế còn viện phí... các vị thử nghĩ mà xem: một lần mổ ruột thừa chỉ được mười ngàn yên! Các vị có thể tưởng tượng được không - bà Hirayama im bật, vẻ công phẫn.

- Chẳng lẽ ít thế thôi à? - Ritsuko ngạc nhiên.

- Đấy các vị thấy chưa! - Bà vợ ông Hirayama thậm chí còn có vẻ mừng rỡ. - Tôi đã nói mà: chẳng qua cũng chỉ vì bệnh viện của chúng tôi nhỏ quá... Ôi, sao tôi ganh tị với ông bà thế! Thật chỉ mong sao được sống yên ổn như ông bà, không phải tính từng đồng yên!...

- Mười ngàn yên... Vào một quán rượu ở khu Chindzê thì mười ngàn yên không đủ ngồi nửa tiếng, - Yutaro nhận xét.

- Gì thì gì, chứ cái này ông biết quá rõ, - bà Ritsuko châm chọc chồng. - Ông chỉ biết la cà ở các quán rượu. Trong khi số thu nhập thì thảm hại như vậy.

- Tôi nói một đằng thì bà lại nói một nẻo, đây là hai chuyện khác nhau! - Yutaro cau mày bực tức, và Hirayama vội vàng lái câu chuyện sang một hướng khác.

- Dĩ nhiên là có thể kiếm thêm - bằng tiền thuốc uống, thuốc tiêm... Tuy có thể nói riêng với nhau là chúng ta gần như đã nuôi bệnh nhân toàn bằng thuốc.

- À, anh không nghe nói Yasui đã nghĩ ra được một cái trò gì à? - Yutaro hỏi khế Hirayama, không cho vợ nghe.

- Yasui nào? Cái anh ở khu Mita ấy à?

- Có một lần sau buổi họp ở Hội, tôi với anh ta rủ nhau đi uống rượu, và anh ta đã kể cho tôi nghe. Cứ mỗi lần có một bệnh nhân vào nằm viện theo chế độ trợ cấp bảo hiểm, Yasui thế nào cũng phát hiện ra rằng bệnh nhân ấy có một cái ruột thừa nổi.

- Vậy thì kết quả sẽ ra sao? Hóa ra tất cả các bệnh nhân thanh toán viện phí bằng trợ cấp bảo hiểm đều có ruột thừa nổi hết à?

- Chính thế.

- Chao ôi...

- Phẫu thuật thì tối đơn giản: cố định đầu ruột thừa lại là xong. Còn bệnh nhân nào ruột thừa chẳng sao cả thì chẳng phải làm gì sốt. Chỉ việc rạch ra

rồi khâu lại. Rồi sau đó nếu có gì, lúc nào cũng có thể nói rằng cái ruột thừa lại tuột ra; dù sao thì cũng chẳng ai biết được.

- Thế khi nào cắt bỏ ruột thừa thì sao? Nó sẽ thành một chuyện khôi hài: làm giấy thanh toán hai phẫu thuật cùng một lúc.

- Dĩ nhiên. Trong những trường hợp như thế thì sẽ viết vào bệnh án là hai phẫu thuật được thực hiện vào hai thời điểm khác nhau.

- Theo tôi thì làm như vậy cũng quá quắt!

- Nhưng có lợi.

- À vâng... Thế sao, Yasui dùng cái mẹo này đã lâu chưa?

- Cũng hai ba năm rồi. Có ai mách cho anh ta đấy.

- Thế ban kiểm tra của hội bảo hiểm không nhận thấy gì sao?

- Cũng đã có lần họ nói xa xôi với anh ta rằng ở bệnh viện anh ta quá nhiều trường hợp ruột thừa nổi.

- Thế thì dù sao cũng lộ mục tiêu rồi, - Hirayama phì cười.

- Nhưng anh ta chỉ làm cái trò này với những bệnh nhân nằm theo trợ cấp bảo hiểm mà thôi, thành thử chẳng bị lôi thôi gì.

- Tôi thì có lẽ, tôi chả làm như thế.

- Thế thì cứ suốt đời hằm hiu thôi, - bà Hirayama phì cười.

- Không biết thì dựa cột mà nghe.

- Đấy ông ấy thì lúc nào cũng vậy, - bà vợ than phiền. - Không cho ai nói lấy nửa lời... À mà cả bà vợ của Kaita, cái ông ở gần nhà ga ấy, cũng không

bằng lòng.

- Bà ấy thì có gì mà không bằng lòng? Phòng khám của họ bao giờ cũng đầy ắp.

- Ông này làm nhãn khoa. Mà bác sĩ nhãn khoa thì nhiều việc ít tiền. Một lần rửa mắt chẳng hạn được có bảy mươi yên. Thế mà mất bao nhiêu là thì giờ! Kaita có nói là làm nha khoa lời hơn cả.

- Không, bởi nhất là làm thú y, - Yutarō nói. - Ở đây không bao giờ có vấn đề trợ cấp bảo hiểm...

- Mà lại muốn đòi bao nhiêu thì đòi, - Hirayama cười nụ.

- Mà bệnh nhân thì toàn là những người có của.

- Sao lại bệnh nhân! Chủ của chúng nó chứ!

Mọi người cười rộ.

- Nhỡ có chẩn đoán sai thì cũng không sao, chẳng phải chịu trách nhiệm gì...

- Có lẽ ông nên đi học lại để chuyển ngành sang thú y, nhỉ? - Bà Hirayama bàn với chồng.

- Thế bà có thích mó tay vào chó đại không?

- Không đời nào.

- Thì tôi cũng thế!

Mọi người lại cười rộ.

- Nói chung đây là cả một nghịch lý. - Hirayama đột nhiên buồn hẫng đi, -

Thầy thuốc càng tồi thì càng hay phải mổ lại, và do đó thu nhập càng nhiều. Bây giờ thầy thuốc chẳng phải là thầy thuốc mà là những anh quản lý, những anh làm hành chính.

- Nghịch lý thì nhiều: một bác sĩ không có kinh nghiệm, mới rời ghế nhà trường, và một giáo sư, tiền thù lao làm phẫu thuật đều hưởng như nhau.

- Giáo sư thì cũng có nhiều hạng khác nhau.

Lúc bấy giờ đã khuya lắm, nhưng các bà chưa hề nghĩ đến việc ra về. Họ cảm thấy thoải mái lắm: chồng thì ở bên cạnh, con cái thì lớn cả rồi. Ở nhà không gọi điện đến tức là mọi sự đều yên ổn.

Nhưng Yutaro thì thấy chán. Cùng về nhà với Ritsuko ông cũng chẳng thích. Hôm nay bà ta cứ cuống lên đòi đi đánh mát chược, thậm chí lại còn được nữa. Thôi cứ để cho bà ta vui, ba hoa cho thỏa thích. Bà ta sẽ mệt đi và đi ngủ trong một trạng thái thỏa mãn. Được như thế thì tốt hơn.

Yutaro lại nhớ đến Mayumi. “Phải, mình già rồi”. - Ông tự nhủ, lòng buồn rười rượi.

Hai bà tiếp tục nói chuyện phiếm. Bây giờ họ bàn đến vấn đề tình trạng khan hiếm các chàng rể. Câu chuyện rõ ràng là đang làm cho họ say sưa.

Nghe hai bà lải nhải được một lúc, Hirayama quay sang Yutaro:

- Tôi cũng có thể kể cho anh nghe cái này. Anh cũng biết rằng khi xử lý chứng viêm mũi và chứng viêm xoang Highmore, người ta rửa mũi bằng tăm bông nhúng vào dung dịch xyrocain. Thế thì ngoài ra còn có một cách khác nữa: dùng procain. Hiệu quả thực tế cũng như thế, nhưng procain giá rẻ hơn nhiều.

- Dĩ nhiên tôi có biết. Chúng tôi cũng dùng procain để gây tê cục bộ.

- Anh nghe đây. Có một điều rất quan trọng: procain có tính chất ma túy, tuy rất nhẹ nhưng vẫn có. Nếu dùng hàng ngày, ở bệnh nhân sẽ phát sinh một nhu cầu procain bền vững. Bệnh nhân sẽ bứt rứt không yên chừng nào niêm mạc chưa được bôi procain một lần nữa.

- Sau khi khỏi bệnh Highmore, bệnh nhân vẫn đến tìm bác sĩ như cũ chứ gì?

- Chính thế đấy. Có nhiều bác sĩ tập cho bệnh nhân nghiện procain một cách có dụng tâm.

- Thế là song tiền tê xuyên. Phải, mỗi người đều có một bí quyết riêng.

Hirayama rót thêm bia cho Yutaro.

- Ba nó này, - bà Ritsuko quay sang phía chồng - phải cố làm sao cho buổi xem mắt sắp tới thành công.

- Được rồi... - Yutaro phản ứng một cách uể oải trước cuộc tấn công đột ngột của bà vợ.

- Đáng lẽ ông phải nói chuyện kỹ kỹ với con Mikiko từ lâu mới phải!

- Tôi sẽ nói.

- Không thể chần chừ được đâu. Mình sẽ không có đám nào được như thế.

- Nhưng cái anh ấy có một cái gì đó mà con Mikiko không thích phải không? Hình như nó bỏ buổi xem mắt trốn đi đâu ấy phải không? - Bà Hirayama hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết có chuyện gì thế nữa, - Bà Ritsuko thở than. - Bây giờ nó cứ kín như bưng ấy, không nói gì với tôi cả. Có lẽ nó có nói gì với

Yasuko nhà chị chẳng?

- Tôi cũng chẳng biết. Con Yasuko nhà tôi thì cũng chẳng ai moi được của nó một câu nào.

Yutaro nhớ lại những điều Mayumi đã nói với ông. Chẳng lẽ Mikiko yêu Naoe ư? Mà tại sao lại không? Cách biệt về tuổi tác ư? Thì bản thân ông tuổi chẳng gấp đôi Mayumi là gì? Ý nghĩ này đến với ông một cách bất ngờ, và lần đầu tiên Yutaro bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc này.

- Thật đáng tiếc, nếu một cái bệnh viện tuyệt vời như thế mà chẳng biết để lại cho ai, - bà Hirayama tỏ ý đồng cảm.

- Giá như thằng Yuji chịu học y khoa... Nhưng nó lại ghét nghề thuốc mới khổ chứ. Mà nó cũng dại. Bác sĩ thì cũng chẳng kiếm được nhiều, nhưng bao giờ cũng đủ sống.

- Giá tôi có con trai thì tốn đến mười triệu tôi cũng không tiếc, miễn là nó được học trong một trường đại học y khoa.

- Khoan khoan! Mình nói cái gì thế? Nhà mình làm gì có số tiền đó? - Hirayama kinh ngạc.

- Không sao. Sẽ đi vay chứ. Kìa như cái bệnh viện kia, đã đầu tư vào đấy bao nhiêu là tiền! Nhà, thiết bị: phải đến năm mươi triệu là ít! Thế mà có ra sao đâu. Đến khi ông bác sĩ nhà tôi về già thì tất cả đều đi tong. Thiết bị thì không bán được: lỗi thời rồi, còn tòa nhà thì không thể dùng vào việc gì khác... Không, tôi sẵn sàng bỏ ra bất kỳ bao nhiêu, miễn là đừng phải bán cái bệnh viện. Còn như ông bà thì đã tiêu vào cái bệnh viện kia mấy trăm triệu chứ có phải ít đâu.

Đáp lại, Ritsuko chỉ buông ra một tiếng thở dài cay đắng.

- Thế cái anh vị hôn phu của Mikiko sẽ nhận họ Gyoda chứ? - Bà Hirayama hỏi thăm.

- Bà này! - Ritsuko vỗ hai tay vào nhau đánh đét một cái. - Thanh niên bây giờ họ không chịu đâu. Nhưng nó là bác sĩ nội khoa, nên chúng tôi sẽ vui lòng trao cái bệnh viện Oriental lại cho nó.

- Phải... Trong cái nghề của chúng ta, làm sao cho con cái nối nghiệp bố mẹ là điều hết sức quan trọng.

- Khởi phải nói... Phải có bao nhiêu phương tiện mới kiếm được đủ thiết bị, nhất là đối với một bác sĩ mới vào nghề. Rồi lại còn phải tìm những bác sĩ giỏi, những nữ y tá thạo việc...

- Nhưng ông bà gặp may đấy, - bà Hirayama nhận xét. - Ông bà có được một bác sĩ ưu tú như Naoe thật là có phúc.

- Biết nói với ông thế nào đây... - Bà Ritsuko mỉm cười gượng gạo. - Quả là một đôi bàn tay vàng, nhưng...

- Ông ta sống độc thân phải không? Chắc mê gái lắm nhỉ?

- Ấy, vấn đề chính là ở chỗ ấy. Ngay trong bệnh viện ông ta cũng có một cô.

- Thôi đi bà, - Yutaro ngăn vợ. - Về thôi.

- Đã khuya đâu? Thật chưa muốn về tí nào...

Cái đồng hồ trên tủ chè chỉ mười một giờ.

- Ông bà đi đâu mà vội? Ngồi chơi chút nữa, - bà chủ nhà vui vẻ giữ khách.

- Không, ngày mai nhiều việc lắm. - Đoạn Yutaro đứng dậy trước.

Về đến nhà, họ ngạc nhiên nhận thấy cổng hẫ còn thấp đèn sáng trung, cánh cổng không khóa. Phía trên cổng ra vào vẫn có ngọn đèn con, tuy thường thường sau mười giờ chị người làm đều tắt hết đèn và khóa cửa chính, chỉ để ngỏ lối cửa ngách.

Trong phòng khách vắng tanh. Chị người làm ngủ, còn Yuji và Mikiko hình như đã về phòng riêng trên tầng hai.

- Yên lặng một cách khả nghi, - Ritsuko nhận xét trong khi cởi áo ngoài.

Được một lát Yuji xuất hiện trên cầu thang.

- Con ăn tối chưa? - Bà Ritsuko hỏi.

- Con ăn rồi ạ. - Yuji mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia. - Chị Mikiko không đi với ba má à?

- Không. Mà sao?

- Chưa về kia à?

Ritsuko lo lắng nhìn con trai. - Thế thì chị ấy ở đâu?

Yuji mở hộp bia nốc một ngụm.

- Ai biết đâu đấy. Nói chung thời gian gần đây chị ấy bụi quá.

- Đừng nghĩ vớ vẩn...

- Đúng thế đấy! Hôm nào cũng về muộn, có hôm lại còn ngủ lang ở đâu.

- Như thế có nghĩa là chị ấy ở lại nhà bạn, - Ritsuko nói. Nhưng nỗi lo lắng mỗi lúc một mạnh thêm nên bà quyết định đánh thức chị người làm.

- Tomiyo, cô ngủ đấy à?

- Hả?... - Tomiyo hình như đang ngủ thật.

- Thôi cứ nằm, đừng dậy. Cô có biết Mikiko biến đi đằng nào không?

- Thưa bà tôi không biết. Cô ấy có gọi điện nói là tối nay cô sẽ không về.

- Nó gọi điện từ đâu?

- Từ nhà một người bạn gái. Cô ấy xin nhà đừng lo lắng gì cả.

- Cô không hỏi thử xem bạn gái nào, tên gì à?

- Cô ấy chẳng nói đâu. Có hỏi cũng vô ích... - Tomiyo càu nhàu.

Một linh cảm chẳng lành tràn vào lòng Ritsuko. Đứng tần ngần một lúc trên cầu thang, bà đi xuống phòng ăn gặp Yutaro.

XV

Bệnh viện Oriental nhộn nhịp hẳn lên trong những ngày cuối năm.

Ai nấy đều tìm cách xin ra viện để về nhà ăn Tết - rồi ra Tết lại tiếp tục trị sau. Chỉ còn lại những người bị bệnh nặng, những người không đủ sức ra khỏi phòng.

Cụ già Yoshizo Ishikura phải tính chuyện đón năm mới trong bệnh viện. Theo dự đoán của Naoe, cụ còn sống được chừng mười ngày hoặc tối đa là hai mươi ngày. Ông cụ không còn tự rửa mặt được, không tự đi ngoài được, nhô lên một chút trên giường cũng rất khó nhọc. Ông gầy đi một cách khủng khiếp: đó là một bộ xương bọc một lớp da khô héo màu xin xin như đất; dưới lớp chần có thể thấy nhô lên một cái bụng sưng phình.

Ghé vào phòng trong buổi đi thăm bệnh nhân, Naoe gõ mấy ngón tay lên cái bụng trương phình của cụ già, nghiêng đầu lắng nghe. Khi gõ như vậy có thể nhận bắt một cách khá rõ rệt những âm sắc kiểu loại: bụng tích nhiều chất nước, Naoe lấy ống nghe, cúi mình trên người cụ Ishikura. Những ngày gần đây cụ già hình như không ăn gì, nhưng có thể nghe rõ trong dạ dày có chất nước chao đi chao lại. Naoe có cảm giác là mình đang nghe những bước chân rón rén của cái chết đang đến gần.

Nghe xong, Naoe gỡ cái ống nghe trên cổ, gập hai ống cao su lại và bỏ vào túi. Naoe sửa lại băng cho cụ Ishikura và bắt đầu cài khuy áo pyjama.

- Cụ nghỉ nhé, - Naoe chào cụ già.

Ishikura đáp lễ bằng một cái gật đầu khe khẽ, mà cũng chẳng buồn hỏi: “Thế nào ạ, thưa bác sĩ, liệu tôi đã sắp khỏi chưa?” Cũng như Naoe, ông cụ biết rằng cái chết đã vào đến ngưỡng cửa. Nhưng, cũng chỉ cần hỏi: tại sao?

như thế nào? - thì lập tức một nỗi sợ hãi nhầy nhụa sẽ tràn tới, và sợi chỉ mong manh của niềm hy vọng cuối cùng cũng sẽ đứt.

“Biết đâu, may ra...” Trong hai tiếng “may ra” mơ hồ ấy, người bệnh tìm thấy những ý nghĩa của những ngày cuối cùng mà sự sống còn leo lét, còn người thầy thuốc thì tìm thấy ở đó phương thuốc cứu vãn hay nhất.

Có một lần Naoe không đi làm việc. Đến trưa ông ta gọi điện vào bệnh viện báo tin là mình đang ốm.

- Chắc hôm qua lại quá chén chứ gì!

- Không phải đâu, chẳng qua sáng nay ngủ quên, dậy trễ quá đâm lười không muốn đi làm nữa thì đúng hơn.

Hôm ấy người ta bàn tán rất nhiều. Ở bệnh viện họ đã quen với cái thói đến muộn của Naoe, nhưng nghỉ việc hẳn thì đây là lần đầu.

Lòng Noriko bồn chồn lo lắng. Đã mấy lần cô nhắc ông máy lên để gọi điện cho Naoe, nhưng mỗi lần như vậy, không hiểu tại sao, cô lại e ngại không dám.

Thời gian gần đây cô hầu như không nói chuyện với Naoe, tuy hai người làm việc sát cạnh nhau. Lúc nào cũng có một người nào đó lớn vồn gần bên, làm cho họ không nói được. Nhưng ngay trong những phút hiếm hoi mà trong phòng chỉ có hai người với nhau, thì Naoe cũng lặng thinh như đã mất hẳn khả năng ngôn từ.

Noriko kiên nhẫn chờ Naoe mời mình đến nhà, nhưng chỉ thỉnh thoảng, đến cuối giờ làm việc ông mới hỏi: “Hôm nay em làm gì?” - Và chỉ cần nghe thấy thế thôi, là Noriko vội vàng bỏ hết để chạy đến với Naoe.

Có một lần Noriko thử nói chuyện với ông: tại sao ông lại không mời cô từ trước? - Nhưng Naoe chỉ cau mày, và mọi sự đều lại y nguyên như cũ: Noriko phải hậm hực gác hết mọi việc để chạy đến khu IKojiri.

Trước kia họ gặp nhau mỗi tuần hai lần, nhưng bây giờ phải mười ngày họ mới gặp nhau một lần. Và Noriko cứ chờ đợi, không dám tự mình nói trước. Mỗi khi những niềm mong mỏi của cô trở thành sự thật, Noriko vui mừng vô hạn. Đôi khi linh cảm của cô cũng lừa dối cô, nhưng cô đã tập được cho mình cái thói quen không buồn tủi quá. Cô có cảm giác rằng hai người vẫn ở bên nhau ngay cả những khi Naoe không có mặt.

Có mấy lần, không đủ sức tự chủ, Noriko vẫn hỏi: “Bây giờ anh về thẳng nhà à?” Naoe lầm lì gạt đầu và im lặng bỏ đi. Noriko rầu rĩ thở dài: anh ấy làm sao thế? cái gì đang diễn ra trong tâm hồn anh? Nhưng tình yêu của cô thì không gì có thể dập tắt được: Noriko đã hiến dâng tất cả cho Naoe - cả thể xác lẫn tinh thần.

Có nhiều khi những bệnh nhân xuất viện hoặc những bác sĩ trẻ mời Noriko đến hiệu cà phê hay hiệu ăn, nhưng cô đều từ chối. Thậm chí cô cũng chẳng bao giờ nảy ra cái ý gặp một người nào ngoài Naoe. Tất cả những người đàn ông khác đối với cô đều vô nghĩa lý - nếu không có Naoe thì thà qua buổi tối với một người bạn gái còn hơn, cô thấy như vậy.

Còn Naoe? Bằng trực giác, Noriko cảm thấy Naoe đang phản bội cô. Thỉnh thoảng lại có một giọng phụ nữ gọi ông ra điện thoại; trong giường Naoe, Noriko hay bắt được những chiếc trâm; gian bếp của Naoe được thu dọn ngăn nắp, rõ ràng không phải do một tay đàn ông... Nhưng Noriko chưa một lần nào tự cho phép mình trách móc Naoe.

Trước sau cô chỉ là một tình nhân và là một con ỏ, vì Naoe không bao giờ nói đến hôn nhân, thậm chí cũng không bao giờ bảo cô đến ở nhà mình. Trước sau Naoe chỉ cho phép Noriko được yêu mình, thế thôi. Và lại Noriko

cũng không hề đặt ra một điều kiện nào. Hơn nữa, cô sẽ rất ngạc nhiên nếu thấy phụ nữ thờ ơ với Naoe. Cô cố gắng đừng nghĩ đến họ. Cô chỉ biết rằng bản thân cô yêu Naoe: điều đó đã quá đủ với cô rồi.

Hôm sau Naoe cũng không đến bệnh viện. Từ sáng sớm ông đã gọi điện đến, nói rằng mình còn phải nằm nhà ít ngày nữa.

Trong những ngày cuối năm này, Ritsuko ngày nào cũng có mặt ở bệnh viện. Bà hỏi Sekiguchi:

- Tình hình bác sĩ Naoe thế nào? Có lẽ cần phải người nào đến nhà bác sĩ xem sao.

- Phải... phải, dĩ nhiên... - Bà y tá trưởng sốt sắng gật đầu, nhưng rồi chẳng đề nghị gì cả.

Bà Ritsuko quay về phía Noriko, và tất cả những người khác đang có mặt ở đây đều quay theo.

- Shimura-san, có lẽ cô đến thăm tiên sinh một chút đi.

Câu này đến với Noriko đột ngột đến nỗi cô suýt đánh rơi cái ống tiêm.

- Tôi...

- Cô đến đi. Có thể là hôm nay, sau giờ ăn trưa. Cô cứ nói là tôi bảo cô đến, thế nhé? Bà không phản đối chứ? - Câu này bà Ritsuko nói với bà y tá trưởng.

- Không ạ. Chiều nay không có phẫu thuật nào. Shimura-san có thể đến thăm bác sĩ.

- Chúng tôi tha thiết yêu cầu cô đấy, - bà Ritsuko nói, giọng dịu dàng.

Chắc chắn bà Ritsuko cũng như Sekiguchi đều có mục đích tốt, nhưng Noriko vẫn cảm thấy có một cái gì không thật. Thôi kệ, được đến nhà Naoe là điều mà Noriko đã tưởng chỉ có thể mơ ước thôi! Một khi chính bà Ritsuko đã ra lệnh thì có thể đi với một lương tâm trong sạch.

Mấy ngày hôm nay Kobashi không có lấy được một phút nào rảnh rỗi. Đặc biệt vất vả là những công việc phải làm với các bệnh nhân ngoại trú. Quá mười hai giờ trưa trong phòng khám vẫn có hàng chục người ngồi đợi đến lượt mình. May thay bệnh nhân trước ngày lễ ít hơn thường lệ, nhưng dù sao Kobashi cũng phải làm phần việc của hai người. Khi có mặt Naoe anh chỉ phải giúp ông ta, còn bây giờ anh phải tự mình chẩn bệnh, chỉ định cách điều trị...

Đến mười hai giờ Noriko cùng với Kaoru và Akiko đi ăn trưa. Kobashi còn lại một mình.

Biết rằng Naoe khi đi làm sẽ điếm lại một cách đặc biệt nghiêm ngặt những việc đã làm trong thời gian ông vắng mặt, Kobashi càng nỗ lực làm việc thật chính xác.

Lúc này anh đang khám một ông già bị bệnh thấp khớp. Anh hút chất nước ra khỏi khớp đầu gối và bắt đầu tiêm prednisolone vào. Chợt nghe có những tiếng bước vội vã: có ai chạy trên cầu thang từ tầng hai xuống.

Ngẩng đầu lên, Kobashi thấy Tomoko Kawai đang đứng ở ngưỡng cửa thở hắt hắt.

- Tiên sinh!

- Có việc gì thế?

- CỤ Ishikura... - Tomoko nói ngắc ngư từng quãng. - Có cái gì... trong họng... ấy...

- Áp lực?

- Dạ không biết ạ...

Kobashi lao ra khỏi phòng và chạy lên tầng hai. Noriko chạy theo. Bệnh nhân bị thấp khớp vẫn nằm trên cái giường nhỏ.

Khi Kobashi và Noriko lao vào phòng bệnh nhân, Ishikura nằm im không nhúc nhích, đầu hát ngược ra phía sau; hình như ông cụ không còn thở nữa, chỉ thấy cuống họng run run.

- Máy hút!

Noriko đâm bổ đi lấy máy hút.

- CỤ ƠI! CỤ ƠI! - Kobashi vừa gọi vừa làm hô hấp nhân tạo.

Trong họng cụ già đờm tích lại, cản trở sự hô hấp. Một người khỏe mạnh có thể khạc nó ra một cách dễ dàng, nhưng ông già kiệt sức không còn cách gì làm như vậy.

Kobashi đặt ống máy hút vào lỗ mũi cụ Ishikura và cho máy chạy.

- A! A...a...a!... - CỤ Ishikura hét lên một tiếng man dại, và một cục đờm trôi dọc theo ống máy.

- Giữ chặt ông cụ! - Kobashi ra lệnh.

Hai cô y tá nắm chặt lấy hai tay cụ già.

Người con dâu của bệnh nhân nấp sau lưng họ sợ hãi nhìn ra, theo dõi những sự việc diễn ra trên giường bệnh.

- Khạc ra! Lấy hết sức lực! - Kobashi điều khiển cái ống, nhắc đi nhắc lại.

Cụ Ishikura ngạt thở, quần quai đau đớn. Mấy phút sau sự hô hấp được phục hồi, và ông cụ có phần yên tâm.

- Phù...ù...ù... Thiếu chút nữa là đã quá muộn. - Kobashi lau mồ hôi trên trán.

Người con dâu lặng thinh, chỉ hơi cúi đầu.

- Máy hút phải để thường xuyên trong phòng này.

Cụ Ishikura thở mau, mặt cụ ướt đẫm nước mắt và nước miếng.

Lần này mọi sự kết thúc tốt đẹp, nhưng không ai có thể bảo đảm là hiện tượng này sẽ không lặp lại nữa. Cần theo dõi bệnh nhân chăm chú hơn.

Cụ già thò tay ở dưới chăn ra khua khua như muốn gọi.

- Cụ cần gì ạ?

- Z... zi... z...z...zi...

- Không sao, không sao. Cụ cứ nói chậm chậm.

- Z... zi... z... z... cho tôi chết nhanh đi!...

- Sao?! - Kobashi cúi mặt trên ông già, gần chạm vào mặt ông. - Sao lại ngã lòng như vậy? Phải vững tâm!

- Kh...khô l...lắm... Thế này thì khô lắm... - Rồi cụ Ishikura quay mặt vào tường.

- Không được, không được thế. Hiểu chưa? Nào, cụ vui lên chứ! -

Kobashi vỗ vỗ lên cánh tay khô đét của cụ già,

- Naoe... Naoe tiên... sinh...

- Hôm nay tiên sinh không có ở đây, - Noriko vừa giảng giải vừa lau mặt cho bệnh nhân. - Nhưng chốc nữa tiên sinh sẽ đến.

- Giết... tôi... đi! Tôi...xin...

- Cụ ơi, đã nói rồi, không được nghĩ tới việc đó. Bác sĩ đã cứu cụ, mà cụ... Sao lại thế?

- Hết rồi... tôi không thể... tôi không muốn nữa... - Và cụ Ishikura lặng lẽ khóc nức lên, mặt úp vào gối.

Khi Noriko đến nhà Naoe thì đã hơn một giờ.

Dãy hành lang vắng ngắt, cửa phòng đóng kín. Noriko có một cảm giác hồi hộp kỳ lạ. Có thể tưởng chừng đây không phải là lần đầu, nhưng...

Lần sau cùng Noriko đến đây là khoảng mười ngày về trước. Mà cũng có thể là lâu hơn. Nhưng hôm nay cô là một người khách không mời mà đến.

“Nhỡ anh ấy không phải đang một mình? - Noriko nghĩ, ngón tay giơ lên bấm chuông ngại ngùng rút lại. - Lẽ ra phải gọi điện trước...”

Noriko đã bắt đầu thấy hồi hận là đã nhận lời đến nhà Naoe. Nhưng đây có phải là ý riêng của cô đâu... Dù sao thì cũng sẽ được trông thấy Naoe. Noriko gần như đã thuyết phục được mình rằng Naoe có nhà và đang đợi cô.

Hơi do dự một chút, Noriko bấm chuông. Không thấy ai ra mở cửa. Noriko bấm lần nữa, lại một lần nữa - không có kết quả gì. Đợi thêm một lát,

cô lại bấm chuông và ghé tai vào tấm cửa. Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. Dù chủ nhân có ngủ thì cũng nghe thấy. “Chắc có ai thật”. Noriko cảm thấy tim đau nhói. Một khi Naoe không mở cửa, thì ắt là ở trong ấy đang có một người đàn bà.

“Anh ấy và một người đàn bà nào...”

Noriko hình dung ra một quang cảnh quen thuộc; hai người đang ngồi nép sát vào nhau và nín thở lắng nghe tiếng chuông ngoài cửa. Người đàn bà áp má vào ngực Naoe, còn anh ấy thì ôm lấy nàng và nhìn sang bên cạnh... Và đây họ nhón chân rón rén đến cạnh cửa, ghé mắt vào mắt cửa nhìn ra ngoài... Chính Noriko đã từng ở trong một tình huống như vậy. Nhìn từ bên ngoài, con mắt cửa nhỏ xíu, hầu như không trông thấy được, nhưng nhìn từ bên trong thì bao quát được một vùng khá rộng.

Có thể bây giờ họ đang nhìn Noriko chẳng? Cô liền vội vã tránh sang một bên.

Bên kia cánh cửa vẫn lặng ngắt như tờ.

Trong hành lang có tiếng mở cửa, và từ căn hộ sát bên, một người đàn bà mặc kimono bước ra và đi qua mặt Noriko. Cứ trông cái cử chỉ quả quyết của người đàn bà khi đóng cửa lại, Noriko đoán được rằng người ấy cư trú ở đây. Noriko đứng yên một lát nữa, rồi thở dài và cũng đi về phía thang máy.

Trong khi buông thang máy trượt xuống, Noriko nghĩ: biết trả lời Ritsuko và bà y tá trưởng ra sao đây? Vừa rồi có sao cứ kể hết ra như vậy chẳng? Kể rằng mình đã đến nhà nhưng không gặp ai? Nhưng nếu thế cô sẽ làm hại Naoe. Vì ông ấy đã nói rằng ông ốm. Không, không thể làm như vậy được. Cứ thế này thôi, người ta cũng đã bàn tán quá nhiều.

Mới vừa qua Noriko oán giận Naoe, nhưng bây giờ cô lại cuống quýt bối rối tìm cách bao che cho ông.

Thang máy dừng lại. Noriko bước ra, và qua tấm cửa kính của phòng đệm cô lại trông thấy người đàn bà ở tầng năm: bà ta bước trên đường phố tay giữ tà áo kimono đang căng phồng lên dưới gió. Noriko chậm rãi bước theo người ấy.

Hai giờ rưỡi. Giờ nghỉ trưa đã hết, từ giờ đến tối hãy còn xa, và cái ngõ hẻm rất vắng. Đi dọc theo cái hẻm thoải xuống dốc, Noriko đã đến phố lớn. Ở đây là một cuộc sống khác hẳn: chen chúc, ồn ào và rộn rịp.

Qua hai căn nhà Noriko trông thấy một quán cà phê nhỏ, hay nói đúng hơn, cô trông thấy cái buồng điện thoại tự động trong quán. Cô bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn con đặt gần cửa và gọi một chén cà phê.

Sau khi uống hết cốc nước bỏ đá trong khi chờ cà phê, Noriko đến trước máy điện thoại, cô quay số. Sau một quãng im lặng trong ống máy bắt đầu nghe những tiếng tuýt dài. Noriko nhớ lại rằng máy điện thoại ở nhà Naoe có tiếng vo vo nghe như nghẹt mũi. Nhưng bây giờ cô nghe rất rõ những hồi âm của tiếng chuông. Không thấy ai nhắc ống nghe. Noriko quay số một lần nữa - lại những tiếng tuýt tuýt. Nắm chặt trong lòng bàn tay đồng hào mười yên, Noriko trở về bàn: chén cà phê đã chờ cô ở đấy. Cô hít thở mùi hương đậm đà của nó.

“Có lẽ anh ấy đi nhà hàng? Dù sao chẳng nữa thì anh ấy sẽ ra máy điện thoại nếu có nhà, - Noriko suy luận. - Nếu không muốn gặp mình thì có thể nói hẳn ra. Qua điện thoại cũng dễ nói”.

Noriko uống hết cà phê và hơi bình tâm lại.

Đã gần đến ba giờ. Noriko ra khỏi nhà Naoe ở đã được hai mươi phút.

Cô lại đến máy điện thoại và quay số.

Bên quây đặt máy điện thoại, cô thủ quỹ đang tính tiền với một người

khách, một cô hầu bàn đang nói chuyện gì rất hăng với người bán đồ nhắm.

“Thôi lần này mà không gọi được thì quay về thôi”, - Noriko quyết định trong khi lắng nghe những hồi âm trong máy. Hồi thứ ba, hồi thứ tư...

- Vâng, - một giọng đàn ông lạ hoắc trả lời. Trong giây lát Noriko thậm chí còn ngẩn cả người ra.

- Có phải nhà ông Naoe không ạ?

Ông máy im lặng.

- Tiên sinh đấy ạ?

- Phải... tôi... - Giọng Naoe nghe rất lạ, như thể miệng ngậm đầy bông. Noriko ngạc nhiên, vì thường ngày Naoe phát âm rất rõ.

- Em đây, Noriko đây tiên sinh ạ. Tiên sinh có nghe không?

- Có...

- Máy khó nghe quá... Lúc này tiên sinh không có nhà ạ?

- Không...

- Em gọi điện nhưng không có ai cầm máy...

- Tôi ngủ, - Naoe im lặng vài giây rồi nói.

Noriko băn khoăn tự hỏi: chẳng lẽ anh ấy không nghe? Hay là anh ấy nói dối?

- Anh đang ở nhà một mình ạ?

- Ừ.

- Em gọi điện từ một quán cà phê ngay cạnh nhà anh. Có thể ghé anh một chút được không ạ? Bà Gyoda và bà y tá trưởng sai em đến thăm anh, vì họ lo anh ốm nặng.

Naoe im lặng.

- Vậy em ghé nhé?

- Ghé đi.

- Anh có cần gì không ạ? Có cần sake hay thuốc lá không ạ?

- Không cần. Có cả rồi.

- Em đến ngay!

Noriko cầm tờ giấy tính tiền trên bàn và đi đến quầy thủ quỹ.

Naoe đang nằm trên giường, mình mặc pyjama. Thế ra ông không nói dối, quả ông không ra khỏi nhà.

Noriko chăm chú nhìn quanh: trên lò kotatsu có để ly sake như thường lệ, khắp nơi rải rác những tờ giấy - những bản sao bài tạp chí. Không thấy có một cái ly thứ hai nào. Trên bàn có một chồng tạp chí và sách. Ở gian bếp, trong lavabo có cả một mớ chén đĩa chưa rửa: đã khá lâu không có ai dọn buồng.

- Sức khỏe anh ra sao? - Noriko cởi áo măng tô và ngồi xuống cạnh giường.

- Tôi hơi bị cảm. - Giọng Naoe nghe rất lạ: ề à và không biểu hiện một sắc thái gì cả.

- Nhiệt độ ra sao?

- Không có nhiệt kế...

- Ôi, khổ thân anh quá!

Noriko thấy muốn vuốt ve an ủi Naoe đến mức không sao chịu nổi: trông anh đau ốm tội nghiệp biết chừng nào.

- Sao thế này... - Cô lắm bảm khó khăn lắm mới tự kiềm chế được. Nếu anh ấy đưa tay ra, nếu anh ấy nói một lời thôi thì cô sẽ tự lao vào vòng tay anh.

Noriko cúi mình trên người Naoe và sửng sốt: hai mắt anh sáng một cách kỳ dị - không phải cái ánh kim loại lạnh và sắc như thường ngày, mà là ánh phản chiếu mờ nhạt của mặt trời lặn. Mặt anh có màu trắng như sứ, hai má trũng sâu.

- Anh làm sao thế?

Naoe cố giữ cho mắt mình nhìn lên Noriko mà không được.

Trong đôi đồng tử mênh mông của anh, Noriko thấy phản chiếu gương mặt của mình.

- Anh cần phải ngủ một chút. - Noriko kéo chăn đắp cẩn thận cho Naoe. Anh mệt mỏi nhắm mắt lại như thể chỉ chờ có thế.

Noriko bắt tay vào dọn dẹp. Mười phút sau cô đến cạnh Naoe, Naoe ngủ rất yên, ngay đến hơi thở cũng nhẹ nhàng, không nghe thấy.

“Anh ấy gầy đi nhiều quá...” - Noriko nhìn rất lâu, như thể không nhận ra Naoe nữa. Rồi cô khẽ khàng đi sang gian bếp. Cô cởi áo vét, và mình chỉ còn mặc chiếc áo thun mỏng, cô bắt đầu rửa chén đĩa. Cố đi lại thật yên lặng, cô

quét gian bếp rồi trở vào phòng.

Naoe vẫn ngủ, mặt quay vào tường.

Bây giờ biết làm gì đây?

Noriko nhặt mấy tờ giấy vương vãi bên lò kotatsu, xếp lại thành một xấp gọn ghẽ để lên bàn, đặt lại đĩa gạt tàn cho ngay ngắn. Tấm thảm dày trong phòng dính đầy bụi, nhưng Noriko không muốn mở máy hút bụi, sợ tiếng máy làm Naoe thức giấc. Cô nhặt mấy tờ báo ở dưới sàn lên, gấp lại cho thẳng thơm mấy thứ đồ lót vầy vò. Rồi cô cúi xuống với tay quơ quàng dưới gầm giường xem có cái gì lẩn xuống đấy không. Tay cô chạm phải vật gì lạnh và cứng. Một cái hộp luộc ống tiêm. Naoe tự tiêm lấy ư? Bằng một động tác quen thuộc, Noriko mở nắp nhìn vào trong hộp. Có hai cái ống tiêm và hai ống thuốc rỗng. Noriko cầm lên một ống: “Opium”.

Thuốc phiện ư! Thứ ma túy mạnh nhất... Ngay sau những cuộc phẫu thuật người ta cũng ít khi cho bệnh nhân thứ thuốc này. Chỉ khi nào có những cơn đau không tài nào chịu nổi...

Noriko nhìn kỹ Naoe và lại trông thấy cái nhìn mờ đục, đờ đẫn. Cô đã có mấy lần phải tiêm thuốc phiện cho bệnh nhân, cho nên cô nhớ rất rõ mắt họ. Nhưng anh ấy tiêm thuốc phiện để làm gì? Chỉ cảm lạnh thôi mà cũng tiêm? Mà lại tiêm một liều lượng lớn như vậy? Chẳng lẽ?... Tâm can Noriko nóng bừng như lửa.

Đặt cái hộp xuống sàn, cô lại cúi xuống nhìn Naoe. Đôi má như băng sáp, râu lởm chớm... Cái mũi trông nhọn hẳn lên khác ngày thường.

Noriko vội vàng đẩy cái hộp vào chỗ cũ, như thể hy vọng rằng làm như thế mình sẽ xua đuổi được những ý nghĩ khổ tâm. Tốt hơn hết là cô đừng trông thấy, đừng biết gì hết. Vừa rồi cô mở nắp hộp ra để làm gì kia chứ? Một cảm giác tội lỗi khó hiểu tràn vào lòng cô.

Cô chậm rãi chống gối đứng dậy và đột nhiên giẫm lên một vật gì cứng cứng. Noriko nhìn xuống chân: trên tấm thảm có một vật sáng mờ mờ. Noriko cầm lên. Một chiếc hoa tai. Một chiếc hoa tai vỏ bằng bạch kim. Nó nằm gần phía đầu giường, cái móc cài ngửa lên phía trên. Thế ra trước đây vẫn có một người đàn bà nào đến đây...

Noriko mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường. Cô ngồi hồi lâu không cử động, mắt nhìn đăm đăm vào chiếc hoa tai đang lấp lánh trên lòng bàn tay.

Một giờ sau Naoe tỉnh dậy. Anh mở mắt, ngơ ngác nhìn Noriko, rồi hiểu ra rằng đây không phải là giấc mơ, từ từ ngồi dậy.

- Anh dậy rồi đấy ạ?

- Vâng. - Bây giờ giọng nói nghe đã bình thường như mọi ngày - rõ và đều đều.

- Không đau ở đâu chứ?

- Không.

- Anh có nhớ em đến đây như thế nào không?

Naoe ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Bà Gyoda và bà y tá trưởng phái em đến đây. Em sẽ nói gì với họ?

- Nói là ổn cả.

Naoe đưa mắt nhìn quanh tìm thuốc lá. Naoe đẩy về phía ông một bao thuốc và cái gạt tàn.

- Thế tức là anh bị cảm lạnh?

- Cảm lạnh, - Naoe nhắc lại, tay đưa một que diêm lên châm thuốc lá.

- Chỉ thế thôi à? Vậy thì tại sao lại phải dùng thuốc phiện?

Trong khoảnh khắc gương mặt Naoe thay đổi hẳn. Noriko biết rõ từng nét một trên gương mặt ấy: cô đã nhìn nó hàng ngày, nhận biết những sự thay đổi nhỏ nhặt nhất, - nhưng bây giờ, sau một thời gian cách biệt không lâu, cô không còn nhận ra nó được nữa: gương mặt này sao cô thấy vô cùng xa lạ, cách vờ và thù địch.

- Anh gầy đi đấy, - Noriko buồn rầu nhận xét, mắt không rời Naoe.

- Không việc gì phải lo.

Naoe nhìn ra cửa sổ, mắt đầy bóng tối. Rõ ràng là ông đã quên khuấy điếu thuốc lá đi: tàn thuốc đã dài lắm rồi, nó sắp rơi xuống thảm. Noriko vội đưa cái gạt tàn ra hứng.

- Em có đem thuốc lại cho anh. Thuốc cảm thật đây. Em lấy ở phòng nội khoa. - Noriko đưa ra một cái gói nhỏ có đóng dấu bệnh viện Oriental.

- Không cần.

- Có lẽ... không phải cảm. Anh nói thật đi. Em xin anh. Anh là thầy thuốc, anh phải hiểu rằng...

Naoe lặng im.

- Anh ốm thế nào?

- Chẳng có bệnh gì đâu.

- Không đúng.

Naoe dụi tắt điếu thuốc lá và nắm lấy khuỷu tay Noriko.

- Anh buông ra. Anh đang ôm, anh cần phải nghỉ ngơi yên tĩnh. - Noriko cố vùng ra, nhưng Naoe không buông cô. - ĐỪNG anh. Em còn phải về, bệnh viện sai em đến đây...

- Thì đã sao.

- Em phải về ngay... chứ không họ sẽ nghĩ đủ thứ...

- Mặc kệ.

- Không, không “mặc kệ” được đâu. Vả lại, hôm nay không được. Thật đấy.

Naoe vẫn ôm chặt lấy cô.

...Khi Naoe buông cô ra, Noriko thở hắt ra một tiếng và mở mắt. Naoe đang nằm nghiêng, không cử động. Noriko dần dần tỉnh hẳn.

- Em sợ... - cô nói. - Nhỡ... Nhỡ có con thì sao? - Giọng Noriko êm dịu lạ lùng - Anh có nghe em nói không?

- Tôi nghe.

- Vậy thì sao? - Noriko nép vào người Naoe. Lưng anh lạnh như băng. Có thể nào đây chính là con người cách đây một phút đã ôm ấp mình một cách khát khao cuồng nhiệt như vậy? - Em... em sẽ nuôi nó. Dù có thể nào chẳng nữa.

Naoe từ từ quay lại và nhìn vào mắt Noriko.

- Có thật không? Như em vừa nói ấy?

- Thật.

Ông nhìn Noriko hồi lâu, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

- Em đi đây, - Noriko nói.

Cô nhảy xuống giường, vớ lấy áo quần và chạy vào buồng tắm.

- Ôi, bốn rưỡi rồi!

Mặc áo quần thật nhanh, Noriko đến cạnh Naoe.

- Anh chóng khỏi đi nhé. - Cô cúi xuống người anh, và một món tóc quấn rũ xuống mặt anh. - Mai anh sẽ đến bệnh viện chứ?

- Sẽ đến.

- Nói lại với bà Gyoda như thế nhé?

- Ừ.

- Anh phải ăn cái gì đi.

- Không muốn ăn.

- Có lẽ em đi nấu cái gì nhé?

- Thôi. Khi nào đói tôi sẽ gọi điện đến tiệm ăn.

- Chính vì thế mà ốm đấy... - Noriko âu yếm lau mồ hôi trên trán Naoe. - Hay anh uống tí cà phê vậy nhé?

- Không. Tôi đã bảo là không cần gì.

- À, - Noriko sực nhớ. - Hôm nay ở bệnh viện cụ Ishikura suýt chết đấy.

- Cái gì?! - Naoe nhồm dậy.

- Ông cụ bắt đầu ngạt thở, may mà cứu kịp. Bác sĩ Kobashi đã làm hô hấp nhân tạo, hút đờm. Còn ông cụ vừa tỉnh đã cất tiếng gọi anh... Ông cụ quý anh lắm.

- Ông cụ nằm như thế nào? Đầu có kê cao lên không?

- Không. - Nằm giường bình thường thôi.

- Nhất thiết phải kê cao đầu lên, nếu không lại sẽ như thế nữa.

- Em không thể góp ý cho bác sĩ được.

- Em nói là tôi nhờ em yêu cầu Kobashi như vậy.

- Nhưng...

- Không “nhưng” gì cả. Em phải truyền đạt cho Kobashi đúng như thế.

Noriko, tay đã cầm áo khoác, lại ngồi xuống cạnh giường.

- Đẳng nào mai anh cũng sẽ đến. Lúc bấy giờ anh nói với ông ta cũng được.

- Phải nói ngay hôm nay.

- Nhưng có thể Kobashi về nhà mất rồi.

- Em cứ nói với bất cứ bác sĩ trực nào.

Noriko gật đầu, cài khuy áo khoác.

Làn ánh sáng nhợt nhạt của mặt trời lặn chiếu xuyên qua bức rèm. Năm giờ kém năm. Phải về bệnh viện ngay.

- Thôi em đi nhé.

...Ngoài đường, một ngọn gió lạnh thấm sâu vào da thịt. Noriko không để ý, thong thả đi về phía trạm xe điện. Tiếng gót giày của cô vang dội trên đường phố vắng. Cô dừng lại nhìn lên tòa nhà Naoe ở, rồi rảo bước đi nhanh hơn.

Nhưng linh cảm mơ hồ, những ước mơ không rõ nét quay cuồng trong tâm trí, và trí tưởng tượng lôi cuốn cô đi xa, xa mãi. “Nếu mình đẻ được một đứa con!... Nó nhất định sẽ giống Naoe - cao, đẹp, cũng trầm lặng, cứng cỏi, cương quyết. Thế rồi...”

Nhưng đến đây những ước mơ của Noriko đứt đoạn. Cô không sao hình dung được Naoe trong vai một người chồng.

Ngày hôm sau Naoe đến làm việc như đã hứa. Thật ra thì mãi đến quá mười một giờ, gần sát giờ ăn trưa ông mới đến.

Ông mới vắng mặt có ba ngày, mà ai nấy đều phải kinh ngạc nhận ra rằng ông đã gầy đi một cách khủng khiếp.

Kobashi đang khám bệnh nhân, nhưng nghe nói Naoe đến, anh tuyên bố nghỉ giải lao. Nhưng Naoe không đến phòng khám vội, mà lại đi thẳng lên các phòng nằm. Ông đang khám cụ Ishikura thì một cô y tá từ tầng một chạy lên.

- Thưa tiên sinh, các bệnh nhân đang đợi dưới kia.

- Thế Kobashi không tiếp họ sao?

- Có ạ. Nhưng... tiên sinh đã đến thì...

- Bảo bác sĩ Kobashi cứ tiếp tục đi đã.

Cô y tá đi xuống.

Naoe cầm lấy cổ tay khô héo của cụ Ishikura và bắt đầu đếm mạch.

- Tôi có nghe nói hôm qua cụ mệt nặng, - ông nói.

- Lão đã tưởng chết rồi, - cụ Ishikura nói một cách khó nhọc, uôn lưỡi phát ra từng tiếng một.

- Lần sau hễ thấy khó thở cụ phải gọi bác sĩ ngay.

- Nó... đột ngột... quá...

- Thế hôm nay thì sao ạ? Ổn cả rồi chứ ạ?

Cụ Ishikura khẽ gật đầu và nói chậm chậm:

- Bác sĩ ạ, bác sĩ đừng đi lâu... Tôi xin bác sĩ...

- Được, được ạ.

Cụ Ishikura đã lâu không ăn, và lưỡi cụ phủ một lớp trắng trắng. Giác mạc cụ đục, phản ứng ánh sáng kém. Cụ già quả nhiên đang mấp mé cái chết.

- Cụ phải nằm cho thoải mái hơn.

Cụ Ishikura không đáp nửa lời. Cụ nhắm mắt và chắp tay lại như thể cầu nguyện.

Naoe nhìn kỹ cụ già một lát rồi đi ra.

Ngoài hành lang ông hỏi Noriko, giọng bất bình:

- Làm sao thế? Tôi đã bảo phải chuyển ông cụ sang cái giường khác kia

mà.

- Em cũng định nói... Nhưng bác sĩ trực lại chính là Kobashi cho nên...

- Lại càng phải nói.

- Nhưng... Ông ta biết chuyện của chúng ta. - Noriko kể.

- Thế thì sao? Quan hệ của chúng ta là một chuyện, mà công việc là một chuyện khác hẳn.

- À, bác sĩ Kobashi có nói: nếu bệnh nhân đã yếu đến nỗi không thể khạc nhổ được, thì như thế tức là đã không còn là người sống nữa rồi; có thể cứu một lần, hai lần, nhưng nói chung mọi cố gắng đều sẽ vô hiệu.

- Kobashi nói đúng. Nhưng không thể để cho ông già chết cách đó được.

- Cách nào mà chả thế...

- Không, tuyệt nhiên không phải là chết cách nào cũng như nhau đâu. Nếu bệnh nhân chết vì sặc đờm, người thân sẽ thấy cái chết đó phi lý, quái đản. Họ sẽ trách chúng ta và trách bản thân họ.

- Trước đây em không biết nghĩ đến điều đó.

- Em có biết đánh cờ tướng không?

- Không... - Noriko ngạc nhiên.

- Khi một ván cờ sắp tàn cuộc, người đánh cờ đã thấy rõ kết cục từ mấy nước trước. Nhưng thoạt trông lên bàn cờ thì người ta có cảm giác là người đang thua cuộc chỉ chậm hơn người đang thắng cuộc có một chút thôi. Trong trường hợp này chắc cũng có một ấn tượng như vậy.

- Anh muốn nói cụ Ishikura, phải không?

- Phải. Mọi người đều phải tin rằng chúng ta đã làm đến mức tối đa tất cả những gì có thể làm được, nhưng tiếc thay!... Vấn đề cũng chẳng phải là bao giờ cụ Ishikura chết - sớm một tuần hay muộn một tuần, - mà ở chỗ làm sao cho cái chết của cụ đích đáng và phải lẽ.

- Ta phải thuyết phục cho bệnh nhân tin như thế hay sao?

- Không, thuyết phục người nhà của bệnh nhân.

- Còn bản thân bệnh nhân thì sao?

- Đối với bệnh nhân thì không có một cái chết nào phải lẽ được.

Naoe đứng lại một lát, mắt đăm chiêu nhìn về phía trước.

Một cái xe cáng bệnh nhân đi qua mặt hai người, hình như họ đang đưa bệnh nhân vào phòng ngoại trú để phân tích.

- Sẽ không bao giờ có ai nói: “Tôi đã đến lúc phải chết”, - Naoe nói tiếp khe khẽ.

- Anh có nhớ bà cụ Yoshizaki không? Anh có nhớ bà cụ lặn lội khổ sở như thế nào không?... Bà cụ gào lên là thà để cho bà chết thay đứa cháu.

- Em tin như thế à? Bà cụ nói như vậy vì bà biết rất rõ rằng không bao giờ bà có thể chết thay cho ai được.

Noriko thấy xôn xang khi nghe những lời này.

- Những chuyện ấy thật là khủng khiếp...

- Đúng, rất khủng khiếp.

- Đối với một bác sĩ như anh cũng thế à?

- Cái gì?

- Không... Không có gì cả...

Một ý nghĩ kỳ dị làm cho Noriko thấy tim mình như lặn đi; cô chột mường tượng như Naoe thuộc một thế giới khác.

- Phải bảo họ đổi giường ngay cho cụ Ishikura. - Naoe quay ngoắt đi và bước xuống phòng ngoại trú.

Cũng ngày hôm ấy ông bầu của Junko Hanajio gọi điện vào bệnh viện. Sau khi xin lỗi vì đã im lặng trong một thời gian dài, ông ta hỏi:

- Cô ấy có thể ghé vào bệnh viện hôm nay được không ạ?

- Hình như tôi đã nói rõ ràng cho ông biết cô ấy phải đến khám lại vào ngày nào. Đã qua bao nhiêu ngày rồi?

- Bác sĩ thứ lỗi cho. Chúng tôi bận quá... Bao nhiêu là việc...

- Sức khỏe cô ấy hiện nay ra sao?

- Theo tôi, nói chung là khá.

- Tôi phải gặp nữ bệnh nhân ngay.

- Vâng, vâng, tôi hiểu. Hiện nay cô ấy đang ở Studio...

- Bao giờ cô ấy có thể đến?

- Đến sáu giờ chiều sẽ xong buổi ghi hình.

- Hôm nay tôi không trực. Đến chiều tôi sẽ không có mặt ở đây.

- Nhưng Hanajio rất muốn được gặp ông. Và đúng vào ngày hôm nay. Có lẽ bác sĩ có thể chịu phiền chiều chúng tôi một chút? Bác sĩ có thể đợi cô ấy được không?

- Thế ngày mai? Ngày mai cô ấy sẽ làm gì?

- Ngày mai chúng tôi sẽ đi biểu diễn ở nhiều nơi trong tỉnh Kansai^[1]. Thành thử xin bác sĩ thứ lỗi, nhưng...

- Được, tôi sẽ đợi. Nhưng chỉ đến sáu giờ thôi.

- Cám ơn bác sĩ! Chúng tôi sẽ cố sao cho để kịp đến đúng giờ. Chậm nhất là sáu giờ rưỡi.

Ông bầu xin lỗi một lần nữa rồi bỏ ông máy xuống.

Công việc đã hết và các bác sĩ đã về nhà. Naoe ngả mình trên chiếc đi văng trong phòng điều hành. Nhưng ông chưa kịp giờ một cuốn sách ra đọc thì Ritsuko đã xuất hiện.

Bà ta ăn mặc khá cầu kỳ: một bộ đồ bằng tweed màu sô- cô-la vạch caro nhỏ, và bên trong là một cái blouse màu hồng rất nhã.

- Tiên sinh còn ở đây ạ?

- Vâng, tôi đợi một nữ bệnh nhân. - Naoe bỏ cuốn sách xuống và ngồi dậy.

- Đến ốm, tiên sinh cũng không có thì giờ để ốm một cách yên tĩnh nữa. Vừa đỡ một chút đã phải đi làm việc... - Ritsuko tỏ ý đồng cảm.

- Thế bác sĩ trưởng đâu ạ?

- Ông ấy có buổi họp Hội đồng thị chính: họp Ủy ban Giáo dục.

Ritsuko nhặt mấy tờ báo vương vãi trên sàn và đột nhiên đề nghị:

- Có lẽ ta sang phòng văn thư đi.

- Sang phòng văn thư ư?...

- Vâng. Thế bao giờ nữ bệnh nhân của ông đến?

- Sáu giờ.

- Còn những nửa giờ nữa. Thế thì mời bác sĩ ra sang bên kia một lát.

Naoe miễn cưỡng đứng dậy đi theo Ritsuko. Trong phòng văn thư không còn ai.

- Ở đây ấm cúng hơn nhiều.

Ritsuko đã đưa từ phòng bên sang nào phó mát, nào bia. Bà quả quyết mở hai cái hộp ra, rót bia vào hai cái cốc, rồi đưa một cái cho Naoe. Bà nâng cái cốc của mình lên, gật đầu mời Naoe và uống mấy ngụm.

Ritsuko bao giờ cũng trang điểm, nhưng hôm nay bà đánh đậm hơn thường ngày - chắc có dự tính đến ánh đèn điện.

- Bây giờ nhiều người ốm lắm. Cần phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận. - Ritsuko nhìn Naoe đăm đăm. - Bác sĩ bây giờ gầy đi nhiều quá đấy.

- Thế ạ? - Naoe đưa tay sờ lên hai cái má lỏm chớm không cạo.

- Tôi cũng thấy trong người khó chịu thế nào ấy. Đau lưng quá. Hôm trước tôi đã có nói với bác sĩ rồi... Tôi e đó là bệnh lao, không biết có phải không? Có lẽ nên chiếu điện?

- Khó lòng có thể là bệnh lao.

- Nhưng bác sĩ đã khám tôi đâu mà biết!

- Ở tuổi bà thì không thể nào ho lao được đâu.

- Tại sao ông có thể lấy làm thích chí khi nói với tôi những lời khó nghe như vậy? - Ritsuko đưa mắt lườm Naoe một cách giận dữ. - Tôi yêu cầu ông một cách nghiêm túc đấy, ông khám tôi đi.

- Mai đến buổi khám, bà đến gặp tôi.

- Ôi, không được đâu! Ở phòng khám có các cô y tá... Không, như thế phiền lắm.

- Thế thì sao, khám ở đây à?

- Ở đây?! - Ritsuko sừng sốt. - Không được, ở đây bất tiện lắm...

- Thế thì ta xuống phòng khám ngoại trú.

- Không - không, không đời nào!

- Tôi không hiểu. Vậy thì bà muốn thế nào?

- Thôi được. Ở đây vậy. Nhưng nếu có ai vào, bác sĩ phải cắt nghĩa cho người ta hiểu. Vậy tôi cởi áo nhé?

Naoe gật đầu.

Ritsuko áp hai lòng bàn tay lên hai má nóng bừng. Rồi bà bước nhanh ra cửa sổ kéo rèm cho kín lại.

- Ông đừng nhìn.

- Được.

Naoe ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

- Khi nào tôi bảo mới được mở ra đây.

Vừa nhìn Naoe, Ritsuko vừa cởi quần áo.

Bà cởi cái áo vét, gấp lại cẩn thận và đặt lên đi văng. Sau đó bà cởi khuy áo blouse, cố đừng làm hồng mái tóc. Vừa thở dài một tiếng, bà vừa trật hai quai áo xuống - bên vai này, rồi bên vai kia.

- Cởi hết à?

- Vâng, - Naoe đáp, mắt vẫn nhắm.

Hai tay Ritsuko quặt ra phía sau để cởi cái khóa sau lưng.

- Ô-hồ-hồ-hồ... lạnh quá! - Ritsuko rùng mình, tuy lò sưởi điện hoạt động rất tốt và trong phòng hơi nóng.

- Sao rồi? Mở mắt được chưa?

- Nhưng ông làm ơn nhanh nhanh một tý nhé...

Naoe quay lại. Ritsuko đang đứng yên, hai vai so lại, hai tay cố che kín ngực.

Đến gần hơn, Naoe nhận thấy hai bàn tay đang đỡ cái xu chiêng đều run.

- Bà cúi xuống.

Ritsuko cúi đầu và hơi khom lưng xuống.

Naoe sờ cột xương sống.

- Bây giờ từ từ thẳng người lên. Cúi xuống một lần nữa. - Ritsuko nhắm

nghiền hai mắt trong khi lưng bà cảm nhận những ngón tay linh hoạt của Naoe. Những sự va chạm nhẹ của mấy ngón tay ấy như truyền qua người bà một luồng điện.

- Uỡn ra phía sau.

- Thế này ạ?

- Thêm chút nữa. Bây giờ nghiêng bên phải. Bên trái.

Ritsuko ngoan ngoãn làm theo những mệnh lệnh của Naoe.

- Như thế này có đau không?

- Không, - Ritsuko thì thào rất khẽ.

- Được. - Naoe bỏ tay ra. - Đến đây thì không có gì. Bây giờ bà quay lại đây.

Hai tay vẫn áp vào ngực, Ritsuko từ từ quay lại.

- Thế này được chưa? - Bà hỏi lại, vẻ phân vân.

Naoe đứng sát lại.

- Ông làm cái gì thế?! Buông ra!... Bỏ tôi ra... - Ritsuko thì thầm nhắc đi nhắc lại, thậm chí cũng không hề cố gắng tránh ra. Bà ngửa đầu ra một cách lả lơi và hé mở đôi môi.

Naoe lạnh lùng xem xét những nếp nhăn li ti từ góc đôi mắt nhắm nghiền tỏa ra thành hình quạt. Ritsuko dang hai tay ra. Cái xu chiêng này giờ bà vẫn lấy tay giữ trên ngực, bây giờ đã rơi xuống sàn. Hai tay Ritsuko mơn trớn đôi vai và tấm lưng của Naoe.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại giật giọng. Sau hồi chuông thứ ba Naoe

cầm máy lên.

- Xin lỗi, ở đây có bác sĩ Naoe không ạ? - Cô y tá trực hỏi. - Có một nữ bệnh nhân đến tìm bác sĩ.

- Tôi hiểu rồi. Tôi xuống ngay.

Ritsuko đứng yên, một tay che ngực, một tay che mặt.

- Tôi phải đi.

Nhìn qua mấy ngón tay, Ritsuko thấy Naoe cầm khăn lau miệng, sửa lại cà vạt và ra khỏi phòng.

- Chào bác sĩ! Xin lỗi là mấy hôm trước không đến được, - Junko vừa nói, giọng như hát, vừa bỏ kính râm. Mặt cô trong thời gian nằm bệnh viện đã tròn ra được một chút, bây giờ lại gầy đi, đôi mắt không còn trong như dạo ấy nữa.

- Cô thấy trong người thế nào?

- Tốt ạ. Định ghé bác sĩ từ lâu mà không có thì giờ... Thôi bác sĩ đừng mắng nhé.

- Công việc vẫn lút đầu lút cổ à?

- May thay, đúng như thế.

- May thay ư?

- Dĩ nhiên. Đối với một nữ nghệ sĩ đó là điều may mắn.

- Thế. - Naoe mặc áo blouse và rửa tay. - Thử xem nào. Giỏ đựng áo

quần trong góc ấy.

Junko đóng cửa lại và cởi chiếc áo khoác dày làm bằng lông lạc đà. Trong phòng làm việc ngoài họ ra không còn ai nữa: cô y tá trực chưa kịp đến.

- Không đau chứ?

- Có hai ba lần thấy nhói nhói, nhưng lại hết ngay.

Khám xong, Naoe đặt y cụ vào nồi khử trùng và ngồi xuống viết kết luận.

- Bác sĩ ạ, - Junko đang mặc áo quần sau tấm bình phong gọi ra. - Tối nay bác sĩ rồi chứ?

- Vâng.

- Có lẽ bác sĩ đi với tôi một lát nhé? Tôi có hứa sẽ chiêu đãi bác sĩ. Kìa, sao im lặng thế? Đồng ý không?

- Đồng ý.

- Thế thì tuyệt! - Junko mừng rỡ reo lên.

Cô từ phía sau tấm bình phong bước ra, trên người đã khoác măng tô. Được đóng khung trong cái cổ bẻ rất to của chiếc áo lông, khuôn mặt trông còn mảnh hơn nữa.

- Được. Tôi chỉ sang phòng điều hành mặc áo một chút.

- Tôi đợi ngoài xe nhé.

Trong hành lang Naoe chạm phải Tomoko Kawai.

- Xin lỗi. - Tomoko thở hên hên. - Em mãi làm mấy việc trong phòng bệnh nhân cho nên trễ quá giờ.

- Không sao, tôi đã làm xong hết rồi.

Tomoko liếc nhìn Junko một cách nghi hoặc.

Ở phòng điều hành, Ritsuko đang đón đợi Naoe.

- Thật là vô lương tâm, - bà rít lên khe khẽ.

- Cái gì thế?

- Bỏ người ta mà đi.

- Có bệnh nhân đến.

- Thì có sao! Ai lại như thế... - Cái hôn duy nhất đã làm cho Ritsuko dạn dĩ lên. - Khám xong rồi chứ?

- Vâng. Nhưng tôi phải đi.

- Anh thật là nhẫn tâm, thật đấy!...

- Tôi? Tôi nhẫn tâm ấy à?

- Đúng, anh là một con người tàn nhẫn. - Ritsuko bước vào phòng điều hành.

- Thế anh định đi đâu đấy?

- Về nhà.

- Thật không? Hay là đi đến chỗ hẹn hò?

Mắt không nhìn Ritsuko, Naoe cài khuy áo măng tô.

- Liệu đây, tôi sẽ kiểm tra. - Bà hăm dọa. - Bao giờ sẽ gặp lại?

- Tôi không biết.

- Anh nói rõ đi.

- Tuần sau.

- Lúc nào?

- À... Lúc nào tiện bà gọi điện cho tôi đi.

- Thứ hai tôi sẽ gọi, được không?

- Được.

- Nhưng đừng có mà lừa tôi!

- Nhỡ tôi lừa thì sao? - Naoe phì cười.

- Thì sao ấy à? - Ritsuko nheo nheo đôi mắt. - Nếu thế tôi sẽ nói với mọi người là anh tán tỉnh tôi.

Naoe ném lên Ritsuko một cái nhìn ngạo nghễ rồi ra khỏi phòng điều hành.

Cái quán ăn nhỏ mà Junko mời Naoe vào nằm trong một khu vực náo nhiệt ở giữa Roppongi và Nogizaka, đó là một quán nổi tiếng về các món bít-tết. Junko nghĩ rằng ở đây Naoe sẽ thấy thích. Cô thích đến đây vì trong những hiệu ăn lớn người ta thường dòm ngó cô, còn ở đây thì không có ai để ý.

- Bác sĩ muốn gọi gì?

- Sake.

Người hầu bàn ngơ ngác nhìn Naoe.

- Phải, bác sĩ có nói là bác sĩ thích rượu nếp hơn cả, - Junko đỡ lời. - Ở đây có sake không? - Cô quay về phía người hầu bàn.

- Chắc là có ạ...

- Làm ơn dọn ra nhé. Hâm nóng thì tốt.

Người hầu bàn vẫn phân vân.

- Sake ạ?... Nhắm với bít-tết ạ?

- Thì có khác gì! - Naoe nhún vai.

- Có lẽ tôi cũng sake luôn, - Junko họa thêm.

Khi người hầu bàn đã đi xa, cô cười phá lên.

- Ở đây chắc là chưa có ai gọi sake bao giờ.

- Thế à?... Thế mà tôi không biết.

- Ở quán này có món awabi và món tôm ngon lắm. Có lẽ ta ăn tôm nhé?

- Ăn awabi thì hơn.

Junko gọi hai bít-tết và một awabi. Ngay bên cạnh bàn có đặt một cái bếp. Một người hầu bếp đến và bắt đầu đặt chảo lên.

- Hay là ta đến một hiệu ăn có các món ăn Nhật Bản?

- Ồ không, ở đây được rồi. Miễn là có sake.

Junko lại mỉm cười.

Sau bữa ăn tối, cô đưa Naoe đến một quán bar nhỏ dọn ở tầng hầm. Quán được ngăn ra thành năm buồng. Sàn phủ một tấm thảm sang trọng, cách bài trí nội thất theo đúng phong cách của cung điện ở thế kỷ thứ XVII.

Hình như Junko rất hay đến đây: người bán bar lập tức nhận ra cô và mời vào buồng. Đối với quán bar giờ này hẳn còn sớm, khách còn thưa thớt.

- Làm ơn cho ít sake, - Junko yêu cầu.

- À, cái này mới đây! - Người hầu bàn nhìn Junko và người bạn trai của cô, vẻ quan tâm đặc biệt.

Junko uống được khá nhiều. Mà hôm nay thì cô lại có phần cao hứng: rượu sake ở đây là loại thượng hạng, cô được rỗi suốt buổi tối, cho nên Junko uống hết ly này đến ly khác. Một giờ sau cô đã say rõ rệt.

- Bác sĩ này, thử nhìn tôi một chút. Má có đỏ không?

- Không đỏ lắm.

- Chà! - Junko cười khanh khách. - Ông lại nhìn tôi như một bác sĩ nhìn bệnh nhân.

Một màu hồng phơn phớt ửng lên trên đôi gò má, làm cho gương mặt xanh xao của Junko sinh động lên. Trông cô thật kiều diễm và đáng yêu. Tính phóng đãng tiềm ẩn trong cô mỗi lúc một hiện rõ thêm.

- Thế bác sĩ không bao giờ say à?

- Tại sao? - Naoe ngạc nhiên. - Cũng như mọi người thôi.

- Thế mà bây giờ hoàn toàn tỉnh táo... Có lẽ men không thấm hay sao? -

Junko đặt cái chén không xuống bàn.

- Không thăm... - Naoe cười, mắt nhìn bàn tay trau chuốt, thanh nhã của cô.

- Có thật Shimura của ông tuyệt vời đến thế không? - Junko hỏi một cách đột ngột.

- Shimura nào?

- Thôi đừng vờ nữa, tôi biết hết rồi. Cô hộ lý đã kể cho tôi nghe khá nhiều chuyện. Tôi với cô ấy đã đi đến kết luận rằng ông bác sĩ của chúng tôi quá trình bạch... Thế nào? - Junko rướn thẳng người ra một cách đầy thách thức. - Như tôi đây cũng chẳng xấu nào, phải không?

Naoe thích thú nhìn cô. Trên gương mặt Junko không còn chút bóng dáng của sự ngây thơ.

- Sao ông lại nhìn tôi bằng đôi mắt băng giá như vậy? - Junko nhìn chăm chăm vào mắt Naoe. Rồi, không chịu được nữa, cô nhìn ra chỗ khác. - Cứ nghĩ rằng ông đã biết tỏ tường mọi thứ trên thân thể tôi, tôi thấy chán quá. Chắc tôi đối với ông chẳng còn chút hứng thú gì.

Naoe ghé miệng bên tai Junko.

- Em này... em vẫn thường chích ma túy đấy à? Hay là tôi nhầm?

Đôi mắt đen của Junko mở to ra vì ngạc nhiên.

- Tại sao anh... kết luận như vậy?

- Tại vì tôi làm thầy thuốc. Tôi hiểu hơn những người khác.

Junko cúi đầu.

- Có... Nhưng không nhiều. Chỉ thỉnh thoảng, khi nào mệt quá.

- Em đừng sợ, tôi sẽ không giảng luân lý đâu. Chẳng qua... Nếu em muốn thì tôi có đấy.

- Ngay bây giờ ấy à?

- Ừ.

- Anh có đem theo à?!

- Dĩ nhiên là không, ở nhà ấy.

- Nhưng... Tại sao anh lại cho là em muốn?

- Thì em không muốn à?

- Chà... Bác sĩ! Anh cũng chẳng phải là một thiên thần. - Và Junko vịn vào cánh tay Naoe.

[1] Bao gồm Osaka, Kyoto và các huyện lân cận.

XVI

TIẾNG RÍT CỦA GIÓ THU LẠNH vừa nổi lên lúc tờ mờ sáng đánh thức Noriko dậy. Vẫn nằm im trong chăn, cô đưa mắt nhìn quanh phòng. Cái nhìn của cô dần dần dừng lại ở cửa sổ: ngoài đường trời vẫn còn tối mịt. Noriko bấm đèn ngủ nhìn đồng hồ: năm giờ rưỡi. Mùa hạ thì bây giờ mặt trời đã lên rồi, còn vào tiết cuối tháng chạp này thì bây giờ vẫn còn là ban đêm.

Gió gõ vào cửa kính. Bên cạnh giường có một cuốn sách mở. Noriko thường đọc sách khuya để dễ ngủ, nhưng đêm qua không hiểu sao cô đã quá xúc động trong khi đọc - cuốn sách nói về tình yêu - và giờ lâu không sao chợp mắt được.

“Tình yêu có những dạng khác nhau, - trong sách có đoạn viết như vậy, - và sự xả thân cũng là tình yêu...” Hình ảnh Naoe không lúc nào rời tâm trí cô. Trong thời gian gần đây có một cái gì kỳ dị đã diễn ra nơi anh. Anh đã gầy đi và bây giờ trông càng cao và càng mảnh, cái nhìn của anh trở nên sắc nhọn. Nhưng không phải những sự thay đổi bên ngoài làm cho Noriko lo lắng.

Trong toàn bộ cái bóng dáng của Naoe - trong đôi vai rũ xuống một cách mệt mỏi, trong cái lưng gầy hơi khom xuống - có thể cảm thấy một nỗi đau thầm kín và một mối sầu vô vọng. Anh không bao giờ kể cho cô nghe, nhưng Noriko vẫn cảm biết được là có một cái gì đó đang giày vò anh khổ sở.

Anh vẫn lạnh lùng như trước, đôi khi còn tàn nhẫn nữa. Anh có thể mời Noriko đến, rồi tới khi cô dọn dẹp xong, lại đuổi cô về. Cô đã quen với những sự thay đổi đột ngột, vô cớ của anh, nên không hề giận. Xưa nay đôi

với cô, anh vẫn như vậy. Khi nào anh gọi thì cô chạy đến, khi nào cô cảm thấy anh đã chán mình thì cô ra về. Dù đối với anh, cô chỉ là một thứ đồ chơi chẳng nữa, thì cô cũng hài lòng với vai trò đó. Noriko không bao giờ suy nghĩ xem cái gì là tốt, cái gì là xấu; chẳng qua Naoe muốn gì thì cô chỉ biết làm đúng như vậy.

Từ trước kia, Noriko cũng cảm thấy trong tâm hồn Naoe không sao có được sự yên tĩnh. Có lúc chưa nghe cô nói hết câu anh đã vớ lấy cuốn sách, mà cũng có lúc anh lại đột nhiên quan tâm đến một chuyện gì đấy, rồi hỏi đi hỏi lại: “Em định nói gì phải không? Nói đi!” Anh thường cau mày, mấy ngón tay gõ gõ trên bàn - như thế nghĩa là trong lòng anh thấy bứt rứt không yên. Vào những phút như vậy Noriko giống như một con sóc sợ sệt; cô e dè cố sức đọc cho ra những gì đang được giấu kín trong tâm hồn anh. Và mỗi khi cô đoán sai, Naoe quay mặt đi hoặc bảo cô về.

Nhưng thời gian gần đây Naoe trông ủ rũ khác thường. Những chuyện bực mình trong công việc chẳng? Hay là nguyên nhân nằm ngay trong bản thân anh. Giá Noriko có thể biết được cái gì đang diễn ra trong Naoe! Nhưng hỏi thì cô đã biết trước là không bao giờ anh trả lời. Naoe giữ một khoảng cách khá xa giữa bản thân với Noriko và đó là điều làm cho cô tủi thân nhất. Luôn luôn ở bên cạnh, mà không hề biết một chút gì... Một sinh vật không lời...

Noriko vẫn thỉnh thoảng phải nghe người ta nói về những mối quan hệ giữa Naoe với phụ nữ. Vì hầu hết mọi người trong bệnh viện đều biết mối quan hệ giữa hai người, cho nên những chuyện này chỉ đến với cô dưới dạng những tiếng đồn mơ hồ, đứt đoạn. Nhưng cũng có những người nói chuyện lại với cô một cách chi tiết chỉ vì cái thú được thấy cô đau khổ - trong đám nữ y tá cũng có những người như vậy.

Chuyện Junko Hanajio ghé bệnh viện tìm Naoe tối hôm ấy thì ngay sáng hôm sau Noriko đã biết. Nói chung người ta đã bắt đầu xì xào ngay từ hồi

Junko nằm bệnh viện Oriental. Họ lại còn nói rằng Naoe nhiều lần ngồi rất lâu với bà Gyoda trong phòng văn thư. Từ trước họ cũng đã xì xào rằng phu nhân muốn quyền rũ Naoe, mà ông ta nói chung cũng không phản đối. Nhưng đâu phải chỉ có thế... Nghe đâu người ta đã mấy lần gặp Naoe ở ngoài phố với những cô gái bán bar phấn son lòe loẹt và áo quần sặc sỡ. Lại còn...

Người ta lại còn khẳng định rằng con gái ông bác sĩ trưởng, cô Mikiko mê Naoe như điên đảo. Nghe đâu cô ta còn nói trắng ra rằng một người như bác sĩ Naoe mà đi hỏi thì cô sẽ nhắm mắt lấy ngay. Cô ta cố gắng dùng cái bệnh viện để cám dỗ ông ta, và hình như ông ta cũng đớp cái mồi này.

Noriko không tin những chuyện ngồi lê đôi mách, coi đó như những chuyện do những kẻ vô công rồi nghề bịa đặt ra, nhưng dù sao... Ai cũng biết là không có lửa làm sao có khói.

Noriko thở ra một tiếng dài. Có lẽ thà đừng biết còn hơn. Nhưng giá có thể hỏi chính Naoe thì hay biết mấy. Ngay các bạn gái cũng khuyên như vậy... Nhưng cũng khó tin họ lắm. Dưới cái mặt nạ của sự đồng cảm có thể là sự ganh tị.

Gần đến ba giờ đêm Noriko mới ngủ thiếp đi. Cô không tắt lò sưởi ga, nhưng vẫn bị lạnh cóng.

Căn phòng nhỏ của Noriko ở tầng thứ ba của nhà chung cư. Đó là một tòa nhà cũ kỹ, tường đã nứt nẻ nhiều nơi. Chỉ được cái sát cạnh bệnh viện. Người ta có hứa rằng khi đã sửa chữa xong bệnh viện thì sẽ bắt đầu tu sửa chung cư, nhưng dù sao cũng phải đợi ba bốn năm nữa, hay năm năm cũng chưa biết chừng. Mà năm năm nữa thì cô sẽ ra sao? Có còn làm ở bệnh viện nữa không? Vì lúc bấy giờ cô đã ba mươi tuổi...

Cái chính là đừng mất Naoe. Dĩ nhiên chắc anh ấy chẳng cưới mình đâu.

Chỉ mong sao mọi sự cứ như thế này. Noriko không dám ao ước gì hơn.

Có một cái lạ là Noriko không bao giờ thử tưởng tượng xem nếu lấy nhau thì cuộc sống gia đình của họ sẽ như thế nào. Chắc hẳn là vì cô thừa biết rằng Naoe không bao giờ muốn phải gánh vác một gia đình. Cô bắt đầu tự chuyển đổi để trở thành một con người thật thích hợp với ý muốn của Naoe.

Cái gì thu hút cô, cô yêu cái gì ở Naoe? Nếu có đặt câu hỏi này ra thì Noriko cũng không thể nào trả lời được. Trong Naoe, cô yêu tất cả: cái tính lạnh lùng và lòng nhân hậu của anh - không phải một lòng nhân hậu ngây thơ và trù tượng như ở Kobashi, nhưng cũng không phải vụ lợi như bác sĩ trưởng; cô yêu ở Naoe một con người gồm có phần tốt và phần xấu, cũng như tất cả những con người bình thường... Trong anh chỉ có một điều không bình thường: đó là nỗi buồn vô vọng, không thể cắt nghĩa được...

Căn buồng của Noriko không rộng: chỉ vừa trải tám chiếc tatami. Cô có cái may là được ở một mình, trong khi các cô khác đều hai người một phòng. Ngoài Noriko ra, trong chung cư chỉ có Akiko là nữ y tá. Các cô khác đều là tập sự, và còn rất ít tuổi. Nhưng Akiko chỉ ít lâu nữa sẽ đi ở nơi khác. Cô ta đã đính hôn với Kobashi. Các nữ y tá khác thì hoặc ở với gia đình hoặc thuê những căn hộ riêng.

Noriko cũng đã từng nghĩ đến việc dọn đi ở nơi khác. Lúc bấy giờ cô sẽ có thể gặp Naoe một cách dễ dàng hơn, có thể mời anh về nhà, cho anh ăn những bữa cơm gia đình... Tòa nhà chung cư không bao giờ khóa, và không có ai kiểm soát lối ra vào; tuy vậy Noriko không bao giờ dám về khuya: cô thấy như vậy không hợp với mình là người lớn tuổi nhất trong các nữ nhân viên.

Có một lần Noriko nói chuyện với Naoe về những dự định thay đổi chỗ ở của cô. Đáp lại anh chỉ nói vắn tắt: “Thế à?” - và không nói thêm một tiếng

nào nữa. Rốt cuộc cô không thể hiểu anh tán thành hay phản đối. Vấp phải một thái độ thờ ơ như vậy, Noriko lại phân vân. Cô thấy hình như Naoe không muốn cho mình ở một căn hộ riêng. Tại sao thì không thể hiểu được. Tất cả những điều đó làm cho Noriko hoang mang: ở chung với những cô gái trẻ măng thì không hợp, nhưng vì thái độ của Naoe, cô lại phải từ bỏ ý định chuyển nhà.

Tối qua cô thiếp đi vào lúc nào nhỉ? Noriko nhớ rằng lần cuối cùng cô nhìn lên đồng hồ là lúc hai giờ. Bây giờ là năm giờ rưỡi - vậy là cô ngủ được ba tiếng. Và chẳng đó không phải là một giấc ngủ mà là một trạng thái quên lãng nặng nề. Cứ mỗi cơn gió cô lại thức giấc.

Bốn ngày nữa là Tết. Một ngày lễ thường làm cho lòng người lảng xuống: vừa vui lại vừa buồn - thêm một năm nữa của cuộc đời đã trôi qua.

Khi Noriko đã qua tuổi hai mươi ba, cô thường buồn khi nghĩ đến mỗi năm đang trôi qua. Giá cái năm ấy được sống bên cạnh Naoe... Nhưng không, dù thế nào thì cũng vẫn buồn.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng hẳn, Noriko tắt đèn. Cô nhìn ra cửa sổ, và những ý nghĩ lại trở về với Naoe.

Cô chợt muốn cảm thấy sức mạnh của đôi tay anh! Dù anh ấy có lạnh lùng, thô lỗ đi nữa, dù anh ấy có làm khổ mình đi nữa cũng được, miễn sao được ở bên anh!

Từ ngày hai mươi chín tháng chạp là bắt đầu nghỉ. Cả thầy được năm ngày, cho đến mừng ba tháng giêng. Noriko định qua năm ngày đó ở Niigata, trong ngôi nhà cô ra đời. Hơn nữa, vào những ngày này Naoe về thăm mẹ ở Sapporo. Bà cụ ở đây với gia đình người con trai thứ. Ông con trai trưởng là Naoe được gia đình coi là hư hỏng: Naoe đã bỏ nhà của bố mẹ ra đi, trong khi lẽ ra người con cả phải đảm đương tất cả những công việc lo toan của gia

đình. Ông ta đã lên Tokyo học rồi ở lại luôn đây, đã không chịu cưới vợ, mà cũng không lo gì cho mẹ.

Ngày ba mươi một tháng chạp Noriko và Naoe cùng trực đêm. Làm việc vào ngày nghỉ chẳng phải là một niềm vui gì lớn, nhưng Noriko sung sướng vì tối hôm ấy cô được ở bên cạnh Naoe. Vả lại cô cũng được đền bù vì mãi đến mùng bảy tháng giêng mới phải đi làm. Sau ngày mùng một các chuyến xe lửa sẽ rộng chỗ hơn. Nói chung Tết năm nay mọi việc khá thuận lợi cho cô.

Ngủ thì không muốn ngủ nữa, mà dậy thì hãy còn sớm. Từ bây giờ đến tám giờ còn có thể nằm nghĩ ngợi liên miên...

Noriko trở mình nằm lại cho thoải mái, rồi mở mắt ra. Mới lúc này chỉ có khung cửa sổ sáng lên thành một hình chữ nhật trắng, mà bây giờ khắp gian phòng đã tràn đầy ánh sáng. Từ dưới phố đưa lên tiếng lách cách của những chai lọ bằng thủy tinh, tiếng rít phanh của một chiếc xe đạp - những tiếng động quen thuộc của những người đi làm sớm nhất: những người đi đưa sữa tươi, người đưa thư.

Naoe giờ đây đang làm gì? Dĩ nhiên là đang ngủ. Nhưng... Những ngày gần đây trí tưởng tượng của Noriko bao giờ cũng hình dung bên cạnh Naoe đang ngủ có một người đàn bà. Vì vậy Noriko bắt đầu thấy chóng mặt, khó thở; cô không làm được một việc gì, mọi thứ chỉ chực tuột ra khỏi tay. Noriko tự mắng nhiếc mình, nhưng vẫn không sao thoát được những ý nghĩ đau xót ấy.

Dưới cửa sổ có thể nghe rõ những bước chân của người đưa thư. Cố sức xua đuổi những ám ảnh, Noriko chạy ra khỏi giường để đón lấy hơi lạnh của buổi ban mai.

Một ngày mới đã bắt đầu - một ngày bình thường với những lo toan bình thường: đi thăm các phòng bệnh nhân, ghi vào nhật ký bệnh viện những chỉ thị của bác sĩ trực, phân phát thuốc uống, tiêm thuốc cho bệnh nhân, lấy mẫu đem đi phân tích.

Hôm nay không có một cuộc phẫu thuật nào được dự tính. Noriko đi qua các phòng bệnh nhân một lần nữa, trở về phòng y tá và bắt đầu vào quán tắm xông.

Bà y tá trưởng đang ngồi giờ các bệnh án. Chọn ra mấy tập, bà đột nhiên gọi Noriko.

- Shimura-san! Tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Có lẽ ta sang phòng áo nhé?

- “Bà ấy muốn gì thế nhỉ?” Lòng không khỏi băn khoăn, Noriko ra khỏi hành lang theo bà y tá trưởng.

Phòng mặc áo đặt ở tầng ba, bên cạnh kho dụng cụ. Dọc tường có đặt tủ áo, đối diện là một cái đi văng và một tấm kính lớn, trên mấy cái móc có treo những đôi bít tất trắng, những sợi thắt lưng áo blouse.

Bà y tá trưởng vào phòng trước. Sau khi đã biết chắc là trong phòng không có ai, bà khóa trái cửa lại. Đôi khi Sekiguchi cũng cho thấy rõ cái tài năng khá lỗi lạc của một người tổ chức âm mưu.

- Tôi xin nghe chị, - Noriko nói sau khi ngồi xuống cạnh bà y tá trưởng.

- Tôi muốn hỏi cô chuyện này. - Sekiguchi đặt mấy tập bệnh án lên đùi, rồi giờ tập có đề Yoshizo Ishikura. - Bệnh nhân Ishikura được chỉ định tiêm ma túy phải không?

- Vâng ạ.

- Thế... Bệnh nhân kêu đau dữ dội ở vùng thắt lưng... Tiêu bản nhóm "A". Cái này thì được rồi. - Bà y tá trưởng đặt tập bệnh án như thế nào cho Noriko cũng đọc được - Tuần này đã tiêm cho cụ hai lần: hôm qua và hôm thứ hai, tức là cách một ngày tiêm một lần. Cụ Ishikura đau dữ dội đến thế kia à?

- Nhất là ban đêm.

- Cái đó thì tôi biết. Nhưng tại sao lại phải ma túy mới được? Chẳng nhẽ không dùng được những thứ thuốc giảm đau thông thường hay sao? - Bà ta giở qua mấy trang. - Đây, hôm kia chẳng hạn có cho thuốc nobulon, trước kia thì cho uintamin; như thế nghĩa là vẫn có thể không dùng đến ma túy? Nhưng vì một lý do nào đấy trong phiên trực của cô lần nào cũng cho ma túy.

Noriko đã đoán được bà y tá trưởng ám chỉ cái gì.

- Bao giờ cũng vào phiên trực của cô, - Sekiguchi nói tiếp, - và bao giờ cũng theo chỉ thị của bác sĩ Naoe.

- Nhưng chị muốn nói gì với tôi?

- Nói chung thì không có gì... Chẳng qua tôi nghĩ, không biết cho ma túy như thế có nhiều quá chăng?

- Tôi không được biết việc đó. Chị hỏi bác sĩ Naoe thì hơn.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Cô hoàn toàn đúng. Chẳng qua tôi muốn nói trước với cô thế thôi.

Lẽ đương nhiên là Noriko nhớ rằng trong những buổi trực đêm với Naoe đã nhiều lần phải ghi vào nhật ký trực những mũi tiêm ma túy. Theo chỉ thị của Naoe thì ban ngày những liều thuốc này do cô tiêm, nhưng vào buổi tối

hay ban đêm, hoàn toàn không hiểu tại sao, Naoe nói rằng ông sẽ tự tay mình tiêm lấy. Điều đó hoàn toàn không thể hiểu được, vì xưa nay ông vẫn tránh quan hệ riêng tư với bệnh nhân.

Lần đầu tiên Noriko lưu ý đến việc này là cách đây khoảng hai tháng. Khi nghe nói phải tiêm cô toan chạy đi, nhưng Naoe ngăn cô lại: “Ma túy phải do chính bác sĩ tiêm”. Tuy vậy Noriko vẫn cứ đi theo, và Naoe đã nói một cách thô lỗ: “Sao, tôi không có quyền tiêm à? Không việc gì phải theo tôi sát nút như vậy”.

Cách đây không lâu, Noriko chợt có một ý nghĩ khủng khiếp: hay là Naoe lấy ma túy tiêm cho mình - những liều ma túy mà ông kê cho bệnh nhân? Cái ống thuốc mà cô đã tìm thấy trong phòng ông xác nhận sự phỏng đoán này. Nếu không, tại sao chỉ cảm lạnh thường mà phải dùng đến những phương thuốc mạnh như vậy? Có lẽ ngay cả ống thuốc ấy, Naoe cũng lấy ở bệnh viện chẳng?

- Đây, cô xem, với bệnh nhân này cũng thấy kê ma túy. - Bà y tá trưởng giờ một tập bệnh án khác ra: Kokichi Ueno. - Quả có ít hơn Ishikura, nhưng vẫn lại do Naoe chỉ định.

Noriko sực nhớ ra rằng với Ueno, Naoe cũng tự tay đến tiêm trong khi trực đêm.

- Tôi đã hỏi bác sĩ Kobashi. Ông ta nói rằng bệnh nhân này không mấy khi kêu đau.

“Phải chăng câu chuyện này đã bắt đầu từ Kobashi? Nếu vậy thì gay lắm. Khó lòng có thể đánh lạc hướng Sekiguchi”.

Noriko cảm thấy một vòng vây đang khép lại xung quanh Naoe.

- Tại sao bác sĩ Naoe thích chỉ định tiêm ma túy như vậy? - Sekiguchi

hỏi thẳng vào mặt Noriko. Đôi mắt hạt chanh soi mói của bà chăm chú theo dõi cô.

“Bà ta đã đánh hơi được cái gì hay chỉ giả vờ như thế? - Noriko cố hết sức hiểu cho ra. - Chỉ cần một lời lẽ thiếu thận trọng là Naoe sẽ bị bại”.

- Chị thấy có sự vi phạm ở chỗ nào?

- Gần đây, ủy ban có truyền đạt cho tôi lời nhận xét của họ. Ở bệnh viện ta sử dụng quá nhiều các phương thuốc ma túy. Vì vậy tôi đã quyết định tự mình theo dõi việc sử dụng các phương thuốc đó.

“Ra thế đấy! Phải báo ngay cho Naoe biết!”.

- Còn tôi muốn nói chuyện với cô là để thấy rõ thêm tình hình, - Sekiguchi nói thêm.

- Tôi không biết gì cả...

Dĩ nhiên Noriko không nói thật. Cô đã nhận thấy khoảng hai tháng trở về đây Naoe hay chỉ định cho tiêm ma túy, và cũng đã hơi nghi rằng bản thân ông bắt đầu nghiện. Tuy không thể nói rằng ông đã trở thành một người nghiện hoàn toàn: suốt những buổi tối dài đằng đẵng cùng trực với nhau, Noriko chưa có lần nào nhận thấy có gì khả nghi. Nhưng đó là một niềm an ủi quá vô nghĩa.

- Có thể sinh ra những chuyện rầy rà gì không? - Cô hỏi bà y tá trưởng.

- Hiện nay thì đang yên ổn cả. Nhưng phải cố gắng dùng thật ít. Vì như cụ Ishikura chẳng hạn, yếu đến thế mà dùng nhiều ma túy thì cầm chắc cái chết.

Chính Noriko cũng nghĩ như vậy. Vậy ra Sekiguchi không hề ngờ những liều ma túy ấy biến đi đâu?

- Dù sao, - bà y tá trưởng kết thúc câu chuyện, - tôi cũng mong cô lưu ý đến việc này.

- Được ạ...

- Còn một điều này nữa. Cô hãy giữ kín cuộc nói chuyện này, chớ kể cho ai nghe.

- Dĩ nhiên, - Noriko gật đầu.

Bà y tá trưởng ném vào Noriko một cái nhìn soi mói và ra khỏi phòng.

Noriko đi xuống tầng dưới với hy vọng tìm được Naoe trong phòng ngoại trú hay phòng điều hành. Thường thường buổi chiều số bệnh nhân đến khám không đông, chỉ cần một bác sĩ tiếp họ, và thời gian gần đây, đó thường là Kobashi.

Noriko ghé mắt vào phòng điều hành. Naoe không có ở đây. Thế thì ông đang ở phòng ngoại trú chăng? Noriko liền đến đấy.

Nói chuyện riêng với Naoe trong bệnh viện không phải là việc đơn giản. Cứ mỗi lần như thế đều phải tìm ra một cái cớ. Cái cớ mà Noriko viện ra lúc này là có một bệnh nhân mới nhập viện đang kêu đau đầu.

Quả nhiên Naoe đang ở phòng khám ngoại trú. Ông đang ngồi gác đôi chân dài lên cái ghế đẩu dành cho bệnh nhân, và đang đọc sách. Akiko Hakanisi lơ đãng nhìn ra cửa sổ, tay chải mái tóc dài. Rõ ràng là không có việc gì làm.

Khi Noriko bước vào ngưỡng cửa, Naoe ngừng đọc sách ngược mắt lên nhìn cô.

- Kawasaki ở phòng bốn lẻ ba kêu đau đầu quá, - Noriko nói.

- Thế... - Naoe nghĩ một giây rồi hỏi thêm. - Có sốt không?

- Nhiệt độ bình thường.

- Cho sáu viên aspirin, và cho chụp X quang vùng thắt lưng. Đến mai có phim tôi sẽ xem.

- Sáu viên aspirin ạ? - Noriko lấy một tờ đơn thuốc ở trên bàn, ghi tên thuốc và liều lượng. Thật ra không cần ghi cũng được, nhưng cô cần nhân một lúc nào đấy hỏi Naoe xem tối nay ông có rồi không.

Akiko Hakanisi quay ra cửa sổ và làm ra vẻ như câu chuyện giữa Naoe và Noriko hoàn toàn không có gì thú vị đối với cô.

Ở mặt trái đơn thuốc Noriko viết: “Tối nay có thể gặp được không?” - và đẩy tờ giấy về phía Naoe. Naoe liếc qua rất nhanh, vò tờ giấy lại và ném vào sọt.

- Không, - ông nói.

Akiko quay lại và tò mò nhìn hai người.

Không còn dịp nào nói chuyện với Naoe nữa, Noriko đành trở lại đề tài trước đó.

- Vậy em đi đưa thuốc nhé, - cô nói đoạn đi ra cửa.

Cô chưa kịp cầm lấy quả đấm cửa thì có tiếng cười the thé, cánh cửa vụt mở ra, và bà Ritsuko lao vào phòng. Chạm trán với Noriko, bà ta hơi sững lại, nhưng lập tức tự chủ được ngay.

- Xong rồi bác sĩ ạ! - Bà vừa cười vừa thông báo. Theo sau bà là Sawada

cầm mấy tấm phim mới rửa hãy còn ướt.

- Tôi ngỡ ngàng quá! - Ritsuko cúi mặt xuống một cách rất kịch. - Bây giờ bác sĩ đã nhìn thấu ruột gan của tôi như người ta thường nói.

Sawada vẩy vẩy mấy tấm phim cho ráo nước và dính nó vào tấm kính sáng. Mọi người xúm lại xem.

- Thế nào? Bác sĩ thấy thế nào? - Ritsuko liền thoảng. Bà cúi người trên tấm kính, má gần như áp vào Naoe.

Noriko thấy mặt nóng bừng lên. Cô muốn tổng cổ cái bà này ra khỏi phòng quá!

Naoe chăm chú xem xét mấy tấm phim.

Hai bên khung chậu đều có những vệt gì trắng trắng trông rất lạ mắt.

- Những cái vệt ấy là thế nào? - Ritsuko sợ hãi kêu lên.

- Móc cooc xê. Bà quên cởi cooc xê khi chụp.

- Ôi...ôi...ôi! Tôi đã nói mà, bây giờ thì ông biết hết bí mật của tôi rồi! - Ritsuko vui vẻ cười hô hô. - Thế sao hở bác sĩ? Tôi bị bệnh gì?

“Hôm nay bà ta đã quá, - Noriko trầm nghĩ. - Sao lại có cái giọng ấy nhỉ? Lạ thật. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì chẳng?” Tim Noriko thất lại đau buốt. Cô liếc mắt nhìn Naoe, nhưng gương mặt ông vẫn lạnh lùng như thường lệ.

- Bà hoàn toàn khỏe mạnh, - ông nói.

- Thật không?

- Tối ưu!

- Tôi mừng quá! - Như đứa con nít, Ritsuko vỗ hai lòng bàn tay lên ngực một cách nghịch ngợm và đưa mắt nhìn quanh một cách đắc thắng.

- Với một cột xương sống như của bà thì tha hồ mà sống. - Naoe vẫn nhìn mấy tấm phim không rời mắt.

Đột nhiên Noriko nhớ lại những chiếc phong bì lớn đựng trong tủ ở nhà Naoe.

XVII

Mấy ngày qua.

Nhiệt độ cụ Yoshizo Ishikura lại tăng. Họng không đau, không có chứng sổ mũi, cho nên tình trạng sốt chỉ có thể có một ý nghĩa duy nhất: bệnh đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Trong lần đi thăm bệnh nhân vào buổi sáng, Noriko đưa mắt chỉ tờ ghi nhiệt độ, nói khẽ:

- Lại sốt.

Naoe im lặng nhìn tờ giấy, rời giường bệnh nhân đứng dậy và quay về phía người con dâu:

- Sao, lại sốt à?

- Vâng. Cụ tôi rên suốt đêm. Bác sĩ trực có đến tiêm hai lần.

Mặt cụ Ishikura đỏ bừng, hơi thở không đều, trong ngực có tiếng khò khè và lục đục như trong bệnh viêm phổi.

- Cụ mệt lắm phải không? - Naoe hỏi một cách dịu dàng. - Phải chịu khó một chút.

Cụ Ishikura khẽ nhúc nhích.

- Tiêm Metilone và cho oxy, - Naoe ra lệnh cho Noriko và lại cúi mình trên giường bệnh: - Cố chịu đựng một chút nữa, sẽ đỡ ngay.

Quả nhiên một lát sau, nhiệt độ giảm và cụ Ishikura bắt đầu thêm thếp

ngủ. Nhưng sự thuyên giảm chỉ là nhất thời và đến chiều cột thủy ngân lại lên ngang nấc “ba mươi tám”.

Noriko tìm thấy Naoe trong phòng điều hành - ông đang nghỉ sau một phẫu thuật, chiếc blouse mặc khi mổ cũng chưa kịp cởi. Noriko báo cho ông biết là cụ Ishikura lại sốt.

- Dễ hiểu. - Naoe đưa mắt nhìn theo làn khói thuốc lá đang tan dần trong không khí. - Hơi thở thế nào?

- Thở hơi gấp.

Naoe nói rất khẽ, như thể tự nói thì thầm với mình:

- Xong... Thế là hết.

- Không thể làm gì được nữa ạ?

- Có thể sẽ kéo được hai ba ngày nữa.

- Thế thì vừa đúng ngày Tết...

- Phải, đúng thế... - Naoe thở ra một hơi khói. - Tiêm thêm cho ông cụ một ống Metilone.

- À, anh ạ...

- Cái gì?

- Không ạ, không có gì.

Noriko định nói đến cuộc nói chuyện hôm qua với bà y tá trưởng, nhưng rồi nghĩ sao lại thôi. Cô không đủ can đảm. Cô im lặng ra khỏi phòng điều hành, đi chuẩn bị tiêm thuốc Metilone như Naoe đã ra lệnh.

Đến đêm nhiệt độ của cụ Ishikura lên đến bốn mươi, cụ bắt đầu ngạt thở.

Bác sĩ trực hôm ấy là Kobashi. Sau khi đi thăm qua các phòng bệnh nhân, anh gọi người con trai của cụ Ishikura ra ngoài và nói rằng cụ bắt đầu có chứng phù phổi và tình hình rất nguy kịch. Cần phải báo ngay cho những người thân biết.

Noriko đổi phiên với Kawai và ở lại trực.

Đến tảng sáng cụ Ishikura bắt đầu hôn mê: họ tiếp tục tiêm cho cụ, đặt bình tiếp huyết thanh, nhưng đến tám giờ sáng cụ tắt nghỉ một cách êm lặng. Ông cụ chỉ đau đớn khoảng hai ba mươi phút, rồi sau đó dường như thiếp dần đi và chết mà không cảm biết những phút cuối cùng của mình.

Naoe đến bệnh viện sau mười giờ như thường lệ. Ông được bà y tá trưởng báo cho biết cụ Ishikura đã chết.

- Tôi đã cho rửa ráy thi hài và đưa xuống nhà xác. Trong mấy ngày Tết lò thiêu không làm việc, cho nên lễ vĩnh biệt với người quá cố sẽ tiến hành hôm nay. Ngày mai sẽ làm lễ an táng - hình như vào lúc chín giờ sáng.

Naoe thản nhiên nghe Sekiguchi nói, rồi cầm lấy tập bệnh án của bệnh nhân Yoshizo Ishikura, mở nó ra và ở mục “diễn biến bệnh” ông viết bằng bút dạ đỏ “Đã chết”.

XVIII

Ngày 31 tháng mười hai tuyết rơi từ sáng sớm, rồi đến trưa trời ấm lên và bắt đầu đổ mưa.

Ở phòng ngoại trú hôm nay không khám bệnh, nhưng xe cấp cứu có chở đến năm người. Ba bệnh nhân bị cảm lạnh, bệnh nhân thứ tư bị thương trong một tai nạn giao thông - người này bị đập đầu gối, còn người thứ năm bị bong gân nhẹ. Nói chung không có gì nghiêm trọng. Họ đều được khám, được tiêm những thuốc cần thiết, được chỉ định cách điều trị và cho về nhà.

Đến tám giờ tối khi bắt đầu buổi đi thăm các bệnh nhân, trời tạnh mưa và quang hẳn mây, trăng sáng. Tokyo ở giữa một vùng khí áp cao, những khối không khí từ lục địa tràn ra thành những đợt gió lạnh làm cho nhiệt độ trên thành phố hạ xuống.

Bệnh viện rất vắng: đa số bệnh nhân đều về nhà ăn Tết với gia đình, chỉ còn lại độ một phần ba.

Tối giao thừa, bệnh nhân tụ tập thành những nhóm nhỏ trong các phòng nằm ăn soba^[1] và các món ăn ngày Tết.

Đến chín giờ tối, Noriko đi tắt các đèn trong bệnh viện. Nhiều phòng bệnh nhân không có lấy một bóng người. Trong căn phòng của cụ Ishikura trước đây cũng tối om. Trong ngực Noriko có một cảm giác ớn lạnh khi cô ghé nhìn vào khung cửa hé mở của căn phòng này.

Ánh trăng chiếu lên cái giường của cụ Ishikura nằm trước đây. Từ khi đưa xuống nhà xác, chăn trải giường đã tháo hết, và trên cái đệm trần đây đó hãy còn lại những chỗ lồi lõm.

Noriko vội vã đi qua thật nhanh, gần như chạy quanh xuống cầu thang đến tầng thứ ba, và bước vào phòng y tá. Trong phòng điều hành có ánh đèn - như vậy tức là Naoe vẫn còn ở đây. Cô rất mừng vì có thể yên tâm đến gặp anh. Huống hồ cô y tá trực hôm nay là Uno, một cô gái hơi khờ khạo, và nếu nói với cô ta rằng mình cần gặp bác sĩ có việc cần thì cô ta sẽ không nghi ngờ gì.

Trước cửa phòng, Noriko phân vân đứng lại, rồi lấy hết can đảm, cô gõ cửa khe khẽ.

- Mời vào.

Noriko thở phào nhẹ nhõm: “May quá, giọng của Naoe”.

Cô bước vào phòng điều hành và đóng cửa lại cẩn thận.

- Em vừa đi tắt hết đèn ở các phòng bệnh nhân.

- Tốt.

Naoe đặt cuốn sách xuống, thọc tay vào túi lấy ra một bao thuốc lá.

- Anh uống trà nhé?

- Cảm ơn. Không cần.

Trên chiếc bàn trước mặt Naoe có một chai sake đặt cạnh một cái ly đã uống cạn một nửa.

- Lúc đi ngang phòng cụ Ishikura nằm trước đây, em thấy rợn quá...

Naoe châm thuốc lá hút, vươn vai rồi nhìn Noriko nói.

- Em ngồi xuống cạnh anh đi.

- Sao ả? - Noriko không dám tin ở tai mình nữa. Ở bệnh viện đây là lần đầu cô nghe Naoe nói với mình như vậy.

Naoe dọn mấy tờ báo lại để lấy chỗ cho Noriko ngồi. Noriko hồi hả đi rửa cái gạt tàn và lau bàn xong rồi mới ngồi xuống cạnh Naoe.

- Em uống sake nhé? - Naoe hỏi.

- Không, em đang làm việc...

- Thôi, hôm nay là ngày lễ. Năm hết Tết đến rồi.

Naoe đưa ly rượu của mình đang uống cho Noriko. Noriko nhấp môi một chút rồi đặt lại trên bàn.

- Mai anh đi Sapporo hả?

- Ừ.

- Thế bao giờ anh về?

- Sẽ ở đây hai ba ngày.

- Ít thế thôi à? - Noriko quyết định ngay lập tức là nếu vậy cô sẽ rời Niigata về đây sớm hơn.

- Sapporo chắc bây giờ tuyết phủ trắng xóa...

Naoe im lặng cầm ly lên uống.

Noriko tưởng tượng cảnh Naoe đang bước trên những đường phố phủ tuyết của thành phố Sapporo.

- Chúng mình cùng đi đi! - Đột nhiên Naoe đề nghị.

- Hả? - Noriko bàng hoàng cả người: lời đề nghị này đối với cô quá bất ngờ.

- Em có muốn đi Sapporo, đến đảo Hokkaido không?

- Anh... nói thật đấy chứ? - Noriko sững sốt nhìn Naoe. - Anh muốn em cùng đi với anh ư?

- Nhưng bây giờ ở đây lạnh lắm.

“Có sao đâu. Dù tuyết rơi, dù băng giá cũng mặc, miễn là được ở bên cạnh anh!” - Noriko nghĩ thầm.

- Nhưng em định mai đi Niigata kia mà?

- Em không đi nữa cũng được.

- Mẹ em đợi ở quê phải không?

- Em sẽ gặp mẹ em lúc khác, lúc nào mà chả được.

Naoe lại uống một ngụm sake.

Noriko lấy làm lạ về những lời lẽ vừa rồi của mình. “Em gặp mẹ em lúc nào mà chả được”... Làm như thế mình sẽ không bao giờ còn gặp lại Naoe nữa.

- Vậy thì mai chúng ta đi.

- Mai ư? - Noriko ngạc nhiên.

“Cái gì thế này? Một ý thích thoáng qua trong chốc lát chẳng? Dù sao cũng không thể nào bỏ lỡ một cơ hội như vậy được!”

- Thế còn... Anh cũng về thăm mẹ kia mà?

- Anh sẽ ở khách sạn.

- Sao lại thế? Anh có nhà ở Sapporo...

- Anh sẽ ở nhà với mẹ một ngày thôi.

- Em không làm phiền anh chứ?

- Không. Chỉ có điều là trong khi anh về nhà thăm mẹ, em sẽ ở lại khách sạn.

Noriko chưa bao giờ đến Hokkaido và chưa bao giờ được đi cùng với Naoe. Niềm vui bất ngờ làm cho cô đỏ bừng mặt lên.

- Máy giờ ta sẽ đi?

- Máy bay cất cánh lúc ba giờ. Vé của em, anh sẽ gọi điện đặt ngay hôm nay.

- Thế còn phòng khách sạn?

- Gần Tết chắc khách vắng lai cũng nhiều, nhưng không sao, đây không phải là một thành phố nhỏ, thế nào cũng còn.

Noriko vẫn chưa dám tin vào hạnh phúc của mình.

- Anh cho em đi thật đấy à?

- Thì tôi đã nói rồi.

- Em mừng quá...

Noriko nhìn ra cửa sổ. Cô có cảm giác hạnh phúc đang chạy đến đón mình. Chỉ cần lắng tai một chút là có thể nghe thấy tiếng bước chân của nó đang lại gần. Cô không dám động đậy, sợ làm cho nó kinh động, cô sợ phải

nghe một câu gì như: “Không phải, cô hiểu lầm tôi rồi...”

- Em nghĩ gì thế?

- À không... có gì đâu... - Noriko cười và nép vào vai Naoe.

- Đừng quên mang măng tô nhé.

- Thế còn ủng?

- Không nhất thiết, đi bít tất cũng được.

Noriko có mỗi một chiếc áo măng tô mỏng, chỉ thích hợp với khí hậu ở Tokyo. Bớt thì có thể mua ở Sapporo cũng được. Cái va-li nhỏ quả hơi sồn, nhưng cũng không sao. Đáng tiếc là rốt cuộc cô vẫn không may kịp bộ đồ mà cô mơ ước từ lâu. Cô định về Niigata thăm mẹ, mà về đây thì chẳng phải diện làm gì. Nhưng đến Hokkaido dĩ nhiên là chuyện khác... Đáng tiếc là cô không biết trước, chứ không thì đã có thì giờ chuẩn bị cho chu đáo. Bây giờ thì dĩ nhiên là không còn kịp chuẩn bị gì nữa... Anh ấy không nói sớm hơn thì cũng đành vậy. Anh ấy xưa nay vẫn thế. Rất có thể là cái ý mời mình mới nảy ra ngay lúc ấy, thế là anh mời luôn.

- Chắc ở Sapporo mùa đông đẹp lắm nhỉ? Nhà cửa, đường sá, mọi vật đều phủ tuyết...

Noriko hình dung những dãy phố nhỏ yên tĩnh, những bông tuyết quay cuồng trên không; những nếp nhà, những hàng cây, những vỉa hè, những mặt đường, tất cả đều trắng xóa. Và hai người sẽ sánh vai nhau đi... Xung quanh là sự tĩnh mịch và là màu trắng lấp lánh. Noriko thấy chóng mặt vì hạnh phúc.

- Thế là năm đã sắp hết... - Naoe nói khe khẽ và uống nốt ly sake.

- Kể cũng lạ...

Đâu đây có tiếng hát vọng lại. Chắc các bệnh nhân đang xem chương trình Tết trên tivi.

- Phải, một năm đang kết thúc... cũng như mọi sự trên thế gian đều có lúc kết thúc...

Hai tiếng sau cùng Naoe nói với một giọng đặc biệt gay gắt. Noriko sợ hãi ngẩng mặt lên.

Trong đôi mắt Naoe thoáng hiện một nụ cười. Noriko chưa bao giờ được trông thấy ở Naoe một nụ cười hiền dịu như vậy. Vừa âu yếm nhìn nụ cười của Naoe, Noriko vừa đứng dậy.

- Thôi em đi nhé? Đem trái cây đến nhé?

- Không cần. Anh nằm ngủ một chút.

- Chúc anh ngủ ngon.

Ngày mùng một tháng giêng trời rất đẹp. Trên các đường phố tấp nập những đám người qua lại. Những người phụ nữ mặc kimono lễ phục. Ai nấy đều rảo bước đến các đền thờ. Mọi vật đều thắm đượm cái không khí tung bừng của ngày hội.

Ngày thường trong bệnh viện Oriental nhân viên làm việc thành hai ca, nhưng vào ngày lễ thì theo đề nghị của các nữ y tá, họ chỉ làm một ca; tuy phải làm việc lâu, nhưng công việc lại ít, và sau đó có thể nghỉ lâu hơn.

Những người phải trực vào ngày mùng một là Kobashi và hai nữ y tá - Takagi và Hakanisi.

Sau khi giao ban, Noriko đã toan về nhà thì Kobashi chạy đến gặp cô.

- Naoe tiên sinh đâu? - Anh hỏi, giọng xúc động.

- Chắc đang ở trong phòng của tiên sinh. Hôm nay tôi chưa gặp tiên sinh.

- Ông ấy dậy chưa?

- Tôi không biết, tiên sinh thường dậy muộn.

- Tiên sinh sắp đi nghỉ phải không?

- Hình như thế.

- Vậy thì làm thế nào đây?!

- Có việc gì thế?

- Đã ba ngày tôi không đến bệnh viện, hôm nay vừa đến thì đây, cô xem, tôi nhận được cái này...

- Cái gì thế?

- Một bức thư. Người ta khước từ việc thanh toán tiền tiếp máu cho Ueno.

- Kokichi Ueno? Bệnh nhân bị thiếu máu ấy à?

- Vâng! Mà bà vợ già cũng không làm việc được...

- Họ khước từ kể từ sang năm sao? - Noriko hỏi.

- Mà hôm nay chính là ngày bắt đầu cái “sang năm” ấy đây.

- Nhưng chúng tôi tiếp máu rồi. Lúc sáng sớm.

- Họ không chịu chi trợ cấp. Họ bảo là bệnh nhân phải trả lấy.

- Trả lấy là thế nào? Hai ông bà làm gì có tiền?

- Dĩ nhiên. Làm sao họ có thể trả gần một trăm ngàn yên mỗi tháng? Giết ai ra... - Kobashi giậm dừ khua khua cái phong bì.

- Tại sao bỗng dung họ lại khước từ?

- Tôi cũng chịu!

- Có thể là một sự nhầm lẫn gì đây chẳng?

- Nhầm gì mà nhầm... mọi sự đều trình bày rất rõ trong thư. Noriko đọc qua bức thư. Đúng thật: "... cho nên chúng tôi đề nghị kể từ ngày đầu năm chấm dứt việc truyền máu cho bệnh nhân Kokichi Ueno".

- Họ bảo là không đủ phương tiện.

- Phương tiện gì thế không biết? - Noriko công phần. - Không truyền máu thì ông cụ chết ngay!

- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...

- Vậy bây giờ làm thế nào?

- Tôi không biết. Tôi không hiểu mấy thằng cha công chức ấy nghĩ gì.

- Phải hỏi lại cho thật chính xác.

- Nhưng hôm nay là mồng một tháng giêng rồi còn gì!

- Ôi, hôm nay dĩ nhiên là chẳng có ai làm việc...

- Đành phải đợi đến mồng bốn, - Kobashi nói.

- Thế từ đây đến đấy thì làm gì?

- Tiếp tục truyền máu. Chính tôi sẽ trả tiền. - Kobashi kiêu hãnh ưỡn ngực ra.

Tính cách trẻ trung và cương trực của Kobashi không hiểu sao làm cho Noriko có một cảm giác bực bội âm ỉ.

- Có lẽ nên hỏi ý kiến bác sĩ Naoe. - Cô đề nghị.

- Dĩ nhiên là phải hỏi chứ... - Hình như Kobashi muốn nhờ Noriko đánh thức Naoe.

- Tôi chắc tiên sinh đã dậy rồi. Có thể gọi điện.

- Tôi sẽ gọi thử. - Kobashi đáp.

Noriko chạy xuống cầu thang.

Chừng mười phút sau Naoe bước vào phòng y tá. Ông mặc băng đai và vết tông; mái tóc rối bù, gương mặt thiếu ngủ. Có thể thấy rằng ông nằm mãi không ngủ được, tuy tối qua ông đi ngủ sớm, vào khoảng mười giờ.

- Xin chúc mừng năm mới. - Kobashi, Akiko và Hakanisi nói.

Naoe đáp lại lời chúc Tết. Hình như đến bây giờ ông mới nhận ra rằng năm mới đã đến. Chắc hẳn đối với ông cũng thế thôi, năm thì mới nhưng công việc thì cũ.

- Xin lỗi tiên sinh vì đã phải đánh thức...

- Không sao, đằng nào thì cũng đã đến lúc phải dậy.

- Tiên sinh sắp đi Hokkaido ạ?

- Vâng. - Naoe gật đầu và thọc tay vào túi lấy thuốc lá. - Anh có việc gì cần nói với tôi phải không?

- Vâng. Có một việc... Đây, có bức thư này vừa nhận được.

Naoe mở bức thư ra và bắt đầu đọc. Dưới ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, những ngón tay dài và mảnh của ông trông như trong suốt.

Đọc xong, Naoe lật phía sau xem thử mặt bên kia có viết gì nữa không, rồi nhìn lại cái phong bì một lần nữa.

- Chẳng còn ra thế nào cả! - Kobashi lên tiếng. - Khác nào ký lệnh xử tử ông già! Tôi không hiểu được bọn công chức cần gửi cho chúng ta một bức thư như thế này làm gì.

- Ở tòa thị chính có hỏi han gì về bệnh nhân Ueno không?

- Không... Hình như không... - Kobashi lăm bắm một cách thiếu quả quyết và quay về phía Akiko đang đứng sau lưng anh, để tìm chỗ dựa.

- Đúng ạ, không có ai hỏi gì về Ueno đâu, - Akiko xác nhận.

- Anh vẫn gửi hóa đơn cho họ đấy chứ?

- Dĩ nhiên. Tháng nào tôi cũng viết hóa đơn.

- Anh thử nhớ xem, có ai hỏi gì về hiệu quả điều trị không? Qua điện thoại chẳng hạn.

Kobashi liếc mắt về phía Akiko.

- Nói chung thì... có một lần người ta... gọi điện thoại hỏi tôi... - Anh trả lời ngắc ngứ.

- Hỏi gì?

- Hỏi xem cụ Ueno được truyền máu như vậy thì có khỏi bệnh không.

- Thế anh trả lời thế nào?

- Tôi nói rằng dĩ nhiên là không. Việc truyền máu giữ cho bệnh nhân sống, nhưng không làm khỏi bệnh được.

- Thế... Nhưng anh không viết giấy tờ gì chứ?

- Có viết ạ. Khoảng một tháng trước đây họ có gửi cho tôi một tờ phỏng vấn, và tôi đã trả lời như vừa nói.

Naoe gạt tàn thuốc lá và lắc đầu.

- Bây giờ thì rõ rồi.

- Rõ cái gì ạ?

- Bức thư này là câu trả lời cho tờ giấy của anh.

- Nhưng tôi nói đúng! Với tư cách là thầy thuốc tôi hoàn toàn đúng! Truyền máu chỉ làm cho bệnh nhân thấy đỡ trong một thời gian.

- Dĩ nhiên anh đúng. Nhưng bọn công chức cũng đúng.

- Thế nào ạ? - Kobashi chống hai tay lên mép bàn.

- Có lệ cấm trả trợ cấp nếu việc điều trị không có hiệu quả mà lại kéo dài. Lại còn rất đắt nữa.

- Như vậy thì dã man quá! Vì bệnh nhân sẽ chết ngay! Không kéo lấy được một tuần.

- Đúng.

- Vậy tiên sinh thấy nên thế nào? Đành chịu à?

- Chuyện này dĩ nhiên là khủng khiếp, nhưng... cũng khá lô-gíc.

- Với tư cách là thầy thuốc tôi không thể chấp nhận như vậy được.

- Đúng. Nhưng anh phải hiểu cả mặt bên kia nữa: nếu chấp thuận một cách điều trị không có hiệu quả, thì có những bác sĩ sẽ tìm cách trục lợi... Trong cách lập luận của họ cũng có cái lô-gíc của nó.

- Vậy thì bây giờ phải làm gì?

Mặt Kobashi nhợt nhạt như tờ giấy.

Akiko lo lắng quan sát hai người.

- Giá viết sai sự thật đi thì khôn ngoan hơn.

- Nói dối à?

- Nói dối. Viết rằng việc truyền máu có một hiệu quả thần diệu.

- Lẽ nào có thể làm như vậy?

- Cần phải làm như vậy.

- Ừ thì làm... Chẳng khó gì. Tôi sẽ viết ngay bây giờ.

- Không, bây giờ muộn rồi.

- Tại sao?

- Anh đã viết một lần rồi. Anh đã cho họ biết tình hình thật. Bây giờ viết khác đi họ không tin anh nữa đâu.

- Thế thì làm thế nào?

- Chẳng làm thế nào được.

Naoe thấy khô cổ; ông đứng dậy vặn vòi nước vào ly và nốc một hơi hết sạch.

Kobashi vẫn đứng ở tư thế cũ, hai tay chống vào bàn, và im lặng.

- Thế. Rõ cả, - cuối cùng anh ta nói. - Chính tôi sẽ trả tiền truyền máu.

- Làm như vậy sẽ chẳng đưa đến đâu hết.

- Không, tôi đã quyết. Vì chính tôi có lỗi.

Akiko kéo ống tay áo Kobashi.

- Nếu không, tôi không thể nào yên tâm được, - Kobashi nói tiếp, giọng khản đi vì xúc động.

- Nhưng anh phải hiểu rằng việc truyền máu sẽ giúp Ueno sống thêm được một tháng, giới lắm là hai. Chỉ thế thôi. Anh cho rằng chỉ cần có thế là anh yên tâm hay sao?

- Vâng. Dù chỉ thêm một tháng cũng vậy.

- Anh làm dáng một cách hoàn toàn ngu xuẩn! - Naoe nói khẽ, nhưng rất rõ ràng, làm cho mọi người sững sốt. - Anh là một thằng công tử bột thuộc loại tệ hại nhất! - Kobashi ngạc nhiên trở mắt nhìn ông nhưng rồi cụp mắt xuống. Akiko và Hakanisi quên cả công việc, kinh hãi hết nhìn Kobashi lại nhìn sang Naoe.

Naoe cầm tập bệnh án để trên bàn, giở qua mấy tờ. Rồi ông nói, giọng khô khan:

- Bà cụ đã biết rằng chồng bà sẽ không khỏi bệnh. Đặt bình truyền đi.

- Bình truyền gì?

- Truyền glucose nhuộm đỏ cho bệnh nhân.

- Nhuộm đỏ? Để làm gì?

- Để cho dung dịch trông giống như máu. - Naoe không che giấu nỗi bức bối.

- Nhưng thế là lừa b... - Kobashi bỗng im bặt giữa chừng.

Naoe khoanh hai tay trước ngực nhìn ra cửa sổ.

- Tiên sinh đề nghị giải quyết vấn đề bằng cách lừa dối ư? Giả vờ như thể vẫn tiếp tục truyền máu chứ gì?

- Hoàn toàn đúng.

- Không được, như thế là dối trá, là bịp bợm. Như thế là không xứng đáng với người thầy thuốc!

- Xứng đáng, không xứng đáng... Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Không có lối thoát nào khác.

- Nhưng... - Kobashi nhìn Naoe như thể đang trông thấy trước mặt mình một quái vật. - Ông già sẽ chết ngay... - Giảng giải điều này cho Naoe thì thật là ngu xuẩn, nhưng Kobashi không kìm nổi. - Chẳng lẽ tiên sinh không cần biết đến điều đó hay sao?

- Thì ngay việc tiếp máu cũng chỉ làm cho ông cụ sống thêm được vài tháng là cùng.

- Rút ngắn thời hạn ấy là bất lương!

- Bất lương ư? - Naoe sấn tới sát người Kobashi. - Anh nói là bất lương phải không? - Ông nhìn Kobashi từ đầu đến chân một cách căm giận đến nỗi

anh bất giác lùi lại.

- Không phải sao? - Kobashi bàng hoàng nói lắp bắp. - Nhuộm glucose, giả làm máu mà là lương thiện ư?

- Khi không còn có thể làm gì nữa, thì phải làm sao cho người ta được chết một cách bình yên. Dĩ nhiên huyết thanh nhuộm đỏ không thể lừa được anh. Vì anh đã biết hết sự thật. Nhưng Ueno và cụ bà không biết. Phải để cho họ tin rằng chúng ta đã làm hết cách.

Kobashi ngẫm nghĩ. Có lẽ trong những lời Naoe vừa nói có một phần sự thật chăng? Không. Đối với người thầy thuốc con đường ấy không thể chấp nhận được. Làm như vậy thì còn gì là ý thức bồn phận!

- Người thầy thuốc có bồn phận cứu giúp bệnh nhân, làm cho bệnh nhân tất cả những gì có thể làm được, - Kobashi một mực không nhượng bộ. - Và nếu khả năng bị hạn chế thì phải cố kéo dài cuộc sống của bệnh nhân dù chỉ là một ngày.

- Câu trích dẫn ấy đúng.

- Chỉ là một câu trích dẫn thôi ư?

- Tiếc thay thế giới của chúng ta không phải là một thế giới lý tưởng.

Kobashi cũng hiểu điều đó nhưng vẫn không sao đồng tình với Naoe được. Anh cãi tiếp:

- Người thầy thuốc trước hết phải là một con người nhân đạo.

- Chà, nhân đạo! - Naoe mỉm một nụ cười chua chát và ngồi lại cho thoải mái, chân này ghếch lên chân kia. - Thế anh có biết rõ nhân đạo nghĩa là gì không?

- Tôi biết. Có nghĩa là trân trọng tính mạng của con người nói chung, có nghĩa là thương yêu đồng loại...

- Anh không lẫn lộn nhân đạo với từ bi đấy chứ?

- Không, tôi không lẫn lộn. Bất kỳ ai cũng phải tìm cách duy trì sự sống một khi nó còn thoi thóp trong con người.

- Duy trì sự sống... Hừm... - Naoe nhếch mép trong một nụ cười méo mó.

- Như vậy tức là theo anh, nhân đạo là ở chỗ duy trì sự sống. Còn sống như thế nào thì không quan trọng, miễn là sống.

- Dĩ nhiên có thể có những hoàn cảnh đặc biệt, nhưng về nguyên tắc tất cả những điều tôi nói đều đúng.

- Ủ... Như vậy là anh chẳng hiểu gì hết. Trong các bệnh viện đại học của các anh, các anh bị cách ly ra khỏi cuộc sống thực.

- Căn cứ vào đâu mà tiên sinh kết luận như vậy? - Kobashi mới từ bệnh viện của trường đại học chuyển về bệnh viện Oriental chưa được bao lâu, cho nên lời lẽ của Naoe làm cho anh thấy bị xúc phạm trực tiếp.

- Để trở thành một người thầy thuốc chân chính, học nghề y chưa đủ, còn phải biết triết học và có kiến thức về đạo đức học, và thuộc lòng những nguyên lý của thực tiễn học. Ngoài ra còn phải biết cách giúp cho người ta chết.

- Giúp cho người ta chết ư?!

- Chính thế. Nhiều khi cần phải giúp cho bệnh nhân chấp thuận cái chết, làm sao cho bản thân bệnh nhân cũng như những người thân của họ đừng tự trách cứ mình và trách cứ chúng ta...

- Ở trường đại học không có một giáo trình nào như vậy. Trong chương

trình không thấy có...

- Nếu trong chương trình có một giáo trình như vậy, chắc chắn tôi sẽ là một chuyên gia. - Naoe đưa hai bàn tay lên xoa xoa đôi má hóp.

- Giáo trình đào tạo những kẻ sát nhân?

- Đáng tiếc là gần đúng như vậy!... Mỗi người thầy thuốc đều có phần nào là một kẻ sát nhân; cứ như hiện nay thì trong nhiều trường hợp bốn phận nghề nghiệp của anh ta là làm sao thuyết phục cho bệnh nhân thấy rõ rằng mình không thể nào thoát chết được.

- Nhưng sứ mệnh của chúng ta là cứu sống! Và trên thực tế, chúng ta đang cứu người ra khỏi nanh vuốt của cái chết.

- Cứu à? - Naoe đưa về phía Kobashi một cái nhìn đối địch. - Chúng ta không cứu đâu. Chính con người tự cứu lấy mình - người nào chưa cạn hết sức vật lộn với cái chết. Còn người thầy thuốc chỉ chìa tay ra giúp họ một chút đúng vào lúc cần thiết. Và chỉ có thế thôi.

- Dù sao thì hạ thấp vai trò của người thầy thuốc đến như vậy cũng...

- Đáng tiếc là có những lúc phải như vậy. - Naoe rời ghế đứng dậy. - Thôi, tôi đi đây.

- Thế còn Ueno thì sao?... - Kobashi nói, nhưng Naoe không để cho anh nói hết câu.

- Anh là bác sĩ điều trị Ueno, cho nên tôi sẽ không nói gì thêm với anh nữa. Anh thấy thế nào là đúng thì cứ thế mà làm.

- Nếu tôi... làm theo lời khuyên của tiên sinh, thì sau đó tôi biết nói thế nào với Ueno và vợ ông ấy.

- Sau một hai ngày tình trạng của bệnh nhân sẽ xấu đi. Lúc bấy giờ anh sẽ nói: chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng đáng tiếc là hoàn toàn vô hiệu.

- Thế còn cái... thứ nước đỏ ấy thì tiếp mấy lần?

- Cũng như từ trước tới nay: một lần sáng, một lần chiều. Theo tôi hai lần là đủ. Đến khi bệnh nhân bắt đầu thấy mệt nặng thì thêm lần và tăng liều lượng. Cái chính là làm sao cho bệnh nhân cũng như vợ ông ta đều tin chắc rằng mình đang được điều trị đến mức tối đa.

- Không tiếp máu nữa thì bệnh nhân sẽ kéo được bao nhiêu lâu?

- Theo tôi thì độ năm sáu hôm.

- Tiên sinh sẽ trở về vào ngày mừng năm?

- Có thể.

- Có thể gọi điện cho tiên sinh ở Sapporo được không?

- Tôi trọ ở khách sạn G., cứ hỏi ở phòng tiếp tân của khách sạn.

- Xin tiên sinh về sớm sớm.

- Vâng-vâng.

Naoe đi ra cửa, nhưng bỗng dừng lại. Ông quay về phía sau và đưa mắt nhìn mọi người - Kobashi, Akiko, Hakanisi với một ánh mắt dịu dàng, thân ái mà không ai có thể ngờ là ông có được. Sau đó ông mở mạnh cánh cửa và đi ra hành lang.

[1] Một thứ bánh canh bằng bột hoàng tinh.

XIX

TRONG PHI CẢNG HÀNH KHÁCH KHÔNG ĐÔNG. Hôm nay, trong những gian phòng mà thường ngày tiếng ồn ào không lúc nào ngớt, đều im ắng lạ lùng. Đa số các hành khách đều đã về nhà hay về các gia đình thân thuộc từ những ngày cuối năm, và những chuyến máy bay, những chuyến xe lửa trước đây mấy hôm còn đông nghịt thì bây giờ đều vắng khách. Tuy vậy hoạt động vận chuyển dĩ nhiên cũng không hề ngưng trệ trong những ngày đầu tháng giêng này.

Cửa lớn dẫn vào căn phòng đợi rộng mênh mông làm toàn bằng kính của phi cảng được trang hoàng bằng những nhánh thông; ở các quầy điểm tâm đều có bày bánh tráng bột gạo, quít, là những món Tết truyền thống từ nhiều thế kỷ nay; sau các quầy là những cô bán hàng mặc kimono lộng lẫy, tóc chải theo kiểu cổ.

Bên ngoài mấy bức tường bằng kính, trời nắng nhưng lạnh. Mấy chiếc xe chở hành khách lần lượt để trước phi cảng.

Noriko đứng trong phòng đợi của các tuyến bay nội địa và nhìn ra ngoài đường qua bức tường bằng kính. Cô mặc áo măng tô màu xanh thẫm, tay cầm một cái túi màu trắng.

Giờ cất cánh là 3 giờ 10 buổi chiều; Naoe có hứa là sẽ đến trước nửa giờ. Đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ 40 phút. Chắc anh ấy sẽ đến ngay. Nhưng có lẽ vì sắp sửa đồ đạc rành rành cho nên đến chậm. Hồi sáng Noriko có gọi điện cho anh: “Có lẽ để em đến giúp anh xếp va-li nhé?”, nhưng Naoe trả lời: “Không cần!”. Sau một câu trả lời như vậy mà vẫn đến thì không tiện, nhưng giá được cùng nhau từ nhà ra đi thì tuyệt biết mấy! Mà lại không phải sót ruột ngồi đợi như thế này. Bây giờ Noriko thấy hối hận là đã không ghé nhà

Naoe trước khi ra sân bay.

Thời gian đưa hành khách và hành lý lên máy bay kết thúc trước giờ cất cánh hai mươi phút. Noriko xem đồng hồ tay, rồi đưa mắt nhìn lên tường. Cả hai cái đồng hồ đều chỉ giờ như nhau: ba giờ kém mười lăm. Bắt đầu lo lắng thật sự, Noriko ra đứng ở cửa. Xa lộ hôm nay vắng, đi mất một giờ là cùng. Vậy thì tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa đến?

Loa phóng thanh cho biết rằng giờ ghi tên lên chuyến máy bay đi Sapporo cất cánh lúc mười lăm giờ mười phút đã sắp kết thúc. Noriko nhìn lên đồng hồ treo tường một lần nữa: đúng ba giờ.

Vừa lúc ấy trước thêm có một chiếc taxi phanh rít lại, và từ trên xe một người đàn ông mặc măng tô màu xám thẫm bước xuống. Naoe.

“May quá!” - Noriko thở phào.

Naoe trả tiền cho người lái taxi, đóng sập cửa xe lại và bước vào phòng đợi. Trống ngực Noriko đập thành thịch: lần này hạnh phúc không tuột ra khỏi tay cô nữa, ước mơ đang trở thành sự thật. Naoe vừa đưa mắt nhìn quanh vừa bước nhanh đến quầy ghi tên. Noriko chạy lại cạnh anh.

- Sao anh muộn thế?

- À em đến rồi đấy.

- Em lo quá... Em sợ anh không đến kịp.

- Có người gọi điện thành ra đi muộn.

Trong hành lang ra sân bay ồn ào, náo nhiệt như ngày hội, những tà áo kimono lộng lẫy qua lại rất vui mắt.

Noriko đi máy bay lần này là lần đầu; cô có cảm giác là ai cũng nhìn

mình, đâm ra luống cuống. Trong khi đó Naoe, cô áo xốc cao lên, mắt thản nhiên nhìn về phía trước, bước vội vã trên sàn hành lang di động.

Máy bay cất cánh chậm mười phút.

Như một đứa trẻ tò mò, Noriko nhòm người trên ghế, cố nhìn qua cửa sổ máy bay. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ né sang một bên để cho cô dễ nhìn hơn. Thành Tokyo ở phía dưới trông như đồ chơi, và chẳng bao lâu đã mất hút. Sau mấy phút chiếc máy bay nghiêng hẳn sang một bên và đổi hướng về phía bắc. Dòng chữ “Không hút thuốc” đã tắt. Những khu phố của thành phố khổng lồ đã nhường chỗ cho những cánh đồng, những dãy núi. Noriko thấy cái gì cũng thú vị: những con đường trông mảnh như sợi chỉ, những ngôi nhà nép sát vào nhau.

Naoe im lặng hút thuốc. Một lát sau, khi anh dụi tắt điều thuốc và ngả lưng dựa vào phía sau ghế, Noriko nói:

- Sáng nay, bác sĩ Kobashi tìm anh.
- Anh biết.
- Anh có nói chuyện với anh ta chứ?
- Vâng.

Lúc này rõ ràng là Naoe không thích nói chuyện. Anh quay mặt đi và nhắm mắt lại.

Chiếc máy bay đã lấy đủ độ cao và bắt đầu bay rất êm. Trong gian hành khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ dội vào đều đều.

“Máy bay của chúng ta đang bay qua hồ Inawasiro” - một cô chiêu đãi viên nói qua loa phóng thanh, và Noriko lại nhìn ra cửa sổ. Giữa một vùng núi, cái hồ sáng lấp lánh như một cái bảng lớn bằng kim loại. Núi non, thung

lũng và hồ nước đều tràn ngập ánh sáng ngày Tết. Mặt trời của năm mới đang chuyển dần về phía tây, và những tia nắng chênh chếch trượt trên kính cửa sổ.

Tiếng động cơ đều đều ru ngủ các hành khách. Naoe hình như đang thi u ngủ. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ cũng đã ngủ. Chỉ riêng Noriko chẳng bưng dạ nào mà ngủ cả.

Cô chiêu đãi viên lại thông báo rằng mấy phút nữa sẽ trông thấy vịnh Matsusima nổi tiếng. Đáng tiếc cho Noriko, chỉ có ngòi dây ghế bên kia mới trông thấy vịnh. Cô nhìn những sườn núi mỗi lúc một dốc đứng lên; phía trước hiện rõ dần một dãy núi trắng xóa. Tuyết trên các đỉnh núi lấp loáng dưới ánh nắng.

“Chúng mình đang bay mỗi lúc một xa về phương bắc”, - Noriko thì thầm và liếc mắt nhìn trộm Naoe. Hai mắt anh nhắm nghiền; đường sống mũi thanh tú của anh trắng một cách thiếu tự nhiên - như lớp tuyết phủ trên các đỉnh núi.

Không hiểu tại sao, Noriko chợt thấy lo sợ; cô bỗng có cảm giác là hai người đang bị đuổi gáp phải chạy về phương bắc, - về vùng băng tuyết, nơi mà không bao giờ sẽ có ai tìm ra họ... Lòng cô se lại vì một nỗi buồn da diết.

Cuối cùng các dãy núi tản ra, và trước mắt thấy dịu hẳn đi trước màu xanh đậm của vịnh Sangara dưới ánh sáng nhẹ của tà dương. Bên cạnh màu xanh của vịnh, những chóp núi phủ tuyết trông càng rực rỡ hơn. Những đường viền sắc nhọn một cách khắc nghiệt của nó làm cho Noriko nhớ tới một bức ảnh đăng trong một tờ tạp chí nào đấy: một vùng núi làm sào huyết cho các quỷ thần.

Dòng suy tư của Noriko bị cắt đứt vì tiếng loa phóng thanh: “Mấy phút nữa máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh xuống cảng Chitose”.

Nghiêng cánh sang bên phải, chiếc máy bay giảm dần độ cao. Phía trên còn lại một lớp mây. Mặt biển xanh ngắt hiện ra, viền bọt trắng ven bờ. Những khu rừng thông phủ tuyết vẽ thành một đường rõ nét.

Đảo Hokkaido.

Naoe mở mắt ra như thể này giờ không hề ngủ.

- Hình như đến rồi anh ạ, - Noriko nói.

- Đến rồi, - Naoe xác nhận và nhìn xuống phía dưới.

Những cánh đồng màu trắng rộng mênh mông được những vạch đen chia ra thành những hình chữ nhật đều đặn; những khu rừng và những con đường cắt ngang làm thành những hình kỷ hà rắc rối. Trên nền trời màu xanh sáng, mặt trời mùa đông trôi lơ lửng như một quả cầu da cam.

- Hình như trời khá lạnh, - Noriko nhận xét.

- Ừ.

Chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh, mặt đất gần lại rất nhanh. Đã trông thấy rõ những con đường, những nếp nhà. Và đây là đường băng của phi trường rắc tuyết; những ngọn cây vút qua gần ngay một bên. Một khoảnh khắc sau, chiếc máy bay chạm đất, nảy lên một chút, chạy dọc đường băng và dừng lại trước nhà ga.

Naoe rời ghế đứng dậy với tay lên giá lấy hai cái áo măng tô của anh và của Noriko.

- Sắp ra khỏi máy bay phải xốc ngay cổ áo lên, - Naoe vừa nói vừa trao áo cho Noriko.

Khi Noriko bước từ thân máy bay ra cầu thang, một ngọn gió lạnh buốt

phả vào mặt cô.

Trên tường nhà ga màu đen đều giữa cánh đồng trắng, có một cái biển sáng: nhiệt độ không khí là 5 độ dưới không, tốc độ của gió là ba mét một giây.

- Đi cẩn thận, khéo trượt, - Naoe dặn.

Các hành khách chạy về phía ga, cổ rụt lại, người co ro vì gió lạnh. Naoe bước nhanh về phía trước, Noriko cố chạy theo cho kịp.

Quá năm giờ họ mới về đến khách sạn. Tòa nhà màu nâu dễ chịu và rất ấm cúng.

- Ông bà cần một phòng hai giường ạ? - Người tiếp tân ân cần hỏi họ.

Naoe điền vào tờ giấy thuê phòng và đề tên Noriko vào đấy.

Căn phòng ở tầng thứ sáu. Dưới hai cửa sổ có một con đường đi qua, và ở bên kia đường là một tòa nhà lớn, dáng dấp nặng nề. Tuy bóng hoàng hôn đã khá dày đặc, trên các cửa sổ không thấy có ánh đèn. Những luồng sáng từ đèn pha của các xe hơi qua đường chiếu vào những đống tuyết hai bên đường.

- Kia có phải là những cây phong không? - Noriko đưa ngón tay chỉ mấy cây cao ở bên trái khách sạn.

- Ừ, phong đấy... Em mệt lắm phải không?

- Chẳng mệt chút nào.

Sau phiên trực, Noriko không được ngủ, vì còn phải chuẩn bị cho chuyến

đi. Nhưng cô không cảm thấy mệt, không biết vì có Naoe bên cạnh hay chỉ vì đang nô nức với chuyến đi.

- Ta đi tắm rồi ăn tối.

- Thế anh không về nhà mẹ hôm nay à?

- Để sau.

Noriko lấy áo quần và đi vào buồng tắm. Còn Naoe ngồi đọc mấy tờ báo mới được để sẵn trong phòng trọ.

- Hay anh tắm trước? - Noriko đề nghị.

- Ta cùng tắm, - Naoe vừa đáp vừa đặt tờ báo xuống.

Khi họ đi xuống phòng ăn ở tầng bốn thì đã hơn bảy giờ. Ở đây cũng như ở phòng đợi của khách sạn, rất vắng - mọi người đều ăn Tết ở nhà. Chỉ thấy có mấy tốp người không đông ngồi ở cuối phòng ăn, và lại đó đều là những gia đình. Không khí hôm nay yên tĩnh và trang nghiêm.

Noriko lần đầu tiên được nếm thử những món ăn địa phương nấu bằng cua, tôm, awabi. Cô lại còn nảy ra cái ý muốn uống rượu, và xin Naoe gọi whisky và sô-đa. Cô uống hết hai suất, và bây giờ trong đầu cô có tiếng ong ong khe khẽ.

Về đến phòng, Noriko kéo kín rèm lại, và quay về phía Naoe, cô lại hỏi:

- Bây giờ anh về nhà mẹ chứ?

- Lẽ ra... - Naoe đã lên nằm trên giường từ khi về phòng. Bỗng nhiên anh vùng dậy.

- Tiêm hộ anh.

- Tiêm ạ?

Naoe lấy trong túi du lịch ra một hộp lược kim và một ống thuốc rất nhỏ.

- Em tiêm giùm, - anh nhờ một lần nữa.

- Nhưng đó là...

- Phải, đây là ma túy. - Naoe cởi cà vạt và xắn tay áo lên.

- Để làm gì?

- Em biết rồi đấy.

Noriko bàng hoàng nhìn Naoe.

- Anh đau lắm... Đau lắm, em hiểu chưa?

Tay cầm cái ống thuốc, Noriko lo lắng nhìn Naoe.

- Anh làm sao thế? Anh nói đi!

- Em đừng sợ. Tiêm nhanh lên. - Naoe chìa cánh tay ra: có thể thấy rõ những vết tiêm thâm thâm.

Mái tóc Noriko xõa tung trên chiếc gối, dưới ánh đèn ngủ dịu dịu, những giọt mồ hôi li ti lấp lánh trên trán. Mọi vật đều lịm đi trong cảnh bất động. Không có lấy một tiếng động, ngoài tiếng vo vo rất khẽ của máy điều hòa không khí. Naoe và Noriko nằm yên như một đôi chim mỏi cánh; ngay đến tiếng thở của họ cũng không thể nghe thấy được...

Noriko mở mắt. Cô thấy bãi hoải khắp người. Naoe đang ngủ rất say. Khẽ nhắc cánh tay anh đang đặt trên ngực, Noriko xuống giường và mặc pyjama vào.

Mười một giờ. Chưa khuya lắm, nhưng khách sạn đã chìm trong bóng tối. Noriko ra cửa sổ, vén rèm ra một chút.

Tuyết... Trời hãy còn trong khi họ rời phòng ăn trở về buồng. Như vậy tức là khi họ đã đi ngủ rồi thì trời mới bắt đầu đổ tuyết...

Noriko đưa ngón tay trở chậm chậm trên tấm kính lạnh, và cảm giác mát rượi trên bầu trời đen rơi xuống dần dần hòa tan trong bóng đêm; và chỉ có xung quanh những ngọn đèn, trong cái vòng sáng ấy mới trông thấy những bông tuyết quay cuồng trong một điệu vũ, rắc rối cầu kỳ. Tĩnh mịch. Tỉnh thoảng mới nghe một tiếng phanh rít, rồi sau đó một sự tĩnh mịch đến phát sợ lại bao trùm lên mọi vật. Chốc chốc, bóng một người đi đường cô độc lại hiện ra trong khoảnh khắc rồi mất hút ngay trong màn đêm.

Tối hôm ấy rốt cuộc Naoe không về nhà mẹ. Noriko nghĩ rằng anh làm như vậy là không phải, nhưng rồi lại quên ngay ý nghĩ ấy đi. Cô đang quá bận tâm vì những ý nghĩ khác.

Thêm một chiếc xe nữa đi qua, hoàn toàn không có tiếng động. Chắc là vì xe đi trên tuyết. Không một hơi gió. Tuyết rơi chậm rãi từng bông mềm. Đến sáng sẽ có những đống tuyết dày. Thành phố đang ngủ yên dưới màn tuyết. Vương quốc của giấc ngủ... Một vương quốc chết...

Noriko thở dài, kéo kín rèm lại và đi vào buồng tắm.

Noriko, theo thói quen, dậy rất sớm, lúc tám giờ. Naoe hãy còn ngủ. Rất khẽ, để đừng làm Naoe tỉnh giấc, cô trườn ra khỏi chăn và đi ra cửa sổ.

Những ngôi nhà ở trước mặt đỏ rực lên vì ánh bình minh nhưng mọi vật ở xung quanh đều trắng xóa. Tuyết phủ trên các cành những cây phong mọc trên sàn phủ tông đốc - tòa nhà mà hôm qua Noriko trông như một tảng đá lớn tối om; tuyết phủ lên những cây thông như đã được những bàn tay ân cần bọc chiếu lại, tuyết lấp lánh trên các mái nhà, và ngay cả những cột đèn tín hiệu ở các ngã tư cũng đội những mảng tuyết nho nhỏ. Chỉ có lớp nhựa đường trên đó xe hơi qua lại là có màu xám thẫm: hình như lúc bình minh người ta đã rửa sạch đường sá. Mấy người bộ hành đi đâu sớm bước vội vã, miệng phả ra những đám hơi mờ mờ.

Noriko có thể ngắm mãi cảnh tuyết mà không bao giờ thấy chán.

Naoe dậy lúc mười giờ. Tác dụng của mũi tiêm đã hết, nhưng mặt anh vẫn xanh nhợt nhạt, mắt thâm quầng.

Họ ăn sáng trong buồng.

- Hôm nay thì thế nào anh cũng phải về thăm mẹ, - Noriko nói, giọng trách móc.

- Được rồi, được rồi, - Naoe gật đầu, mắt không rời tờ báo.

Noriko cũng chẳng hiểu được anh có định đi hay không.

Ăn sáng xong, Naoe tắm. Trong khi mặc áo quần anh nói.

- Anh về thăm nhà, đến tối anh quay lại.

- Có lẽ anh nên ở lại đêm nay thì hơn. - Noriko gợi ý một cách rụt rè.

- Không, tối anh sẽ quay về đây.

- Anh chịu khó cho mẹ vui. Anh từ xa về, mẹ mong anh từ lâu. Còn em thì anh đừng lo. Hôm nay các nhà hàng đã bắt đầu làm việc, em chẳng phải ngồi buồn đâu...

- Đến tối anh quay về.

- Anh lạ thật đấy... - Noriko đành thôi.

Naoe quay về sau năm giờ chiều, như đã hứa. Noriko cũng vừa mới về khách sạn sau khi mua găng tay và giày ấm.

- Mẹ có khỏe không anh?

- Khỏe.

- Mẹ có giữ anh ngủ lại không?

- Để một lần khác.

- Em ngượng quá. Chỉ vì em...

- Không phải vì em, - Naoe cắt ngang.

Anh cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh Noriko và nói:

- Mai ta đi chơi hồ Shikotsu nhé?

- Đi đâu? Chơi hồ à?

- Ừ. Cách đây không xa, đi xe mát nửa tiếng. Một cái hồ yên tĩnh, tuyệt vời, chỉ có vùng bắc mới có những cái hồ như vậy.

- Nhưng chắc nó đóng băng rồi còn gì? Dưới lớp băng sẽ chẳng trông

thấy gì đâu nhỉ?

- Không. Hồ này không đóng băng.
- Thế mình ngủ lại ở đâu?
- Ở đây phải có một khách sạn tử tế.
- Em rất thích, nhưng...

Noriko rất muốn đi, nhưng cái ấn tượng là mình có lỗi đối với gia đình Naoe vẫn giày vò cô.

Ngày hôm ấy cũng vậy, tuyết dường như chỉ đợi đến tối: trời vừa bắt đầu tối là nó đổ xuống dày đặc, không lúc nào ngớt. Trời khá ấm cho nên tuyết rơi từng bông rất lớn, như những miếng bông gòn.

Ra khỏi khách sạn, Naoe và Noriko lập tức vướng vào một màn tuyết trắng.

- Khi tuyết rơi bao giờ cũng ấm hơn, - Naoe nói.

Quả nhiên trời ấm thật, gần như ở Tokyo.

Các cửa hàng đã mở cửa, và ban ngày người ra vào khá đông, nhưng đến tối còn đóng cửa sớm hơn ngày thường.

Nhộn nhịp nhất trong thành phố là khu Susukinô, nơi thanh niên thường đến giải trí. Nhưng vào những ngày này ở đây cũng chỉ có mấy quán bar mở cửa, chứ phần lớn những nơi giải trí đều đóng cửa; những cảnh thông bên cửa ra vào và những dòng chữ chúc Tết sặc sỡ nhắc người ta nhớ đến ngày Tết.

Noriko và Naoe tìm được một quán ăn nhỏ chuyên dọn các món cá. Khách ăn rất ít; ba người đầu bếp, vẻ mặt chán chường, đang ngồi xem tivi.

Khi Naoe và Noriko ăn xong và ra đường, tuyết rơi càng dày hơn.

- Ta đi bộ đến khách sạn, anh nhỉ?

- Xa lắm.

- Không sao, em muốn đi bộ xa xa một chút! - Noriko cãi.

Cô ngửa mặt lên đón lấy những bông tuyết. Trên đôi má ấm áp của cô, những bông tuyết ấy tan đi, biến thành những giọt nước và chảy xuống cổ. Tuyết, tuyết, đâu đâu cũng là tuyết - trên bầu trời, trong không khí, trên mặt đất. Tuyết tràn đầy cả thế gian, phủ kín nó lại: cách bốn bước đã không trông thấy gì, người qua lại chỉ là những cái bóng mờ mờ.

Họ đã đi quá Minami Ichijio, và bước ra một đại lộ rộng rãi. Hai bên đường mở ra những cái khung đen của cửa sổ nhà hàng, quán bar và hiệu ăn. Ánh đèn của những chiếc xe đi qua trượt dài trên tuyết. Lác đác có một cái cây bên vệ đường hay là một tấm cửa xếp của một nhà hàng vẽ thành một vệt tối; còn lại là vương quốc trắng của tuyết.

Noriko nép vào người Naoe, đút tay vào túi áo măng tô của anh. Họ trôi giạt trên đại dương của tuyết, và màn tuyết đang rơi xuống tách họ ra khỏi thế gian: khỏi những đường phố, những ngôi nhà, những dãy núi mà hôm qua họ đã bay qua, khỏi cái sân bay vắng vẻ...

- Tuyết dày quá... Thế này mà mai mình vẫn đi chơi hồ sao?

- Em đừng sợ. - Naoe siết tay Noriko.

- Em không sợ đâu. - Noriko hoàn toàn phó thác mình cho Naoe.

Xa xa có một cái gì sáng hắt lên; trông chừng như chỉ có ở đấy còn giữ được sự sống. Đi được mấy thước, họ bỗng thấy mình đứng trước thêm khách sạn.

Sau khi rũ hết tuyết, họ bước vào một thế giới khác - thế giới của hơi ẩm và ánh sáng. Trên thang máy, những bông tuyết còn bám vào họ tan hắt.

- Em mệt không?

- Không.

- Ta xuống bar nhé?

Noriko ưng thuận, tuy cô chẳng muốn đi đâu. Thời tiết này ở lại với Naoe dễ chịu hơn nhiều.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Naoe ngả lưng xuống giường.

- Có lẽ ngủ thì hơn.

Noriko chợt nhớ ra rằng ban chiều cô định nói gì với Naoe, nhưng cảm thấy hai tay anh ôm lấy mình, cô lại quên hết mọi sự trên đời.

Sáng hôm sau họ ăn sáng ở phòng ăn khách sạn, sau đó ghé vào cửa hàng tạp hóa và đến hai giờ thì lên taxi ra khỏi thành phố.

Tuyết lấp lánh dưới ánh nắng, chói cả mắt.

Xe họ đi qua phi cảng Chitose và rẽ về phía hồ Shikotsu. Noriko kinh ngạc: con đường này, thẳng tắp như mũi tên, hai bên chạy dài những đồng tuyết cao, - đêm qua cô đã trông thấy trong giấc mơ.

Bên phải và bên trái đều là rừng: toàn những cây lớn, những cây thông,

những cây tùng. Giữa cái hoang mạc trắng xóa, màu xanh của rừng cây thật vui mắt.

Họ dừng lại ở một khách sạn xây trên đỉnh một ngọn đồi không cao lắm. Đứng bên cửa sổ có thể bao quát được cảnh đẹp tuyệt vời - qua đám cành trụi lá của những cây sồi, những cây bạch dương, những cây phong, có thể trông thấy mặt hồ màu sẫm lặng ngắt trong khí lạnh mùa đông.

Một cô hầu phòng bước vào, dùng vò bạch dương nhóm lò sưởi lên. Ngọn lửa chập chờn nhảy múa, mấy súc củi lớn đỏ rực phát ra những tiếng nổ lách tách tươi vui.

- Sắp tới rồi, - Noriko thở dài.

- Xuống hồ đi lối nào? - Naoe hỏi cô hầu phòng.

- Xuống dốc rồi rẽ sang phải, - cô ta vừa giảng giải vừa ném thêm vào lò mấy súc củi nữa.

Lối đi xuống hồ là một con đường mòn hẹp. Naoe và Noriko đi xuống đồi và ra bờ hồ.

Nhìn gần, hồ khác hẳn lúc đứng bên cửa sổ khách sạn nhìn ra. Mặt hồ gợn lên những làn sóng lăn tăn trông như làm bằng chì, mờ mờ ánh lên.

Hồ này có một nguồn gốc hỏa diệm sơn. Xưa kia địa chấn đã làm hình thành một cái vực rất sâu, và nước đã tràn đầy cái vực ấy. Xung quanh chen chúc những ngọn núi cao. Đây đó trên những sườn dốc đứng, mấy khóm thông vẽ thành những vệt tối sẫm.

- Xa xa kia là ngọn núi lửa Tarumae, còn kia là ngọn Futsibusi, - Naoe giảng giải, chốc chốc lại hất đầu cho những món tóc bị gió thổi rũ xuống trán khỏi vương.

Noriko nhìn theo hướng Naoe chỉ. Bên trái, ngọn núi lửa Tarumae uy nghi vươn cao trên nền trời đỉnh núi bốc khói, phía đối diện là hòn núi đá Futsubusi trơ trọi dựng thành một khối đen ngòm. Những ngọn núi này ở tận xa, bên kia bờ hồ; vầng tà dương đang khuất dần sau những ngọn núi ấy, nhuộm bầu trời thành màu huyết dụ.

Hai người đi trên con đường mòn dẫn xuống bên.

Cách đây khoảng hai mươi thước, cái khách sạn nhỏ đứng lẻ loi một mình. Hôm nay đã có người đi xuống bờ hồ; trên tuyết còn lại một chuỗi dài những vết giày đi xuống đến mép thì hết.

- Không thấy bóng dáng một sinh linh nào, - Noriko nói thì thầm.

Một ngọn gió giá băng vật vờ trôi trên mặt hồ. Hai con người nhỏ bé đang đứng trên bờ nhìn xuống vực thăm giá lạnh. Im lìm... Bất động... Chỉ có gió thổi vào mặt rất bỗng.

- Ở đây âm đạm quá... - Noriko rùng mình. Cô mừng tượng như có một cái gì chuyển động. Không, đó chỉ là tiếng ngân của im lặng.

- Hồ rất sâu. Và rất đáng sợ, nhất là khi có bão, - Naoe nói.

- Mà nước bây giờ chắc lạnh như băng...

- Trước kia ở đây đã mấy lần có người chết đuối, nhưng chưa bao giờ có ai trông thấy xác họ nổi lên.

- Tại sao?

- Thuở trước, khi hình thành vực thăm, lớp đất đã sụp xuống đáy cùng với cây cối.

- Như vậy tức là đáy hồ có cả một rừng cây?

- Đúng. Cái xác chìm xuống vương vào các cành cây nên không thể nổi lên được nữa.

- Thế thì người ta chưa tìm được người nào cả?

- Chưa.

Với một nỗi kinh hoàng không sao hiểu được, Noriko nhìn đăm đăm xuống mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Nước hồ này phủ lên bao nhiêu người... Ở một nơi nào đó, dưới đáy hồ kia, có những thầy ma rữa nát ghê sợ...

- Em sợ... - Noriko giấu mặt vào ngực Naoe. Cô cảm thấy hồ nước đang gọi cô, thu hút cô. Không, đừng nhìn hồ nữa còn hơn! - Ta đi đi anh...

Naoe gật đầu, nhưng mắt anh vẫn không sao rút ra khỏi mặt hồ.

Bỗng phía sau có tiếng xao xác. Noriko nhìn lại và trông thấy một đàn quạ rất đông bay từ khu rừng về phía Futsibusi. Đàn quạ nhỏ dần rồi thu lại thành một chấm đen và mất hút trong những tảng đá mà ánh tà dương đã nhuộm thành màu huyết dụ.

Noriko và Naoe đưa mắt nhìn nhau, và không nói nửa lời, cùng quay về.

Về đến khách sạn, họ ngủ, không ăn bữa tối. Đêm đã xuống hẳn. Ngoài cửa sổ, khu khách sạn hiện lên mờ mờ, và bên kia sân là một vùng bóng tối vô biên. Không trông thấy hồ.

Naoe nhìn Noriko.

- Em sao thế?

- Không...

- Ta uống ít rượu nhé?

- Má em nóng quá... - Noriko áp hai lòng bàn tay lên mặt.

Naoe lặng lẽ uống sake. Rồi với một vẻ mặt buồn buồn rất lạ anh nhìn Noriko.

- Mai em về chứ? - Anh hỏi.

- Thế thì sao ạ, có cần không?

- Từ ngày mai anh sẽ ở nhà mẹ.

- Phải, đúng đấy...

Quả đúng như vậy, chứ chẳng lẽ lại ở mãi đây, trên đảo Hokkaido này. Naoe đã gọi, và Noriko đã đi theo anh, vậy thì kế theo phải làm đúng như anh nói. Dĩ nhiên anh ấy cần ở lại nhà ít hôm với mẹ.

- Vậy mai em sẽ về Tokyo.

- Mai là mồng ba, đến mồng bảy em mới phải làm việc. Còn lại ba ngày. Em về sớm mà nghỉ cho thật khỏe...

- Vâng... vâng, dĩ nhiên.

- Tét nhất mà anh đưa em đến cái nơi vắng vẻ này...

- Ô, anh nói gì thế, em thích lắm mà!

- Em không quên chuyến đi này chứ?

- Không bao giờ!

Naoe nhìn vào mắt Noriko. Tại sao trong khóe nhìn của anh lại âm ỉ đến như vậy?

- Tiên sinh, thế bao giờ anh về?

- Anh sẽ ở đây mấy ngày nữa.

- Chắc vừa rồi em làm phiền anh... Anh về với mẹ ít hôm đi.

Naoe uống nốt ly sake và hỏi:

- Em không muốn nói gì với anh trước khi ra về sao?

- Em ấy à?

- Em.

- Nhưng chỉ ít hôm nữa... - Noriko ngạc nhiên. “Không thể hiểu được. Chỉ mấy hôm nữa lại sẽ gặp nhau mà”.

- Nếu em muốn nói gì thì nói bây giờ đi.

Quả Noriko có một cái gì để nói. Đêm qua cô chưa nói được.

- Em định nói...

- Cái gì?

Noriko cụp mắt xuống.

- Em... Em đã có...

- Em đã có thai ư?

Noriko im lặng gật đầu.

Naoe mân mê cái chén trong tay một hồi lâu. Rồi anh một hơi cạn chén rượu.

- Em không đẻ nữa cũng được... - Noriko cụp mắt xuống. - “Tại sao mình lại nói như vậy? Anh ấy đã trả lời gì đâu”.

- Em không muốn ư?

- Thì vì... - Noriko mở đầu, nhưng rồi nghẹn lại, không biết nói tiếp như thế nào.

- Anh muốn em biết điều này: anh không có ý định lấy vợ. Không lấy ai cả... Nhưng nếu chúng mình sẽ có con thì anh sẽ làm cho em tất cả những gì anh có thể làm được.

- Vậy thì anh cho phép em sinh nó?

- Anh muốn như thế.

- Thật ư?! - Noriko không sao trăn áp được niềm xúc cảm đột nhiên làm cho cô run bắn lên. Cô nhắm mắt lại. Vừa qua chẳng có gì xảy ra cả, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ trào ra trên má cô.

- Em đừng khóc... - Naoe đến sát Noriko từ phía sau, âu yếm ôm lấy cô. - Sao em lại khóc?

- Vì em mừng quá.

Mấy ngón tay dài và mảnh của Naoe vuốt lên tóc cô.

Noriko ngẩng lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Em xin anh một điều...

- Điều gì vậy?

- Xin anh đừng dùng ma túy nữa. Được không anh? Bà y tá trưởng và ông bác sĩ trưởng đang nghi anh đấy.

- À, ra em muốn nói chuyện ấy... - Một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt Naoe.

- Anh sẽ không dùng nữa nhé? Đừng nhé?

- Anh sẽ không dùng nữa.

Vẫn mỉm cười, Naoe nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ.

XX

TRONG BA NGÀY TẾT YUTARO Ở NHÀ, như một ông chủ gia đình nèn nếp. Quả tình ông luôn luôn có khách - khách từ Hội lương y đến, khách trong Hội đồng thị chính, bạn đồng nghiệp. Khách nào Yutaro cũng mời rượu, cho nên ông cũng chẳng có thì giờ đâu mà buồn chán. Nhưng dù sao thì ông cũng hầu như không ra khỏi nhà - nếu không kể cuộc thăm viếng đền Meiji Jingu là một bổn phận không thể xao nhãng và một vài cuộc thăm viếng tới nhà một số nhân vật có thể lực trong Hội đồng thị chính và trong Hội lương y.

Mãi đến ngày mồng bốn tháng giêng ông mới chuẩn đi được, sau khi nói với Ritsuko là ông muốn ghé bệnh viện xem công việc ra sao.

Bệnh viện Oriental đã trở lại làm việc theo thời biểu bình thường, tuy chưa phải là tất cả mọi người đều đã trở về bệnh viện: những người phải trực đêm giao thừa đều được nghỉ đến mồng bảy tháng giêng.

Sau khi đã nắm chắc rằng mọi việc đều chạy và các bệnh nhân về nhà ăn tết đều đã trở vào bệnh viện, Yutaro chuẩn bị lên xe đi nơi khác.

- Về nhà ạ? - Nomura hỏi.

Yutaro suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta tạt vào đằng kia một chút.

Cả hai người đều hiểu. “Đằng kia” có nghĩa là khu Ebisu. Chừng hai mươi phút sau xe đỗ trước nhà Mayumi.

- Cám ơn. - Ra khỏi xe, Yutaro như thường lệ gửi cho Nomura một tờ

một nghìn yên. Món tiền này không phải là ít, tiền đi taxi còn ít hơn nhiều, nhưng Yutaro trả món này là để mua sự im lặng. Ông sợ vợ ông hơn hết mọi thứ trên đời.

- Ghé đón tôi lúc năm giờ nhé, - Yutaro nói, mắt nhìn đồng hồ.

Mayumi đang ngồi nhà. Quán cà phê cô làm việc mở cửa từ ngày mừng năm. Nhưng mãi sau ngày mừng bảy các cô phục vụ cũng như các khách quen mới đến đông đủ, và quán mới trở lại náo nhiệt như ngày thường.

Mayumi ăn Tết với mẹ ở Tachikawa, nhưng đến mừng ba tháng giêng đã trở về nhà. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng nên về thăm cha mẹ, nhưng cũng chỉ có thể kiên nhẫn chịu được hai ngày là cùng, đến ngày thứ ba thì chán đến tận óc.

- Papa! Em mong papa quá.

Yutaro chưa kịp đóng cửa phòng lại thì Mayumi đã thót lên cổ ông.

- Thật không?

- Chứ còn sao! Suốt mười ngày không thấy mặt mũi đâu!

Những lạc thú yêu đương chẳng mấy chốc đã làm cho Yutaro mệt như.

- Ê, papa, dậy đi, ngủ mãi thế à! - Mayumi gọi giật giọng. - Chơi với papa chán bỏ xừ...

Yutaro uể oải nhồm dậy, ngồi trên đi văng.

Trời đẹp tuyệt. Ánh nắng rực rỡ tràn vào ban công.

- Phải, tôi có chuyện muốn hỏi cô đây. - Yutaro lấy điều thuốc lá. - Cô có gặp Mikiko đây à?

- Còn em thì em cứ nghĩ bụng không biết papa sẽ nói sao đây. - Mayumi cười khúc khích.

- Chẳng có gì mà cười cả. Cô gặp nó làm gì vậy?

- Thế Mikiko chưa nói với papa à? - Như thế không có gì xảy ra, Mayumi lấy ở trên bàn miếng sô-cô-la bỏ vào mồm nhai. - Chẳng có gì dính dáng đến papa cả.

- Sao lại “không dính dáng”?! Con gái tôi mà lại gặp cô... tôi nghe nói mà suýt té xỉu luôn.

- Sao, bà Ritsuko cũng biết à?

- Không. May phước lúc bấy giờ bà ấy không có nhà, nhưng tôi thì tôi phát điên lên được!

- Vậy Mikiko kể thế nào? - Mayumi háo hức nhích sát vào Yutaro.

Ông đưa điều thuốc lá lên miệng, đợi cho người ta quẹt diêm cho ông châm xong rồi mới nói:

- Ngày ba mươi tháng chạp tôi gọi nó vào phòng làm việc. Tôi bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh với nó về chuyện chồng con. Nhưng nó chỉ làm thinh.

- Mỗi người đều có quyền giữ kín những chuyện thuộc đời tư của mình.

- Tôi mới mắng nó: “Năm tháng cứ qua đi mà mày không biết lo gì cả. Mày nghĩ đến cái gì thế?” Thế là nó vắn lại ngay: “Thế ba nghĩ gì khi ba hẹn hò với cô Mayumi?”

- Chết cười nhỉ!

- Tôi còn bụng dạ đâu mà cười! Tôi ghen hòng không nói được nữa. Nhờ cô cả đây... Bây giờ nói chuyện với con ruột cũng không nói được nữa.

Không sao nín được, Mayumi cười phá lên, đôi chân để trần khua lia lịa.

- Không, cô phải trả lời cho tôi đi, cô cần gặp nó để làm gì?

- Chúng em nói với nhau về bác sĩ Naoe.

- Cái gì...ì? - Yutaro giãy nảy lên. - Sao lại có cả Naoe vào đây?

- Nếu papa không biết thì em sẽ nói.

- Nào nói đi!

- Con gái papa mê ông ta tít thò lò.

- Mikiko ấy à?

- Papa chậm hiểu quá. Em đã nói với papa từ lâu mà: ở đây có một cái gì không ổn.

- Nhưng Naoe hơn nó đến hai mươi tuổi!

- Thì đã sao? Em đây chẳng hạn, em cũng thích những người đàn ông trạc tuổi Naoe.

- Chắc cô cũng mê ông ta rồi chứ gì?

- Rất có thể... - Mayumi rút điếu thuốc lá trong miệng Yutaro, rít một hơi và thở khói ra thành một cái vòng tròn.

- Thôi được... Nhưng tại sao cô lại kết luận rằng Mikiko yêu Naoe?

- Chính cô ta nói với em mà.

- Nó có quen em đâu.

- Thì có sao?

- Nó có đến đây à?

- Không. Chưa. Thế nào, kể tiếp nhé?

- Thôi đừng nhem thềm nữa.

- Thế papa có mua không nào?

- “Mua” cái gì?

- M...m...m... Cái áo lụa.

- Được... được, anh sẽ mua. Nào, có nói hay không thì bảo?!

Yutaro có cái vẻ của một con thú bị săn đuổi. Ông rút một điều thuốc lá khác và lại châm hút.

Mayumi nhìn ông một cách ranh mãnh.

- Có một hôm em trông thấy Naoe đi chơi với một cô gái. Hôm ấy em còn nghĩ bụng: đẹp đôi quá! Họp nhau đến thế là cùng... Em đoán được ngay đó là Mikiko. Quả tình nó chẳng giống papa chút nào, nó giống mama nhiều hơn, giống như đúc ấy. Ông anh em cũng có kể cho em nghe một vài điều. Papa ạ, em thế chứ chuyện gì em cũng biết đấy... Thế là em lập tức gọi điện cho Naoe - chẳng qua để nghịch cho vui. Em mới hỏi: “Cô gái đi chơi với ông là con gái của bác sĩ trưởng phải không?” Thế là ông ta liền kể cho em nghe hết. Theo em thì Mikiko còn đến nhà ông ta nữa kia, - Mayumi nói thêm, hướng câu chuyện về phía cái mục tiêu mà cô đã nhắm. - Anh em nói là các cô y tá khác nhau như vậy.

- Nhưng mà Naoe... đã có người yêu là Shimura rồi kia mà.

- Chẳng có gì lạ. Một người đàn ông như thế thì đến mấy người yêu liền cũng có.

- Thôi đừng tán láo nữa. Anh chẳng tin lắm những chuyện em nói đâu.

- Không tin thì thôi. Nhưng bác sĩ Naoe là một tay sờ khanh có tiếng. Nghe nói là giữa ông ta với Junko Hanajio cũng có chuyện gì đấy.

- Chả phải.

- Đúng đấy. Có papa lãng tai thì có!

Yutaro như thể bị ai dội nước lạnh.

- Bây giờ thì papa đã hiểu tại sao con gái papa trốn buổi xem mắt rồi chứ? Chẳng qua cô ta nhất định không chịu nghe nói đến ai khác cả!

- Ồ... Nghe cũng có lý, - cuối cùng Yutaro mới thừa nhận một cách miễn cưỡng.

- Chứ còn gì nữa! Một khi chính Mikiko đã nói...

- Ừ...ừ...ừ... Không biết đã đến mức nào rồi?

- Em cũng không biết nữa. Theo em thì cho đến nay họ vẫn chưa có con với nhau.

- Ê! Bỏ ngay cái lời đùa ấy đi! - Đôi mắt ti hí của Yutaro hình như chỉ chực bật ra ngoài.

- Papa có nhớ là có một hôm Mikiko không về nhà không? Có lẽ hôm ấy nó ở nhà Naoe đấy.

- Ban đêm ấy à?

- Chứ sao?

- Chính nó nói thế à?

- Không, không nói, nhưng chuyện ấy không giấu được em đâu.

Yutaro hoảng hốt thực sự. Mayumi đắc thắng.

- Em cho là chuyện hai người khá nghiêm trọng. - cô kết luận, giọng hả hê.

- Đồ ngốc!

- Không muốn tin thì thôi.

Giá có thể không tin thì Yutaro sẽ rất mừng, nhưng cái giọng của Mayumi làm cho ông bối rối.

- Dù sao tôi cũng không hiểu nổi nó với cô nói những chuyện gì...

Mayumi đun nước pha cà phê.

- Cũng phải coi chừng chứ cái cô gì... à cô Noriko ấy... Cô ta có thể đánh ghen đấy.

- Nhưng anh có hề nghe nói gì đâu. Cả Ritsuko cũng chẳng nói gì với anh, - Yutaro rên rỉ.

- Làm bố mẹ mà chẳng biết con cái sống ra sao.

- Xi, “chẳng biết” với lại “chẳng hay”. Dù có hỏi chúng nó cũng có nói đâu.

- Trong nhà papa chẳng ai nói với ai gì mấy nhỉ.
- Lẽ ra nó phải nói thật: “Con yêu Naoe...”
- Cứ thử tưởng tượng lúc bấy giờ papa sẽ trả lời ra sao.
- Sao lại ra sao? Naoe là một bác sĩ giỏi và là một người tốt.
- Ủ, cứ cho là như thế, - Mayumi nhún vai nói. - Cứ cho họ lấy nhau đi thì đã sao? Shimura thì nước non gì. Chỉ cần papa muốn...
- Không, như thế không được.
- Đứa con gái duy nhất đã phải lòng giai...
- Trước hết anh phải nói chuyện với Mikiko.
- Nhưng đừng có để hở ra là em nói đấy. Chứ không thì cô ấy sẽ thù em.
- Em đừng lo. Anh chẳng ngu đến thế.
- Kìa papa... Còn nếu Mikiko không muốn lấy ông ta thì để em lấy cho.
- Em? Lấy ai?
- Lấy Naoe chứ còn ai.
- Em thật quá quắt! - Yutaro cười hô hô. - Không xong đâu. Ông ta biết rằng em là bồ của anh.
- Thì đã sao? Ông ta tán em mãi đấy.
- Ồ thôi, đừng bịa!
- Sao, papa không tin hả? Ông ấy thì ai ông cũng xơi tuốt.

Yutaro vẫn chưa dứt trận cười.

- Và nhân thể cũng xin nói, - Mayumi tiếp, - đối với vợ ai đó ông ta cũng có ý đồ.

- Vợ ai?

- Vợ papa chứ còn ai! Ritsuko phu nhân ấy.

- Thôi đủ rồi!

Đến nước này thì Yutaro không sao chịu nổi nữa. Mặt ông đỏ gay lên như con cua luộc, và mắt ông quắc lên nhìn Mayumi trừng trừng. Mayumi vẫn điềm nhiên nói:

- Kìa, việc gì papa phải giận dữ thế? Naoe thì muốn bao nhiêu đàn bà mà chẳng có... Xét cho cùng nếu vợ papa có hạ cố để ông ta lọt vào mắt xanh thì cũng chẳng có gì đáng trách.

Mayumi bỏ vào chén một miếng đường và thong thả khuấy.

Phải, Yutaro có lý do để tức giận: ông nhớ ra rằng thời gian gần đây chỉ cần có ai nhắc đến Naoe một cái là mắt Ritsuko sáng lên và cứ sôi nổi lên đến mức không còn nhận ra được nữa.

- Ông ta kỳ lạ thế nào ấy. - Uống hết cà phê Mayumi chậm thuốc hút. - Ông ta nghiên cứu cái cột sống của mình...

- Để làm gì?

- Sao, cả chuyện ấy papa cũng không biết à? Ông ta chụp X quang mỗi tháng mấy lần.

- Sao em biết được chuyện đó?

- Anh em nói.

“Nếu là Sawada nói thì chắc là đúng...” - Yutaro nghĩ thầm rồi nói:

- Lần đầu anh nghe thấy đấy.

- Lại còn chuyện này nữa.

- Lại còn chuyện gì?

- Ông ta rủ đàn bà về nhà... tiêm ma túy.

- Hừm... - Yutaro nhớ lại rằng cách đây nửa tháng bà y tá trưởng có gặp ông than phiền rằng bác sĩ Naoe sử dụng quá nhiều ma túy.

- Chính em trông thấy à?

- Không... Nhưng gần đây em có đến gặp ông để khám bệnh, trông ông ấy sợ lắm: mắt đục ngầu, trống hoác. - Mayumi đã tránh được một đề tài nguy hiểm.

- Vào lúc nào thế? Ban ngày à?

- Dĩ nhiên. Em đến bệnh viện là đến ban ngày, chứ còn đến vào lúc nào được?

“Không thấy Sekiguchi nói chuyện này. Nhưng nếu Mayumi nói đúng và Naoe nghiện ma túy thật thì sao? - Yutaro đâm hoảng. - Nếu quả như vậy thì phải có cách: đây là việc hình sự rồi...”

- Không biết tại sao ông ta lại đòi trường đại học lấy một bệnh viện tư vớ vẩn nào đấy?

- “Bệnh viện tư vớ vẩn” là thế nào?

- Chứ sao? Lẽ ra ông ấy có thể chọn một chỗ nào đàng hoàng hơn.

Thật ra chính Yutaro cũng thấy việc ấy là kỳ lạ. Thế mà bây giờ lại thêm những tin tức như thế kia...

- Giá ở địa vị papa em sẽ theo dõi ông ta kỹ hơn, - Mayumi khuyên.

- Ở trường đại học người ta đánh giá phẩm cách của Naoe rất cao.

- Thế thì tại sao ông ta lại bỏ trường đại học mà đi?

- Anh nhận ông ta là theo lời giới thiệu của bác sĩ Iyuki - một người bạn của anh trong ban quản trị Hội lương y.

- Vậy papa thử hỏi ông bạn ấy xem sao.

- Ông ta bỏ trường đại học ra đi thì việc gì tôi lại phải biết rõ lý do! Miễn là ở bệnh viện của tôi ông ta làm việc tốt. Ông ta là một bác sĩ thượng thặng.

Yutaro nói rất quả quyết, mặc dầu mỗi ngò vục đã len lỏi vào lòng ông: “Quả là cần phải theo dõi Naoe sát hơn”.

XXI

MỪNG BẢY THÁNG GIÊNG, ngày thứ hai. Sau một tuần nghỉ Tết, Noriko lại đến bệnh viện làm việc.

Những ngày hội hè đã kết thúc. Hôm nay mọi người đều tề tựu ở bệnh viện. Ông bác sĩ trưởng mời các nhân viên vào phòng làm việc và đọc một bài diễn văn. Ông chúc mừng năm mới rồi kêu gọi mọi người làm việc chăm chỉ hơn nữa. Để kết luận, ông tỏ ý mong muốn rằng mọi người sẽ có thái độ “quan tâm thường xuyên” đối với nhau.

Noriko nghe ông ta nói một cách lơ đãng. Chỉ có lúc ông ta nói đến sự quan tâm cô mới bắt giắc giật mình: có phải ông ta nghĩ đến Naoe không?

Từ ngày thứ hai bắt đầu những công việc bình thường, nhưng Naoe vẫn chưa thấy đến.

Sau một thời gian gián đoạn dài, công việc rất nhiều; từ sáng sớm trong phòng tiếp bệnh nhân ngoại trú đã đông nghịt.

Bà Sekiguchi ghé mắt vào phòng các nữ y tá.

- Có ai biết bác sĩ Naoe hiện nay ở đâu không?

Bà ta hỏi mọi người, nhưng Noriko có cảm giác là bà ta hỏi chính mình.

- Bao nhiêu là bệnh nhân đang chờ, mà bác sĩ Kobashi thì không thể ra khỏi các phòng nằm lấy một giầy... Tôi cũng chẳng biết làm thế nào bây giờ,
- Sekiguchi càu nhàu.

Quả nhiên bác sĩ Kobashi luôn luôn phải túc trực bên cạnh ông già Kokichi Ueno. Anh mới ghé vào phòng họp một chút thì đã có một cô y tá

chạy đến gọi anh về phòng bệnh nhân.

Kể từ mồng ba tháng giêng. Kobashi, theo đúng lời khuyên của Naoe, đã chấm dứt việc truyền máu. Ngay tối hôm ấy Ueno bắt đầu sốt; trong hai ngày kế theo nhiệt độ tăng vọt lên, và đến ngày mùng sáu thì ngay từ sáng đã lên quá ba mươi tám độ. Da bệnh nhân lại vàng ra.

Đến chiều bệnh nhân bắt đầu sốt thực sự. Mặt ông đỏ bừng, và ông thở một cách khó nhọc. Cái chết có thể đến bất cứ phút nào, như Naoe đã nói trước, trong ngày thứ năm sau khi thôi truyền máu.

“Có lẽ phải gọi điện đến nhà Naoe chẳng?” - Noriko nghĩ. Cô có cảm giác là mọi người đều chờ đợi cô làm như vậy.

Naoe có nói rằng anh sẽ ở lại Sapporo chừng hai ngày là cùng. Đến mồng bảy hay mồng tám anh sẽ trở lại đi làm. Hay là anh đã quyết định ở với mẹ thêm số ngày mà Noriko đã lấy mất của anh?... Bây giờ Noriko cứ tự trách mình là ích kỷ.

Bà Sekiguchi lại nhìn vào phòng y tá.

- Hình như bác sĩ Naoe về Hokkaido nghỉ Tết có phải không? - Bây giờ bà ta hỏi thẳng Noriko.

- Vâng, tôi cũng có nghe như vậy...

- Tôi đã gọi điện đến nhà ông. Bà gác cổng nói rằng ông ấy chưa về.

- Có lẽ ông ấy có việc gì giữ lại ở Sapporo?

- Nhưng ông ấy thừa biết là phải có mặt hôm nay!

Bản thân Noriko cũng đã mấy lần gọi điện cho Naoe, nhưng không có kết quả. Thành thử những lời bà y tá trưởng nói không hề làm cho cô ngạc

nhiên chút nào, nhưng không hiểu tại sao nghe bà nói, cô vẫn thấy lo sợ.

- Có lẽ ông ấy định đi chuyến máy bay buổi sáng chẳng? Rồi từ phi trường về thẳng đây? - Bà Sekiguchi phỏng đoán.

- Phải, phải, dĩ nhiên là như thế, - Noriko lúng búng. - Dù sao, nếu định về chậm ông ấy cũng phải báo trước.

- Mong sao ông ấy về cho sớm...

Từ phòng ngoại trú cứ năm phút lại có điện gọi lên hỏi xem Naoe đã đến chưa. Kobashi không thể tiếp bệnh nhân được, vì buổi đi thăm bệnh nhân chưa kết thúc, mà cũng không thể rời cụ Ueno lâu được.

Ngoài cửa có tiếng gót giày lóc cóc, và Kawai chạy vào phòng.

- Bệnh nhân Ueno ra sao rồi? - Sekiguchi hỏi.

- Lại sốt, - Kawai vừa trả lời vừa chạy vào, hồi hả lấy cái ống oxy rồi chạy ra ngay.

- Lạ thật. Rất lạ... - Sekiguchi bần khoản nhắc đi nhắc lại và xem đồng hồ không biết đến lần thứ mấy.

Cảm nhận được ý trách móc, Noriko cúi đầu rửa mấy cái ống tiêm.

Mãi đến mười một giờ Kobashi mới xuống phòng khám ngoại trú. Một số bệnh nhân đợi mãi không thấy bác sĩ đến nên đã ra về, nhưng vẫn còn khoảng ba mươi người kiên nhẫn ngồi lại ở phòng khám.

Kobashi im lặng làm việc. Anh thấy giận Naoe kinh khủng, nhưng không nói ra, vì cho rằng làm như vậy là quá thấp hèn đối với phẩm giá của anh: nỗi căm phẫn của anh chỉ được thể hiện bằng sự im lặng.

Noriko trực bên giường Ueno. Chỉ có một lần cô vắng mặt một phút để gọi điện cho Naoe, nhưng chỉ nghe những tiếng tuýt tuýt kéo dài.

“Chẳng lẽ lại tiêm ma túy rồi ngủ say quá không nghe chuông điện thoại hay sao?” Nỗi lo sợ lại tràn vào lòng cô. Nhưng anh ấy đã hứa là không dùng. Cái đêm bên hồ bây giờ như một giấc mơ thần kỳ và Noriko không thể nào tin được rằng tất cả những cảnh ấy đã diễn ra thật...

Hình như bác sĩ trưởng cũng đã được báo rằng Naoe không đến làm việc. Ông bước vào phòng y tá, gắt: “Chả còn biết làm ăn như thế nào với cái ông này!” - và ghé tai bà y tá trưởng nói thì thầm cái gì không rõ. Bà này ngo ngác nhìn ông rồi đến tủ đựng phiếu bắt đầu giờ xem tất cả các bệnh án bắt đầu bằng chữ A.

Korichi Ueno mỗi lúc một nặng. Buổi sáng ông già lên cơn run, rồi sau đó lại đỡ, nhưng đến chiều ông bắt đầu run dữ dội hơn. Ông ta hãy còn tỉnh. Khi gọi tên ông, ông hơi mở mắt, nhưng hình như không nhận mặt được ai.

Kobashi rất khổ sở vì bị lương tâm cắn rứt: ngay trước mắt anh, một con người đang hấp hối, và anh phải chịu trách nhiệm về cái chết này. Kobashi đặt bình tiếp nước, tiêm thuốc an thần, nói tóm lại, anh làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng lòng anh vẫn nặng trĩu. Từ sáng sớm anh đã chạy khi thì vào phòng bệnh nhân, khi thì vào phòng các nữ y tá.

Đến ba giờ chiều Noriko lại xuống phòng khám ngoại trú quay số điện thoại. Một tiếng tuýt dài. Lại một tiếng nữa. “Bây giờ anh ấy sẽ cầm ống máy lên đây”. Nhưng không, vẫn những tiếng tuýt, chỉ có những tiếng tuýt mà thôi. Hình như anh ấy vẫn chưa về...

Noriko đang bước chậm chậm trên cầu thang thì bỗng thấy buồn nôn. Cô áp hai bàn tay lên ngực, thở vào mấy lần thật sâu, nhưng dạ dày vẫn co thắt một cách đau đớn. Cô lấy bàn tay bịt chặt miệng rồi chạy vào toa lét. Noriko

nôn hầu như trên ngưỡng cửa toilet: cô có cảm giác như cơ thể cô bị lộn trái ra. Noriko đợi cho đến khi hết những cơn co giật; ngực cô như bị ép giữa một đôi gọng kìm.

Cuối cùng cô bắt đầu thấy đỡ. Rửa mặt xong Noriko từ từ ngược mắt lên tấm gương. Ở hai khóm mắt có những giọt lệ đọng lại.

Noriko ngẫm nghĩ. Xưa nay cô chưa bao giờ đau dạ dày, những thức ăn hôm nay đều tươi, cơn buồn nôn ập đến cũng một cách đột ngột như khi nó mất đi, - những hiện tượng như vậy ở cô chưa bao giờ thấy có.

“Mình ôm nghén rồi”, - Noriko kết luận. Cô thấy người bải hoải. Nhìn thấy gương mặt phờ phạc của mình trong gương, cô nhớ đến Naoe.

Trong phòng y tá Kobashi đang nói chuyện với bà y tá trưởng.

- Ông ấy sẽ chết tối nay hoặc đêm nay.

- Ai sẽ trực đêm nay? - Bà y tá trưởng đến cạnh bảng trực trên tường. - À, Shimura và Kawai.

- Em lúc nào cũng xui! - Kawai phụng phịu.

- Thế sao, Naoe tiên sinh vẫn chưa đến à? - Kobashi ngạc nhiên.

- Cách đây một giờ tôi có gọi điện. Không có nhà.

- Tiên sinh trọ lại khách sạn nào ở Sapporo? Hình như ở khách sạn G.? - Giá có thể nói chuyện điện thoại một chút nếu tiên sinh còn ở đây...

- Bác sĩ cần nói chuyện với tiên sinh?

- Rất cần. Tôi muốn hỏi ý kiến tiên sinh về ông Ueno. Có lẽ nên cho ông ta uống prednison chẳng?

- Ta thử gọi điện nữa đi. - Sekiguchi đề nghị.

Tim Noriko nói lên: “Khách sạn G.”... Năm ngày trước đây cô còn ở đây với Naoe. Còn đứng bên cửa sổ nhìn ra thành phố phủ tuyết. Naoe ôm lấy cô... Mới năm ngày mà tưởng chừng như đã lâu lắm rồi.

Sapporo trả lời ngay. Đó cũng là chuyện bình thường, nhưng không hiểu sao Noriko hết sức kinh ngạc.

- Alô, alô... - Bà y tá trưởng hét vào máy. - Sapporo phải không? Khách sạn G. phải không?

Tay vẫn không ngừng quán tằm bông, Noriko cố hết sức lắng tai nghe.

- Na...ô...ê... vâng... vâng... đúng rồi... ông Naoe Kyosuke ở Tokyo.

Bà y tá trưởng nhìn ra Kobashi lúc bấy giờ đang đứng ở cửa.

“Nếu anh ấy còn ở khách sạn, lát nữa mình cũng sẽ kín đáo gọi điện cho anh”, Noriko nghĩ thầm.

- Thế ạ? Rõ... - Bà y tá trưởng nói trong ống máy.

Noriko nín thở.

- Vâng... vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn nhiều lắm.

Đặt ống máy xuống, Sekiguchi quay về phía Kobashi:

- Cách đây ba ngày ông ấy đã rời khỏi khách sạn.

- Đi đâu?

- Ông ấy nói rằng gia đình ông có nhà ở thành phố. Có lẽ ông đã về ở với gia đình.

- Không biết được số điện thoại của gia đình ông ấy à?

- M...m...m... Không rõ tên người chủ nhà. Tôi sẽ thử hỏi, nhưng...

- Có lẽ là ông ấy cũng không còn ở gia đình nữa.

- Vâng...vâng, ông ấy sẽ bay về đây ngay...

- Thôi được, không cần. Tôi sẽ tự lo liệu.

- May ra ngày mai ông ấy sẽ đến làm việc, - bà y tá trưởng nói.

- Mai thì chậm mất rồi... - dấu môi ra phía trước, Kobashi đứng lại một lát rồi ra khỏi phòng.

Đến năm giờ chiều Ueno bất tỉnh. Có thể thấy rõ rằng ông ta sắp chết đến nơi, và Kobashi quyết định đổi phiên cho bác sĩ nội khoa Kawahara để ở lại trực đêm.

Chất glucose nhuộm đỏ được truyền vào người Ueno một cách chu đáo, nhưng không đem lại một sự thuyên giảm nào.

Từ hôm qua Kobashi đã bảo bà vợ Ueno mời những người thân thuộc đến, nhưng bà cụ vẫn ngồi một mình bên giường chồng.

Đến năm giờ kém năm, ông Ueno thở hắt ra lần cuối cùng và nhắm mắt lại. Ông đã vật vã trong cơn mê sáng suốt ba ngày, nhưng lại tắt nghỉ một cách nhẹ nhàng êm ả.

Bà cụ Chiyo không khóc bên xác chồng - hình như buổi nói chuyện với Naoe đã chuẩn bị tinh thần cho bà. Bà chỉ đi đi lại lại, hai tay lóng ngóng không biết để vào đâu.

Người ta rửa ráy thi hài, thông báo cho chính quyền biết. Ban đầu người

ta định chở xác ông cụ về nhà, nhưng rồi lại quyết định rằng sáng mai bà Chiyo cùng với người công chức ở ban cứu trợ xã hội sẽ đưa thẳng thi hài người quá cố vào lò thiêu.

Kobashi và các nữ y tá đều quên khuấy cả bữa ăn. Mãi đến khuya, khi mọi việc đều đã xong xuôi họ mới nhắc nhau đi ăn bữa tối.

Bữa ăn có canh đậu phụ, cá rán, dưa chuột dầm giấm. Noriko không thấy muốn ăn chút nào, cô chỉ lấy mấy quả dưa chuột và mua thêm mấy quả quít ở cửa hiệu bên cạnh. Cô tự an ủi rằng Kawai hãy còn trẻ con nên sẽ không hiểu cái chứng bệnh của mình. Sau bữa ăn tối, Kobashi đến chỗ các nữ y tá và ngồi trên đi văng.

- Đấy, thế là hết, - anh buồn bã thở dài.

Trông anh hốc hác hẳn đi, những nổi khó nhọc của ngày vừa qua đã để lại những dấu vết rõ rệt.

Thở phào như được trút bỏ gánh nặng sau cái chết của một bệnh nhân là điều phản tự nhiên. Nhưng đối với các bác sĩ và y tá thì đây chỉ là sinh hoạt hằng ngày, là sự vụ, cho nên bây giờ họ tận hưởng sự yên tĩnh vừa đạt được.

- Tôi cứ sợ bà cụ đoán ra được sự dối trá... - Kobashi nói.

- Khổ thật đấy tiên sinh ạ, hai cái chết liền nhau... Hết cụ Ishikura lại đến cụ Ueno.

- Lạy trời, như vậy cũng đủ lắm rồi.

- Tiên sinh có mặt ở đâu là có tử vong ở đấy. Từ rày em không trực với tiên sinh nữa đâu. - Kawai nói.

- Chính cô mang nó kè kè bên lưng thì có, - Kobashi đùa, giọng không vui.

Đột nhiên Noriko có cảm giác là ngoài cửa có ai đang đứng.

- Ai đấy? - Cô mở cửa ra và trông thấy bà cụ Chiyo.

- Xin phép vào một chút có được không ạ?

- Bà cần gặp bác sĩ ạ?

Bà cụ khẽ gật đầu.

- Bà tìm tôi ạ? - Kobashi đứng dậy đi ra cửa.

Bà cụ cúi chào, đưa ra một cái gói và một cái hộp.

- Gì thế ạ?

- Vì chúng tôi mà tiên sinh phải chịu bao nhiêu khó nhọc...

- Bà cụ làm gì thế?! - Kobashi gạt bàn tay cầm tặng phẩm. - Giá chúng tôi có thể cứu được ông nhà...

- Sao lại không cứu? Các vị truyền cho bao nhiêu là máu! Các vị đã hết sức hết lòng...

- Không nên.

- Ông nhà tôi biết ơn các vị quá! Mà vợ chồng tôi lại chẳng có tiền trả...
Đội ơn các vị. - Bà cụ cúi mình trước Kobashi, rồi trước Noriko và đặt cái gói với cái hộp lên bàn.

- Kìa bà cụ, đừng làm thế! Bà cụ phải hiểu cho, làm như thế không được!
Chẳng có gì mà phải thế... - Kobashi nói hồi hả, chỉ thiếu chút nữa anh đã khóc òa lên.

Để tặng phẩm lại, bà cụ Chiyo lúp xúp bước ra cửa, nhưng đến ngưỡng

cửa bà đứng lại lần nữa:

- Cảm ơn các vị.

Trông theo cái bóng dáng bé nhỏ khô cằn của bà cụ cho đến khi khuất hẳn, Kobashi và Noriko cùng nhìn lên bàn.

- Bà cụ đã cố chạy đi mua mấy thứ này về... - Noriko thở dài.

Trong gói có mấy quả hồng và mấy quả quýt, trong hộp có một chai whisky. Chắc hoa quả là để tặng các cô y tá, còn chai rượu là để tặng Kobashi.

- Rốt cuộc đâm ra dở quá, - Kobashi nhìn chai rượu nói, mặt sa sầm xuống. - Chúng ta nào có cứu giúp gì được ông già cho cam.

- Món này đối với bà cụ không phải là nhỏ, - Noriko nhận xét.

- Nhận quà biếu của bà cụ thật là xấu hổ.

- Bà cụ thiết tha quá, chỉ cố sao làm cho chúng ta vui lòng. Không, không thể khước từ được. - Noriko nghĩ rằng nếu có Naoe ở đây, hẳn anh sẽ không từ chối.

Kobashi chậm điều thuốc lá rồi lẩm bầm một mình:

- Có lẽ mình làm theo lời Naoe thế mà đúng.

Lúc bảy giờ đã gần chín giờ. Noriko chuẩn bị tắt đèn ở các phòng. Ngoài cửa sổ bầu trời tối sẫm chỉ chút những vì sao. Trời đang lại trở lạnh.

Một hồi chuông điện thoại xé tan sự im lặng trong phòng. Noriko lúc bấy giờ đứng gần máy nhất. Cô cầm máy lên.

- Alô, Tokyo phải không? Bệnh viện Oriental phải không? - Bên kia

đường dây có tiếng một người đàn bà đứng tuổi.

- Vâng.

- Tôi gọi điện từ Sapporo. Họ tôi là Naoe...

- Sao?

- Tôi là chị của Kyosuke Naoe.

- Tôi nghe bà đây... - Tim Noriko chỉ chực vỡ tung. - Có việc gì xảy ra thế ạ?

- Hôm qua... Kyosuke đã từ trần...

- Sao?! - Noriko lạnh toát cả người.

- Kyosuke chết rồi.

- Chết rồi...

Kobashi và Kawai kinh hãi đứng phắt dậy.

- Ai?...

- Kyosuke đã tự sát.

Noriko nghe mà không sao thốt ra được nửa lời.

- Em tôi đã trầm mình ở hồ Shikotsu...

Noriko đánh rơi ống máy điện thoại và áp hai lòng bàn tay lên mặt. Rồi cô từ từ, như trong một đoạn phim quay chậm, rơi phịch xuống sàn. Ống máy điện thoại tuột ra khỏi bàn tay đang đưa từ bên này sang bên kia.

XXII

KHI NORIKO TỈNH LẠI, cô thấy mình nằm trên đi văng, mình đắp một tấm chăn.

- Hình như chị ấy tỉnh rồi!

Ngay sát một bên hiện ra gương mặt một người nào không rõ. Rồi những nét mặt của người ấy rõ dần ra.

- Sekiguchi-san... - Noriko thì thào.

- May quá, tỉnh rồi, - Bà y tá trưởng vuốt tóc Noriko.

Có một cái gì đó xảy ra trước khi cô ngất đi... Noriko cố nhớ cho ra.

- Naoe tiên sinh?...

Bà y tá trưởng gật đầu. Bên cạnh thấy có Kawai và Akiko, lại có cả Kaoru - chắc hẳn mới từ bên cư xá chạy sang. Mọi người đều nhìn cô.

- Vâng... Dĩ nhiên... Tôi cũng sẽ đi... - Có tiếng ai nói điện thoại. Vâng, xin mời.

Noriko nhận ra giọng nói của Kobashi.

Cô từ từ nhồm dậy.

- Chị cứ nằm đi thì hơn.

Noriko lắc đầu: không, cô sẽ dậy.

Trong phòng không có gì thay đổi. Trên bàn vẫn có mấy quả hồng, mấy

quả quít, chai whisky, bên tường vẫn có cái tủ thuốc, bên cạnh có treo một cái stato. Phía dưới là cái nồi khử trùng mở nắp.

- Có chóng mặt không?

- Tiên sinh chết rồi ư? - Noriko nhìn trừng trừng vào mặt bà y tá trưởng. Bà im lặng cụp mắt xuống.

- Tại sao?...

- Cô phải đi đến khu Ikejiri, đến nhà tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Bà chị tiên sinh dặn như vậy.

- Tôi à?! - Noriko nhắc đầu lên và lại nhìn Sekiguchi.

- Bà ấy yêu cầu cô lấy chìa khóa ở viện quản lý nhà và mở cửa phòng Naoe tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Ở đây có một bức thư gửi cô.

- Thư ạ?...

- Tiên sinh có để lại cho cô một bức thư tuyệt mệnh. Bà chị của tiên sinh yêu cầu làm sao để cho cô vào phòng trước tiên và xem xét nhà cửa của tiên sinh.

Noriko trầm ngâm nhìn bà y tá trưởng, không sao hiểu được bà đang nói gì.

- Alô, có phải khoa phẫu thuật trường đại học T. không ạ? Chúng tôi ở

bệnh viện Oriental xin mạo muội làm phiền các vị. Ở Sapporo vừa gọi điện cho chúng tôi. Bác sĩ Naoe đã từ trần. Tiên sinh đã tự vẫn... - Giọng Kobashi quá linh hoạt và yêu đời. - Vâng... vâng... Ở hồ Shikotsu, cách Sapporo không xa. Vâng... Tự sát...

- A...a... - Noriko rên lên một tiếng và lại nhắm mắt.

Thân hình của Naoe từ từ chìm xuống sát vực sâu lạnh lẽo màu chì... Một cách lặng lẽ, không một tiếng động. Hai cánh tay anh quờ quạng trong làn nước trong, tìm một nơi bầu vịu... Đầu anh ngả ra phía sau... Mỗi lúc một xa, mỗi lúc một sâu hơn... Từ đáy hồ những cành cây vươn lên đón anh... Chúng đan vào nhau thành vòm trên thân thể anh: Naoe nay là tù nhân của nước và cây cối.

Noriko có cảm giác là mình đã thấy cái cảnh này từ lâu. Nhưng cô không sao nhớ được là lúc nào. Trong giấc mơ chăng? Và bây giờ cơn ác mộng đã biến thành sự thật...

- Vâng... Hôm nay mọi việc đã được xác nhận... Vâng... vâng. Được ạ. Cảm ơn.

Tuyết rơi, rơi mãi... Hồ nước đã nuốt chửng Naoe, những làn nước đã khép lại trên mình anh, những vòng sóng rộng dần ra và lần lượt chạm vào bờ, rồi mặt hồ màu xám chì lại phẳng lặng như trước... Một cõi tĩnh mịch có thể làm cho người ta phát điên.

- Noriko-san! Chị đã đỡ chưa?

- Đỡ ư? Chưa. Nhưng nằm thế này khổ quá.

- Chúng tôi đã gọi điện cho ông quản lý. Hai vợ chồng bác sĩ trưởng sắp đến đây, và chúng ta sẽ cùng đến khu Ikejiri.

Noriko gật đầu và đưa hai tay lên thái dương. Nhanh lên... Đến nhà anh ấy. Cánh cửa sẽ mở ra, và anh sẽ đứng đấy. Tất cả những chuyện kia chỉ là một cơn ác mộng, nó sẽ qua đi, chỉ cần mở mắt ra là hết. Không nên xúc động quá như vậy.

Đó trước sau chỉ là một giấc mơ...

Lúc mười giờ họ đến nhà Naoe. Viên quản lý, mình mặc áo dài ngủ, ra đón họ.

- Naoe tiên sinh đã từ trần ư? - Ông ta hỏi, toàn thân run bắn lên như bị lạnh. Giương to đôi mắt sợ hãi, ông ta trao chìa khóa cho Noriko.

Tầng thứ năm. Từ thang máy quay sang phải. Cửa thứ ba từ cuối hành lang, bên tay trái.

Cái biển nhỏ màu trắng: “Naoe”.

Không nhận thức được mình đang làm gì, Noriko đứng lại trước cửa, đưa tay lên bấm chuông.

Người ở trong nhà này không còn ở trên thế gian nữa. Căn nhà trống không. Noriko biết như vậy, nhưng vẫn bấm chuông. Anh ấy sẽ nghe. Sẽ ra mở cửa, mình mặc kimono nhẹ, hai tay đặt lên thắt lưng. Anh ấy sẽ ngạc nhiên: “Em?” và Noriko sẽ chạy vào nhà nhẹ nhàng như con sóc, đóng nhanh cánh cửa và khóa lại từ bên trong.

Sao anh ấy chậm thế? Có lẽ đang ngủ chãng? Hay là dậy rồi nhưng không còn đủ sức xuống giường ra mở cửa? Hay đang đứng nhìn ra ngoài qua mắt cửa?

- Không có ai ở trong ấy đâu... - Bà y tá trưởng nói, giọng dịu dàng.

Noriko sực tỉnh, đưa chìa khóa cho bà.

Cô đã khát khao được cầm lấy cái chìa khóa này biết chừng nào! Kể cho đến tối hôm nay cô vẫn ước mơ điều đó. Giá được như vậy, cô có thể đến gặp Naoe bất cứ lúc nào cô muốn. Nếu anh không có nhà, cô sẽ dọn dẹp, nấu ăn và đợi anh về. Đến khi anh về, cô có thể nấp vào một nơi và xô ra dọa...

Nhưng rồi rốt cuộc Naoe vẫn không trao chìa khóa cho cô. Thật ra thì Noriko cũng không hỏi xin. Và lại dù cô có hỏi thì anh ấy cũng chẳng khi nào đưa. Và giờ đây, khi anh đã không còn nữa, cái chìa khóa lại nằm gọn trong lòng bàn tay cô. Mãi đến sau khi chết anh mới chịu cởi mở tâm hồn cho cô.

Noriko thận trọng bước vào nhà, cố đi thật khẽ để khỏi gây tiếng động.

Gian đệm, và sau bức màn là gian bếp. Giữa gian bếp đặt một cái bàn ăn, xung quanh bày mấy cái ghế. Trên cái bệ rửa chén đĩa bằng kim loại có một chai sake bọc giấy, bên cạnh là một cái ly không - hình như Naoe đã uống rượu trước khi lên đường. Noriko phải tự kiềm chế lắm mới không để cái chai lại cho đúng chỗ.

Bên kia bức màn là phòng ở. Cái giường ở bên trái, bên cạnh cửa ra ban công là bàn viết, cái lò kotatsu. Trên giường, chăn đệm đều được xếp đặt ngăn nắp.

- Bỏ trống... - Một cái gì hoàn toàn tự nhiên, nhưng lại làm cho Noriko kinh ngạc.

- Đây rồi, bức thư tuyệt mệnh. - Bà y tá trưởng trông thấy cái phong bì trắng đặt trên lò kotatsu.

Trên phong bì có đề bằng bút lông: “Kính gửi tiểu thư Noriko Shimura”.

Trong một phút Noriko thẫn thờ nhìn cái phong bì mà không trông thấy nó, rồi sợ sệt cầm nó lên như một vật gì đáng sợ.

Trong phong bì có xếp mấy tờ giấy trắng viết chữ dày đặc.

Chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa. Anh chưa biết việc ấy sẽ diễn ra như thế nào, nhưng anh đã quyết định chết ở hồ Shikotsu.

Tại sao lại phải đứng ở chỗ này? Cũng không có lý do gì đặc biệt. Chẳng qua anh muốn chết ở vùng bắc, để đừng ai cản trở anh. Ngoài ra thi thể anh sẽ không bao giờ nổi trên mặt nước. Anh muốn rằng cái thân thể mục nát của anh sẽ vĩnh viễn ở lại dưới ấy, ở đáy hồ, giữa những cây cối đã chìm xuống dưới ấy từ xưa.

Anh chắc em đã hiểu rằng anh có bệnh. Anh bị bệnh ung thư xương. Tên gọi chính xác của bệnh anh là micloma. Anh biết mình có bệnh này cách đây hai năm. Hiện nay y học còn bất lực trước bệnh này, không thể cứu anh được. Thật ra cũng có mấy phương pháp điều trị, nhưng tất cả đều chỉ có thể giảm bớt những nỗi đau khổ của anh, chứ không thể cứu chữa khỏi bệnh được. Anh đã nghiên cứu bệnh này từ lâu, thế rồi vì một sự mỉa mai độc ác của số phận, chính anh đã mắc bệnh ấy. Thời hạn sống của anh chỉ còn được ba tháng. Bây giờ u ác tính đã hiện rõ ở chân phải: một tháng sau anh sẽ không còn đi được nữa.

Ô bệnh trong cột sống đã phát sinh cách đây tám tháng. Em cũng biết là ở đây có rất nhiều trung tâm thần kinh, cho nên thỉnh thoảng anh lại bị những cơn đau không tài nào chịu nổi, chính vì thế mà anh phải uống rượu nhiều và tiêm ma túy.

Anh rời bỏ trường đại học ra đi vì hiểu rằng mình không còn đủ sức làm việc tiếp được nữa. Tốt hơn là nên nhường lối cho lớp trẻ. Ngoài ra, anh lại nhận ma túy của bệnh viện trường đại học, cho nên anh càng phải ra khỏi đó.

Anh biết em rất khổ tâm khi nghĩ rằng anh lạm dụng cương vị của mình

để lấy trộm ma túy trong bệnh viện. Em đừng phiền lòng nữa, không phải thế đâu. Chỉ hạn hữu khi nào ở trường đại học lâu quá không gửi cho anh, anh mới vay tạm của bệnh viện Oriental.

Anh đã gây nên nhiều buồn khổ. Nhất là cho em. Anh thấy rằng anh chỉ đem lại cho em những nỗi đau mà thôi. Nhưng ngược lại, anh được thấy rõ em nhân hậu đối với anh như thế nào. Vậy thì tại sao anh lại làm khổ em? Anh sẽ cố trả lời thật ngắn gọn: chỉ vì cái chết đang theo sát gót anh.

Có một điều kỳ lạ là trên ngưỡng cửa của cái chết, anh đã học được cách nhìn đúng thực chất của những con người, anh đã biết nhìn ra họ không có những lớp sơn bên ngoài. Anh đã vứt bỏ cái chủ nghĩa lý tưởng và niềm tin vào sự công bằng của anh trước đây. Anh đã kiên trì cố gắng nhìn qua cái vỏ ngoài màu mè của những con người để nhận ra cái thiện và cái ác nguyên sơ của họ. Có thể đó là một trong những nguyên nhân khiến cho Kobashi-san có ác cảm đối với anh... Anh phải xin lỗi Kobashi-san về việc anh đã thử thách sự kiên nhẫn của anh ấy trong một thời gian dài như vậy.

Không ai có thể biết rõ hơn chính bản thân anh, người thầy thuốc, bao giờ cái chết sẽ đến với anh. Cái chết không biết nghỉ ngơi. Anh không tin rằng anh sẽ hóa thân vào đức Phật, anh không tin vào sự bất tử của linh hồn. Sẽ không còn gì hết. Thổi một dùm tro bay khỏi lòng bàn tay - thế là hết. Cái chết là như vậy đấy.

Mấy tháng gần đây anh khao khát đi tìm phụ nữ. Nhưng không phải vì bản chất anh như vậy. Không, anh cần họ để quên lãng. Có vẻ như anh đang tự thanh minh, nhưng dù sao chỉ có họ và ma túy là có thể giúp anh đừng nghĩ đến cái chết. Chỉ với họ, anh mới cảm thấy mình thuộc về mình, còn tất cả những lúc khác anh đều là sở hữu của sự hư vô...

Anh muốn để lại phía sau anh một kỷ niệm - những đứa con. Anh mơ ước làm sao khi đã chết đi anh vẫn còn để lại thật nhiều con. Điều này có thể

tưởng chừng như ngược đời, nhưng cái chết càng đến gần thì nguyện vọng ấy càng da diết hơn.

Vì chẳng bao lâu nữa anh đã phải tan biến trong hư vô...

Trong thư này anh muốn xin em tha thứ cho anh, vì không có ai bị anh làm khổ như em. Và thêm một điều này nữa. Có lẽ em sẽ sinh cho anh một đứa con - than ôi, điều đó sẽ xảy ra sau khi anh chết.

Em hãy lấy cuốn sổ phiếu ngân hàng ở ngăn kéo bên phải bàn viết. Tiền bạc của anh không có nhiều - chỉ năm sáu triệu, nhưng dù sao... Em có thể sử dụng nó ngay cả trong trường hợp em muốn thoát khỏi đứa con.

Và còn việc này nữa. Trong cái tủ chìm, ở góc bên trái có ba cái hộp các tông với những tấm phim chụp X quang và những điều ghi chép về diễn biến của bệnh. Anh nghĩ rằng đến nay chưa có một công trình nghiên cứu nào chi tiết hơn và khách quan hơn về bệnh u tủy sống. Anh xin em chuyển mấy cái hộp đó cho phó giáo sư Sanda ở khoa phẫu thuật của bệnh viện trường đại học. Ông là người duy nhất đã hai năm nay biết về bệnh trạng của anh, và chính ông đã gửi ma túy cho anh dùng.

Chỉ lát nữa anh sẽ gặp em ở phi cảng Haneda. Kể cũng lạ: anh đang viết tất cả những điều này cho người mà một giờ nữa sẽ cùng ngồi với anh trên một chiếc máy bay.

Kể cho đến phút này anh đã lừa dối em, và em đã thật thà tin anh. Anh xin lợi dụng lòng tin của em một lần cuối cùng. Anh hy vọng rằng em sẽ là người bạn cuối cùng của anh.

Kyosuke Naoe

Noriko ngồi trên đi văng, đôi mắt trống rỗng nhìn ra phía xa.

Bức thư được bác sĩ trưởng, Ritsuko rồi bà y tá trưởng lần lượt đọc; Akiko cũng xem ké qua vai bà.

Noriko không thấy muốn giật bức thư lại, giấu nó đi. Quả trong thư có nói đến những gì làm thành điều bí mật riêng tư của hai người - của cô và của Naoe. Bây giờ thì mọi người sẽ biết những điều đó. Thôi cũng mặc.

Dù sao thì cũng chẳng giấu giếm gì được nữa.

Về cái lý do đã khiến cho Naoe tự tử thì đảng nào cũng phải nói với bác sĩ trưởng và bà y tá trưởng. Thân nhân của Naoe ở Sapporo cũng có thể viết thư về cho họ. Mà như vậy còn tốt hơn nữa là khác: những điều nghi kỵ xung quanh việc sử dụng ma túy sẽ không còn nữa.

Về những mối quan hệ giữa Naoe và Noriko thì mọi người đã biết từ lâu. Dĩ nhiên tạm thời giữ kín chuyến đi của họ về Sapporo thì tốt hơn, nhưng đó là việc riêng của họ. Về đứa con đang sống trong bụng Noriko thì đảng nào cũng sẽ có lúc phải nói với bà y tá trưởng, và bà ta thế nào cũng báo cho bác sĩ trưởng và Ritsuko biết. Vậy thì che giấu, dối trá để làm gì? Cái chết của Naoe có thể bị người ta lý giải sai lạc đi.

Một trạng thái dờ dẩn kỳ lạ bao trùm lên Noriko. Naoe không còn nữa, thì tất cả những gì còn lại - cô sẽ ra sao, người đời sẽ nghĩ gì, - tất cả những cái đó không còn có nghĩa lý gì nữa. Không thể thay đổi một cái gì hết.

Noriko xưa nay bao giờ cũng phục tùng ý muốn của Naoe: anh nói “trắng” thì cô nghĩ “trắng”, anh nói “đen” thì cô nghĩ “đen”. Và bây giờ cô cũng không may thay đổi: anh ấy không còn nữa, thì cuộc sống lái cô về hướng nào cô sẽ phải sống theo hướng ấy.

Nhưng dù sao cũng phải làm một cái gì... Tâm trí cô cứ bàng hoàng... Cô

không sao tập trung lại được.

Cuối cùng cô nhớ ra cái cốc bản mà cô đã trông thấy trong khi đi vào phòng. Trước kia mỗi lần cô đến nhà Naoe, việc dọn dẹp và rửa chén đĩa vẫn đem lại cho cô một trạng thái yên tĩnh tuyệt đối về tinh thần.

- Cái tủ chìm kia phải không? - Bác sĩ trưởng nói khi đọc xong bức thư.

Noriko gạt đầu, đến cạnh tủ và mở cánh cửa bên phải ra.

Ở phía trong, ba cái hộp cạc tông vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Bác sĩ trưởng lôi ra một hộp.

Trên nắp hộp có ghi: “Tháng mười - tháng mười hai”.

Yutaro lấy ra một chiếc phong bì đựng phim, chọn một tấm và đưa soi lên ánh sáng.

Mọi người xúm lại.

- Ừ...ừ... - Yutaro nói.

- Ông chỉ xem, cái u ở đâu? - Ritsuko hỏi.

- Bà có thấy cái vết đen tròn tròn ở góc không? Chỗ lõm lõm ấy. Chính nó đấy.

Noriko thấy rõ trên tấm phim có hình cái xương đòn gánh, gần phía vai, nơi ông bác sĩ trưởng chỉ, có thể nhìn thấy một cái hốc đen tròn tròn. Cái xương cong lại một cách đều đặn, nhưng ở chỗ này quỷ sứ đã để lại cái dấu vết đen tối của nó.

- Tội nghiệp... - Bà Ritsuko đưa chiếc khăn mùi xoa lên mắt và quay mặt đi. - Có thể tưởng tượng ông ấy đã đau đớn biết chừng nào...

Noriko chậm rãi đứng dậy và đi sang gian bếp rửa cái cốc. Không có ai yêu cầu cô cả. Chẳng qua việc đó đi vào tập quán của cô.

Bây giờ Noriko hầu như lúc nào cũng ngủ.

Nói cho đúng ra, đó không phải là giấc ngủ. Cô nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nhưng óc của cô vẫn thức. Cô nghe thấy hết, hiểu hết - tiếng gió rít cũng như những bước chân của người đi đưa sữa, cũng như tiếng giày của người đưa thư chạy trên cầu thang bê-tông.

Đêm hôm ấy Kobashi trực thay cho Noriko. Từ căn phòng của Naoe, bà y tá trưởng và cô Kaoru đưa Noriko về cư xá, đặt cô lên giường; bà y tá trưởng luôn luôn vuốt tóc cô; Kaoru ngồi bên cạnh, vẻ hiền lành nhin nhục như sau một trận nắng. Những gì tiếp diễn theo sau, Noriko đều chỉ nhớ mang máng.

Chỉ có một việc cô nhớ rõ lạ lùng: sáng hôm sau có ai đến bấm chuông, và hình như cô cũng trả lời: “Vâng... vâng!”. Nhưng cô không ra khỏi giường, vì không đủ sức; và hình như người bấm chuông lại bỏ đi, vì từ đây xung quanh lại im lặng như cũ.

Cái gì đang diễn ra thế này? Noriko không thấy mệt, mà cũng không thấy đau ở đâu cả. Nhưng chân cô không chịu phục tùng ý cô; nó đã trở thành bạc nhược, cứ mềm nhũn ra như bông. Noriko giận mình sao yếu ớt đến như vậy. Có ai gọi thì cô trả lời, không có gì thì cô vẫn nằm như cũ.

Noriko nằm gằn suốt ngày, cho đến bốn giờ.

Đến bốn giờ - từ đây trở đi cô nhớ khá rõ - người ta đánh thức cô dậy.

Cô mở mắt: bà Sekiguchi đang ngồi trước mặt cô.

- Dậy rồi à? Cô thấy trong người thế nào? - Bà y tá trưởng cúi xuống sát

vào người Noriko lúc bấy giờ đang nhìn lên trần với đôi mắt ngái ngủ. - Sáng hôm nay tôi có ghé lại đây. Tôi bấm chuông thì thấy cô trả lời, thế là tôi yên tâm ra về.

Như vậy nghĩa là có người bấm chuông thật chứ không phải cô nằm mơ...

- Bà chị bác sĩ Naoe đã đến.

- Bà chị?

- Tôi hôm qua cô có nói điện thoại với bà ấy đấy...

Từ giây phút này trí óc Noriko bắt đầu làm việc một cách khẩn trương.

- Bây giờ bà ấy ở đâu?

- Ở bệnh viện, lát nữa bà ấy sẽ đến đây.

- Thế thì tôi phải dậy...

- Không cần đâu. Nếu thấy mệt thì cứ nằm đi.

- Không, tôi sẽ dậy.

- Vậy thì tôi đưa bà ấy lại đây nhé?

Kể cũng lạ... Tấn bi kịch vừa xảy ra đã làm cho bà y tá trưởng càng linh hoạt hơn.

Bà đi rồi, Noriko ngồi dậy trên giường và đưa mắt nhìn quanh.

Mặt trời đã ngả về phía tây.

Hôm qua cô đang mặc thế nào thì đã cứ để thế mà nằm, không thay đồ

ngủ. Cô vội vã mặc sẵn đai và váy rồi đến trước gương và bắt đầu chải tóc. Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa.

- Chúng tôi đã đến đây, - giọng bà y tá trưởng nói ngoài cửa. Noriko bối rối: tại sao họ đến nhanh thế? Đến nỗi mình cũng chưa kịp sửa soạn gì. Cô định yêu cầu họ đợi một chút, nhưng rồi lại nghĩ lại. Tóc vẫn còn buông xõa, cô ra mở cửa. Bây giờ, khi Naoe đã chết, người ta sẽ nhìn cô như là vợ anh.

- Xin lỗi... - Một người đàn bà đứng tuổi mặc kimono bước vào phòng. - Tôi là chị của Naoe.

- Noriko Shimura... - Noriko cúi mình chào và đưa mắt lên nhìn người đàn bà. Trông bà ta có một cái gì rất thân thuộc. Tuổi trạc bốn mươi, khuôn mặt dài dài rất giống Naoe. Chiếc kimono bà mặc rất trang nhã, màu cà rốt có hoa văn nhỏ.

- Cô đã giúp đỡ em tôi rất nhiều, xin cảm ơn... - Người đàn bà cúi mình nói. - Thật đáng tiếc là trước đây tôi không được biết gì về cô. Dĩ nhiên lẽ ra mẹ tôi phải lên đây, mẹ tôi rất muốn được gặp cô, nhưng sau những việc đã xảy ra mẹ tôi yếu hẳn đi. Cho nên tôi phải thay mặt mẹ đến đây.

Noriko không biết nói gì. Cô nhìn người đàn bà và cảm thấy tim mình như một tảng băng dần tan ra dưới một làn hơi ấm.

- Chắc cô phải giận chúng tôi... Sự thể đã như vậy. Nếu có thể được, xin cô lượng thứ.

- Tôi tuyệt nhiên không có gì để oán giận các vị.

- Tôi nghĩ giá em tôi được nghe lời này, em tôi sẽ rất mừng...

...Noriko nhìn người đàn bà không rời mắt. Một bóng đen lại thoáng qua trên gương mặt cô, và Noriko tự nhủ “họ giống nhau quá!”

- Anh ấy nhảy xuống hồ ư? - Noriko hỏi khẽ.

- Chiều hôm kia người ta tìm thấy trên hồ một cái thuyền không, trên thuyền có cái áo măng tô của em tôi và một bức thư.

- Có ai trông thấy anh ấy không? Trông thấy anh ấy ngồi trên thuyền chẳng hạn?

- Không. Không có ai trông thấy. - Người đàn bà lắc đầu chậm chậm.

- Như vậy nghĩa là chưa biết đích xác?...

- Ngày mùng 5 tháng giêng em tôi đi xe ra hồ. Người gác cổng khách sạn có trông thấy em tôi đi xuống bờ hồ.

Con đường mòn hẹp phủ tuyết đi xuống dốc. Ở phía dưới là cái hồ rộng mênh mông màu xám chì. Những cây bạch dương hắt bóng xuống tuyết...

- Trên thuyền chỉ có cái áo với bức thư thôi ư?

- Có bao thuốc lá với hộp diêm nữa.

Chèo thuyền ra khỏi hồ, Naoe đã hút thuốc. Anh nghĩ gì trong những phút ấy? Nghĩ về bệnh chằng? Về công việc chằng? Hay về Noriko? Nước mắt làm cho Noriko nghẹn ngào.

- Em tôi có yêu cầu chăm sóc cô. Hình như em tôi buồn nhiều hơn cả là khi nghĩ đến cô.

Noriko không sao tin được. Đã bao nhiêu lần cô cố gắng đi vào tâm hồn Naoe, nhưng lần nào anh cũng đẩy cô ra. Noriko chưa bao giờ dám nghĩ rằng trên đời có một người yêu mình. Cô vẫn nghĩ rằng Naoe gặp cô chỉ vì cô có một cái gì thuận tiện cho anh, và chỉ thế thôi.

- Em tôi rất muốn sống... muốn sống lâu... - Người đàn bà nói qua nước mắt.

- Anh ấy có viết như vậy trong thư ạ?

- Không. Nhưng tôi biết. Chính là vì em tôi không hề viết một chữ nào về chuyện ấy. - Người đàn bà lấy trong túi xách ra một cái khăn tay.

Noriko mừng rỡ nhớ lại đôi mắt Naoe có những lúc hiền hậu như thế nào. Có lẽ chính vì những khoảnh khắc ấy mà cô yêu anh một cách hết mình như vậy chẳng?

- Như vậy tức là chị cũng không biết gì cả? Về bệnh tình của anh ấy?

- Không. Em tôi không nói gì với ai cả. Nhưng không hiểu sao xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng em tôi sẽ chết đúng như thế. Nó sẽ tắt đi như thế.

- “Tắt đi” là thế nào ạ?

- Làm sao tôi cắt nghĩa cho cô hiểu bây giờ... Em tôi sống mà không hắt bóng.

- Hồi còn nhỏ cũng vậy ạ?

- Bây giờ tôi không còn nhớ rõ. Dù sao thì xưa nay em tôi cũng xa chúng tôi, xa các chị em trong nhà, nó đi theo một con đường riêng của nó, một con đường không ai hiểu.

Noriko thu người lại, như thể cảm thấy có một lưỡi dao lạnh ngắt luôn vào sống lưng. Một nỗi buồn da diết thấm sâu vào cô. Cô thấy thèm được trông thấy Naoe một cách nhúc nhối.

- Bao giờ lễ an táng được cử hành ạ? - Sekiguchi, nãy giờ im lặng, cất tiếng hỏi.

- Thân quyền đã tụ tập lại ngày hôm qua. Còn chính thức thì... Cái chết đã được xác nhận, nhưng di hài thì không có, cho nên... không cần vội vã. Để sắp xếp đồ đạc của em tôi xong đã, rồi đến khi tôi về Sapporo sẽ...

- Hễ khi nào định được ngày, xin bà báo cho biết, - Sekiguchi nói. - Chắc khó lòng đến tận nơi được, nhưng chúng tôi ít nhất cũng sẽ đánh điện, gửi hoa...

- Xin đa tạ. Còn cô, Noriko-san, cô có đến được không?

- Tôi ạ?

- Lộ phí và mọi khoản khác chúng tôi xin chịu.

- Không, tôi...

- Em tôi sẽ buồn nếu gia đình hợp mà lại không có cô.

- Không... - Noriko ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ, mặt trời đã khuất sau mấy đám mây. - Không, tôi... Tôi không thể đi được.

- Tại sao ạ?

- Tôi rất muốn đi, muốn đi vô cùng... Nhưng tôi sợ...

- Cô sợ ư? Sợ gì?

- Tôi sợ đi một mình.

- Nhưng cả gia đình chúng tôi sẽ ở đây mà.

- Tôi... không dám tin là mình sẽ...

Hồ Shikotsu cách Sapporo không xa. Nếu Noriko đi, sẽ có một cái gì thu hút cô đến nơi mà Naoe đang nằm dưới lớp nước lạnh giá. Điều đó rất khủng

khiếp. Nhưng trước niềm ước vọng được gặp Naoe, cô không dám tin rằng mình sẽ cưỡng lại được!...

Khi khách đã ra về, đêm sập xuống rất nhanh. Đã mấy ngày nay Noriko không có chút gì trong bụng, nhưng cô không thấy muốn ăn.

Cô trầm ngâm đứng bên cửa sổ. Bên bệnh viện có ánh đèn. Giờ này các bệnh nhân ăn tối sắp xong, chắc họ đang xếp bát đĩa vào cái xe con của bà cấp dưỡng. Trong một phòng nằm nào đấy, một bệnh nhân mới được cắt bỏ ruột thừa hình như trông thấy một cái gì buồn cười lắm: anh ta cười lớn, tay phải ép vào bụng.

Naoe đã chết. Nhưng, vẫn như mọi khi, mặt trời lại lặn, đêm lại xuống... Thật lạ lùng...

Noriko tô lại đôi môi, gom tóc lại thành búi, mặc áo măng tô và đi ra đường. Một ngọn gió mạnh thổi là là đang quét tuyết trên mặt đường.

Chẳng biết đi đâu bây giờ. Noriko bước dọc phố Yamanote, đi về phía đường Tamagawa: từ đây có thể đi đến khu Ikejiri.

Cô không nghĩ gì hết, cô chỉ muốn lẩn vào đám đông. Đôi chân như cái máy đưa cô đi. Đột nhiên Noriko kinh ngạc nhận thấy mình đang đi về phía Ikejiri. Những chiếc xe hơi nối nhau thành một dòng sông bất tận trên con đường lớn, nhưng cô không cần xe. Tốt hơn, cứ đi bộ, bước về phía trước không chút suy nghĩ: lúc bấy giờ trong tâm hồn sẽ thấy nhẹ hơn một chút.

Những tiếng còi xe hơi rú lên, những tiếng phanh ken két trên đường nhựa, những dãy đèn nhấp nháy lia lịa... Noriko bị xô đẩy, nhưng cô không nhận thấy gì. Họ đi đâu mà vội thế? Tại sao họ giận dữ khi có một cái gì cản trở lối đi? Sau cái chết của Naoe..

Lúc bảy giờ rưỡi Noriko đến trước tòa nhà ấy. Tòa nhà trắng với những khung cửa sổ sáng trưng trông như một thứ đồ chơi.

Noriko đi vào phòng đệm, nhảy vào thang máy. Hồi Naoe còn sống, mỗi khi đến gặp anh bao giờ Noriko cũng vội vàng. Tầng thứ năm. Bây giờ sang phải. Cánh cửa thứ ba kể từ cuối hành lang.

Tối hôm qua, cô đã ở đây.

Noriko bấm chuông. Bấm lần nữa. Không, không có ai ra cả. Nhưng bà chị Naoe có nói là sẽ đến dọn nhà. Chắc bà ấy đi rồi. Noriko bấm chuông một lần nữa. Vẫn không có ai.

Thôi vậy... Cô quay trở lại thang máy.

Khi đi đến đây, cô biết Naoe không có nhà, chẳng qua cô muốn biết thật chắc một lần nữa. Phải đến một mình. Nhưng anh ấy vẫn không ra. Anh ấy không còn nữa. Bây giờ thì chắc rồi.

Noriko đi ra đường. Một buổi tối thật là kinh tởm. Cô đi lang thang, lưng còng xuống, đôi mắt không chớp nhìn thẳng trước mặt. Đèn xe, đèn quảng cáo, đèn trên các cửa sổ hòa lại làm một. Cần phải đi. Đi đâu cũng được. Đi. Đi mãi. Chỉ có thể mới trốn thoát được nỗi buồn.

Và đây là phố Yamanate. Noriko vượt qua đường và đi ra ngã tư Dogenzaka. Đâu gần đây có hiệu cà phê “Phoenix”, nơi mà cô và Naoe đã gặp nhau nhiều lần. Đẩy cánh cửa kính, Noriko bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn thứ hai bên phải. Cạnh chiếc bàn con này họ đã ngồi đợi nhau. Một cô hầu bàn đến. Noriko gọi cà phê.

Chín giờ mười. Một nhóm người ồn ào đi vào quán. Ở những góc phòng có những đôi trai gái ngồi. Cứ mỗi lần cửa mở, Noriko lại ngẩng đầu lên. Không, không phải Naoe.

Khoảng một giờ trôi qua. Noriko đứng dậy. Rốt cuộc Naoe vẫn không đến. Anh sẽ không bao giờ đến quán cà phê này nữa. Điều này bây giờ cô cũng đã biết chắc.

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn đêm cho bầu trời phơn phớt đỏ.

Thọc hai tay vào túi áo măng tô, người nghiêng về phía trước. Noriko đi tiếp. Gót giày cao, khó đi. Cô chưa bao giờ đi nhiều như vậy. Chỉ còn một chút nữa, chỉ cần qua cái hẻm này là đến bệnh viện. Nhỡ may? Nhỡ may anh ấy đang ở đâu trong bệnh viện thì sao?

Cửa trước đã đóng; đèn bên trong các phòng bệnh nhân đã tắt, chỉ còn một khung cửa sổ sáng - đó là phòng các nữ y tá. Thậm chí còn trông thấy lưng ai thấp thoáng trong cửa sổ. Noriko dừng lại rồi quả quyết đi về phía cửa ngách.

Trong phòng khám ngoại trú, trong phòng tiếp tân, trong phòng X quang đều tối om. Tiếng những bước chân của Noriko vang dội trong khoảng trống.

Cô đứng lại trước phòng phẫu thuật. Ánh trắng phản chiếu trên những tấm kính mờ của các cửa phòng. Noriko nhìn quanh rồi mở cửa. Có vật gì đánh “cách” một tiếng ngắn, rồi tất cả lại im lặng. Ở đây cũng không có một bóng người. Các cô y tá trực chắc đang xem tivi trong phòng của họ.

Ở chính giữa gian phòng lát gạch men trắng là cái bàn mổ. Bằng một cử chỉ quen thuộc Noriko bật đèn lên. Chỉ trong nháy mắt, ngọn đèn mổ nháy nháy rồi sáng bừng lên. Ngọn đèn không hắt bóng. Giống như một vàng thái dương. Noriko tựa vào bàn và trầm ngâm suy nghĩ. Hệ thống sưởi đã tắt, nhưng cô đi nhiều nên vẫn thấy ấm.

Trước khi mổ bao giờ cô cũng đợi Naoe ở đây. Dưới ánh đèn này không có một người nào hắt bóng. Những con người không có bóng...

Naoe đeo tấm vải bịt mắt, mặc áo blouse, xỏ tay vào đôi găng tay cao su và bắt tay vào việc.

Ngay bây giờ, anh sẽ bước vào, sẽ trông thấy Noriko, gạt đầu cho cô rồi ném ra một câu ngắn gọn “Dao mổ!”. Trong cái khoảnh khắc cô đưa dao mổ cho Naoe, hai trái tim của họ sẽ gặp nhau. Điều đó ắt phải lặp lại. Đêm sẽ tàn, mặt trời sẽ mọc, một buổi sáng mới sẽ bắt đầu, và cái khoảnh khắc ấy sẽ đến. Không thể nào mọi vật trên thế gian đều vẫn như cũ, mà trên chính cái thế gian này lại không có Naoe. Không thể nào như thế được!

Đứng im trong vùng ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn không hắt bóng, Noriko kiên nhẫn chờ đợi Naoe.

LỜI BẠT

IU. KRILIN

Những cuốn sách nói về các bác sĩ bây giờ được viết ra rất nhiều.

Mặt khác, các bác sĩ viết văn cũng không phải là hiếm hoi gì: thời nào cũng có những trường hợp như thế. Rabelais, Schiller, Conan Doyle, Chekhov, Bulgakov, Kobo Abe - và còn phải thêm rất nhiều nữa thì mới có được một danh sách có thể tạm coi là đầy đủ. Nhưng tất cả những tác giả này hầu như không bao giờ viết về các bác sĩ. May ra trong các truyện của Conan Doyle về Sherlock Holmes chỉ có nhân vật Watson là bác sĩ, hay như trong một số truyện của Chekhov như Con chơi chơi, Ionych, Phẫu thuật...

Bây giờ thì các bác sĩ càng ngày càng hay viết về công việc của họ, về những vấn đề của họ, trong đó nhiều khi ta thấy được cô đặc lại những nỗi đau và những tai họa, những niềm hy vọng và những mối mâu thuẫn của thế giới xung quanh. Nhưng bây giờ tất cả những chuyện đó không phải chỉ thu hút sự quan tâm của những người thầy thuốc. Nền văn minh của thế kỷ XX đã tạo ra một tình huống như thế nào mà con người không thể nào tự thể hiện bản thân, thể hiện những ước vọng, những nỗi đau, những niềm tin của mình trong cuộc sống vô công rồi nghề được. Bây giờ nghề nghiệp, công việc chính là cái nhân tố làm cho con người tự bộc lộ, cái chất xúc tác duy nhất làm cho con người “hiện hình”. Không có những nhân vật “ky sĩ” suốt đời chỉ biết cưỡi ngựa, yêu đương và chém giết. Cũng không còn những nhân vật “thượng lưu” sống nhàn hạ bên ngoài lao động, bên ngoài sự xây dựng sáng tạo. Và con người thừa bây giờ là con người không làm cái công việc mà mình đã được đào tạo ra để làm hoặc là làm cái công việc ấy một cách kém cỏi, vô trách nhiệm. Lẽ tự nhiên là những nhân vật trung tâm của văn học ngày nay phải được thể hiện trong nhiều công việc lao động hằng

ngày của họ.

Cái thể loại đã nảy sinh trong văn học cách đây ít lâu dưới danh hiệu “tiểu thuyết sản xuất” và chưa chi đã đủ thì giờ để mất hết uy tín do cái tính chất sơ lược và cái dụng ý dạy đời của nó, mãi cho đến nay mới vươn lên được tới cái nấc cao hơn trên con đường phát triển hình tròn ốc. Bây giờ chúng ta đọc nghiên cứu những cuốn tiểu thuyết “sản xuất” lôi cuốn độc giả vào những con đường lắt léo tinh vi nhất của nghề nghiệp chuyên môn mà vẫn không thấy chôi. Ngay trong truyện trinh thám hiện đại cũng có thể gặp đề tài “sản xuất”. Chẳng hạn gần đây tôi được đọc một truyện trinh thám Mỹ trong đó đề tài “sản xuất” lại chính là ngành y học, và nó đã làm cho tôi rất thích thú chính vì cái đặc trưng ấy. Dĩ nhiên trong những cuốn sách của các tác giả nước ngoài, ngoài những cảm xúc của con người, ta bao giờ cũng thích thú với những màu sắc sinh hoạt riêng của cái đất nước được miêu tả, những phong tục tập quán, những mối quan hệ giữa người và người. Và nước Nhật nói riêng lại có một cái gì đặc biệt thú vị - đó là một đất nước mà mọi thứ hình như phải khác lạ: ở đây người ta làm việc một cách khác, suy nghĩ, đau khổ và thể hiện nỗi đau khổ của mình một cách khác. Thường vẫn thế: nhìn từ xa có nhiều cái có vẻ như khác lạ. Thêm vào đó lại có những quan niệm cổ truyền về cái tâm lý “bí ẩn” của người phương đông, về kiểu tư duy và hành vi “Nhật Bản”. Và khi đọc một cuốn tiểu thuyết Nhật về nghề thầy thuốc, tôi, một thầy thuốc, khao khát muốn biết trước tiên: ở Nhật Bản một người thầy thuốc thể nghiệm như thế nào những gì làm thành niềm vui và tấn bi kịch của công việc chữa bệnh? Bởi vì dù là ở Nhật Bản, người thầy thuốc cũng phải tìm cách giảm nhẹ sự đau đớn, duy trì sự sống của con người, duy trì khả năng lao động của họ, và cuối cùng phải tồn tại, và đôi khi chỉ đơn thuần chúng kiến sự hấp hối, quan sát những sự đau khổ kéo dài hay thậm chí càng ngày càng tăng. Vì tính cho cùng, đến một lúc nào đó y học cũng phải lùi bước: thiên nhiên - một môi trường mà trong đó mọi vật đều phải có lúc chết “ý này chẳng có gì độc đáo” - sẽ lấy lại quyền lực của nó và giành được phần thắng...

Và đây, trước mắt tôi là cuốn tiểu thuyết “Vô ảnh đấng” kể lại cuộc sống của những người thầy thuốc Nhật làm việc trong một bệnh viện tư. Tác giả cuốn tiểu thuyết, Watanabe Junichi, với tư cách một người thầy thuốc - là bạn đồng nghiệp của tôi. Hơn nữa, là bạn đồng nghiệp hai lần, vì ông cũng là một người thầy thuốc viết văn. Nhưng trước khi đọc cuốn tiểu thuyết tôi cố ý không tìm hiểu về tiểu sử của tác giả: tôi muốn suy nghĩ về những điều đã đọc chỉ trên cơ sở của văn bản mà thôi. Trong cuốn tiểu thuyết có nhiều vấn đề thuộc lĩnh vực y học thuần túy cũng như những lĩnh vực của y học ngoại vi: chữa bệnh như thế nào, người thầy thuốc phải xử sự ra sao khi việc điều trị trở nên hoàn toàn vô ích; lao động của người thầy thuốc được đền bù như thế nào, và có thái độ như thế nào đối với viện phí của một bệnh nhân nghèo không có tiền trả viện phí; phải làm như thế nào để giữ kín những điều bí mật về bệnh tật của những người đã tự giao phó cho người thầy thuốc... Cả một loạt những vấn đề chung, có tính chất nhân loại thuần túy.

Trung tâm của câu chuyện được kể trong tiểu thuyết là một nhà phẫu thuật có tài và là một con người thông minh - đó là bác sĩ Naoe, đang mắc một bệnh không thể nào chữa được. Nhưng chỉ một mình ông biết bệnh của mình. Và chỉ có một mình ông quyết định số phận của mình. Bây giờ phải làm thế nào; nhẫn nhục đợi chết hay tìm cách tự chữa bằng ảo giác, bằng những cố gắng thảm hại nhằm tự khuây khỏa để đừng nghĩ đến cái chết sắp tới? Hay là cố gắng đừng suy nghĩ, đi tìm sự quên lãng trong những khoái cảm tình dục, chìm nổi buồn trong rượu mạnh, trong tình yêu xác thịt, trong cuộc vật lộn với bệnh tật của người khác, để rồi đến khi sự kết thúc đã đến gần thì chủ động tự kết liễu những nỗi đau khổ của mình và bằng cách đó tự cứu mình lần cuối cùng? Đó là một trong những tuyến tự sự của cuốn tiểu thuyết. Tính chất tàn nhẫn của nó được làm dịu bớt đi bằng một phương thức mà ta còn có thể gặp trong truyện trinh thám: người đọc không biết những nguyên nhân thật đã gây thành cơn bão trong tâm hồn bác sĩ Naoe.

Do tính quyết liệt phũ phàng của mối mâu thuẫn, nhân vật chính đôi khi

giống như một nhân vật siêu nhân “superman”. Nhưng tính chất “siêu nhân” này một khi là hậu quả của bệnh tật, có thể cắt nghĩa được và tha thứ được. Đây không phải là cái “chủ nghĩa anh hùng sinh hoạt” mà ta có thể gặp trong một số tác phẩm văn học, được coi là gắn bó hoàn toàn với nghề nghiệp của người bác sĩ phẫu thuật, khi mà bản thân cái nghề này được đề cao lên một cách giả tạo chỉ vì công việc của chúng tôi gắn liền với cái chết và cái sống, với máu xương của con người. Ở đây, cái tính chất “siêu nhân” ấy sẽ trở thành ghê tởm.

Tôi xin bỏ qua cái phần hơi cường điệu trong cách miêu tả cuộc đời tư bác sĩ Naoe, vì tôi tự thấy mình không có quyền phán xét về tính chất cần thiết của mô-típ này. Có lẽ đối với tác giả những câu chuyện như vậy có những lý do nhất định. Song tôi xin dành cho người đọc cái quyền tự suy xét về phần này.

Vậy thì, xin bàn về cuốn tiểu thuyết xét trong toàn bộ của nó.

Trước mắt chúng ta là cái thế giới của những người thầy thuốc Nhật Bản, và chúng ta thấy rõ họ cảm thụ như thế nào về bệnh tật và về bệnh nhân, đối với họ thế nào là lòng từ bi - lòng từ bi nhân loại và lòng từ bi nghề nghiệp. (Phải, ở những người thầy thuốc - may thay hay rủi thay thì tôi cũng không biết - lòng từ bi không chỉ có một cách lý giải, mặc dù điều này nghe rất phi lý: nó có hai cách định nghĩa, hai định ngữ khác nhau). Bác sĩ Watanabe đã thử dùng những phương tiện nghệ thuật để giải quyết vấn đề đạo đức học, chính cái đạo đức học được gọi là y đạo. Nhưng thực ra đạo đức học chỉ có một: khác với lòng từ bi, nó không có hai cách định nghĩa. Trong y học, cái luân lý chung của những mối quan hệ giữa người và người được thể hiện trong cách người thầy thuốc làm tròn bổn phận nghề nghiệp của mình. Chính vì vậy mà ở ta nhiều thầy thuốc thay danh từ “đạo đức của lương y” bằng danh từ “y đạo” hay “nghề nghiệp đạo”, với cái nghĩa là lý thuyết về bổn phận

nghề nghiệp, về hành vi nghề nghiệp. Một trong những tuyên tự sự của cuốn tiểu thuyết là số phận của một ông già bị ung thư không còn chữa được nữa. Mọi người đều thấy rõ rằng không có phẫu thuật nào có thể cứu ông ta được. Mổ ra và khâu lại - đó là tất cả những gì mà người bác sĩ có thể làm được trong trường hợp này. Dĩ nhiên những bệnh nhân như vậy không nên mổ, vì phẫu thuật chỉ làm cho họ phải chịu thêm những nỗi đau đớn không cần thiết. Nhưng có những tình huống mà những nỗi đau tinh thần vượt xa những nỗi đau thể xác. Nếu bệnh nhân nhận thức được rằng bệnh mình mỗi ngày một nặng và cái chết không thể nào tránh khỏi trong khi người đó tha thiết muốn sống, thì đành phải làm cuộc phẫu thuật hoàn toàn vô ích đó.

Tôi không biết là gọi cách lừa dối này là “sự dối trá thiêng liêng” thì có đúng hay không. Tôi không thích cái danh từ này, nhưng chắc chắn là sự dối trá mà người thầy thuốc phải dùng trong những trường hợp như vậy ít nhất cũng có một lý do chính đáng là nó giảm bớt những nỗi đau khổ của tinh thần. Quy tắc này không thuộc loại quy tắc phổ quát. Dĩ nhiên là người thầy thuốc phải thấy, phải hiểu và phải đánh giá đúng cái tính cách, cái tâm lý và cách suy nghĩ của từng bệnh nhân.

Bác sĩ Naoe tiến hành một cuộc phẫu thuật vô ích. Và theo tôi - nếu xét trên quan điểm y học - ông làm như vậy là đúng, mặc dầu một bác sĩ khác của bệnh viện là Kobashi, một con người nhiệt thành, cao thượng, nhưng thiên cận, rất lấy làm công phẫn. Người thầy thuốc trẻ này chỉ thấy được rằng phẫu thuật đó là một sự lừa dối. Anh ta đau khổ vì phải tham dự vào một sự lừa dối. Anh ta tỏ ra quá cương trực trong cách xử sự của mình. Cách nhìn nhận sự việc của anh giống như một tia sáng chiếu vào một căn phòng tối đầy bụi qua một khe hở nhỏ. Tia sáng ấy không thể đi vòng qua một vật chướng ngại, nó chiếu vào bất cứ vật nào nằm trên đường đi của nó và chỉ làm thành một vệt sáng nhỏ không làm cho người ta thấy được những vật ở xung quanh, những vật không ở trên con đường thẳng tắp của nó. Bác sĩ Kobashi là một người thầy thuốc yếu về nghiệp vụ: anh ta không biết những

quy tắc xử sự mà nghề nghiệp của anh ta đòi hỏi. Vì tính cương trực của nó, trí tuệ của anh cách xa sự hoàn thiện đến nỗi một chân lý đơn giản như là nhu cầu được nâng đỡ về tinh thần anh cũng không hiểu nổi. Chúng tôi, những người thầy thuốc, có ý thức rằng có rất nhiều điều chúng tôi chưa biết được, cho nên bao giờ, ngay trong những tình huống tuyệt vọng nhất, chúng tôi cũng tiếp tục vật lộn đến cùng với cái chết.

Nhưng trước mặt mỗi người thầy thuốc, một cách cụ thể hay trừu tượng, thỉnh thoảng vẫn có thể hiện ra một câu hỏi bí ẩn: phải xử sự như thế nào với một bệnh nhân không phương cứu chữa, một bệnh nhân đang đi dần đến cái chết? Câu hỏi này hiện ra một cách không sao tránh khỏi khi người ta đứng trước những nỗi đau khổ trầm trọng. Đối với người thầy thuốc câu trả lời rất rõ: người thầy thuốc phải chữa bệnh cho đến khoảnh khắc cuối cùng. Anh ta được đào tạo chỉ để làm việc ấy, anh ta có tư cách chuyên nghiệp chỉ trong việc chữa bệnh mà thôi. Và anh ta tuyệt đối không có quyền có một hành động nào đi theo một hướng khác. Vấn đề nên để cho một con người đau khổ một cách vô hy vọng sống tiếp hay không, không thuộc thẩm quyền của người thầy thuốc. Người thầy thuốc không phải là thượng đế và cũng không phải là người thay quyền thiên nhiên trên thế gian. Tất cả các phản xạ của anh ta đều hướng tới nhiệm vụ duy trì sự sống.

Ở nước ta, vấn đề ấy được giải quyết như vậy, còn ở một đất nước không giống với nước ta trên nhiều phương diện thì vấn đề ấy có được đặt ra không, và nếu có, thì nó được giải quyết ra sao?

Bác sĩ Naoe chữa bệnh cho tất cả mọi người, mãi cho đến khi cái chết kết thúc mọi khả năng chữa chạy, và không bao giờ lùi bước. Nhưng bản thân ông lại lâm bệnh...

Ông biết hết về bản thân cũng như về cái bệnh của ông. Ông hiểu cái gì đang đợi mình và bao giờ nó đến. Và chắc hẳn biết được bao giờ mình sẽ chết là điều khủng khiếp nhất. Biết ngày tận số của mình. Tất cả chúng ta

đều biết rõ cuộc cái gì đang đợi ta. Chúng ta chỉ không biết cái đó sẽ xảy ra như thế nào và vào lúc nào. Và cái hình phạt khủng khiếp nhất mà xã hội loài người đã nghĩ ra được, cái biện pháp cao nhất mà con người có thể dùng để trừng trị đồng loại là cho hắn biết ngày giờ và cách chết. Người bị xử tử biết cái chết của mình sẽ đến lúc nào và như thế nào.

Bác sĩ Naoe được đặt vào địa vị của người biết. Ông biết rõ mình sẽ chết như thế nào và vào lúc nào.

Trong khi chờ đợi, người thầy thuốc ấy tự giải khuây bằng những “cảm giác mạnh”. Và khi cảm thấy cái chết đã đến gần... ông đã giải quyết vấn đề của mình một cách khá triệt để - ông ta tự kết liễu đời mình.

- Ông ta có quyền.

Mỗi người đều có quyền giải quyết theo ý mình. Có lẽ cũng vì thế mà thà đừng biết, đừng hiểu còn hơn.

Vấn đề có nên sống tiếp hay không, nếu ANH mắc một bệnh không hy vọng cứu chữa, thì không phải người thầy thuốc mà chỉ có ANH mới giải quyết được. (Mỗi người đều có quyền giải quyết, nhưng chỉ cho riêng mình mà thôi). Người thầy thuốc phải hỗ trợ cho sức lực của bệnh nhân, và nếu cần giả dối thì đành phải giả dối. Nhưng chỉ có chính ANH, nếu anh biết được hay đoán ra được, mới có thể lựa chọn bất cứ cách giải quyết nào mà anh có thể chấp nhận được. Nếu anh đủ sức lựa chọn.

Cái vấn đề muôn thuở này đã được nhân vật chính của cuốn sách, Naoe, một người Nhật Bản, vừa là bệnh nhân vừa là bác sĩ, giải quyết như vậy. Và một trong những nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết “Gia đình Thibault” của R.M. du Gard - một người Âu, một bác sĩ Pháp bị bệnh - Antoine Thibault, cũng đã giải quyết vấn đề đúng như vậy... Cũng trong một cảnh huống tương tự, nhà văn Nikolai Ostrovsky hay là nhân vật chính của

“Truyện kể năm mới” của Dudintsev lại có một thái độ khác.

Tuy vậy, không thể không kể đến những điều kiện xã hội, vì những điều kiện xã hội khác nhau làm nảy sinh những vấn đề hoàn toàn khác nhau. Cách thiết lập và tổ chức y tế trong xã hội kinh doanh tư nhân và trong xã hội xã hội chủ nghĩa không thể không khác nhau.

Trong cuốn tiểu thuyết “Vô ảnh đấng” ta thấy miêu tả công việc chữa bệnh trong một bệnh viện tư, nơi mà bệnh nhân phải trả viện phí, chứ không phải là một bệnh viện Nhà nước, trong đó vấn đề thanh toán, các chi phí mang một tính chất khác hẳn. Một tình huống xung đột kiểu như vậy - tình huống của bệnh nhân trong một bệnh viện tư - là một chuyện xa lạ đối với người bệnh nhân Xô Viết. Nếu họ biết chẳng cũng chỉ là nghe nói. Ở nước ta khi một bệnh nhân xuất hiện trong một cơ quan y tế không hề nảy sinh vấn đề gì thuộc lĩnh vực vật chất - tài chính. Bệnh nhân có tiền hay không có tiền - điều đó tuyệt nhiên không có gì đáng quan tâm đối với người thầy thuốc. Thậm chí nó cũng chẳng có nghĩa lý gì đối với các nhân viên hành chính của bệnh viện, mặc dầu những con người cùng làm việc trong một bệnh viện có thể rất khác nhau. Vấn đề viện phí không được đặt ra không phải vì những quan niệm đạo đức nào đấy, mà chính là do những điều kiện xã hội của một nước xã hội chủ nghĩa. Hơn nữa, người thầy thuốc khi đứng trước một bệnh nhân có bốn phận phải có thái độ phi xã hội. Cách diễn đạt này cần hiểu cho đúng. Bệnh nhân có thể là một gã say rượu, một tên lưu manh, một tên kẻ cướp, có thể là một người không có chút tài sản, hay ngược lại, là một người có cấp bậc, có uy thế - đối với người thầy thuốc điều đó không có ý nghĩa gì. Nếu đã có đau ốm, đã có chẩn bệnh, thì tất phải có cách điều trị thích ứng, và ở đây tuyệt nhiên không có vấn đề nhận điều trị hay không nhận điều trị.

Sự khác nhau về điều kiện xã hội cũng lộ rõ trong vấn đề người mắc bệnh không có hy vọng cứu chữa. Hình như trong một bệnh viện tư như đã được Watanabe miêu tả ít khi có thể có được một bệnh nhân ngay từ đầu đã

được xác định là không có hy vọng cứu chữa. Thế nhưng vẫn có một bệnh nhân như thế được đưa vào nằm... Chừng nào người ta còn tiếp máu cho ông ta, ông ta còn sống, thôi tiếp máu là ông ta chết. Dĩ nhiên trường hợp này không thể gọi là điều trị được, mà chỉ là một quá trình cố trì hoãn cái chết. Ở đây người được tiếp máu như vậy là một người không có tài sản, không biết lấy gì để trả chi phí cho bệnh viện. Viện phí của ông ta do Nhà nước trả. Nhà nước trả viện phí cho bệnh nhân cùng khổ ấy, nhưng đồng thời cơ quan hữu trách gửi cho bệnh viện một bức thư phỏng vấn, yêu cầu cho biết triển vọng điều trị bệnh nhân, cho biết bệnh của ông ta có phải là không thể cứu chữa không. Nếu bệnh viện trả lời câu hỏi sau này một cách khẳng định, thì tiền mua máu để tiếp cho bệnh nhân lập tức bị cắt, và bệnh nhân đành phải chịu chết.

Có thể tưởng chừng như mọi việc đều hoàn toàn hợp lý, hay ít nhất cũng là có thể giải thích được về phương diện lô-gíc: máu rất đắt, tiêu phí máu cho một bệnh nhân vô hy vọng như vậy trong khi đang có rất nhiều người khác cần đến là điều khó chấp nhận, không phải chỉ vì giá máu. Trả tiền trợ cấp cho một quá trình điều trị hoàn toàn không có triển vọng, trước sau cũng không thể đưa đến kết quả nào khác hơn là cái chết của bệnh nhân, quả là phi lý, nhất là trong trường hợp này, việc kéo dài sự sống chẳng qua chỉ là kéo dài một tình trạng đau khổ nặng nề...

Và thế là ta lại trở về với cái vấn đề ban nãy, vẫn cái vấn đề ấy.

Đối với quan điểm nhân đạo xã hội chủ nghĩa, dù trong trường hợp nào chẳng nữa thì những điều suy xét trên quan điểm của tính hợp lý thực dụng tuyệt nhiên không có quyền được đưa vào lĩnh vực trị bệnh cứu người. Ở đây chỉ có một giải pháp duy nhất: chữa bệnh, chữa nữa, chữa mãi. Chừng nào còn chữa được thì phải chữa cho đến hơi thở cuối cùng, phải tiếp vào đến giọt máu cuối cùng. Chỉ trong một mối quan hệ như thế thì người bệnh mới có thể hoàn toàn tin tưởng người thầy thuốc.

Một xã hội mà còn phải lựa chọn xem trong trường hợp nào nên chữa, trong trường hợp nào thì không - một xã hội như thế thì chính bản thân nó cũng mắc bệnh nặng nề.

Thật là cay đắng khi mà người thầy thuốc phải từ bỏ cái nghiệp vụ trực tiếp của mình vì tình trạng tổ chức phi lý của xã hội. Anh ta phải thích nghi với hoàn cảnh, bất chấp bôn phận của mình, bất chấp quyền lợi bệnh nhân.

Tôi muốn được nhắc lại: trong khi đọc cuốn tiểu thuyết của Watanabe, tôi cứ chờ gặp đủ những chuyện bất ngờ, trong đó có cả những thứ y học phi thường, những cách chữa bệnh kỳ lạ.

Nhưng trên những trang sách ta chỉ thấy một nền y học hết sức bình thường được xác lập trên cơ sở của những thành tựu của nền văn minh toàn nhân loại hiện đại. Và các nhân vật đều là những người thầy thuốc cũng sống với những niềm lo âu y hệt như các bạn đồng nghiệp của chúng ta ở đây, hơn nữa cũng lại tư duy chẳng khác gì chúng ta và xử sự y hệt như chúng ta khi đứng trước nỗi đau khổ của con người.

Cuốn tiểu thuyết “Vô ảnh đấng” đem lại niềm vui cho chúng ta bằng cách khẳng định một lần nữa: những con người thông minh, những con người trí thức bao giờ cũng giống nhau, dù họ sống ở xứ sở nào. Họ đều hiểu sâu sắc rằng trên cõi đời này hãy còn không ít những điều xấu xa. Và cuối cùng, nó khẳng định một lần nữa rằng có nhiều điều nhất định phải thay đổi để hướng tới cái thiện, tới lòng nhân ái và tới tính người chân chính.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com